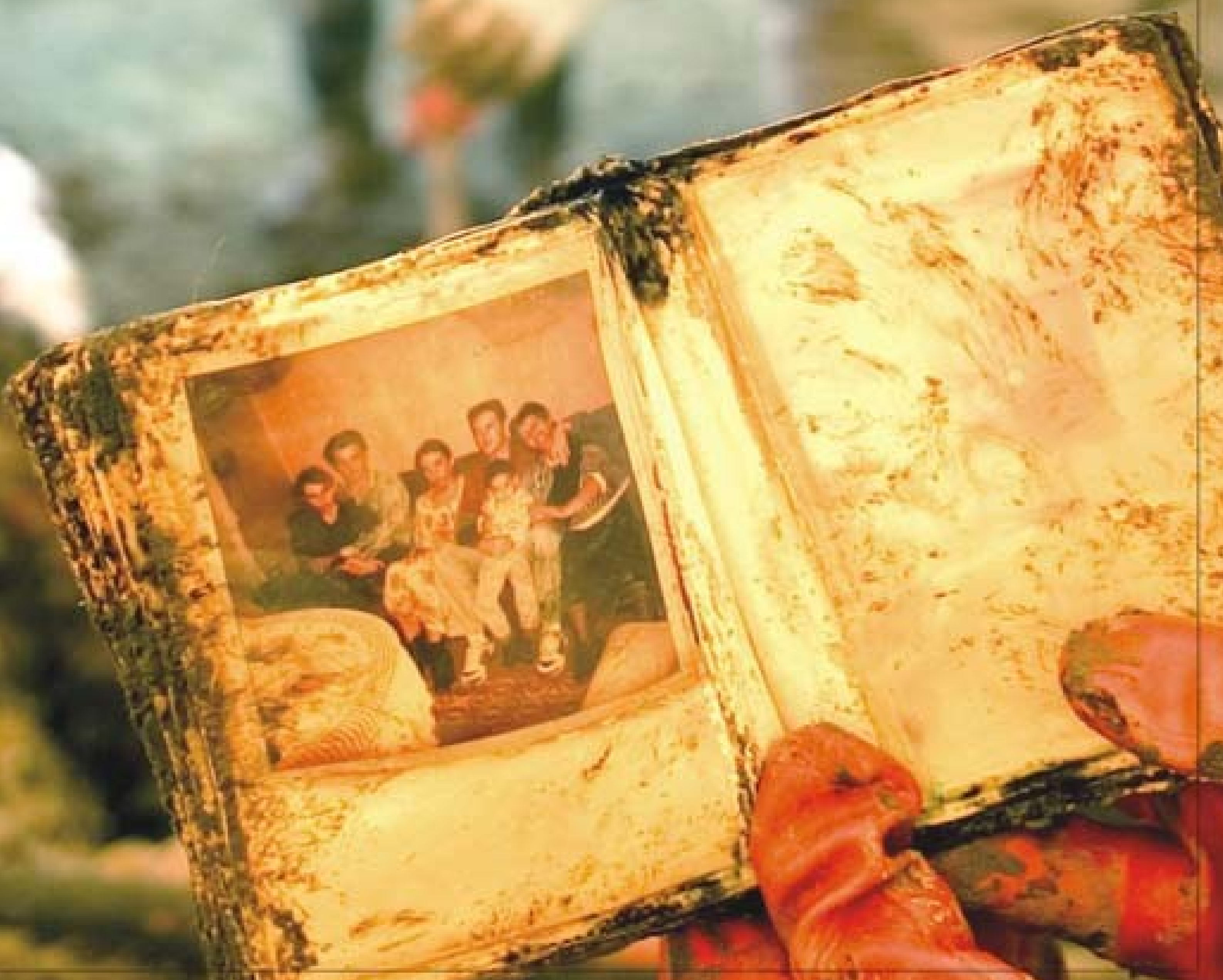
Fatmir Alispahić

Marketing tragedije

IZ SAFFA, 2003. - 2008.

Fatmir Alispahić
Marketing tragedije
IZ SAFFA, 2003. - 2008.

Izdavač: Samizdat

Predgovor: Nedžad Ibrišimović

Recenzenti:
Indira Kučuk Sorguč
Kemal Baković

Rješenje naslovnice: Arif Ahmetašević

Fotografiju sa masovne grobnice Snagovo
ustupio je Dokumentacioni centar
"Istina za pravdu"

Tehničko uređenje: Adela Bajrić

Tiraž: 700 primjeraka

Fatmir Alispahić

Marketing tragedije

kolumne iz magazina SAFF, 2003. - 2008.

Batva, 2008.

Štampanje ove knjige pomogli su, putem Radija "Naša riječ" iz Čikaga: Ženska grupa "BACA" – najstarija organizacija Bošnjakinja u Americi, zatim Bahra i Šerif Vojniković, te Lionela i Mirsad Radonja. Hvala im. Troškove sam većim dijelom pokrio ušteđevinom od autorskih honorara.

U dejtonskoj realnosti sloboda mišljenja je luksuz, bosanski patriotizam je oporezovan kao pornografija, a bošnjačko intelektualno dostojanstvo je kažnjivo. Zato ovakvu knjigu nije imao ko podržati, ni unutar, ni izvan bošnjačkog geta.

Predgovor

Fatmir

Šta je to što me je ponukalo da pokušam sam sebi, a time možda i još ponekome, objasniti svoje pristajanje uz aktualne novinske tekstove Fatmira Alispahića? Ono što me nuka da to predočim jamačno je u isti mah i razlog moga pristajanja. Odlučio sam se za tu riječ pristajanje, umjesto možda riječi: divljenje, oduševljenje, čestitanje, zahvalnost, promišljanje, osvješćivanje, odazivanje, ili nekih drugih sličnih riječi možda najviše stoga što je moje pristajanje utemeljeno ponajprije u mojim sopstvenim nedostacima i manjkavosti kao muslimana, Bošnjaka, Bosanca, Bosanca i Hercegovca, živa čovjeka i umjetnika. Moje pristajanje uz ono što on piše i objavljuje i što je sada sabrano u ovoj knjizi pod naslovom *Marketing tragedije*, a i ono što je objavio ranije u dvije-tri knjige, ponajprije dolazi otuda što je u meni, ne znam više sasvim zbog čega, ta sposobnost, ako sam je, naravno, ranije ikada i imao, da opišem kakovu aktualnu stvar, nešto što vidim, doživljavam i osjećam u ovom svom stvarnom miljeu, ugasla i ja više ne znam, ili se ne usuđujem znati, riječima imenovati stvari koje se tiču sudbine naroda kome pripadam i zemlje u kojoj živim. Naravno, najteže je sada objasniti zašto ne neki drugi autor, jer u nas ima još ljudi umnih i pametnih koji svim žarom svoga srca iskreno i hrabro pišu promišljajući našu stvarnost. Prije svega, čini mi se da to dolazi otuda što očito ne postoji opće uvjerenje da Fatmir Alispahić za sve ljude ima ono značenje koje ima za mene. I, ono moje pristajanje uz ovoga autora je pristajanje uz sve njegove tekstove koje je bilo kada napisao, a sam ih nije derogirao, dočim kod mnogih vrsnih autora događa mi se da mi se neki članak veoma dopadne, a da potom napišu drugi koji mi se ne dopada.

Ima, dabome, u nas cijela bulumenta nadmoćno razbaškarenih autora čija pisana lena i feudi uglavnom se temelje na dušmanskom odnosu spram vrijednosti koje su vrijednosti za mene, a za njih ne, pa i oni ponekad napišu stvari koje me svojom istinitošću obraduju, ali strah i nepovjerenje u njihove osnove, očas izjedu takvo radovanje.

Dakle, moje pristajanje uz tekstove ovoga čestitoga, i slobodno mogu reći, dobrano usamljenog viteza pera na vjetrometinama javne riječi i na udarima glasila koja su demokratičnost uglavnom svukla u blato, je neka vrsta intuitivne vjere i nade da me svojim tekstovima nikada ni u buduće neće iznevjeriti, mada bih bio najsretniji kada pisac prema kome, evo, pokušavam iskazati svoju duboku naklonost, više ne bi imao povoda ni za jedan svoj članak.

Ali šta je ono osnovno što se zbiva sa mnom dok čitam njegove tekstove? Osnovno je ono što je autor vjerovatno i htio, a to je da se svaki put upitam šta ja osobno činim da ono o čemu on piše više ne bude tako porazno, uvredljivo i opasno po nas. I paradoksalno, to što sam sebi izgledam posvemašnje manjkavo kad god pročitam kakav njegov članak, upravo je to ono što u meni izaziva moje najveće poštovanje prema Fatmiru Alispahiću, književniku, pjesniku i publicisti iz Tuzle.

Novembra 2007.

Nedžad Ibrišimović

Ako imami, kao duhovna kičma bošnjačkog naroda, ne osjećaju obavezu da budu na prvim linijama odbrane islama i Bošnjaka, u Podrinju, šta onda tek očekivati od drugih?! Reisu valja priznati izuzetnu moralnu snagu da samokritički otvori problem Islamske zajednice, odnosno onih koji obrazuju takve imame, kojima je islam lijep samo u hladovini i blagostanju, a ne u borbi i žrtvovanju.

Metalni žubor krvave Drine

Povratak Bošnjaka u Podrinje je temeljni nacionalni interes. Ako Podrinje ostane bez Bošnjaka, tada će Drina poteći povrh Tuzle, Sarajeva, Mostara. Ovo nije nikakva mudrost za koju se nije moglo znati i prije sedam godina. U međuvremenu, dok su Podrinjci gubili nadu u nadu, i dok su se raseljavali po bijelome svijetu, ni jedna bošnjačka i muslimanska institucija nije ovoj temi prišla organizirano, dugoročno, strateški. Dosad je morao postojati svebošnjački štab koji bi na razne načine finansijski i moralno podstrekavao Podrinjce da se vrate. Na prste se mogu prebrojati bošnjački intelektualci koji su javno pokazali da ih se Podrinje tiče. Možda nisu toliko krivi oni koji šute, koliko oni koji su trebali dosad organizirati kontinuirani oblik podrške povratku u Podrinje. To bi, između ostalog, značilo i da bošnjački intelektualci makar jednom obiđu povratnike u Rogaticu, Foču, Višegrad, da makar jednom prođu onim vučijim putem preko Romanije, da osjete gluhu i opaku nezvijesnost na koju je sveden podrinjski Bošnjak. Napose, ako se plaše, nek odu do Goražda, jer se i u ovom napuštenom gradu dobrano osjeti metalni žubor krvave Drine. Ovo govorimo iz razloga što svaka nacionalna akcija mora biti vođena duhom, opismenjena, protumačena, a što je neizvodljivo bez uključivanja bošnjačke intelektualne elite. No, mi danas nemamo ni akcije za Podrinje, kao ni za sva naša Podrinja, niti imamo nacionalnu zrelost kojom bi razumjeli da je Podrinje za nas bitno koliko i Sarajevo ili Bihać. Zrele nacije razumijevaju da je svaki dio njihove teritorije jednako bitan, kao što je insanu jednako bitan svaki dio njegovog tijela. Ako Drina ostane bez Bošnjaka, tada će bosansko tijelo izgubiti smisao postojanja.

Umiranje Goražda

Podrinje već ostaje bez Bošnjaka. Očajno stanje se najbolje vidi iz Goražda, grada koji bi trebao biti centrište povratka u Podrinje. Broj stanovnika u Goraždu je od prestanka rata do danas gotovo prepolovljen! Uz rat je bilo od 45 do 50 hiljada stanovnika. Poslije rata oko 32.000. Danas je u samoj općini oko 25.000 stanovnika! Tokom rata je bilo 26, a danas tek 14 imama. Školske 96/97. godine u prvi razred OŠ "Fahro Baščelija" upisano je 1370 učenika. Prošle godine tek oko 800 đaka-prvaka! To ukazuje da je za tri-četiri godine gotovo upolovljen broj školske djece. Osipanje se nastavlja. U Goraždu se dobrovoljno demobiliziralo preko 300 profesionalnih

vojnika. Uglavnom su svi napustili Goražde. Otišli su i ljekari. Danas je upala slijepog crijeva u Goraždu bolest od koje se umire.

Lokalna vlast drogira se kooperativnošću. Dok bošnjački prognanici ne mogu primirisati svojim ognjištima u Višegradu, Foči ili Rogatici, u Goraždu se pomamno vrše deložacije Bošnjaka. Povratak Srba bi bio za svaku pohvalu kad bi procesi povratka bili istoznačni. Srpska administracija ne samo da sprečava povratak, već ofanzivno radi na omogućavanju ostanka srpskih izbjeglica. U Višegradu je na mjestu nekadašnjeg stadiona na Bikavcu sagrađen stambeni blok sa 192 stana, isključivo za potrebe ostanka. Također, na ušću Rzava, na zemlji u bošnjačkom vlasništvu, gradi se 15 do 20 zgrada sa oko 300 stanova. "U Višegrad se", kako je pisao Hasan Gabela, "vratilo više mrtvih nego živih stanovnika". A i to na jedvite jade, jer dženaze za ubijene Bošnjake obezbjeđuju helikopteri SFOR-a.

Apartheidski ambijent je i u Kopačima, predgrađu Goražda, koje je danas u vlaništvu "Srpske Opštine Goražde"; tu je prije rata živjelo oko 2.000 Bošnjaka, u oko 500 kuća, koji su danas uglavnom izbjeglice u Goraždu; u Kopačima je bila samo jedna srpska kuća; danas tu žive isključivo izbjegli Srbi, kojima je Vlada "lidera budućnosti" Milorada Dodika izgradila pride 30-tak novih objekata za projekat ostanka. Nekolicina Bošnjaka koja se vratila živi u štalama i mutvacima ili, u najboljem slučaju, na jednom spratu rođene kuće. U Ustiprači je prije rata bilo 300 bošnjačkih domaćinstava i samo jedna srpska kuća. Poslije jalovih pokušaja da se vrate, nekadašnji žitelji ovih mjesta ili odlaze iz BiH, ili prave kuće u okolini Sarajeva, uglavnom u Nedžarićima. Inače, Bošnjaci iz Podrinja imaju privilegirani status kod odlaska u treće zemlje, i papiri im, prema svjedočenjima, stižu za manje od mjesec dana.

Isus je "poslao" pakete u Ustikolinu

Futuristička ambicija, bez koje nema života, u Goraždu je svedena na ambiciju za odlaskom. Teško da se iko više i potajno nada da će u Goraždu za desetak godina biti Bosne. Ambicija roditelja je da djecu pošalju u perspektivniji ambijent, makar do Sarajeva. Diplomanti se uglavnom ne vraćaju. A i gdje bi kad je u Goraždu sve manje posla. Opće siromaštvo se liječi pošiljkama iz inostranstva i malenim lijehama kojima su gusto opasane goraždanske kuće. Goražde postaje grad staraca. Ovdje je "bijela kuga" realnost, odavno je već više umrlih nego rođenih. Ljudi umiru od tuge, naprasno, brže i češće nego prije. Ne prođe sedmica bez sedam dženaza.

Goraždanski ambijent je inspirativan za dokusurivanje. Vjerovatno da ni u jednom mjestu sa bošnjačkom većinom nema toliko stranih vjerskih menadžera. Goraždansko beznađe šansa je za preobraćanje muslimana na kršćanstvo. Djeca su mehki trbuh svakog društva. Otuda organizacija Hrišćanskog prijateljstva "Crne šume" obilazi škole i učenicima dijeli paketiće u kojima uz slatkiše u obliku križa i Isusa obavezno ide i džepno izdanje Biblije. Nastavnici dobiju i nešto pride, mala je plata i neredovna, kako bi "misionare" kršćanstva ostavili nasamo sa djecom. "Ove paketiće vam je

poslao Isus" – rečeno je djeci u školi u Ustikolini. Aktivna je i organizacija za pomoć školama JEN, u okviru koje djeluju Jehovini svjedoci.

Povratak u izbjeglištvo

Goražde je paradigma. Kako je u Cerskoj? Tamo je u toku agresije dnevno padalo i do 5.000 granata. Taj stravični pritisak nije uspijevao slomiti bošnjački nagon za odbranom života i ognjišta. U ovom malom mjestu, u kome je prije rata bilo 200 kuća, poginulo je 900 Bošnjaka, a od toga 320 boraca. Danas se fenjeri pale samo u 12 povratničkih domova. Nema struje, vode, telefona, škole… Povratnike ne obilazi niko! U Cerskoj je kraj svijeta. Ljudi koji su se vratili svojim domovima, sada razmišljaju da se vrate izbjeglištvu. Neizdrživo je. U Novoj Kasabi prije rata je bilo 350 bošnjačkih domaćinstava. Danas ih je tek desetak. "Oslobođeno je još deset bošnjačkih kuća, ali se Bošnjaci ne vraćaju" – kaže povratnik Jakub Jakubović.

Ekspanzionističke vlade čine sve da finansijski podrže naseljavanje u tuđe krajeve. To je najveći kamen spoticanja na Bliskom istoku, gdje su sve izraelske vlade podržavale zaposijedanje etnički homogenih palestinskih teritorija. Činili su to i Srbi od "pamtiveka", od Krajine do Kosova. Naša vlasti, pak, ne čine ništa da podstaknu povratak na SVOJE. Ili je, možebit, ova posljednja priča o Bosni okončana, a nama se samo čini da nije.

Idemo na Drinu

Reisu-l-ulema Mustafa ef. Cerić je krajem hefte posjetio Foču. Dogovorena je obnova Aladža-džamije. Nek' nam se halali, ali ovaj događaj, u interesu boljitka, mora biti promatran i sa kritičkog aspekta. Prvo što upada u oči jeste da je Reisa u Foči dočekalo 18 bošnjačkih povratnika. Nema ih više. Drugo što upada u oči jeste svrhovitost obnove Aladža-džamije za 18 povratnika među kojima, možda, neki i nisu u islamu. To je logička praznina koja traži odgovore. Dakako, niko normalan ne može spriti obnovu Aladže, ili Ferhadije u Banjoj Luci, ali se mora otvoreno govoriti o prisustvu muslimana u ovim genocidom razorenim bosanskim gradovima. Gdje su nam danas ti ljudi? Ko o njima vodi računa? Ko ih preseljava u prekookeanske zemlje? Da li im je iko ponudio podršku ako se vrate? Itd, itd.

Kako Reis svjedoči, ni jedan se imam nije prijavio na konkurs za upražnjena radna mjesta u gradovima istočne Bosne. A ima ih mnogo nezaposlenih. Ako imami, kao duhovna kičma bošnjačkog naroda, ne osjećaju obavezu da budu na prvim linijama odbrane islama i Bošnjaka, šta onda tek očekivati od drugih?! Reisu valja priznati izuzetnu moralnu snagu da samokritički otvori problem Islamske zajednice, odnosno onih koji obrazuju takve imame, a kojima je islam lijep samo u hladovini i blagostanju, a ne u borbi i žrtvovanju.

Dok se sva ova pitanja ne nađu za hastalom otvorenog, familijarnog, samokritičkog bošnjačkog dijaloga, dotle ne možemo očekivati išta više od tih simboličnih predstava o povratku na svoje, kakva je bila i ova Reisova posjeta Foči.

Pretpostavimo, Reis će povremeno odlaziti u Foču, odlazit će i drugi, sa službenim nalogom, eto, izgradit će se i Aladža, biće veliko proklanjavanje, uz ogromne mjere obezbjeđenja, ali, pogledajmo istini u oči – to nije povratak. A nije, vala, ni islam. Jer se za islam bori otvorenim srcem, a ne parcijalno, ponekad, simbolično. Reis, dakako, ne može više, ali bi mogao organizirati ne samo vjersku, nego i svjetovnu inteligenciju u Bošnjaka, i upitati ih: Da vidimo šta svaki od vas može učiniti za povratak u Podrinje?

Osobno, spreman sam da godinu dana života provedem kao prosvjetni radnik u ma kojem povratničkom mjestu. Ako bismo svi dali po godinu dana za povratak Bošnjaka, ako bismo svi krenuli na Drinu, budite sigurni da bi za nama krenule i desetine hiljada raseljenih Bošnjaka, iz Amerike, Australije, Kanade, iz svih krajeva Evrope. Za početak bi valjalo, recimo, sjedište Rijaseta Islamske zajednice privremeno preseliti u Foču.

O ovim pitanjima moramo razgovarati u konkretnim parametrima. Pa, hoćemo li?

Broj 95, 1. V 2003.

Divljaci koji su 7. maja 2001. kamenjem zasipali obnovitelje Ferhadije, zapravo isti oni koji su Ferhadiju srušili. To su reprezenti svesrpskog konsenzusa oko zločina. Dokle god je to tako, mi ne možemo govoriti o individualnim odgovornostima za srpske zločine, niti možemo, pored najbolje volje, poreći da je srpski narod genocidan.

Da, Srbi su genocidni!

Zahvaljujući posljednjim ostacima patriotskog morala Federalna je televizija na drugu godišnjicu divljanja srpskih nacista u Banjoj Luci, zbog polaganja temeljca za obnovu Ferhadije, emitirala dokumentarni film Šukrije Omeragića o ovog događaju. Iz pouzdanih izvora smo saznali da se na FTV vodila grdna bitka zbog namjere grupe bošnjačkih urednika da emitiraju ovaj film. Herceg-bosanska urednica Marija Topić Crnoja je na sve načine pokušala da spriječi urednika Dokumentarnog programa Šukriju Omeragića da javnost podsjeti na najmilitantniju eskalaciju srpskog ekstremizma od kraja rata pa do 7. maja 2001. godine. Sva sreća pa su herceg-bosanske kadrovske pohare u nevolji objedinile bošnjačke urednike na FTV koji su razumjeli da bi gubitak prava na istinu vodio gubitku njihovog stvaralačkog i profesionalnog smisla. Grupa oko Šukrije Omeragića se ujedinila u kapricu, i – film je emitiran. Dakle, može se, ali valja pokazati karakter.

Srbi su genocidni, do daljnjeg

Da nije bilo tog Omeragićevog filma, o kome se narednih dana mnogo pričalo u svim bosanskim sredinama, uspomena na ove nacističke događaje, i općenito na desetu godišnjicu rušenja Ferhadije, ostala bi na margini događaja. Puko podsjećanje na ovaj zločinački čin nema snagu koju imaju strašne slike divljanja srpskih nacista. Da se prije dvije godine nisu dogodile masovne demonstracije četnika u Banjoj Luci, naša bi javnost bila osiromašena za spoznaju zločinačkog fluida koji povezuje i drži na okupu svesrpsku javnost. Mislili bismo da se to, eto, nekakva grupa neodgovornih Srba ponapijala 6. maja 1993. pa je u četnikom šenluku srušila Ferhadiju. Ili bismo pomislili da su to zlo počinili Karadžićevi poslušnici, po naređenju, ali da je i njima samima možda bilo žao što ruše džamiju koja je nadživjela četiri stoljeća i mnogobrojne vojske. Divljanje srpskih nacista, kamenovanje bošnjačkih vjernika, srednjevijekovno ubistvo Murata Badića, i sve što se 7. maja 2001. događalo u Banjoj Luci, pružilo nam je tačan uvid u razmjere svesrpske saglasnosti oko rušenja Ferhadije. Oni su nam učinili uslugu, jer su pomogli našem zagubljenom čovjeku da razumije kako rušenje Ferhadije nije incident, već pravilo, već strategija, već volja srpskog naroda. Možda, doduše, ima i Srba koji su se i zgražali nad tim divljaštvom, i 1993. i 2001., ali to je tek ogromna manjina koja nema nikakvog značenja.

Srbi su imali priliku da izaberu bosansku vlast, da demokratskim putem iskažu svoje protivljenje politici genocida nad Bosanskim Muslimani-

ma. Mogli su, ujedinjeni u protestu, glasati za ma koju multietničku stranku, pa i u inad, za SDA. Lako bi se Srbi snašli da imaju volju za otporom zaostavštini Radovana Karadžića. Atmosfera protesta bi iznjedrila neku srpsku stranku koja bi bila protiv zločina. Ali, nije se dogodio ni tračak povjetarca. Otud imamo pravo zaključiti da su oni divljaci, koji su 7. maja 2001. kamenjem zasipali obnovitelje Ferhadije, zapravo isti oni koji su Ferhadiju srušili, te da su to istinski reprezenti svesrpskog konsenzusa oko zločina. Dokle god je to tako, mi ne možemo govoriti o individualnim odgovornostima za srpske zločine, niti možemo, pored najbolje volje, ne kazati da je srpski narod genocidan. Da, Srbi su genocidni! Da, Srbi su poremećeni! Da, Srbi su otpad civilizacije! Sve rečeno sa zadovoljstvom ćemo povući ako nekad dođe do katarze u srpskom narodu.

Rušenje u službi urbanizma

Katarza bi morala krenuti od umnih ljudi, od političkih predstavnika, budući da se od Srpske pravoslavne crkve, kao dokazanog inspiratora zločina, takvo čudo ne može očekivati. Međutim, politički predstavnici odveć zastupaju tezu da je obnova Ferjadije atak na interese srpskog naroda. Jedno je to što se povinuju međunarodnoj volji, a drugo je što misle i nezvanično govore. Kad bi se neko time pozabavio dala bi se složiti podebela knjiga o sudjelovanju srpskih zvaničnika u javnom ili administrativnom sprečavanju obnove Ferhadije. Đorđe Umičević, smijenjeni gradonačelnik Banja Luke, svojedobno je govorio da je obnova Ferhadije "guranje prstiju u oči srpskom narodu". Najviše katarzične domete dosegao je tadašnji gradonačelnik Banja Luke Stjepan Radić, koji tvrdi da je "odmah sutradan sazvao konferenciju za štampu i rekao da se radi o vandalizmu", ali je poslije poručio da je "nemoguće napraviti novu Ferhadiju, baš kao što je glupo reći da će neko napraviti novi stari most u Mostaru". Blizak njemu je bio i nekadašnji ministar vjera u Vladi RS Jovo Turanjanin koji smatra da treba "obnoviti svaku bogomolju koja je uništena, pa samim tim i Ferhadiju", pogotovo što je "mogućnost pobune zbog obnove ove džamije mnogo manja u odnosu na prošlu godinu". Bivši predsjednik gradske vlade Nebojša Radmanović je, nakon pozitivne odluke Doma za ljudska prava, uputio upozorenje u kome kaže da "nisu uvažene ni političke, ni kulturne, ni urbanističke potrebe Banja Luke". Ispada da je rušenje Ferhadije bilo opravdano, jer su se time popravile kulturne i urbanističke prilike. Bivši gradonačelnik Umičević je o svojoj „širokogrudosti" svojedobno obavijestio Visokog predstavnika, rekavši da "neće predstavljati nikakav problem da IVZ dobije prikladnu lokaciju da na njoj podigne džamiju", ali da je pitanje izgradnje Ferhadije – "politizovanje vjerskih osjećanja". Biće da je rušenje muslimanskih bogomolja imalo značenje depolitizacije vjerskih osjećanja?!

Vrhunac budalaštine je bio nalaz Republičkog zavoda za zaštitu kulturno-istorijskih spomenika koji je utvrdio – "da postoje indicije da se ispod temelja Ferhadije nalaze ostaci starije kultne građevine". Eto, da nije srušena Ferhadija nikada civilizacija ne bi saznala za otkriće "starije kultne građevine". Čudni neki arheolozi. Vizionari! Biće da su namirisali da ispod

Ferhadije ima još stariji spomenik pa su za dobrobit čovječanstva minirali bogomolju izgrađenu 1579. godine. Po ovoj šizofrenoj logici obnavljanje Ferhadije bi bilo - kulturocid.

Obnoviti svih 205 banjalučkih džamija

Administrativni ping-pong s predmetom Ferhadije razvlačen je godinama od gradskog Sekretarijata za prostorno uređenje, koji izdaje dozvolu za gradnju, pa do Ministarstva urbanizma, koji je nadležan za spomenike. Tadašnji javni poziv „lidera budućnosti" premijera Dodika na rušenje Ferhadije – „ukoliko njena izgradnja počne bez odobrenja" - bez premca je u antologiji srpske osionosti. Vrijedi se prisjetiti i glupave ponude iz Beograda da BiH povuče Tužbu protiv SRJ za agresiju i genocid, a Beograd će obnoviti Ferhadiju. Savršena je ta srpska drskost! Kad da mi ne znamo da ćemo ako dobijemo Tužbu pred Svjetskim sudom pravde u Hagu, u iznosu od stotinu milijardi dolara ratne odštete, a čime bi bila ukinuta Republika Srpska, moći obnoviti sve naše Ferhadije i graditi džamije gdje nam je volja.

Kada je srpska karadžićevska politika kapitulirala pred pritiscima međunarodne zajednice da obnova Ferhadije mora početi po svaku cijenu, na scenu je stupila svesrpska pobuna. Srbi su imali sjajnu priliku da 7. maja 2001. sa sebe počnu skidati činjenicu da su genocidan narod. A pošto jesu to što jesu, oni su sasvim prirodno potvrdili svoju genocidnost.

Ferhadija je samo znak, paradigma, najjači simbol srpskog sakralocida. No, treba se prisjetiti da je u Banjoj Luci porušeno 16 preostalih džamija, pet turbeta, sahat-kula; sravnata su sva mezarja, šadrvani i česme. U Banjalučkom muftiluku porušeno je 205 džamija.

Sve ove džamije moraju biti obnovljene. Uporedo s njima treba graditi i bošnjački život, gdje god su bile, i gdje god će biti ti bošnjački svjetionici opstanka. Jedno bez drugog ne ide.

Broj 96, 15. V 2003.

Stavovi Šaćira Filandre, znamenitog istraživača bošnjačke politike, više se uklapaju u strategiju Volfganga Petriča, Zlatka Lagumdžije, SDP-Alijanse, Kruga 99, "Slobodne Bosne", nego u sve ono što bi trebala činiti, a ne čini – Bošnjačka zajednica kulture "Preporod".

Uspavljivanje bošnjačke pameti

Nemaju Bošnjaci mnogo intelektualnih bardova, politički pismenih učenjaka, poput Muhameda Filipovića i Šaćira Filandre. Bošnjaci su politički najnepismenija nacija na Balkanu, što je uzrok njihove hronične defanzive u odnosu na pitanja prema kojima treba imati budan, aktivan, kreativan odnos. Otud smo osjetljivi na stavove ovo malo političkih pismenjaka što ih imamo. Incident je kad Muhamed Filipović i Šaćir Filandra imaju totalno različita mišljenja o stanju Bošnjaka. I to javno saopćena u razmaku od nekoliko dana. Filipović poručuje: "Položaj Bošnjaka danas je očajan", a Filandra ponavlja svoju raniju izjavu, rečenu baš u intervjuu "Saffu": "Politički položaj Bošnjaka nikad nije bio bolji".

Kako reagirati na ovaj incident? Šutnja, nikud ne vodi. Svrstati se na jednu stranu, vodi u "konflikt" s drugom stranom. Naslijeđe naše demokratske retardiranosti je strah od sučeljavanja mišljenja. Ako pokušamo osporiti Filandrine stavove, to ne znači da osporavamo naučnu bitnost njegove pojave. To ćemo i učiniti, i zbog ovog incidenta, i zbog prevazilaženja shvaćanja da – biti protiv nečijeg mišljenja ne znači i biti protiv njega i svega vrijednog što je taj čovjek uradio.

Živjeti u kliničkoj smrti

Kazati da "položaj Bošnjaka nikad nije bio bolji" isto je što i kazati da su Palestinci najsretniji narod na Zemlji. Ta ocjena je toliko posvađana sa bošnjačkom stvarnošću, da je uopće teško razumjeti kako je mogla naumpasti ovom učenjaku. Doduše, Filandra u intervjuu "Danima" iznosi čitav niz ilustracija kojima negira sam sebe. On govori da "Bošnjaci ekonomski propadaju", da su "Hrvati postali novi vlasnici kapitala, drže sve i kontroliraju sve što je u Federaciji bitno, od televizije do banaka". On govori o o posljedicama 11. septembra, te o pokušajima da se iskoristi novonastala situacija kako bi se od Bošnjaka napravili zločinci i krivci. Tih nekoliko Filandrinih stidljivih ilustracija "očajnog stanja u Bošnjaka" bi se mogle rasplesti u nizove argumenata koji svjedoče da bošnjački narod danas živi pod diktaturom nezvaničnog apartheida, a što se ni u snu ne može podvesti pod kvalifikaciju da "položaj Bošnjaka nikad nije bio bolji".

Iako Filandra svoju ocjenu pokušava potkovati mišljenjem da su Bošnjaci "tek danas politički faktor na ovom prostoru, jer imaju političku slobodu i priznati su od okruženja kao posebna politička grupacija", stvarnost ukazuje da - to tako nije. Bošnjaci sve manje bivaju politički faktor, pa i po tome što Hrvati, kako Filandra kaže, "drže sve i kontroliraju u Fe-

deraciji sve što je bitno”. U globalizacijskom ambijentu, onaj ko ima ekonomsku, taj ima i političku moć. Prema tome, Bošnjaci su tek formalistički, a ne suštinski politički faktor. Taj formalistički faktor je isto što i život u kliničkoj smrti. O “imanju političkih sloboda” najbolje svjedoči policijsko-pravosudna diktatura čiji je cilj satanizacija Bošnjaka, preoblikovanje istne o agresiji, izjednačavanje agresora i žrtve, pretvaranje agresije u građanski rat, što je temeljni uvjet za konačnu realizaciju dogovora iz Karađorđeva o podjeli BiH na srpsku i hrvatsku provinciju. Policijska država nije neutralizirana sa porazom SDP-Alijanse, jer su na ključnim mjestima u pravosuđu i policiji ostali isti ljudi. I to kazuje o razvlašćenosti Bošnjaka. “Priznatost od okruženja” je, dakle, očigledna. Uprkos tome, Filandra poručuje: “Taj koncept podijeljene zemlje nije nikada prošao niti će proći”. Na žalost, taj koncept je prošao još 1995. u Dejtonu, a sve ove godine su bile samo betoniranje dejtonskog realiteta koje vodi ka definitivnom kraju bh. državnosti. Čudno djeluje i Filandrino mišljenje da se “Preporod”, na čijem je čelu – “polahko ali sigurno instalira kao ključna nacionalna institucija”. Možda, na kulturnom planu, ali bošnjačka sirotinja od tog nema nikakve fajde. Baviti se kulturom u Bošnjaka, znači uvažavati i aspekte ekonomske kulture, bez koje je duhovna nadgradnja nemoguća. Ako je to nerazumijevanje rezultat “sijela najodgovornijih Bošnjaka koji raspravljaju o važnim temama”, na kojima Filandra učestvuje, onda nam je mrka kapa.

Posljednji trzaji obmane

Naredni Filandrini stavovi su u najmanju ruku zbunjujući, kao što je onomad bilo zbunjujuće njegovo pristajanje da bude savjetnik u “forumu građana” Volfganga Petriča, visokog predstavnika koji je ustoličio aparthеid nad Bošnjacima (npr. Žepče, tzv. ustavne promjene, Izborni zakon, itd.). Od Filandre, kao značajnog bošnjačkog intelektualca, tada se očekivao oštar kritički stav spram Petričevih s-h operacija, a ne pristajanje da se bude bošnjačka šminka u antibošnjačkim projektima.

Jednako i danas, Filandra neke ključne momente bošnjačke stvarnosti pokušava minimizirati ili oljagati. On govori da “unutarbošnjačku medijsku halabuku u Sarajevu izazivaju razne obavještajno-mafijaške grupacije”, te da su to “medijska prepucavanja” gdje “Bošnjaci povaljuju jedan drugoga”. Očito je da misli na prezentaciju dokaza koji svjedoče da je smijenjeni šef FOSS-a Munir Alibabić plaćeni agent. Kazati da je ovo sukob “raznih obavještajno-mafijaških grupacija” isto je što i 1992. godine kazati da su “sve zaraćene strane isto krive za rat”. Dakle, Filandra pokazuje da uopće nema profiliran stav o Muniru Alibabiću, kao glavnom egzekutoru bošnjačke žrtve, naspram bosanskih branitelja, kao objekta progona i satanizacije. Za njega su i Alibabić i bosanski branitelji “obavještajno-mafijaške grupacije”, kao što su za Lagumdžiju borci ARBiH bili fašisti i falange, poput četnika iz Banja Luke. S jedne strane imamo dokazano antibošnjačko, velikohrvatsko djelovanje Munira Alibabića i ideološke infrastrukture Kruga 99, a s druge časnu bošnjačku borbu za istinu, ali je za Filandru i jedno i drugo – “unutarbošnjačka medijska halabuka”. Ne bi se reklo da se posprdno, ha-

labukom, može nazvati ovo otkrivanje prvih kokretnih dokaza da iza policijsko-pravosudne diktature nad Bošnjacima stoji uvezan hegemonistički sistem.

Sljedeći Filandrin stav jednako je zbunjujući. On smatra da "na toj odbrani istine ne treba praviti finansijsku i političku karijeru, niti time treba emocionalno dizati tenziju unutar naroda", te da je "to stalno isticanje činjenice genocida kao osnovnog usuda savremenog bošnjačkog življenja, ta stalna kuknjava, jako opasna za definiranje nacionalnog identiteta". Filandra je trebao navesti primjer makar jednog Bošnjaka koji je na odbrani istine o agresiji napravio finansijsku i političku karijeru. Osnovni bošnjački problem je što niko niti finansira, niti politički podržava odbranu istine, zbog čega je ta odbrana svedena na rizična, individualna htijenja. Finansijski i politički tokovi su upravo okrenuti u smjeru ugrožavanja istine o agresiji. Drugo, Filandri smeta "isticanje činjenice genocida", "emocionalno dizanje tenzija unutar naroda", i sl., a to je smetalo i vlasti SDP-Alijanse koja je činila sve da se zatre pamćenje o genocidu. Za Filandru je insistiranje na pamćenju tek, ironično kazano – "kuknjava". Upravo suprotno, Bošnjaci svoj nacionalni identitet moraju definirati i genocidnim iskustvima, kao što su to učinili i Jevreji, iz moralnih i praktičnih razloga. Pamćenje će narod držati na okupu, na stalnom oprezu, moralno će ga snažiti i obavezivati, a življenje pamćenja će biti stalni faktor pritiska na one koji su počinili i dozvolili genocid, i koji su zbog toga obavezni štititi bošnjačku budućnost. Upravo iz tog razloga se strateški uništava bošnjačko pamćenje, agresija se pretvara u građanski rat, kako bi se neutralizirala bošnjačka kičma Bosne.

Za Filandru je "ta spomenuta medijska bošnjačka halabuka zadnji trzaj intelektualne bahatosti i nekritičnosti". Slično tvrdi i Krug 99. Upravo je suprotno, jer se bahatošću i nekritičnošću jedino mogu smatrati ti pokušaji umrtljivanja bošnjačke pameti.

Broj 97, 1. VI 2003.

Nakon što je debelo unovčila svoju knjigu o jednakoj dobroti, tj. krivici svih bh. naroda, nakon što je plasirala podvale o "parku pravednika" i "istini i pomirenju", Titina unuka Svetlana Broz se okomila na jednonacionalne brakove, poručivši da su oni izvor nacionalističkog mraka.

Titina unuka na brdima oko Sarajeva

Izgleda da je Titina unuka Svetlana Broz prokockala gostoprimstvo koje joj je tolerantno bosansko društvo ukazalo u ovih tri-četiri godine otkad se iz Beograda naselila u kuću svoje tetke u Hadžićima pored Sarajeva. Imala je Svetlana šansu da bude jak faktor u borbi protiv nacionalizma i razaranja BiH, ali Titina unuka nikad nije prevalila preko jezika istinu da nisu svi isto krivi za rat, niti da se bošnjačka odbrana golih života ne može izjednačavati sa srpskom i hrvatskom genocidnom agresijom. A kako bi i mogla kad je u toku agresije na RBiH, poput Lepe Brene, bila s onu liniju fronte, kao moralna podrška koljačima Bosne?

Božanstvo voli pare

Svetlana Broz je svoje javne aktivnosti vezala za ideološke ciljeve Kruga 99 i SDP-a, i otud su njeni stavovi posvađani sa istinom o genocidu nad bošnjačkim narodom i istinom o agresiji na RBiH. Teško je razabrati u kojoj je mjeri Titina unuka žrtva svojih ideoloških baza, a koliko pak jedan od kreatora ove prokazane i rasplamsane antibosanske histerije iz Sarajeva. Jednako tako, teško je razabrati koliko su neprincipijelne političke aktivnosti Svetlane Broz rezultat drskosti, a koliko mentalne ograničenosti. Njen projekat "park pravednika", njeno lobiranje za "komisiju istine i pomirenja", te, posljednje, njeno glorificiranje političke podobnosti mješovitih brakova i nepodobnosti jednonacionalnih brakova - prekrupne su društvene pojave da bi se mogle ingorirati. Tim prije što se iza sva tri slučaja krije podvala o jednakoj krivici za rat u BiH.

Mnogi od nas su za Titinu unuku, kardiologa, dr. Svetlanu Broz, po prvi put čuli prije nekoliko godina kada je po bh. gradovima promovirala i prodavala svoju publicističku knjigu "Dobri ljudi u vremenu zla". Autorica je željela dokazati da je u svim bh. narodima bilo ljudi koji su uprkos ambijentu zla činili dobra djela. Naravno, autorica nije napravila distinkciju između vojnih hunti Radovana Karadžića i Mate Bobana, u čijem je sistemu bila ideologija zločina, i legalne vlasti RBiH, koja je štitila sve bh. građane, bez obzira na njihovu etničku ili vjersku pripadnost. Postoji semantička razlika između sintagmi "zla vremena" i "vremena zla"; ovom drugom se označava da je određeni ambijent bio stjecište zla, a ne žrtva zla, što znači da su i Sarajevo, Tuzla ili Zenica bilo isto što i Banja Luka ili Tomislavgrad.

Potpisnik ovog teksta je 27. marta 2000. godine bio prisutan na promociji ove knjige u Tuzli, kada je pred zgradom Radničkog univerziteta ostala

rijeka ljudi koji nisu mogli ni priviriti u krcatu dvoranu. Svetlana Broz se kroz uplakanu, kičerajsku rulju provlačila kao božanstvo, svi su htjeli da je dotaknu, da ih pogleda, pomiluje, kao Papa ili Majka Tereza. U to ime Svetlana Broz je u Tuzli, kako se čulo, "utušila" oko hiljadu svojih knjiga, puta 20 maraka, jest jednako 20.000 maraka. Knjiga se nakupovao narod, SDP-ovska vlast, SDP-ovski direktori. Titina unuka je poslije još nekoliko puta dolazila u Tuzlu, da za gradske i državne praznike otvara izložbe i sl., a nedavno je od Općinskog vijeća dobila najviše tuzlansko priznanje – "Počasni građanin Tuzle". Mnogi su se pitali – zašto? Šta je to Svetlana Broz učinila za Tuzlu pa da bude njen „počasni građanin"? Ništa, izuzev što je po Tuzli prodavala svoju knjigu. Time su devalvirani istinski „Počasni građani Tuzle", kakva je humanitarka Šeherzada Vakilzadeh, koja je milione maraka humanitarne pomoći donijela u ovaj grad. Odnosno, da Svetlana Broz nije Titina unuka, nikada ne bi bila „Počasni građanin Tuzle", niti bi imala šansu u Tuzli napraviti ni 50 maraka pazara prodajući svoju knjigu o jednako dobrim i jednako lošim.

Dekret o jednakoj krivici

Ambicije Svetlane Broz se nisu završile sa tom knjigom. Očas je postavljena na čelo "Dječije ambasade", valjda, kao veliki humanista koji umije da od Bosne uzme pare za svoje projekte. Potom je na Krugu 99 promovirala ideju, čiji je internacionalni zastupnik, da se u Sarajevu izgradi "park pravednika", kakav postoji u Izraelu. Još nekoliko institucija i pojedinaca je dalo podršku ovoj stravičnoj ideji, iza koje se krije očito uspio pokušaj da se ratno Sarajevo optuži za kršenja ljudskih prava. U promotivnim materijalima za „park pravednika" se jasno kaže da se park pravi u sredinama gdje su od institucija vlasti bila ugrožena manjinska prava, a gdje su pojedinci iz većinskog naroda štitili ugrožene manjine. Dakle, ako u Sarajevu nikne "park pravednika" to će biti priznanje da su ratne vlasti RBiH ugrožavale ljudska prava Srba i Hrvata. Savršena podvala! Pravo je čudo kako je u našoj javnosti tako očita blasfemija sarajevske žrtve dobila zeleno svjetlo, pa se čak preciziralo i gdje bi mogla biti lokacija tog srpsko-jevrejskog projekta.

Svetlana Broz je i jedan od lobista ideje o "istini i pomirenju", koju zastupa komisija na čijem je čelu dežurni Jevrej Jakob Finci. Koliko su jake te jevrejske pozicije u BiH najbolje svjedoči Papin banjalučki pozdrav bh. konfesijama, kada je na zadnje mjesto stavio najbrojnije muslimane, a ispred njih jevreje kojih jedva da ima za dva autobusa. Linijom srpsko-jevrejskog bratstva danas se potura ta ideja o "istini i pomirenju" čiji je osnovni zadatak da izjednači agresora i žrtvu, i da "istinu" pronađe u laži o jednakoj krivici. U ovom povodu ekskluzivno objavljujemo da je spreman Nacrt zakona o istini i pomirenju, koji je pripremila Fondacija "Conrad Adenauer", a kojim će se u obrazovanju, javnom govoru i drugdje zakonski ograničiti tretiranje rata u BiH. Zapravo, biće to dekret o jednakoj krivici.

Opaka kleveta Sarajeva

Posljednji istup Svetlane Broz na Krugu 99, na temu mješovitih brakova, vrhunac je njene problematične misije u BiH. Jednim potezom, je-

dnom rečenicom, ova je miljenica tzv. demokratske alternative žigosala sve jednonacionalne brakove, poručivši da su takvi brakovi izvor nacionalističkog mraka. To je definitivna poruka njene sljedeće izjave: "Mješoviti brakovi su ti koji će BiH izvući iz mraka u koji su je gurnuli nacionalistički umovi". Titina unuka, dakle, promovira segregaciju, jer odriče pravo i mogućnost ljudima u jednonacionalnim brakovima da BiH izvuku iz mraka. Time jednonacionalni brakovi bivaju izvor mraka, a mješani brakovi izvor svjetlosti, nade, prosperiteta i sl. Prvo, riječ je o neviđenoj gluposti, kakvu može izreći samo spetljan i smeten um, a drugo, riječ je o neviđenoj drskosti kojom se promovira patriotsko otpadništvo jednonacionalnih brakova.

Titina unuka je, povrh svega, izrekla jednu od najvećih kleveta ratnog Sarajeva, rekavši sljedeće: "U Sarajevu se za rata nerijetko čulo da su djeca iz mješovitih brakova kopilad". Riječ je o opakoj laži. U Sarajevu se takvo što nije čulo ni jednom, a kamo li "nerijetko". Pa i da je neko takvo nešto kazao, opet se to ne može porediti sa činjenicom da su Karadžićeve i Bobanove hunte ljude ubijali zbog vjere i imena, pa makar neko bio i "kopile". Ali, Svetlana Broz razumije trend po kome je isplativo satanizirati bosansku žrtvu.

Definitivno, Titina unuka je sama sebe svrstala na brda oko Sarajeva. Problem je što narod vjeruje da bi Josip Broz Tito danas bio na strani žrtve, antifašističkog i slobodoljubivog Sarajeva. Ko kaže da djed i unuka moraju biti na istoj strani?!

Broj 99, 1. VII 2003.

Sarajevo je jedini grad na svijetu u kome su vlasti naredile svakonoćnu stražu na kršćanskim i jevrejskim grobljima. Trojica pijanih mladića su polupali 24 nadgrobna spomenika. Ali, ustanovljeno je da njihovi motivi nisu nacionalistički. Mladići su otkriveni i otriježnjeni. Zašto – straža? Zato što se ovom lakrdijom u svijet šalje agitpropovska poruka da su od tzv. islamskih ekstremista ugroženi i kršćanski i jevrejski mrtvaci, a kamo li tek živi ljudi.

Kršćanski i jevrejski mrtvaci dobili tjelohranitelje

U Sarajevu su na zahtjev Haškog tribunala, i po nalogu Kantonalnog tužitelja Mustafe Bisića, uhapšeni i u Centralni zatvor sprovedeni Mustafa Hota i Enes Šakrak, zbog sumnje da snose djelomičnu krivicu za stradanje 23 Hrvata u selu Grabovica početkom septembra 1993. godine. Nema ničeg spornog u obavezi da se krivično gone svi za koje postoji osnovana sumnja da su činili ratne zločine. Znakovito je jedino što se hrvatski osumnjičenici za ratni zločin, koje se po Rimskom sporazumu procesuira u BiH, mogu braniti za slobode, dok je za bošnjačke predviđen zatvor. Konkretno, kakva je razlika između Dominika Ilijaševića Come, koji se sa zakonom susretne od ročišta do ročišta, i Hote i Šakraka koji će boraviti iza rešetaka? I Como i ova dvojica su nevini dok im se krivica za ratni zločin eventualno ne dokaže, ali pravosudni organi smatraju da Como može živjeti u svojoj kući, a da Hota i Šakrak moraju u zatvoru. Kao i Como, i pripadnici “žepačke grupe”, osumnjičeni za ratni zločin nad Bošnjacima, imaju ljudsko pravo da se brane sa slobode. Jedino su bošnjački osumnjičenici toliko opasni da ih valja odmah strpati u zatvor. Bilo da je riječ o tzv. Alžirskoj grupi, osumnjičenim za “Pogorelicu”, ili o ovoj dvojici novih likova. Dakako, ne želimo uopće ulaziti u njihovu eventualnu krivicu, ali želimo ukazati na neravnopravan tretman bošnjačkih u odnosu na hrvatske osumnjičenike. Prema nekim informacijama, uzrok tome je skorašnji izbor tužitelja i sudija, odnosno, ambicija bošnjačkih kadrova u pravosuđu da dobiju naklonost hrvatskog, a time i međunarodnog faktora.

Zagušivanje istine o bošnjačkoj žrtvi

Drugo pitanje koje vrijedi (pret)postaviti u vezi sa ovim slučajem jeste trenutak u kome je naređeno hapšenje. Kantonalni tužitelj bi o tome sigurno izrekao masu fraza, tipa da Tužiteljstvo radi neovisno od bla, bla, bla. Međutim, stiče se utisak da kad god se zbivaju događaji koji potenciraju istinu o bošnjačkoj žrtvi, s druge strane se plasiraju događaji o tzv. bošnjačkom ekstremizmu koji u medijskom prostoru zaguše nešto što je po informativnoj težini kud i kamo bitnije.

Trenutno, s jedne strane imamo iskopavanje najveće masovne grobnice u BiH, na Crnom vrhu pored Zvornika, koja je specifična i po tome

što ukazuje na monstruoznu strategiju vlasti u RS da premještanjem tijela ubijenih Bošnaka sakriju tragove zločina; dosad je ekshumirano gotovo 400 tijela, a strahuje se da su sa mezarja Šahbegovića i Kazanbašče ovdje prebačena i tijela 750 Bošnjaka koji su 1. juna 1992. odvedeni sa Bijelog potoka; Crni vrh bi mogao dati konačnu istinu o 1.200 Zvorničana, ubijenih i nestalih. Izuzev statističkih podataka koji se ne mogu izbjeći, od medija nismo saznali išta više. Zar Crni vrh nije povod da se progovori o genocidu u Zvorniku, o bošnjačkim intelektualcima koji su strateški ubijani, da se napravi specijalna emisija, da se uzmu izjave od članova porodica ubijenih, itd, itd.?

S druge strane, pod logotipom lažnog "jedinstvenog grada", imamo ustoličenje gotovog plana da Mostar konačno postane hrvatski stolni grad u BiH, što je otvoreno priznavanje zločina i apartheida. S treće strane imamo mutljavinu oko otkrivanja počinilaca bombaških napada u Sarajevu, a svi tragovi vode prema Lagumdžijinoj hunti. Naspram toga, medijski i politički prostor se strateški zagušuje događajima koji ni po čemu ne mogu parirati gore navedenim monstruoznostima.

"Oslobođenje" na usluzi teroristima

Pored hapšenja osumnjičenih za zločin u Grabovici, događaj koji je preplavio medijsku scenu bilo je i otkrivanje počinilaca vandalskih rušenja 24 nadgrobna spomenika na sarajevskim grobljima Sv. Josip, Sv. Marko i Lav. Policija koja očito neće da otkrije i uhapsi počinioce bombaških napada po Sarajevu, u ovom je slučaju bila efikasna, i hvalisava, jer je dobila šansu da otkrije ko su očevi 18-godišnjih, pijanih vandala, i da i na taj način pomogne diskreditaciju Lagumdžijinih protivnika. Očevi od dvojice ovih mladića ne pripadaju Lagumdžijinoj hunti, jedan od njih je urednik u "Avazu", i to je bilo dovoljno da policija obznani kompletne podatke, čak i imena majki. Policija dakle može biti efikasna kad hoće. Prostom logikom, teže je pronaći nepoznate počinioce divljanja na groblju, nego počinice bombaških napada, jer za bombaško divljanje po Sarajevu postoje brojne indicije koje otkrivaju naručioca, a najjača od njih glasi: Nakon što je otvoreno posumnjano da Lagumdžijina hunta podmeće eksplozive kako bi izazvala haos, i prijevremene izbore, napadi su naglo prestali. Iz pouzdanih izvora saznajemo da je policija otkrila počinioce, i da oni jesu iz kruga Lagumdžijine hunte, ali bi objelodanjivanje njihovih imena do temelja srušilo policijsko-pravosudnu mafiju SDP-Alijanse. Time faktički dobijamo realitet po kome su Lagumdžijina policija i Lagumdžijini teroristi na istom zadatku, tj. jedno te isto. U protivnom, neko bi iz policije morao objasniti kako je moguće da su najednom, kako su i počeli, prestali bombaški napadi po Sarajevu. Ko je taj koji je zaustavio Lagumdžijine teroriste?

"Oslobođenje" se pobrinulo da nadomjesti ovu logičku prazninu, budući da su mnogi uočili kako je serija terorističih napada po Sarajevu obustavljena nakon hipotetičkog otkrivanja Lagumdžijine hunte kao naručioca haosa. Iako je jasna koordiniranost političkih akcija Zlatka Lagumdžije i Kruga 99 na promociji prijevremenih izbora, sa tajmingom terorističkih

napada, "Oslobođenje" je pokušalo trag odvesti na krivu adresu. U povodu očito reketaške bombe koja je odjeknula pred jednim kafićem u Tešnju, "Oslobođenje" otkriva: "Ohrabreni bezuspješnom istragom koja se u posljednje tri sedmice vodi o eksplozijama koje su potresle Sarajevo, teroristički krugovi opet su se odlučili da posegnu za razarajućim oružjem. Teroristi su digli u zrak…" Sudeći po saznanjima "Oslobođenja", iza eksplozija u Sarajevu i Tešnju stoje isti teroristički krugovi, iako je već danas jasno da su bombe u Sarajevu nosile politički potpis, a u Tešnju reketaški.

Mrtvačka straža

No, vratimo se medijskom tretmanu vandalizma na grobljima. "Oslobođenje" objavljuje da je – "ovaj slučaj pobudio veliko interesovanje javnosti i dobio predznak nacionalističkog divljanja kojim se skrnave pravoslavni i katolički nadgrobni spomenici". Ispostaviće se da se majka jednog mladića zove Jadranka, a otac drugog Mladen. O kakvom se onda nacionalizmu radi? Nije ni bitno. Bitno je da su svesrpski i svehrvatski mediji rastrubili kako bošnjački nacionalisti ruše pravoslavne i katoličke spomenike. Dakle, jasno je da nije riječ o nacionalistima, već o pijanoj dječurliji. Zašto onda domaći mediji ovom vandalizmu pridaju pažnju kao da je riječ o divljanjima srpskih nacista u povodu postavljanja kamena-temeljca za Ferhadiju? Zašto direktor preduzeća "Pokop" Vlado Raguž uvodi noćne dežure po grobljima, kao da imamo tajnu organizaciju koja iz noći u noć ruši pravoslavne i katoličke nadgrobne spomenike? Zar nije dovoljan cirkus što i mjesecima nakon slične pijanke na Jevrejskom groblju jadni policajci stražare i čuvaju jevrejske mrtvace umrle prije stotinu godina? Noćna straža će eto biti uvedena i za pravoslavne i katoličke mrtvace, kako bi im se omogućio spokoj u okruženju tzv. islamskog terorizma. A to što ti tzv. islamski teroristi nose srpska ili hrvatska imena, što su im roditelji Srbi ili Hrvati, što pijanče, što bi takvi pijani razbili i muslimanske nišane da su se kojim slučajem zatekli na kojem mezarju, ili to što su otkriveni kao delikventi, a ne kao nacionalisti – ma to nikoga ne zanima! Toliko je strasna potreba da se od ničega napravi gužva, da ne postoji mogućnost progovora pameti i savjesti. Čime to direktor Raguž, nakon što su otkriveni počinioci čiji vandalizam nije nacionalistički, već pijandurski, može uopće pravdati svoju šizofrenu odluku da stražari čuvaju prvoslavna i katolička groblja? Ničim, izuzev namjerom da se takva vijest proširi Evropom, kao prilog u izmišljanju tzv. bošnjačkog ekstremizma.

Za to vrijeme, istinski zločinci, teroristi i boljševici bivaju zašuškani u drugi plan, jer se njihova destruktivna misija uklapa u viziju karađorđevske budućnosti pocijepane Bosne i Hercegovine. Iza te vizije danas stoje svi, izuzev bošnjačkog naroda koji je spreman na praštanje i izgradnju suživota.

Broj 103, 1. IX 2003.

Rukometašica Alma Dizdarević je suspendirana pod optužbom da je – "izvodila klanjanje" usred utakmice i nasred terena. Umjesto da morbidne optužbe shvati kao vrijeđanje svoje vjere, Alma je pokušala odobrovoljiti inkvizitore, pohvalivši se da – nikada nije bila u džamiji.

Jami me džamije

U filmu "Balkanski špijun" Ilija Čvorović je otkrio da se njegov podstanar – drogirao punih 15 minuta. Nesretni dijabetičar, kojeg igra Bora Todorović, poslije će biti premlaćen od braće Čvorovića, pod optužbom da je terorista i narkoman. Komična scena proizilazi iz Čvorovićeve zatucanosti, iz straha pred nepoznatim, jer je od običnog primanja inzulina vidio drogiranje od punih 15 minuta.

U bosanskoj stvarnosti već decenijama se spliću i raspliću filmske situacije. Nesporazumi špijunske vrste su uglavnom vezani za islam. Kad SDP-ovi ministri traže da se uz munare prave dimnjaci, to nije plod neznanja, već svjesne namjere da se svetost munare oblati poređenjem sa dimnjakom. Zločinsko cirkuzanje sa islamom proizilazi iz stateškog nastojanja da se najsavršenija religija prikaže kao utočište za ekscentrike, šizofrenike i glupake. Rodonačelnik ove doktrine na Balkanu je Ivo Andrić, čije cjelokupno djelo pokazuje bosanske muslimane kao (na)strano tijelo u kršćanskom okruženju. Na nižim subkulturnim razinama andrićevski nacistički nerv se pretočio u viceve o Husi i Hasi, čija je osnovna funkcija jačanje osjećaja kršćanske superiornosti. Bolesni nisu ni islam, ni muslimani, već krstaši koji nemaju snagu tolerirati islam kakav jeste! Bolest proizilazi iz njihove potrebe da u islamu vide nešto što ne postoji. Lahko ih je otkriti, ali ne i promijeniti.

Kršćanski kič

Jedan tipični apartheidski događaj koji se nedavno dogodio u rukometnom sportu svjedoči o nastavku strategije satanizacije islama, ali i kažnjavanja Bošnjaka za ispoljavanje svojih vjerskih opredjeljenja. Rukometašica "Galeba" Amela Dizdarević je na utakmici sa Zrinjskim, u 60. minuti susreta, prilikom ispoljavanja sportske radosti, kleknula na koljena, što je član Takmičarske komisije Rukometnog saveza Zdenko Lepez iz Mostara protumačio kao – klanjanje, zbog čega je ova rukometašica dobila kaznu suspenzije od dva mjeseca neigranja.

Hiljade puta smo bili svjedoci kada se domaći i strani igrači krste na utakmicama, ali to nikada nikome nije smetalo, pa ni muslimanima. To je njihova privatna stvar, iako se kao javna manifestacija može tumačiti u smislu klero-šovinističke propagande. Nemoguće je razlučiti kada se neki kršćanski sportista krsti zbog sebe, a kada iz inada.

Nedavno se na prostačkom izboru za "Miss BiH", u okviru muzičkog programa, pojavio dvojac iz grupe "Divlje jagode", Zele Lipovača i nekakav

pjevač koji je nosio pogolemu križaču oko vrata. Ovog sa križačom nisu zanimale simpatije većinske muslimanske publike, jer je on bio u misiji promocije kršćanstva, pa i sa pjesmom pod naslovom "Marija". Bilo mu je bitno da njegovu propagandnu hrabrost uoče herski biskupi i ustaški donatori. Zato je žrtvovao naklonost muslimanske publike, kojoj bi svakako bio draži da se pojavio kao Zele Lipovača, multikulturno, bez mjeseca i zvijezde oko vrata. O njegovoj križači na izboru za "Miss BiH" niko nije ništa rekao. Muslimanima možda tajno, ali ne i javno, može smetati nepotrebno isticanje kršćanskih džindžuha na svakom koraku. Jer su muslimani, u nakani tolerancije, svoja islamska obilježja sačuvali za odnos čovjeka i Boga. Uostalom, to i jeste religija. Ako bi vjera u Boga prešla u manifestacije mržnje, inada, primitivizma, kao što je generalno slučaj sa kičerajiziranjem katoličanstva, sa zabadanjem križača na svakom koraku – onda je to tek siledžijstvo koje u izvorištu ne propagira ni jedna vjera.

Izvođenje klanjanja

Oboljelost kršćanstva diljem Svijeta, o pogotovo u Bosni, rezultira progonom islama. Zdravo kršćanstvo nikad ne bi u islamu vidjelo neprijatelja, jer islam je u svojoj suštini dobrohotan. Zlo je u aktuelnom kršćanstvu, koje kroz svoje oboljele parametre, kroz zloupotrebu i fašizaciju vjere, tumači islam. Kao da veli – kad se mi možemo sakriti iza Boga i planirati zločine i progone muslimana, onda se i muslimani kriju iza islama i planiraju nam zlo. No, muslimani u Bosni nisu ubijali kršćanske civile, rušili kršćanske bogomolje i ravnali groblja, muslimani su uprkos svemu ostali vjerni islamu i učenju o praštanju i čovjekoljublju. Kršćani to, ipak, znaju, ali nikad neće priznati, u svojoj nemoći i razvratnosti, i otud će nastaviti sa provjerenom komunističkom strategijom satanizacije i morbidne falsifikacije islama.

Otud će se izmisliti da je rukometašica Amela Dizdarević klanjala, iako svaki odrasliji kršćanin u Bosni zna da se klanjanje ne može obaviti usred utakmice, da se ne može jednom pasti na Sedždu, i da je, napose, za taj obred potrebna priprema koja se zove abdest, a za šta su, također, bosanski kršćani morali makar nekad čuti. Možda za 30-40 godina današnja djeca iz Republike Srpske i tzv. Herceg-Bosne neće imati pojma o islamu, ali današnji odrasli ljudi, poput tog Zdenka Lepeza, veći su dio života proživjeli uz Bošnjake, pa je njihovo navodno nepoznavanje osnovnih muslimanskih običaja stvar strateškog islamofobijskog poganluka.

Lepezovu patologiju potvrdila je i Takmičarska komisija koja je u svom zvaničnom stavu izrekla jednu nevjerovatnu konstrukciju, koja glasi: "TK je utvrdila putem videosnimka da je Alma Dizdarević izvela vjerski obred klanjanja". Ova riječ "izvela", umjesto riječi "obavila", otkriva da članovi TK klanjanje doživljavaju kao cirkusku tačku, koja se izvodi, a ne obavlja. Oni dodaju da je Dizdarevićeva shvatila da se nesportski ponašala čim je prihvatila sudsku odluku o dva minuta isključenja zbog klanjanja. A gdje to piše da je ispoljavanje vjerskih osjećaja na sportskim terenima – nesportsko? Ili ovo važi samo za islam?

“Nikad nisam ušla u džamiju”

Alma Dizdarević je reagirala - skromno bošnjački, što je pošprdna narodna sintagma za bošnjačku mutavost i snishodljivost. Ona je kazala: “Ja skoro nikada nisam ušla u džamiju”, valjda računajući da će joj ta činjenica pomoći u omekšavanju kazne od dva mjeseca neigranja. Alma je ispravno primijetila da “niko ne pravi probleme kad se na našim terenima igrači mole Bogu”, ali je zaboravila kazati da je riječ o kršćanima, a ne o muslimanima. Jer, eto, čim je gest jednog muslimanskog igrača zaličio na islamski vjerski obred, digla se panična prašina, a igrač je suspendiran. Ona je pravilno objasnila i da se – “samo radovala na stari mostarski način, kao što su se nekad navijači “Veleža” klanjali Halilhodžiću”. Ali, otkud joj, što će joj, potreba da sebe pravda na ma koji način, a pogotovo tako što će izjaviti da – skoro nikada nije ušla u džamiju?! Pa zar je to sramota?! Zar ulazak u džamiju automatski znači biti ekstremista i biti sklon incidentima?! Sramota je biti Bošnjak, iz muslimanske familije, a ne ući u džamiju! Sramota je hvaliti se tom nacionalnom i moralnom feleričnošću. Takvo samoponiženje nikada si ne bi dopustio ni jedan Srbin ili Hrvat.

Alma Dizdarević jeste žrtva režiranih kršćanskih paranoja, ali, njeno reagiranje ukazuje na talenat da se bude žrtva. Luđačke optužbe da je klanjala usred utakmice ona podržava svojom nepotrebnom odbranom, čiji ključni momenat je u njenoj određenosti od islama.

Almina priča je paradigma dejtonske islamofobije, koja u bošnjačkoj autodestruktivnosti pronalazi dodatnu inspiraciju.

Broj 106, 15. X 2003.

Dženaza Aliji Izetbegoviću bi i bez izgovorene riječi nosila značenje tekbira. Da li su našim vjerskim i patriotskim osjećajima trebali glasni tekbiri? Da li bismo bili jači i glasniji u tihoj molitvi? Zar ne vjerujemo da Allah dž.š. prije čuje glasnu misao, nego glasan glas?

Tekbir je misao, a ne glas

Na dženazi Alije Izetbegovića čuli su se tekbiri. Glasni. Šutnja koja je obavila ovaj događaj kazuje prije o nemanju kolektivnog stava, nego o negiranju ili o odobravanju. Javnost je podijeljena. Jedni misle da su tekbiri na Alijinoj dženazi nanijeli političku štetu Bošnjacima, da im nije mjesto u bošnjačkoj tradiciji dženaze, dok drugi smatraju da im je baš bilo mjesto tu, na Alijinoj dženazi, da se pokaže ko je bio Alija, i čija je ovo zemlja. I jedni i drugi su i u pravu, i u krivu. Do daljnjeg.

Neočekivana rehabilitacija

Nezvanični organizacioni odbor za ispraćaj prvog bh. Predsjednika je nedvojbeno imao jasne ideološke i vjerske intencije kada je odlučio da se dženaza klanja na Trgu Bosne i Hercegovine, a ne pred nekom od džamija, te da se Alija isprati uz limenu glazbu, kao i ma koji evropski državnik iz kršćanskog civilizacijskog kruga. U njihovu zamisao da Alijina dženaza bude ispraćaj evropskog muslimana sigurno se nije uklapala pojava tekbira.

Tekbiri su bili višak i naspram jedne posve neočekivane pojave, reklo bi se prevrata u višegodišnjoj međunarodnoj šutnji spram uloge Alije Izetbegovića u toku agresije na RBiH, i u vezi sa postizanjem dejtonskog mira. Ni najhrabriji optimisti nisu mogli očekivati da će Alija Izetbegović pred kraj života dočekati satisfakciju u vidu nepregleda lijepih riječi koje su mu upućivali mnogi koji su ga pohodili na samrtnoj postelji, ali i oni koji su priznanje prvom bh. Predsjedniku odavali putem poruka sa željama za ozdravljenje. To sasvim sigurno nije puka kurtoazija!

Eto, mjesecima je život skončavao prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, pa iz Svijeta nije stigla ni jedna lijepa riječ o njemu, a kamo li da mu je neko došao u posjetu. Kad je otišao na svijet gdje se računi ne mogu falsificirati, na njegov sprovod je jedino došao turski Predsjednik, što se opet, u daljem slijedu, više može tumačiti kao ironija sudbine, kao poraz pred širinom praštanja, nego kao satisfakcija. Tuđman je izdao Bošnjake, narod zahvaljujući kojemu je Hrvatska dobila međunarodno priznanje. Njegova genocidna kolaboracija sa Miloševićem pogodila je islamski svijet, a nadasve Tursku. Muslimanski svijet je putem prisustva turskog Predsjednika na Tuđmanovoj sahrani, zapravo, poručio koliko je Tuđman bijedan. U diplomatskim relacijama lideri država nalikuju komšiluku. Kad ti komšiluk odbije doći na sahranu, onda mora da si bio debela fukara. To se dogodilo Tuđmanu. Kršćanska Evropa je odbila nazočiti sprovodu svoga samozvanog odvjetnika, koji se ubio da dokaže da upravo on Evropu štiti od najezde nekakvih džihad-ratnika.

Nakon smrti Josipa Broza, na Balkanu se nije jednom državniku nije odala takva međunarodna počast kao Aliji Izetbegoviću. Srbijanski premijer Zoran Đinđić jeste ispraćen uz međunarodne počasti, ali njegove paljanske fleke ga nisu nikad svrstale u red mirotvoraca i iznimnih ličnosti.

Počast Izetbegoviću je najveći postdejtonski obrat u srpsko-hrvatskoj lobističkoj nakani da se agresija pretvori u građanski rat i da se sve tri strane optuže za jednaku krivicu.Ta počast nije sama sebi svrha. Ona je politička poruka koja dolazi u vrijeme velike klevetničke operacije protiv antiterorističkog bića bosanskih muslimana. Ta počast je obavezujuća. Samim tim što ne može Alija biti mirotvorac, lider tolerancije i poštivanja različitosti, a da to ne budu i njegovi saradnici, i njegov narod. Ako je Alija, bio pozitivac, onda su to i svi drugi u piramidi njegove apsolutne vlasti. Ta transparentno promovirana činjenica, čak i od lidera SDP-a Zlatka Lagumdžije, iz temelja ruši sve montirane procese koji se vode protiv nekadašnjih Izetbegovićevih saradnika. Projekat satanizacije Bošnjaka je doveden do moralnog i logičkog sloma.

Oni koji smatraju da su tekbiri bili višak na Alijinoj dženazi upravo uzimaju u obzir činjenicu da su Bošnjaci neočekivano doživjeli međunarodnu rehabilitaciju i da im je u ovom času bilo potrebno da Alijina dženaza protekne u spoju građanskih i islamskih vrijednosti.

Krstaški seljakluci

S druge strane, u pravu su i oni što tvrde da tekbir nije nikakav dokaz o ekstremnosti ma kojih muslimana. To je poruka vjere i dobrote. Naše je pravo da svog velikana pratimo onako kako to mi hoćemo, a ne kako bi se to nekome sviđalo. Ako Zapad ima strah od tekbira, to je problem primitivizma i predrasuda Zapada, pa zašto bismo onda mi tetošili krstaškim seljaklucima. Hrvatski tisak je razglasio da Pedi Ešdaun nije mogao održati govor – "jer su ga islamski fanatici prekidali povicima Allahuekber". Treba li, nakon svega, da se dodvoravamo centrima moći koji su hiljade puta dokazali da Bošnjake doživljavaju kao tzv. islamske fanatike?

Neovisno od ove teme, hrvatski tisak je dan nakon dženaze objavio da je Izetbegović bio na tajnoj listi Haškog tribunala. Riječ je o kleveti. Dakle, ne postoji granica na kojoj bi se moglo udovoljiti srpsko-hrvatskom projektu satanizacije Bošnjaka. Bili ili ne bili tekbiri, ovi bi izmislili neku klevetu. Prema tome, ako je bošnjačko srce htjelo da bol i poštovanje prema Aliji iskaže tekbirima, onda je to moglo sebi dopustiti. Sviđalo se to nekome ili ne.

Drugo je pitanje da li je bošnjačko srce htjelo čuti takve tekbire, bučne i strasne. Zar se na Alijinoj dženazi tekbir morao uzvikivati, navijačkom, ratničkom, frustriranom dikcijom, zar se nije mogao izgovarati za sebe, što bi opet stvorilo savršen utisak, koji bi nalikovao na tutnjanje neba i zemlje. Desetine hiljada ujedinjenih grla u govorenju tekbira poslalo bi po značenju moćniju poruku, u odnosu na ovu varijantu u kojoj jačina zagluši sadržaj. Ili, pak, dovoljno je bilo islamske pobjede u veličanstvenosti Alijine dženaze, da je događaj sam po sebi bio – tekbir.

Šutnja o kratkom spoju

Reis Cerić se još jednom potvrdio kao ličnost izuzetne hrabrosti i sabranosti. U pravom času, kada se postalo jasno da uzvikivanje tekbira remeti vjerski i idejni nijet organizatora, Reis je izišao za mikrofon i bez i jedne riječi viška poručio, parafrazirano - kako je u našem narodu običaj da se vjerski osjećaji ispoljavaju prema Allahu dž.š., a što se može činiti tiho, jer je poruka u mislima, a ne u glasu. Reisa nisu htjeli čuti oni što su nastavili uzvikivati tekbir, čime su posvjedočili da im je njihovo lično doživljavanje islama preče od preporuke bošnjačkog vjerskog poglavara, ali i većine okupljenih. Iako Reis nije uspio kanalisati vjerske osjećaje ove grupe, njegov pokušaj je koristan, utoliko što niko ne može reći da je Islamska zajednica organizirala uzvikivanje tekbira.

Nerazumijevanje između Reisa, tj. Islamske zajedenice i ove grupe vjernika otvara jednu posve drugu temu kojom bi se valjalo baviti. Dakle, da li je Islamska zajednica djelatan autoritet među bošnjačkim vjernicima? Ako Islamska zajednica vidi i preporučuje jedno, a ako grupa vjernika osjeća drugo, onda je to kratak spoj koji se valja prevazići. Da bi došlo do prevazilaženja nersporazuma, nužno je otvoreno govoriti o svim nejasnoćama. Islamska zajednica nije pokazala volju da naknadno objasni da li su, ili nisu, glasni tekbiri na Alijnoj dženazi nešto što treba uvesti kao pravilo, i ako treba zašto treba, a ako ne treba, zašto ne treba. Najgore bi bilo da svi mi ostanemo između jednog i drugog tumačenja.

Broj 107, 1. XI 2003.

Krnji SDP i senilni Titovi partizani su iskoristili obilježavanje 60. godišnjice ZAVNOBiH-a i zloupotrijebili Dan državnosti BiH da oblate prvog bh. predsjednika rahmetli Aliju Izetbegovića.

Uličari antifašizma

Obilježavanja 60. godišnjice ZAVNOBiH-a proteklo je u blasfemičnoj zloupotrebi povijesnih svetkovina od strane krnjeg SDP-a i instrumentaliziranog SUBNOAR-a, tj. Titovih partizana, kao zvaničnih čuvara antifašističkih tradicija iz Drugog svjetskog rata. Ovaj znameniti historijski datum iskorišten je da se kažu pogrde protiv bošnjačke politike, oličene u vladajućoj SDA, a da se posljednji bošnjački lider Alija Izetbegović oblati kao ličnost koja nije dostojna poređenja sa Josipom Brozom Titom.

S druge strane, SDA ni ovog 25. novembra nije pokazala volju da ZAVNOBiH-u oda počast kakvu zaslužuje. SDA je ostala rob mladomuslimanskog antikomunističkog diskursa. Komunizam nema nikakve veze sa vrijednostima ZAVNOBiH-a, bez kojeg, logično, ne bi bilo ni međunarodnog priznanja BiH, a ni Bošnjaka kao političkog naroda. SDA nikada nije negirala vrijednosti ZAVNOBiH-a, ali ih nije ni isticala. I ove godine ih je, jednostavno, ignorirala. Sa moralnog i marketinškog stanovišta to je nepametno. Ispada da je SDP baštinik državotvornog korijena BiH, a da je SDA nekakva dejtonska stranka za koju je bh. državnost, kao i za četnike i ustaše, prisilni rezultat rata. Takav koncept je glupav, krhak, štetan, nepošten, providan… SDA nema nikakvog razloga da bježi od svoje posvjedočene antifašističke i bosanske suštine.

Otpadnici od "komunističkog islama"

Trpanje ZAVNOBiH-a u komunistički kontekst ne odgovara činjenicama, ni političkom interesu Bošnjaka. Sve ružno što je komunizam donio na ove prostore, dogodilo se poslije ZAVNOBiH-a, kada je KPJ okupirala antifašističke ideale za koje su se borili bh. narodi. Ljudi su spašavali gole živote, pred najezdom švapskih nacista i domaćih koljača. Naspram nacističke ideologije, pojavila se snaga koja garantira ravnopravnost svih bh. naroda. Logično je što su se bh. narodi, a poglavito Bošnjaci, oslonili na Titove partizane. U ratnom vihoru su makar mogli biti sigurni da ih niko neće klati ili ponižavati zbog vjerske pripadnosti. Taj nagon za samoodržanjem nije bio komunistički. Narod je jedino razabrao da svi drugi kolju, a da samo partizani ljude ne ubijaju po vjeri, već po ideologiji. Pošto Bošnjaci nisu imali nikakve nacionalne ideologije, za razliku od četnika i ustaša, logično je što su privremeni smiraj našli pod okriljem antifašističke ideje Titovih partizana. Tu se završava priča o bošnjačkoj vezi sa ZAVNOBiH-om. Ta priča je časna i poštena. Bošnjaci su bili uz ideju antifašizma, za jednakost i slobodu svih bosanskih i južnoslovenskih naroda.

Zašto onda Bošnjaci ignoriraju svoje časno sudjelovanje u povijesti? Postoje dva srodna odgovora. Prvi je svjesno ili nemarno poistovjećivanje

partizanske tradicije i ZAVNOBiH-a sa komunizmom. Drugi je frustracija mladomuslimanskog jezgra SDA, koje histerično odbija sve što ima ikakve veze s Titom i partizanima. Nema nikakve dvojbe da su u montiranim procesima od komunizma stradavali mnogi čestiti muslimanski vjernici. Bilo bi razumljivo da je komunistički režim hapsio nekakve muslimanske ekstreme koji su planirali državni udar i uvođenje islamske države u BiH. No, tako mahnitih revolucionara nije bilo među stotinama, a neki kažu i hiljadama muslimanskih vjernika koje je progonio komunistički režim. Bili su to tek otpadnici od "komunističkog islama", od namjere Komunističke partije da islamski život kroji iz Centralnog komiteta, a to je bio dovoljan razlog za njihovo progonstvo. Valja reći da je komunističkom režimu trebala uravnilovka između živih, četničkih i ustaških emigrantskih projekata za razbijanje SFRJ, i politički anemičnog muslimanskog svijeta, koji je u jugoslavenskom socijalizmu vidio ostvarenje čežnje za mirnim životom. Bošnjaci su mogli biti totalni otpadnici od islama, ali bi se za potrebe totalitarnog režima izmislili nekakvi islamski ekstremisti, kako bi ispalo da u svim narodima ima kukolja. Žrtve su postali muslimani koji su bili istrajni u volji da svoj islam žive bez dodira s ma kojim režimom i ideologijom.

Goleme su patnje podnijeli ovi stameni vjernici. Oni imaju pravo na frustraciju, kojom sa gađenjem gledaju na svaki pomen Tita i partizana. No, bošnjačko političko biće ima pravo na zrelost, kojom će razdvojiti neistinu od istine, jalovo od korisnog, napose, mladomuslimansko razumijevanje ZAVNOBiH-a od onoga što jeste ovo neideološko centrište savremene bosanske državnosti.

Išaretski paradoks

ZAVNOBiH je višestruko srodan i potreban Bošnjacima. Nema nikakve razlike između i u ovom ratu posvjedočene bošnjačke volje da se u miru i toleranciji živi sa drugačijima, i onoga što je zavještano ZAVNOBiH-om, a što je pola stoljeća, uz sve mahane, bilo plodonosan agens mira i prosperiteta u BiH. Nakon što je antifašizam okupiran od komunizma, nastradale su političke slobode i politička kultura, ali je BiH u obrazovnom, ekonomskom i kulturnom smislu doživjela svoje zvjezdane trenutke. Ni u jednom političkom vremenu bošnjački narod nije obrazovno ojačao kao u vremenima komunističkog režima. Povećanje kritične mase pismenih Bošnjaka definiralo je volju za osamostaljenjem BiH od srboslavije. No, ni u jednom vremenu bošnjački narod se nije kao tada udaljio od svog vjerskog izvorišta, što je rezultat organizirane komunističke strategije za ispiranje i asimiliranje Bošnjaka u razne Sanje, Vanje, Saše, Siniše i ina "kulturna" imena.

Nema jednoznačnog odgovora na pitanje o Bošnjacima u Jugoslaviji. Čini se da je u konačnici ostalo mnogo više dobrog, nego negativnog nasljeđa. Titov režim je Bosni vratio državnost, a Bošnjake, doduše kasno, priznao kao politički narod. Bez bosanske ustavne jednakopravnosti u SFRJ, Bosna ne bi mogla tražiti međunarodno priznanje, niti bi Bošnjaci mogli imati tapiju na svoju zemlju. Uvažavanje ove logike je neizvodljivo bez uvažavanja ZAVNOBiH-a.

Ipak, bošnjačka politika živi u paradoksu. Ona govori o Kulinu Banu, o hiljadugodišnjoj državnosti BiH, ali ignorira ZAVNOBiH i partizansku tradiciju u BiH. Oslobodilačka borba Armije RBiH je po konkretnim djelima jedini slijednik ovih časnih tradicija. Koliko je HVO izrastao iz ustaštva, a Vojska RS iz četništva, toliko je ARBiH stasala na civilizacijskim tekovinama bh. partizana koji su, jednako kao i ARBiH, branili ljude svih nacija i vjera, boreći se za ideju jednakosti bh. naroda i građana. No, generali naše Armije nikada nisu pomenuli ovaj antifašistički kontinuitet. Jedini razlog tome je u išaretskoj preporuci SDA da su antifašizam i komunizam jedno te isto, što je bezvezna, neistinita i štetna konstrukcija.

Blaćenje Alije i mit o Titu

Dok je SDA zaobilazila oko ZAVNOBiH-a, SDP nikada nije ni prestajao izvorište bh. državnosti svojatati kao privatno partijsko naslijeđe. U tome su mu pomagali instrumentalizirani Titovi partizani, senilni tragikomičari koji još uvijek vjeruju da će se odnekud pojaviti Staljinovi brkovi da ih spasu od kazamata demokratije i slobode mišljenja. SDP i SUBNOAR su ujedinjenim snagama nastavili falsificirati bh. antifašističku povijest, poganeći je komunističkom ideologijom. Da su dobronamjerni, kao što nisu, trudili bi se da deideologiziraju antifašističku tradiciju, kao naslijeđe svih bh. naroda i građana, umjesto što je silom smiještaju u ideološke hapsane komunističkih nasljednika.

Napose, nešto slično je počinila i SDA u odnosu na islam, u pokušaju da bošnjačku vjeru zatoči stranačkim okvirima, umjesto da je prepusti njenoj nadvremenoj prednosti. Okupacija univerzalnih vrijednosti obično dovodi do blasfemije tih vrijednosti, kad se njima kite smrtnici i prolaznici. Zato se danas smijemo grotesknim Titovim partizanima koji na pustom otoku, na koji su se sami prognali, uzvikuju cirkuske parole, zazivaju drugarice i drugove… Zato smo imali pojave da se u džamiju ulazi kao u centralni komitet, formalno, šićardžijski, u pijačarskom računu da ti džamija može obezbijediti fotelju, sekretaricu i vozača.

Obilježavanjem 60. godišnjice ZAVNOBiH-a Titovi partizani i SDP su nadmašili najprljavije ponore svoje crvene mašte. Na zajedničkoj svečanoj akademiji govorio je drug Zlatko Lagumdžija, da se ne zaboravi da je ZAVNOBiH partijska svojina. Partijsko glasilo "Oslobođenje" je na prvoj strani raspucalo naslov "Alijini dodvornici ruše mit o Titu". Kad se pročita ovaj tekst ispada da Lagumdžija nije ni o čemu drugom govorio nego o inicijativi da se dio Titove ulice u Sarajevu nazove po Aliji Izetbegoviću, čime se, kako je rekao – "ruši mit o Titu i potkopavaju temelji bh. državnosti". Jadna li je ona zemlja čija se državnost temelji na mitovima, i to komunističkim! Titić je ustvrdio da aktuelna vlast "hoće da se riješi čak i Titovih ulica", što je totalna laž, jer je SDA mogla i u ratu i poslije poskidati sve Titove ulice. Ali, nije. Zato je SDP u Tuzli još 1992. poskidao nazive desetine ulica, škola i institucija koje su nosile imena bh. antifašista, kako bi se dodvorio četnicima i ustašama.

Za njega je – "sramotna inicijativa da se po prvom predsjedniku Predsjedništva BiH, umjesto njemu primjerene ulice, nazove Titova ulica u

Sarajevu". Dakle, glavna ulica u Sarajevu, po njemu, nije primjerena Aliji Izetbegoviću! On čak ironizira inicijativu o nazivanju jedne ulice imenom Alije Izetbegovića, jer kaže da bi neki htjeli – "ako je moguće za tu priliku naći neku čak i dužu (ulicu od Titove)". Ispade da Alija ne može dobiti ni Titovu, ali ni neku dužu ulicu, poput Obale Kulina Bana koja bi, po nekim anketama, bila najprimjerenija, jer podsjeća i na najveću dženazu u povijesti Bosne. Po Lagumdžiji, trebalo bi pričekati da o Izetbegoviću "historija dadne svoj sud", što je negacija svih onih neupitnih vrijednosti koje su i bez historijskog suda o Izetbegoviću izrekli svjetski autoriteti. Napose, ni Saudijska Arabija, ni Turska, nisu čekale lagumdžijski sud historije kada su ulice nazivali po Aliji Izetbegoviću. Ovim velikim nacijama je jasno ono što velikosrpske sluge nikad neće priznati – da je Alija Izetbegović časna historijska ličnost.

Ovdje nećemo tematizirati neupitni značaj Alije Izetbegovića. Hoćemo samo podcrtati da su SDP i SUBNOAR obilježavanje 60. godišnjice ZAVNOBiH-a zloupotrijebili za blaćenje lika i djela prvog bh. Predsjednika. Alija je za njih, kao i za sve velikosrbe, razbijač Jugoslavije, on je njihov neprijatelj, jer je razbrkao planove o utapanju BiH u srboslaviju. Oni su bolesni i zli. Zloupotreba ZAVNOBiH-a je samo potvrdila ranije znanu dijagnozu.

Zamislite, jedino, kakav bi to bio maestralan poen za bošnjačku politiku da je vladajuća SDA organizirala jednu svečanu, dignitetnu, patriotsku akademiju u slavu ZAVNOBiH-a. Ali, nije. I, neće. Do daljnjeg.

Broj 109, 1. XII 2003.

Šta bi se dogodilo da je neki bošnjaki funkcioner u nekom državnom organu priredio bajramski prijem za Bošnjake, a da je izignorirao kršćane za Božić? Pa, zapalila bi se Bosna! U Tuzli se dogodilo da jedan bošnjački funkcioner priredi božićni prijem za hrvatske službenike, a da izignorira Bošnjake za Bajram. I, nije se dogodilo ništa.

Bošnjaci se navikavaju da su građani drugog reda

Tuzla je jedini evropski grad u kome nije pao komunizam. Od 1945. do danas Tuzlom vlada jedna te ista vlast. Udbaši koji su 70-tih i 80-tih godina kontrolirali lokalnu politiku, to čine i danas. Riječ je o bukvalno istim ljudima. U određenim vremenskim razdobljima ova je udbaška karakteristika znala polučiti određene koristi, kao na početku agresije, jer se udbaši razumiju u državu, ali u konačnom skoru, riječ je o balastu koji donosi mnogo štete, a nimalo koristi.

Kako stvari stoje, ovaj komunistička tradicija će se nastaviti i nakon narednih lokalnih izbora. Ne toliko zbog snage SDP-a, koliko zbog slabosti političkih snaga koje bi mogle uzdrmati boljševičku tradiciju.

Tuzla je kroz povijest bila indikator zbivanja koja će uslijediti na širim prostorima. Tako je i danas.

Prijem za naciju iz prvog reda

U jednom državnom organu, kojim rukovodi kadar SDP-a, za katolički Božić je organiziran prijem za službenike hrvatske nacionalnosti. Prijem je organizirao šef organa, Bošnjak, koji prethodno muslimanima nije ni čestitao Bajram, a kamo li da je priredio bajramski prijem. Hrvatima nije smetalo što su u povlaštenom položaju u odnosu na svoje bošnjačke kolege. Svijetla su obraza došli na božićni prijem. Hrvaticama je poklonjen po buket cvijeća, a Hrvatima po flaša skupog vina. Hrvati su dan uoči Božića, nakon ovog jutarnjeg prijema, pušteni kućama da se u miru pripreme za sutrašnji blagdan. Bošnjaci nisu uoči Bajrama imali takvu privilegiju.

Ovaj Bošnjak iz SDP-a, koji je u svojstvu šefa državnog organa priredio segregaciju Bošnjaka, očito je na vrijeme razabrao futurističke vjetrove. On je uvidio da će kadrovska pozicija Bošnjaka u budućnosti ovisiti od spremnosti da se poltroniše kršćanstvu, i da se nipodaštava islam. Nema sumnje da će povlašteni Hrvati prema njemu osjećati naklonost, što će mu u budućnosti garantirati status osobe odane multikulturalnim vrijednostima. Odveć je jasno da se značenje multikulturalnosti mjeri voljom kršćanstva, a ne podrazumijevajućom voljom islama. Ako kršćani hoće da negdje ima multikulture, onda će je biti, a ako neće, onda će od muslimanske tolerantnosti ostati tek tzv. islamski ekstremizam. Razumio je to ovaj SDP-ov funkcioner, čiju su ambicije starije od časti, poštenja, istine. On će

pri punoj svijesti povrijediti bošnjačke službenike, otvoreno im naznačiti njihovu manju vrijednost, jer zna da će Hrvati nagraditi takav nacionalni mazohizam.

Za ovaj događaj su, preko povrijeđenih Bošnjaka iz ovog državnog organa, odmah saznali lokalni političari iz SDA, Stranke za BiH i još nekoliko manjih stranaka koje žive od bošnjačkih glasova. Ali, ni jedna stranka nije našla shodno da reagira, da uputi saopćenje za javnost, u kome će istaći kako je neprimjereno, i zloslutno, to favoriziranje službenika jedne nacionalnosti. Pomenuti događaj nije pao s neba, već je sedimentiran u ambijentu čiji je sistem vrijednosti usmjeren na segregaciju Bošnjaka. Ovaj događaj vrijedi vidjeti u uzročno-posljedičnom lancu, kao pismo za čitanje sadašnjosti i budućnosti.

Kao što su Bošnjaci prije koju deceniju razumijevali da će društveni status, ili napredovanje u karijeri, obezbijediti ako uđu u mješoviti brak, ako svojoj djeci nadjenu tzv. međunarodna imena, od kojih svako pripada kršćanskom civilizacijskom krugu, tako se i danas Bošnjacima nameće ako ne gori, onda barem jednako opak sistem društvenih vrijednosti. Kad kažemo – gori sistem – mislimo na ambijent u kome su Bošnjaci usmjereni da budu ili žrtve ili isljednici u medijskom spektaklu zvanom "islamski terorizam". Bošnjak koji ne pristaje da izmišlja tzv. islamski terorizam, i da se udvara kršćanskom modelu multikulture, po kome su kršćani bitniji od muslimana, takav je Bošnjak izopćen iz sistema vrijednosti čiju hijerarhiju određuje kršćanska vlast nad Bosnom. U jugokomunističkom ambijentu sa suptilnošću se vodilo računa o prividu muslimanske ravnopravnosti, iz koje su, ruku na srce, pogotovo u pogledu školovanja, Bošnjaci izvukli brojne koristi. Svjetska antiislamska histerija je legitimizirala okrutnost sa kojom se Bošnjaci progone u rođenoj zemlji. Ovdje nema mjesta poređenju za Jevrejima, jer Njemačka nikad nije bila jevrejska domovina, kao što je Bosna, i imenom i poviješću, bošnjačka kolijevka. Nakon 11. septembra postalo je nelagodno biti musliman svud na Zapadu, ali je bezmalo teže postalo biti musliman u Bosni. Jasno je i zašto. Ma gdje na Zapadu muslimani nisu nikakav politički ili vojni faktor. U Bosni jesu, ali sve manje. Tek apsolutna minorizacija Bošnjaka, sa perspektivom njihovog raseljavanja u prekookeanske zemlje, može zadovoljiti nezajažljive apetite mahnitih krstaša. Dakako, nikad vam ni jedan zapadni ambasador u BiH neće saopćiti istinu o krajnjim namjerama zapadne politike u BiH. Taman posla da sad neko od njih kaže: naš cilj je uništenje Bošnjaka. Ni Hitler, kada je zatirao Jevreje, nije na talambase razglasio svoj genocidni posao. Mladić je pred pokolj u Srebrenici bošnjačkim dječacima dijelio čokolade. Logično je da se svaki zločin ili negira ili skriva.

Dolari u bošnjačkim zjenicama

Svaka pojava, makar i nakaradna, teži uspostavi sistema vrijednosti. Interes pojedinaca, u ovisnosti od njihove svijesti o kolektivnom dobru, tvori sistem koji funkcionira bez obzira na okolnosti. Tako se dogodilo da je na frtalju BiH sa bošnjačkom većinom već obrazovan sistem u kome se

tačno raspoznaju vrata berićeta i vrata ponora. Ko hoće da sačuva dušu, ignorirat će blagodeti koje mu se nude u službi sataniziranja Bošnjaka. Ko hoće da ima iluziju o svojoj bitnosti, da prosperira materijalno i na društvenoj ljestvici, u ovakvom sistemu vrijednosti, zanemarit će znakovlje vjere, morala, tradicije, napose, odanosti svojoj zemlji i svome narodu.

Bošnjačka tragedija proizilazi iz odsustva individualne predanosti kolektivnim interesima. Otud krstaški sistem vrijednosti s lakoćom lomi bošnjačku kičmu. Bošnjačke institucije koje su morale artikulirati i nametnuti ulogu svakog Bošnjaka, odveć su zagubljene u pijačarskom grabljenju materijalnih dobara, kao da je bošnjačka ekonomska potentnost nečiji kusur, koji treba zgrabiti prije nego ga odnese vjetar. Stiče se utisak da kod bošnjačkih prvaka dolari klaparaju zjenicama, pa oni ništa i ne vide, ništa i ne čuju, osim zveketa novčanica, kao jedine suštine njihovog života. U takvom ambijentu nije ostao ni trun prostora za bavljenje bošnjačkim životom, a on je u artikuliranju i nametanju uloge pojedinca u stvarnosti, koja je suštinski jednaka vremenima genocidne agresije. Zato je logično što danas našim bošnjačkim društvom vlada letargija koju krstaški sistem uspijeva iskoristiti za svoje ciljeve.

A da je bilo obratno…

Ignoriranje Bajrama i organiziranje božićnog prijema za hrvatske službenike u jednoj državnoj službi u Tuzli, od strane bošnjačkog funkcionera, paradigmatski je indikativ ambijenta u kome živimo i koji sluti da će u budućnosti ovakve pojave biti još očitije, i bjesnije. Dovoljno poznajemo našu političku i društvenu stvarnost da možemo pretpostaviti šta bi se dogodilo da je ma koji bošnjački funkcioner, recimo, priredio bajramski prijem, Bošnjakinjama poklonio mahrame, a Bošnjacima knjige, a da je koju sedmicu poslije potpuno izignorirao katolički Božić. Pa cijela bi Bosna medijski bila zapaljena takvim događajem! Pravile bi se reportaže u policijskim magazinima, reagirale bi stranke, Helsinški komiteti, sve bi grmilo od protesta protiv segregacije Hrvata. Posve je sigurno da takav događaj ne bi ostao nezabilježen, i neosuđen, jer bi se svi utrkivali da osude rukovodioca koji pripređuje bajramski, a ne priređuje i božićni prijem. Kako se onda moglo dogoditi da događaj kojim je posvjedočena segregacija Bošnjaka, u gradu u kome Bošnjaci čine barem 90 odsto stanovništva, ostane bez medijskog i političkog tretmana? Odgovor je nedvosmislen: Bošnjaci se navikavaju da budu građani drugog reda!

Broj 113, 1. II 2004.

Kada Komisija za vrijednosne papire obznani rezultate raznih privatizacija, Bošnjaci će konačno razumjeti da su u neznanju opljačkani, a da je njihova imovina, za bezvrijedne certifikate, prešla u hrvatske i slovenačke ruke. Ko je u Bošnjaka odgovoran za nacionalni ekonomski slom?

Najteži bošnjački poraz

U subotu, oko 11 sati, bio sam svjedok jednog šejtanskog prizora. Krenuo sam kolima po svog prijatelja, slikara Fikreta Vršanina, koji je s kućom na periferiji Tuzle. Namjeravali smo prevući neka balkonska vrata.

Do Fikrine kuće vodi jedan uzak put. Jedva da se mogu križati kola. Kad sam bio 30-tak metara od njegove kuće, naiđem na neko bijesno auto. Auto stoji. Okrenuto u pravcu Fikrine kuće. Nasred puta. Upaljenih svjetala. Bibiknem. Niko ne reagira. Učini mi se da kroz zadnje staklo, na naslonu, vidim klonulu glavu. Iziđem iz kola i priđem. Unutra, neki momak, sa sunčanim naočalama, spava. Ili je mrtav. Pokucam. Pokucam jače. Pa još jače. Glava se pomjeri. Rekoh mu da makne kola da prođem. Utom ugledah u njegovom krilu pivsku flašu. Ugledah i da ima suvozača. I suvozač spava. Sa sunčanim naočalama i sa pivom. Prolomi se lavež. Na zadnjem je sjedištu bio opak pas. Ovaj prvi se pomjeri. Rekoh, upalit će kola, i pomjeriti se. Vratim se u svoj auto. Čekam. Opet je zaspao. Okrenem svoja kola, i drugim putem, okolo, dođem do Fikrine kuće.

Narkomanska demokratija

Vozim, i razmišljam: šta je moglo strefiti ovu dvojicu momaka pa da zaspu u po bijela dana, nasred puta, da toliko nestanu iz stvarnosti da ih ne možeš dozvati. Ako im se prispavalo, mogli su makar kola maknuti u stranu. To što im se dogodilo, moralo je biti trenutačno, bez mogućnosti da reaguju, da se sklone s puta, i odspavaju, ne remeteći mir i sigurnost. Samo je droga u stanju spucati nekog u glavu do te mjere da ljudski stvor izgubi vezu sa životom. Nema nikakve sumnje, ovaj dvojica su drogirani. Sudeći po bijesnim kolima, i po krvoločnom psu, mogli bi imati i oružje. U svojim narkomanskim priviđenjima bi začas mogli potegnuti pištolj, ubiti nekoga. I, zato ne bi odležali, jer bi ih sud proglasio neuračunljivim. Interes pravosuđa je svakako da krajevima sa bošnjačkom većinom hoda što veći broj manijaka.

Upravo zbog toga sam predložio Fikri da stvar prijavimo policiji. Fikro reče kako je i prije mene naišao neki čovjek, s golfom, obilazio je oko ovih kola, a kad je vidio da ne može dozvati drogirane mladiće, okrenuo se i otišao. Fikro se složio da odemo do policije, jer, kako reče, u kući su mu kćerke i žena, u komšiluku ima djece, žena, starih i bolesnih, a ko zna šta ovi mladići mogu napraviti u svojim halucinacijama.

U policiji su od Fikre prvo tražili da dadne svoju ličnu kartu. Kao da je on kriv. Kao da nije preče da mu se zahvale i da odmah odu na lice

mjesta. Fikro im nije dao ličnu kartu i zamolio ih da odu to riješiti, ili će on to riješiti, lopatama, sa komšijama i prijateljima. Naša demokratska policija je, bezbeli, ljubazno upozorila mladiće da ne spavaju nasred puta. Njihovo dalje ponašanje je u domenu evropskih standarda. Nek' se drogira ko hoće i koliko hoće. Radi se o demokratiji.

Urota protiv bošnjačke porodice

Poslije smo Fikro i ja otišli do Muhameda Džonija sa Međaša. Bio je kod njega i neki kamiondžija. Pričamo o neimaštini. Priča se zapodjenula zbog informacije koja je bila na radiju, da infarkt kosi i 20-ogodišnjake. Slažemo se da to nije nikakvo čudo, s obzirom na pritisak besperspektivnosti, bijede, nesigurnosti, haosa… Mlad čovjek je osuđen na poniženje. Energija mladosti, umjesto da bude usmjerena ka radu i privređivanju, zatočena je u život koji ne može izdržati taj pritisak besmisla. Prisilno su mladi i mnogi 30-ogodišnjaci, koji žive na grbači roditelja, obično penzionera, ne mogu se oženiti, imati djecu, jer nemaju odakle ni svoja usta nahraniti. Sve je to ogromna negativna energija koja proizilazi iz osjećaja poniženja. Slažemo se da ovakvo beznađe ne vlada u krajevima sa srpskom i hrvatskom većinom. Srbi i Hrvati, zahvaljujući dvojnom državljanstvu, makar nemaju osjećaj geta, kojim su opasani jedino Bošnjaci. Srbinu je široka Srbija, Grčka, Rusija, Hrvatu je široka Hrvatska i katolička Evropa, jedino je Bošnjak osuđen da životne šanse pronalazi u presahlom frtalju Bosne. A taj frtalj je odveć pod različitim pritiscima specijalnog rata, zbog čega se Bošnjak i tamo gdje je u većini osjeća kao građanin drugog reda. Poruka je očigledna: Odlazite! Napuštajte Bosnu! Dostojanstvo jedino možete pronaći daleko od Bosne, tamo gdje ćete se utopiti u okeanu ljudi bez imena i porijekla!

Muhamed Džoni kaže da je pročitao podatak da je 100.000 mladih Bošnjaka od Dejtona na ovamo napustilo BiH. Čitava sela su ostala bez mladih ljudi. Agencije za raseljavanje Bošnjaka rade punom parom, ali to niko ne razumijeva kao nastavak etničkog čišćenja, kao genocid. Ljudi bježe da ne bi presvisli od poniženja. Da se ne bi otisnuli u paklenu utjehu alkoholizma i droge. Na žalost, ogroman broj mladih Bošnjhaka postaje zatočenik droge, a usljed ovisnosti i neimaštine, i – kriminala.

Džonijev jaran, ovaj kamiondžija, kaže kako je nedavno vozio so iz Solane za Bihać. Dole je vidio stotinjak nadničara, i starih i mladih, koji mjesečno rade za jedva 150 maraka. Kaže da im je satnica nekih, ne pamti tačno, 30-40 feninga. Oni nosaju teške vreće soli za naknadu od nekoliko maraka dnevno. Među njima je, kaže, vidio i jednog inžinjera koji je ostao bez posla. Čovjek je htio poluditi od poniženja i bijede, pa je razabr'o da mu je bolje nosati vreće budzašto, nego sjediti i žderati se. Ali, šta on i njegova porodica mogu riješiti sa 150 maraka. To nije dovoljno ni za račune. Ni za brašno. A kamo li za školovanje djece. Šta će osjećati otac koji svoje dijete ne može poslati u školu?

Može li dijete razumjeti da nije otac kriv što bi da radi, a ne daju mu da radi, ni da zaradi, već je kriva općesvjetska urota protiv bošnjačkog oca, protiv bošnjačke porodice?!

Bez nagona za samoodržanjem

Sve što nam se događa bilo bi podnošljivije kad bismo kao nacija funkcionirali na vrijednosnim principima islama, dijaloga, solidarnosti, familijarnosti. Dogodila nam se strašna otuđenost, u svim relacijama. Od vjere nam je ostala Islamska zajednica koja nema snage da se oslobodi od stega administrativnog tumačenja islama. Od svega drugog, što smo imali, i što nikad nismo ostvarili, ostalo je – ništa, jer u bošnjačkom narodu ne postoji kolektivni autoritet koji bi htio i umio artikulirati naše individualne obaveze u kolektivnoj stvarnosti. Nevjerovatno, zastrašujuće, djeluje obamrlost bošnjačke inteligencije spram agresije kojoj smo izloženi. Da stvar bude gorča, bošnjačka je inteligencija veoma aktivna, prisutna, glagoljiva, ali sve to nema veze sa stvarnošću. Slikaju se po novinama, na utakmicama, pozorišnim predstavama, koncertima, kao da nam je sve k'o u Francuza.

Neko mora snositi odgovornost za nemanje nacionalnog stava, a time i strategije, spram nastavka agresije. Naši gubici su konkretni. Odgovornost je na svim institucijama i pojedincima koji slove kao nacionalni tribuni. Kao što u ratu oficir odgovara za nepotreban gubitak ljudskih života, tako i danas neko mora biti odgovoran za gubitak 100.000 mladih Bošnjaka, ili za, ne daj Bože, gubitak 500.000 Bošnjaka u dijaspori koji upravo trebaju ostati bez bh. državljanstva. Kad nema reakcija na ovako očigledne nasrtaje na bošnjačke preživjele živote, kako tek očekivati analize i reakcije na suptilnije vidove ubijanja Bošnjaka, kao što je strateško instaliranje narkomanije, socijalne bijede, beznađa…

Upravo ovih dana bošnjački narod će se suočiti sa svojim najtežim porazom. Kada Komisija za vrijednosne papire obznani rezultate raznih privatizacija, Bošnjaci će konačno razumjeti da su u neznanju opljačkani, a da je njihova imovina, za bezvrijedne certifikate, prešla u hrvatske i slovenačke ruke. Prema prvim informacijama, razmjere privatizacijske pljačke su katastrofalne. Recimo, hiljade dunuma zemlje u Kalesiji i Živinicama je, putem privatizacije PD "Spreča", postalo vlasništvo Kmečke družbe iz Ljubljane. Koliko je tek fabrika i poslovnih prostora prešlo u nebosanske ruke, putem papira bez vrijednosti, tek će se saznati. Kad budu objavljeni ovi podaci, treba Šaćira Filandru upitati za komentar njegove obmanjujuće izjave da – "Bošnjaci nikada u svojoj povijesti nisu bolje stajali". Treba upitati i druge tribune – zar je bilo teško odrediti strategiju spram privatizacije i uspostaviti nacionalni privatizacijski fond koji bi spasio bošnjačku imovinu od otimačine?! O ovom pitanju se u našoj javnosti nije čula ni riječ.

Kada je početkom 2001. pokrenut Bošnjački dijalog, čija je nakana bila da se u svim bošnjačkim mjestima svakog petka raspravlja o gorućim pitanjima, digla se sila bošnjačkog baliluka da uništi taj pokušaj samodiscipliniranja Bošnjaka. Eto, Bošnjački dijalog je uništen. I, šta sad? Imamo narkomane na svakom koraku. Imamo bijedu. Imamo poniženje. Imamo stvarnost u kojoj smo objekat, a ne subjekat svoje sudbine. Imamo put u nestanak. Nemamo nagon za samoodržanjem. Ko smo to mi?

Broj 114, 15. II 2004.

Okupirani društveni mehanizam koji forsira Bošnjake odrođene od bošnjaštva i od islama, narednih će godina ponovo stvoriti armiju žderača krmetine, u bukvalnom i u metaforičkom smislu.

Šta je krme Bošnjacima

Smisao ljepote je da se ogleda u svojoj suprotnosti. Zato je Bog na Zemlji stvorio krme. U nakaznosti ove životinje, koja ždere sve što joj dođe pod njušku, ogledaju se dunjalučke ljepote. Kako bismo znali za bjelinu nimeta, da ne znamo za peksinluke od kojih se grči stomak?

Bog je ljudima ostavio iskušenje, da na kratkom proputovanju kroz ovaj svijet svoje duše odvedu do ponora ili do uzvisina. Muslimanima su date nedvosmislene upute koje im obezbjeđuju miran život i još mirnije preseljenje. Na žalost, još mnogo muslimana, posebno u Bosni, neće put. U tom bespuću oni su žrtve ideoloških i modnih trendova. Otud proizilazi pola stoljeća dugo bratstvo obnevidjelih Bošnjaka s krmetinom. Za njih je krmetina – viza za budućnost. Jučer, u komunizmu, i danas, u ovom karavaktu u kome je dobar Bošnjak samo onaj Bošnjak koji svjedoči da nije musliman. Žderanje krmetine je bilo i ostalo najjači dokaz da musliman nije musliman.

Armija žderača krmetine

Na velikohrvatskoj Federalnoj tv ima neka emisija što se zove “Paradajz i paprike”. Tu se pojavljuju razne poznate ličnosti i pokazuju svoje kuharske sposobnosti. Ništa čudno, narodu treba razbibrige. Čudo nastaje kad se u ovoj emisiji pojave dvije Bošnjakinje koje javnosti preporučuju svoje recepte s krmetinom.

Da budemo načisto, svačije je pravo da jede ili ždere šta mu je volja. U konačnici, svako je sam sebi svjedok. Možemo mi bezbroj puta nekom muslimanu kazati da mu njegova vjera zabranjuje krmetinu, možemo mu tu zabranu tumačiti i sa zdravstvenih, estetskih, gastronomskih kriterija, ali, ako je on navr’o da ždere nešto čega se zdrav um gnuša, zalud nam sva priča. Otud je iluzorno priječiti tu vrstu ljudske slobode, ali je naša obaveza da kontinuirano odašiljemo poruke o štetnosti krmetine za muslimana, u vjerskom, zdravstvenom i svakom vitalističkom smislu. Napose, svaka je zabrana krhka ako se zasniva na sili, a ne na punoj svijesti individue o štetnosti onoga što se zabranjuje.

Bošnjaci su nakon Drugog svjetskog rata ušli u sociopolitički prostor u kome žderanje krmetine nije nosilo znak štetnosti. U komunizmu je žderanje krmetine bilo “muslimanska vrlina”. Kao što se pristupnica u američke bande dobija sa ubistvom čovjeka, kao što se u nekim afričkim plemenima ratnik postaje sa pijenjem zmijske krvi, kao što se danas u našim školama član “prave raje” postaje sa uzimanjem droge, tako je musliman u komunizmu ravnopravan član zajednice postajao sa prožderavanjem krmećeg mesa. Jakako, to nigdje nije bilo zapisano, ali je nad svim bošnjačkim kar-

ijerima lebdio semafor čije se zeleno svjetlo palilo kad musliman kršćanima dokaže da nalikuje na njih. Budući da su sociopolitičkim prostorom vladali kršćani koji krmetinu osjećaju kao dio svog vjerskog i duhovnog identiteta, logično je da su za njih bili podobni samo oni Bošnjaci koji su spremni prihvatiti njihove, a odreći se svojih znakova identiteta. Žderanje krmetine je bio, i ostao, najjednostavniji test.

Odbijanje krmetine za sofrom bilo je tumačeno kao primitivizam, kao retrogradna pojava koja se protivi "progresu samoupravnog socijalizma". Bošnjaci koji ne jedu krmetinu ne samo da su bili nepodobni za režimsku hijerarhiju, već i sumnjivi, subverzivni, bezbeli, spremni da pokrenu islamsku revoluciju u SFRJ, potuku JNA i sve Jugoslovene prevedu na islam.

Višedecenijsko indoktriniranje Bošnjaka antimuslimanskim kriterijima društvenih vrijednosti, stvorilo je potkraj Jugoslavije bošnjačku armiju žderača krmetine. Trunka je falila pa da se kritična masa Bošnjaka posrbi u onoj mjeri u kojoj su to danas muslimani u Vojvodini, koji uzgajaju krmad i Bajram slave uz čvarke i ljutu prepečenicu. Pošto je Islamska zajednica posljednjih desetak godina gradila formalističke, a ne suštinske stubove islama, i pošto se ova profiterska kula od karata survala nakon okončanja rata i povratka ćiriličnih ringišpila, logično je što smo danas bezmalo na istim pozicijama na kojima smo bili, recimo, 1991. godine. Zastava sa krmećom glavom ponovo se vijori nad bošnjačkim glavama.

Mozak u krmećem saftu

Pojavljivanje dvije Bošnjakinje u kulinarskoj emisiji "Paradajz i paprike" podrazumijevao bi makar da u receptima koje predstavljaju ne koriste krmetinu. Da ne kažemo da bi bilo normalno da predstave nešto od bogatstva bosanske kuhinje. Naprotiv, ove su dvije Bošnjakinje predstavile recepte u kojima se koriste dimljeni pršut i dimljena slaninica.

Kad kažemo da nije normalno da Bošnjakinje predstavljaju recepte sa krmetinom, onda mislimo na elementarnu uviđavnost koju bi Bošnjakinja trebala imati prema vjerskim osjećanjima svoga naroda. To je stvar opće kulture i pristojnosti.

O kome se, dakle, radi? Osoba A je estradna umjetnica Amila Glamočak, koja se u vrijeme apsolutne vladavine SDA hvalila kako u vrijeme ramazana nigdje ne nastupa, jer vrijeme provodi, k'o biva, u ibadetu i postu. I njen suprug, Admir Glamočak, koji je dekan Akademije scenskih umjetnosti postao u vrijeme rata, uvijek je bio pun transparentne hvale za SDA. U vrijeme njihove renesansne privrženosti bošnjačkim vrijednostima, krmetina im bezbeli nije bila ni na kraj pameti. No, vremena se mijenjaju, jer "demokratija" svako malo pa dolazi.

Osoba B je Amra Redžić, nekadašnja komunistička snaha, koja je četiripet godina nakon rata odjednom izmislila da je stilistica, što je inače kod nas samozvanje raznih ubleha koje po profesiji nisu ništa. Ta Amra je rat provela u Skandinaviji, a onda se pojavila sa pričom da je u Holivudu završila za tu stilisticu, i danas u SDP-ovskim medijima važi kao stručnjak za to nešto što se zove – stajling.

Osoba C u ovoj priči je Federalna tv, odnosno bezimeni urednik "Paradajza i paprika" koji usaglašava recepte. Pretpostavka da je FTV predložila da dvije Bošnjakinje kuhaju na krmetini, opet ne abolira Amilu i Amru, jer su one to prihvatile. Malo bi kojoj normalnoj Bošnjakinji bilo preče slikanje na televiziji, u zamjenu za gadost koju su dužne počiniti prema bošnjačkom auditorijumu. Amra i Amila su mogle jednostavno kazati – ne želimo sudjelovati u emisiji jer mi ne kuhamo na krmetini. Ili - pronađite neki drugi recept, bez krmetine, i mi ćemo sudjelovati. Dakle, čak i ako ovo nisu njihovi recepti, već režija FTV, stvar je ista: riječ je o svjesnom metanju svog mozga u krmeći saft.

Put krmećeg prosvjetljenja

To što su Amila i Amra spremne da obraz slikaju pored krmetine, njihov je problem i njihovo ljudsko pravo. No, njihova spremnost nam ukazuje da sistem vrijednosti u našem društvu poprima obrise kakve je imao u vremenima komunizma. Ondašnje je društvo svoj krstaški karakter pakovalo u kostime socijalizma, bratstva-jedinstva i sl., dok ovdašnje to čini pod logotipom multikulture, puta u Evropu i sl. Budući da je krmetina znak kršćanskog identiteta, jer se njome, najlakše, utvrđuje razlika prema islamskom svijetu, logično je što se krstaška strategija u Bosni dobavezala ove životinje koja hropče na granicama prema islamskom svijetu. Krstaška strast će tražeći sebi odane Bošnjake koristiti krmetinu kao mjesto identifikacije, kao carinu na kojoj se plaća danak varljivom ulasku u svijet ravnopravnijih.

Amila i Amra su to kvalitetno sračunale. One su osjetile vjetrove budućnosti. One su skopčale da se sistem društvenih vrijednosti više ne određuje bošnjačkom tradicijom i islamskom mentalnom higijenom, već krstaškim kriterijima. One su sa svjesnom računicom prigrlile krmetinu kao putovnicu za društvo onih što određuju ko će na kojoj stepenici stajati. Budući da i jedna i druga žive od medijske promocije, a da medijski aparat u BiH drže krstaški nastrojeni kršćani i njihovi muslimanski kelneri, one su razabrale koji je najlakši put za bijeg iz bošnjačkog usuda potlačenosti: put krmećeg prosvjetljenja.

Pri tome su i Amra i Amila žrtvovale svoj auditorijum, koji nije kršćanski, već muslimanski. Amila, fakat je, ne pjeva u Trebinju ili Grudama, već u Sarajevu, dominantno Bošnjacima. Ako je ona spremna da se Bošnjacima zamjeri time što kao Bošnjakinja propagira žderanje krmetine, onda je njena računica potkovana debelim razlozima.

Iz te računice možemo čitati sociopolitičku stvarnost u kojoj je apsolutno nebitno šta misle i osjećaju Bošnjaci, već šta u njihovo ime kažu bošnjačke marionete koje su podobnost izgradile na kriterijima na kojima to danas čine Amila i Amra. Okupirani društveni mehanizam koji forsira Bošnjake odrođene od bošnjaštva i od islama, narednih će godina ponovo stvoriti armiju žderača krmetine, u bukvalnom i u metaforičkom smislu.

Broj 115, 1. III 2004.

Teoretski je moguće da na lokalnim izborima ujesen uzmemo Zvornik, Bratunac i Doboj, da upolovimo vlast u Bijeljini i Prijedoru… Od praktične realizacije dijeli nas samo stupanj naše nacionalne svijesti. Kako ubijediti svakog Bošnjaka s pravom glasa u RS da mu je patriotska obaveza izlazak na izbore? Kako našeg čovjeka motivirati da sat svog života podari životu Bosne?

Ko će uzorati Drinu

Subota je. Jutro. Kiši i snjegulja. Čekam pred zgradom gdje je sazvan sastanak predstavnika svih povratničkih struktura, iz Podrinja i Posavine. Razgovarat ćemo o lokalnim izborima. Postoji šansa da Bošnjaci uzmu vlast u Zvorniku i Bratuncu, da zadrže u Srebrenici, i da se tako stvori jedan bosanski pojas uz Drinu. Postoji šansa i da se uzme vlast u Doboju, da se prepolovi vlast u Bijeljini, u Prijedoru… Ako bi se bosanstvom presjeklo genocidno tkivo Republike Srpske, otvorila bi se mogućnost da se i u drugim krajevima osokoli politički povratak Bošnjaka. Ljudima treba objasniti da nema povratka bez političkog povratka, da su naše obnovljene kuće i džamije čardaci ni na nebu ni na zemlji, sve dok naš povratak ne bude popečatan političkim prisustvom. Međutim, na putu do tog razumljivog cilja – bezbroj je prepreka. Ponajviše onih što ih sami sebi pravimo.

Pisanje traktorskim plugom

Pohitio sam da ne okasnim, pa uranio. Čekam. Ne prođe malo, a pojavi se jedan čovjek, mojih godina. Krupan. Pokis'o. Uspravan i poguren u isti mah. Uspravan zbog neke odlučnosti koja damara iz njegovih čvrstih koraka. Poguren, ko zna kako, valjda iznutra, ne vidi se, a vidi se. Iz njega isijava neka druga, ovovremena Bosna, koja se sve rjeđe može naći na ulicama Sarajeva, Tuzle, Bihaća, Zenice… Povratnička Bosna.

Priđe. Selamismo se. Kaže: - "Svašta sam mogao očekivati, ali da ću baš tebe ovdje zateć', nisam". Kaže, čita "Saff", neko mu donese, u to neko povratničko selo u Podrinju. Razvezasmo priču, o nama. Iz tog gorkog muhabeta ostat će mi u pamćenju jedna sekvenca. Kaže, neka mu je humanitarna organizacija dala traktor, kao prilog održivom povratku. On ore i što ne bi trebao orati, jer hoće da svojim uzoranim njivama posjedoči i dobrima i dušmanima da je ovo njegova zemlja, da ovu zemlju voli, da je njeguje, i da ne misli s nje odlaziti. Njegovo oranje, i gdje ne bi morao orati, nije inad, jer se inad izvodi u huji, od sile, od viška, od bijesa; njegovo je oranje ljubljenje bosanske zemlje, u vjeri da će ljubav podarena zemlji biti vraćena. To ispisivanje domoljublja traktorskim plugom jednako je, ako ne i vrednije, ispisivanju ma kojeg teksta u odbranu bosanske budućnosti. On piše plugom, ja pišem tekstom. Ja pišem u toplom, u miru svoje kuće, on piše u hladnom i opasnom okruženju, po krvavim njivama, i nikad ne zna hoće li mu se baš ove noći dogoditi četnik, koji ubija i za ubistvo ne odgovara.

Rado bih rekao da je njegovo pisanje konkretan rukopis, ono što nam treba, ali, znam, Bosni su potrebna i pismena koja će njene ljude uputiti da se prihvate ispisivanja svoga prisustva, na njivama, u džamijama, u kućama, u parlamentima, u fabrikama, gdje god se može posvjedočiti da smo na svojoj zemlji i u svojoj vjeri.

Minska polja će roditi hljeb

Ovaj plemeniti Bošnjak, eto, čita "Saff", prati sve što ga može očvrsnuti u njegovoj nakani; on je, usuđujem se reći, jer sam ga čuo kako misli, politički pismeniji i obavješteniji od hičme naših intelektualaca koji mlate praznu slamu imenom Bosne. Na kraju, ovaj je insan kompletna bošnjačka figura: on ore svoje njive po Republici Srpskoj, i zna zašto to čini; on čita, on zna za nastavak genocida nad bošnjačkim narodom, ali on ima čvrstu vjeru da ga ništa ne može pomaći sa njegovih, a naših, uzoranih njiva. Makar i da izgubi svoju bitku, on će je izgubiti kao insan, u vjeri i u borbi, što je u konačnici pobjeda pred kapijama boljeg svijeta.

Iskreno, u jednom sam se momentu osjetio postiđenim pred ovim čovjekom. Naš pozadinski rad je daleko iza ovih prvih linija bošnjačke fronte, koje su tamo gdje naši ljudi, napušteni, nezaštićeni, bez podrške, krče bespuća našeg povratka u Bosnu i plijeve minska polja za koja duboko vjeruju da će opet roditi hljeb.

Usamljeničko oranje ovog Bošnjaka sudarilo se sa mojim snoviđenjem bošnjačkog naroda. Volio bih da smo narod, košto nismo, pa da svaki od nas odvoji po mjesec dana života, kad god hoće, i ode među ove ljude, da im se nađe na pomoći, u podršci. Bila bi to armija bošnjačkih mjeseci, sunčana sila zvijezda, koja bi preplavila sve što je bilo naše, i što nikada više neće biti naše ako se budemo ponašali ovako, osjećajući Podrinje, Posavinu, Krajinu i Hercegovinu kao Karadžićevu ćaćevinu. Na žalost, Islamska zajednica ne može pronaći ni imame koji bi sjedili u Foči i Višegradu, a kako bismo tek pronašli stotine hiljada Bošnjaka koji bi pristali na moralne i patriotske ekskurzije među našim povratnicima. Što bismo išli tamo gdje nas Srbi mogu ubiti, kad je bezbolnije da nas ubijaju ovdje, u glavu?!

Mentalne posrbice

Priča je čudo. Nikad ne znaš šta će te na njenom razmotuljku presresti, i nekim drugim putem odvesti do kraja. Htio sam ispričati jednu znakovitu sekvencu iz razgovora sa ovim Bošnjakom, ali me njegovo pisanje plugom po podrinjskim njivama odvuklo okolokole do ovog što hoću reći. Nije zalud, jer ovo što slijedi ne bismo u punoj dimenziji osjetili da nije ove prethodne slike o Bošnjaku koji traktorskim plugom, i bukvalno i metaforički, svjedoči ljubav prema zemlji. Šta sam htio rijet…

On mi reče kako u tom selu ima i Srba i Bošnjaka. Iako on dunum zemlje ore za 12 maraka, Srbi dobavljaju traktor iz deset kilometara udaljenog sela, čiji im gazda ore po 15 maraka za dunum. Srbi će zijaniti tri marke, ali neće uposliti Bošnjaka. Golem je to unfal u srpskoj glavi kad ni materijalni interes ne može razbiti mržnju prema Bošnjacima. Tri marke su

danas k'o kuća. Kad uzmeš da se ore po nekoliko dunuma, onda se ovaj srpski gubitak bezbeli popne na 10-20-30 maraka. Srbi će, eto, ostati i bez finih para u kućnom budžetu, ali neće uposliti Bošnjaka, svog prvog komšiju. Pri tome ih ne zanima da li ih taj Srbin koji naplaćuje 15 maraka po dunumu - pljačka. Ako i pljačka, nek' pljačka, samo nek' je sve po srpski.

Može li postojati išta monstruoznije od ove srpske manifestacije primjenjenog nacizma? Zar može? Može! Bošnjaci iz ovog sela također unajmljuju svesrpskog traktoristu!!! Bošnjacima iz ovog sela nije žao da zijane po tri marke kako bi pokazali lojalnost Srbima. Bošnjaci iz ovog sela su mentalne posrbice, čiji kukavičluk i baliluk kod Srba jedino može izazvati podsmijeh i gađenje. Varaju se ako misle da će ih Srbi cijeniti po njihovom mazohizmu. Srbima se, a ni Hrvatima, ovakav sunovrat nikada ne bi mogao dogoditi. Zamislite kad bi ovako neki Srbin, čija je familija stradala u Jasenovcu, unajmio nekog Hrvata, čiji su svi bili u ustašama – da mu ore njivu?! Nema šanse.

Sat života za život Bosne

Pod utiskom ove priče presjedio sam četiri sata na sastanku povratničkih struktura iz Podrinja i Posavine. Hteli bismo da postignemo takav stepen bošnjačke samosvijesti i organiziranosti da u punom kapacitetu iziđemo na lokalne izbore. Kako našeg čovjeka motivirati da sat svog života podari životu Bosne? Većina će našeg naroda da sate i sate prolumpuje utapajući se u krmećem brlogu srbijanskog folka, ali neće jedan sat izdvojiti za Bosnu. Zašto je to tako?

...Opet ista priča. Zato, brate, što naše bošnjačke i muslimanske institucije nisu uspjele da izgrade kvalitetnu kolektivnu svijest, i što su manifestacije nacionalnog bitka zasnivale na formalizmu, a ne na suštini. Konačno, treba priznati, ove su institucije bankrotirale, a da su pod stečajem, mrtve i mlitave, najbolje svjedoči stanje našeg i od Bosne i od islama odrođenog naroda. Govorimo, dakle, o kritičnoj masi Bošnjaka, a ne o ogromnoj manjini koja čita ovaj ili neki drugi tekst.

U protivnom, ne bismo danas raspravljali o elementarnim znakovima koji jedan narod čine političkim, a koji se zasnivaju na odgovornosti kritične mase pojedinaca prema kolektivnom dobru. Naš glavni problem je kako u našim ljudima pronaći po sat vremena za Bosnu. To nije problem ni u jednom samoodrživom narodu. Ali, u narodu koji nestaje...

...U protivnom, ne bi se moglo dogoditi da svi Bošnjaci u jednom povratničkom selu, pored svog čovjeka, unajmljuju Srbina, da im uzore bosanske njive. Ne bi se događalo da i danas bolujemo dječije bolesti koje, evo, mogu biti i smrtonosne.

Gubici su konkretni. Ako na lokalnim izborima u jesen ne uzmemo Zvornik i Bratunac, Podrinje je zauvijek izgubljeno. A i Bosna, vremenom.

Broj 116, 15. III 2004.

Upad SFOR-ovih agenata u kuću dr. Dželala Imamovića je prvi slučaj da međunarodne snage teroriziraju nekog istaknutog bošnjačkog intelektualca. Dr. Dželal može izdržati ono što njegovi progonitelji ne mogu ni zamisliti. Ali, nismo svi jaki kao dr. Dželal. Njega smo morali braniti zbog sebe.

Prvi bošnjački intelektualac na udaru SFOR-ovih siledžija

Tačno prije tri godine upoznao sam dr. Dželala Imamovića iz Zenice. Bilo je to u Konjicu. Na mom i njegovom proputovanju. Ja sam se vraćao iz Mostara. On je išao Neretvom, nizvodno. Susreli smo se u jednoj aščinici. Okahvenisali. Promuhabetili. Razmijenili telefone. Nikada se poslije nismo ni čuli, ni vidjeli. Često sam se prisjećao ovog slučajnog susreta, i nimalo slučajnog razgovora. Neki dan sam pročitao u novinama da su agenti SFOR-a upali u kuću dr. Dželala Imamovića. …Kao da su upali u moju kuću. Htio sam nazvati dr. Dželala. Ali, potrošio bih riječi za koje je korisnije kad se nađu u tekstu.

Rentabilna šutnja

Postoje dvije vrste ljudskih stvorova koji ne mogu ili neće da vide kako se omča oko bošnjačkog vrata steže: prvo su budale, a drugo su prostitutke. Prve je Bog obilježio, i ne može im se zamjeriti. Druge će Bog obilježiti, za našeg i njihovog života, jer nema dubljeg moralnog dna od trgovine nad ljudskom nesrećom. Ovo što se nama događa je nesreća, a kako je svaka nesreća iskušenje, razlike koje se pojavljuju između čestitih i pesnitavih karaktera su oštrije i glasnije. U nesreći se k'o na dlanu vide putevi dobra i strampuća zla. Kad u nesreći neko čini zlo, zarad lešinarskog čerupanja ranjenih, on to čini pri punoj bistrini uma. Jedina nesvijest koja u njegovoj glavi postoji je sumnja u Boga. Ponesen šansom da ugrabi ono što mu ne pripada, on zaboravlja na znakove što upozoravaju svakog smrtnika. U nesreći, takvih je znakova u izobilju. Gdje god se okreneš, vidiš tugu, i vidiš opomenu.

Možda je nerealno od običnih Bošnjaka tražiti da vide nešto što im nije dato da vide. Oni stoljećima vide ono što im se servira. Danas su zabavljeni grčevitom borbom za preživljavanje. Bošnjački očevi su najponiženiji očevi na svijetu. Strašno je kad otac gleda u gladne djetetove oči, a ne može mu objasniti da bi babo radio, a da mu ne daju, da bi zaradio, ali mu ne daju, da bi bio babo, ali mu ne daju… U grču poniženja, bošnjački otac nema kad razabrati zašto se njemu i njegovoj porodici događa socijalna obespravljenost. On nema vremena da misli. Misao o uzrocima u njegovu glavu meće okupatorski s&h medijski sistem. Otud će saznati da su krivci za njegovu patnju ti "kriminalni, teroristički, fundamentalistički, itd." bošnjački prvaci. Smjestit će u glavu još jedan poraz i nastaviti iščekivati gore od najgoreg.

Nije upitna relacija žrtva-agresor između bošnjačkog oca i s&h operatora koji kreiraju poraz bošnjačke porodice. To su konstante. Problem je u Bošnjacima koji imaju pamet da razumiju šta se događa. Oni ne samo da razumiju obrazac nastavka genocida nad Bošnjacima, već u tom projektu i učestvuju. Kako? Tako što svaki okupatorski sistem, pa i ovaj, ostavlja prostor za kvislinško bezdušje; patriotski ugursuzi su pozvani da u hibridnoj hijerarhiji društvenih vrijednosti zauzmu povlaštena mjesta u odnosu na ugnjetavane smrtnike. Mjesto se plaća, na dva načina: prvo, šutnjom koja u okolnostima okupacije i terora ima značenje odobravanja; drugo, javnim sudjelovanjem u beščašću, što se obilato nagrađuje. Bošnjački kvislinzi koji svoje sunarodnjake sataniziraju i kriminaliziraju na svakom koraku, imaju vidno mjesto u našoj percepciji opake stvarnosti. Sasvim nepravedno, zapostavljamo Bošnjake koji su zaliveni rentabilnom šutnjom. Obje se vrste ovih Bošnjaka hrane sa istog interesnog kazana. Zašto bi nas policijske potjernice Bakira Hadžiomerovića i Senada Avdića vrijeđale više od strateške šutnje bošnjačkih intelektualaca? I jedni i drugi rade u istoj firmi, samo u različitim pogonima. Njihov je produkt zajednički: uništenje Bošnjaka. To što jedni Bošnjaci za s&h interese i pare uništavaju Bošnjake, a što drugi to mirno posmatraju, naplaćujući šutnju – nebitno je. No, zastrašujuća je količina ovih što šute. To je već kritična masa bošnjačke pameti. Zato se moglo dogoditi da teroriziranje dr. Dželala Imamovića prođe bez i jedne javne reakcije.

Kukavički bošnjački um

Upad SFOR-ovih agenata u kuću dr. Dželala Imamovića je prvi slučaj da međunarodne snage teroriziraju nekog istaknutog bošnjačkog intelektualca. Kad kažemo – istaknutog – mislimo na činjenicu da je dr. Dželal poznat u narodu i priznat u struci. Nije "bezimen", kao desetine naturaliziranih Bosanaca i onih Bošnjaka koji žive islam, a koji su posljednjih godina od međunarodnih snaga maltretirani nebrojeno puta.

U normalnom narodu pojam "bezimenosti" bio bi beznačajan. Svako bi trebao biti jednak pred pisanim i nepisanim zakonom. Ipak, u našoj provincijalnoj feleričnosti poznati ljudi su "ravnopravniji" od nepoznatih. Nije nam isto kad se nešto događa osobi za koju znamo, i nekome za koga nismo čuli. Otud se mogla razumijevati šutnja koja se nadvila nad kontinuirano teroriziranje "bezimenih" islamskih vjernika. Ko biva, šta mi znamo ko su oni koje ne znamo, a pošto nema dima bez vatre, biće da tu nešto ima, da tu nisu čista posla, pa nek' sve ide svojim tokom, bez nas, k'o sa nama… Ali, eto, dogodilo se da guja međunarodnog terora nad Bošnjacima glavurdu metne na život jednog poznatog doktora, uglednog građanina, a da ni to ne promijeni obrazac ignoriranja događaja koji bi se morali ticati svih nas. Kako to odgonetnuti? Možda kroz isti onaj mentalni obrazac koji je u Sarajevu, događaje u Foči, tumačio tuđom zlom sudbinom. Ili, Podrinje je krvarilo, a u Tuzli se kahvenisalo u proljetnim baštama, i računalo se da su oni tam nešto grdno zgriješili, čim im se dogodilo da budu poklani; iluzija se raspršila sa prvom granatom, koja je posvjedočila da su svi bošnjački

vratovi isti. Tako se danas gleda na teror kojemu je bio izložen ugledni zenički doktor. Ko biva, čim se njemu dogodilo da mu SFOR upadne u kuću, da mu otme kompjuter, da ga obilježi, moralo je da postoji nešto što mi ne znamo; pa nije ni taj SFOR posve bez glave pa da ljudima 'nako, iz čista mira, upada u kuću; ima tu garant nešto sumnjivo, jer je i sam doktor sumnjiv, nosa bradu, filozofira, voli da ide u džamiju, a čim neko voli da ide u džamiju, tu nistu čista posla…

Kukavički bošnjački um je sklon krivicu tražiti u žrtvi, otpisati žrtvu bez suđenja, pripisati joj ono zašta je oklevetana… Obrnut proces od ovog podrazumijevao bi karakternu kičmu koja se neće povijati pred vjetrovima jačeg, ali ne i pravednijeg. Iz fukaraštinske žablje perspektive, pravda je uvijek na strani jačeg. Iz moralne, stvari izgledaju drukčije.

Sa moralnog stanovišta bilo bi normalno da se u ovom povodu oglasio, recimo, zenički "Preporod", zenički Medžlis IZ-a, a zašto ne i krovne institucije vjere i kulture u Bošnjaka. Ipak je dr. Dželal Imamović prvi bošnjački intelektualac kojega je maltretirao SFOR. Prešutjeti teroriziranje njegove ličnosti, znači otvoriti vrata za teroriziranje ma kojeg bošnjačkog intelektualca. Umjesto logike, nad ovim se slučajem nadvila mučna šutnja. Zastrašujuća. Svaki čestit bošnjački intelektualac s pravom može zaključiti: ovako bi se šutjelo da se meni dogodi isto.

Nova islamska osjećajnost

Ne znam koliko je trajao moj razgovor sa dr. Dželalom u Konjicu. Bio je to jedan od onih muhabeta gdje se gubi pojam o vremenu. Umjesto minuta i sekundi otkucavaju riječi. Isprepliće se tih i sočan dijalog, kao najljepše vezivo na svijetu. Sjećam se, bio sa zadivljen slučajnošću da ovog izuzetnog čovjeka upoznam na mom i njegovom proputovanju, baš tu, u čudnovatoj konjičkoj aščinici, u kojoj se inače vode spontani bošnjački dijalozi o našim putevima i stramputicama. Bio sam fasciniran putovanjem dr. Dželala Imamovića. On je sa svojim ahbabom krenuo te subote iz Zenice, sa nijetom da svaki namaz klanjaju u nekom drugom mjestu. Ove subote su zijaretili Hercegovinu. Neke prošle, i neke buduće, neka druga mjesta i džemate. Bilo je to za mene otkriće jedne nove osjećajnosti Bosne i islama. Nikada dotad nisam čuo da neko odredi dan u sedmici kad će putovati po bosanskim mjestima, i svaki vakat-namaz klanjati u drugom džematu. Otkrilo mi se nepregledno bogatstvo ove ljubavi prema Bosni. To znači godišnje klanjati u 280 džamija, osjetiti 280 džemata, sroditi se u uzvišenom trenu sa hiljade bošnjačkih duša, i biti toliko bogatiji u svome bosanskome i islamskome vjerovanju.

Uvjeren sam da je dr. Dželal Imamović na ovim svojim putovanjima sakupio toliko snage da ga ni stotine sličnih udara ne mogu pomjeriti iz nijeta da stigne kamo je pošao. On može izdržati ono što njegovi progonitelji ne mogu ni zamisliti. Ali, nismo svi jaki kao dr. Dželal. Njega smo morali braniti zbog sebe.

Broj 117, 1. IV 2004.

Zajedno sa Srbima i Hrvatima, Bošnjaci aplaudiraju bh. filmovima koji Bošnjake prikazuju kao mentalne i moralne fukare. Bošnjački intelektualci su dizali hampu na Ivu Andrića, jer je literarnom maštom kasapio Bosanske Muslimane koji su živjeli u dalekoj prošlosti. Ovi filmovi danas andrićevski kasape nas današnje, ali na to niko ne reagira.

Ljaga na pragu istine

Šta posljednjih godina nagoni direktore dvije televizije u Tuzli da emitiraju predratne srbijanske tv serije i filmove, poput "Kamiondžija" i "Boljeg života", preko kojih su tuzlanski domovi opet puni ekavskog kreveljenja, hroptanja krmadi, pravoslavnih slava, krštenih prepečenica i svega onoga što nam je zagađivalo bosanske živote proteklih decenija? Ova posttraumatska reokupacija bosanskog medijskog prostora nije samo tuzlanski črveni specijalitet; još nekoliko lokalnih televizija u krajevima sa bošnjačkom većinom izdašno srbijanštinom pogani naše duhovne bašče. Niko normalan nije protiv primjerenog i umjerenog prisustva susjednih kultura u našem prostoru; otvorenost je nužna zbog sopstvenih kompasa; no, svako bi normalan morao biti protiv prepuštanja sebe crvotoku tuđinskih vrijednosti.

Direktore ovih televizija, sigurno je, niko nije posadio pred sebe i zaprijetio im da moraju emitirati srbijanštinu. Oni su osjetili trend karijerističkog profita, po kome je stupanj odrođenosti od Bosne i bosanskih vrijednosti ravnomjeran stupnju napredovanja u karijeri. Za Bošnjake je napredak kad ostanu na nogama: bez koraka, bez padova. Budući da ni jedna bošnjačka institucija nije uspostavila aktivne društvene kriterije, spram očuvanja granica nacionalne duhovnosti, logično je što našim prostorom hara sistem okupatorskih mjerila, koji je usmjeren ka zatiranju Bosne i bosanskoga. Anarhija nacionalnog kompasa uzrokovala je apsolutno odsustvo obaveze bošnjačkih kadrova da promišljaju boljitak naroda i domovine.

Od umjetnika bi se očekivalo da su savjest društva. Čuvari njegovih granica. Na žalost, umjetnici su se pokazali kao jurišnici u projektu rastakanja Bosne. Čast rijetkim izuzecima. Ono što se događa na planu igrane tv i filmske produkcije, ubjedljivo svjedoči o pojavi; forsiranje srbijanštine i nebosanskih sadržaja nije tek incident, slučajnost, greška, već realizacija strateškog cilja koji se ostvaruje u dosluhu sa ovdašnjim kompleksima niže vrijednosti.

Teror propagande

U posljednje-dvije tri godine u sarajevskoj štampi je objavljeno na hiljade hvalospjevnih tekstova o uspjesima naših filmskih reditelja. Počelo je sa "Oskarom" Danisa Tanovića, čiji je film "Ničija zemlja", po svojoj neutralnosti, iliti bezmirisnosti, najmanje problematičan. Druga dva velika hita,

“Gori vatra” Pjera Žalice i “Ljeto u zlatnoj dolini” Srđana Vuletića – debelo zaudaraju na projekat iz Karađorđeva. Ovim filmovima treba dodati i orvelovsku sveprisutnost andrićevske tv serije “Viza za budućnost”. Kažemo – andrićevske – jer između Andrićevog kasapljenja Bošnjaka i ovoga što čine bošnjački scenaristi ove serije, nema bitne razlike. Čak šta više, Andrićevo rugobljenje bosanskih muslimana bi se moglo i pravdati, jer njegovi likovi žive u dalekoj prošlosti, i onakvi su kakvim ih se zamisli, dok su bošnjačke nakarade iz “Vize za budućnost” dio naše svakodnevnice, pa možemo napraviti razliku između nas u životu i nas na ekranu.

Fascinirajuće je da se u našoj javnosti dosad nije pojavio ni jedan kritički sud o pomenuta dva filma. Na naslovnicama se pojavljuju fotosi glumaca u svim mogućim situacijama, sa ovog festivala, sa onog festivala, jedu sendvič, šetaju, kupaju se u bazenu… Toliki je to uspjeh da glumce iz ovih splačina treba okom kamere pratiti kao Titu i Kardelja. Propagandna sila koja podržava ove dvije filmske bljuzge obeshrabruje svaki kritički sud. Pjer Žalica i Srđan Vuletić su nacionalni heroji, oslobodioci, miljenici. Ko se smije usuditi misliti drukčije? Niko. Teror propagande je tako moćan da u svijesti našeg čovjeka nema mjesta za sumnju. Svi sarajevski listovi, s obje strane barikade, sudjeluju u proizvodnji sljepila. Otud kao incident djeluje proplamsaj zdrave pameti, koja je zaiskrila iz dva gotovo nepoznata lista, koja se obraćaju užem krugu čitalaca.

Prvi list je vjerovatno po sadržaju najbolji bh. časopis za porodicu i društvo. Njegova jedina “mahana” je što se zove “Zehra”, i što ga izdaje Muslimanska ženska organizacija “Kewser” iz Sarajeva. Pošto ovaj časopis piše o vrijednostima braka i porodice, a ne o preljubama i savjetima tipa: kako izliječiti mahmurluk, logično je što se nalazi na margini javnog interesovanja. Šteta, ne za “Zehru”, već za društvo.

Slavljenje razvrata

U posljednjem broju ovog izvrsnog časopisa Nirha Efendić je napisala sjajan tekst pod naslovom “Gori vatra u ničijoj dolini”. Evo nekoliko ubjedljivih citata iz Nirhinog teksta koji tematizira film Srđana Vuletića: “(…) Film koji na takav način govori o nama, ima uvijek dobre izglede da bude nagrađen. (…) Film pokušava prikazati navodni apsurd bosanske muslimanske tradicije. (…) Naši sjajni reditelji su velemajstori u tome da pogode šta se to bjelosvjetskoj javnosti sviđa. (...) Da smo kojim slučajem pokušali predstaviti ijednu istinsku vlastitu vrijednost, gotovo sam sigurna da ne bismo bili nagrađeni ni jednom nagradom. (…) Hiljade bh. dječaka mogu pronaći idole u čuvarima ’apsurdne tradicije’ koji koriste narkotike i najvulgarniji mogući sleng, bez imalo stida. (…)”

Bravo, Nirha! To što si Ti definirala u nekoliko briljantnih rečenica nije pošlo za rukom desetinama uglednih bh. autora koji su svoj intelektualni kredibilitet utušili u baruštini glorificiranja ovog kriminalnog filma! Naravno, bh. autori prepoznaju ukuse žirija. Zato Ahmed Imamović neće snimati film o stradanju Bošnjaka, već o “ljubavi” dvojice homoseksualaca u ratnom Sarajevu; on zna da ga niko neće nagraditi za film o genocidu nad

Bošnjacima, ali zna da će iščašene prirode homoseksualnih lobija po Evropi podržati ovu propagandu razvrata; podržat će to i srpski i hrvatski lobiji, jer i njima odgovara pravljenje cirkusa od bošnjačke tragedije. O kakvoj onda umjetničkoj misiji govorimo? Ahmeda zanima najkraći put do nagrade, do para, do slave, pa makar išao i preko bošnjačkih žrtava. Ahmed mora svjesno pregaziti hiljade tragičnih bošnjačkih priča, da bi došao do svojih homoseksualaca.

Drugi tekst koji je izišao na ovu temu objavljen je u friškom tuzlanskom nezavisnom omladinskom magazinu "Karma". Autor koji je potpisan inicijalima G.D., piše: "Znam da bih se trebao priključiti kolektivnom orgazmu povodom prvijenca Srđana Vuletića, koji su grupno orgijajući proizveli bh. mediji. (...) Konačno su se 'Dani', 'Slobodna Bosna' i 'Avaz' složili oko nečega". Autor potom analizira film i dodaje: "Većina likova je operirana od bilo kakve dublje psihologije, tako da je uzaludno pokušati razumjeti motive njihovih dijela. Ono što posebno vrijeđa je gloroficiranje seksizma i muškošovinističkih predrasuda. (...)" Na žalost, ove dvije časne opservacije jedino su što imamo spram hiljade tekstova koji su našu javnost ubijedili u "bosansko filmsko čudo".

Bošnjačke nakaze u evropskom cirkusu

Pored idejne analize ovih filmova, postoji još jedan lagan test preko kojeg možemo zaključiti da je ambicija bh. reditelja okrenuta prema Beogradu i Zagrebu. Prije agresije u bh. štampi su se pojavljivali kritički tekstovi zbog angažmana srbijanskih, hrvatijanskih i slovenačkih glumaca u bh. filmovima. U svim filmovima Emira Kusturice zvijezde su srbijanski glumci. U Sidranovom i Kenovićevom "Kuduzu", također. Danas, na žalost, niko ne tematizira istu pojavu. Ne govorimo, dakle, o kvaliteti uloga, ali smo sigurni da jednaku kvalitetu mogu ostvariti i bh. glumci.

Bilo bi korisno sačiniti jedan sociokulturni ogled o idejnoj osnovi bh. filmske i igrane tv produkcije. Tim prije što je ta produkcija slavljena i po Srbiji i po Hrvatskoj, kao zemljama koje su još zatočene mržnjom prema Bosni i Bošnjacima. Šta je to moglo inspirirati četništvom zadojenu Srbiju da glumce "Vize za budućnost" dočeka kao heroje, sa džambo-plakatima polijepljenim duž puta kojim će zvijezde proći? Možda to što su u ovoj seriji prepoznali viceve o Husi i Hasi? Šta se krije iza svesrpskog uspjeha filma "Gori vatra"? Možda to što bošnjačke žene pljuju na srpsku povratnicu u Tešanj, što se sigurno nikada nigdje nije dogodilo? Obratno, jeste. Možda to što srpski likovi u filmu ginu u borbi, a bošnjački u švercu? Možda to što su Bošnjaci prikazani kao mentalne i moralne fukare?

Od umjetnosti ne treba tražiti da bude nacionalni kozmetički salon, ali ne treba joj ni dopustiti da bude instrument u srpsko-hrvatskim patološkim čežnjama da se Bošnjaci prikazuju kao nakaze u evropskom cirkusu. Na žalost, dokle god Bošnjaci aplaudiraju svome sakaćenju, dotle će ljaga iz ovih filmova biti na pragu istine.

Broj 118, 15. IV 2004.

SDP i mediji Lagumdžijine hunte dosad su me proglasili "vođom islamske revolucije u BiH", "komandantom vehabija", "komesarom Patriotske lige", "političkim vođom novog bošnjačkog rata"... Ove opasne klevete ne zanimaju nikog, osim žrtve. Zato će i medijski zločin nad Sanelom Sjekiricom otići u zaborav. ...Kao i svako zlo kome je danas izložen izgubljeni bošnjački narod.

Medijske tvornice terorizma

Šta bi se desilo da neki čovjek ubije nekog čovjeka, da mediji izvijeste o ubistvu, a da ubica nastavi rahat hodati dunjalukom, jer su policija i sudstvo namjerili da previde slučaj? Digla bi se neviđena gužva. Pljuštala bi saopćenja za javnost, pravili bi se okrugli stolovi, mediji bi bili krcati tekstovima o ovom neviđenom slučaju – da neko ubije čovjeka, a da za to ne odgovara.

Bosanski progananik i španski student Sanel Sjekirica je ubijen u medijskom kamenovanju od strane medija Lagumdžijine hunte. – "Mediji su uništili moj život u Španiji" – rekao je Sjekirica nakon što su SDP-ovi mediji danima obavještavali da – "osumnjičenik spada u skupinu druge generacije odškolovanih domaćih ekstremnih mudžahedina koji su pripremani za akcije poput one izvedene u Madridu". Kraj priče znamo. Španska policija je nakon 72 sata istrage i držanja u pritvoru Sjekiricu pustila da živi život slobodnog građanina. Sve što je o njemu rečeno – laž je. Da je makar ta konstrukcija plasirana kao pretpostavka! Naprotiv, SDP-ovi mediji su sa sigurnošću tvrdili da je Sjekirica "terorista Al-Kaide". Šta ćemo sad?

Nevin čovjek je stradao, a da za to niko nije odgovarao.

Neovisni plaćenici

U našem listu namjerno nismo u jeku medijske gužve tematizirali ovaj slučaj, jer nas je interesiralo nešto mnogo bitnije: da li ovo društvo ima mehanizme koji su spremni da s moralnog, ali i pravnog stanovišta, zaštite građanina koji je izložen ma kakvoj torturi koja ugrožava njegovo pravo na dostojanstvo? Prošlo je bezmalo mjesec dana nakon medijskog zločina nad Sanelom Sjekiricom, ali ni jedna vladina ili nevladina organizacija, a pogotovo one koje se bave navodnom kultivizacijom medijskog prostora, nisu našle za shodno da jednu jedinu riječ progovore o ovom slučaju. Dakle, naše društvo neće da ima mehanizme za zaštitu ljudskih prava, kada se radi o ljudima koje SDP-ov "antiteroristički" agitprop ljaga kao tzv. islamske teroriste.

Dejtonskih je godina u Sarajevu debelim političkim parama izgrađena skalamerija tzv. neovisnih i nevladinih institucija, od kojih ni jedna nije posvjedočila neovisnost od djelovanja srpsko-hrvatskog hegemonističkog klana, čije interese u političkom Sarajevu predstavlja krnji SDP. Doduše, jedini izuzetak je protest Helsinškog komiteta u vezi zločinačke ekstradicije tzv. alžirske grupe. No, Helsinški je komitet potom, na talasu propovijedi

kardinala Vinka Puljića, tvrdio da se u Sarajevu ugrožavaju ljudska prava Hrvata, a da nikad poslije nije tematizirao ugrožavanje bošnjačkog naroda, pa i kroz ove strateške, kontinuirane optužbe za veze sa tzv. islamskim terorizmom. Ta tzv. demokratska alternativa, u vidu desetine tzv. nevladinih organizacija, utopila se besramno u infrastrukturu SDP-a, jednako kao što su onomad Islamska zajednica, "Preporod" i još neke bošnjačke instance djelovale pod skutima komunisticizirane SDA. Otud se ne može vjerovati institucijama kakve su, recimo, Vijeće za štampu, Krug 99, i sl., jer je cjelokupan vladin i nevladin sistem naslonjen na ideološko servisiranje od strane međunarodne politike u BiH, koju totalitarno određuju OHR i Američka ambasada. Budući da je međunarodna politika u BiH, još iz vremena agresije, skrojena po šnitu dogovora iz Karađorđeva, logično je što se njena ideološka infrastruktura danas usmjerava na sataniziranje bošnjačkog naroda, u svim varijantama, jer je defetizacija bošnjačke politike uslov za napredovanje i okončavanje s&h hegemonističkih planova. Zato se neće dogoditi da taj vrli "nevladin", "demokratski", "multikulturalni" establišment osudi, barem, kamenovanje bošnjačke djece u Neumu i ranjavanje dvije bošnjačke djevojčice. Taman posla da sad Krug 99 napravi sesiju na temu zloupotrebe medijskih sloboda u slučaju ljaganja Sanela Sjekirice. Tu čak ne može prevagnuti ni elementarni humanistički osjećaj, činjenica da je jedan nevin čovjek pogođen opasnom klevetom, koja bi ga mogla koštati, malo je reći, raznih neprijatnosti. Takvi, pogođeni klevetom, završavali su u konc-logoru na Kubi, a Sanela Sjekiricu je samo korak dijelio od zle sudbine. Da se pitaju medijski kreatori njegovog progona, on bi već bio na Kubi, jer bi krivica bez dokaza bila dokaz za njegov tzv. islamski terorizam. Valjda je u ovoj nesreći bilo i sreće, jer se španska politika debelo opekla od svoje srljanje u ratni zločin koji ni po čemu nije španski. Valjda je španska politika sačuvala toliko pameti da ne ganja lažne tzv. islamske teroriste.

Mi smo već svikli da živimo sa stalnim nasrtajima na istinu o genocidnoj agresiji na Bosnu i Bošnjake. Dotle smo sviknuti da se više ne ibretimo kad se pred očima javnosti ubija nevin čovjek. Hajde da razumijemo s&h plaćenike iz SDP-ovih medija, ali kako da razumijemo šutnju bošnjačkih institucija i intelektualaca. Eto, nije kvislinški Krug 99 mogao napraviti sesiju o zločinu nad Sanelom Sjekiricom, ali, zašto to nije učinio, recimo, Filandrin "Preporod"?! Šta bi falilo pozvati 50-tak intelektualaca da raspravljaju o društvenom ambijentu u kome se može dogoditi "slučaj Sjekirica"?

Promocija opasnog komesara

Demokratsku tišinu koja prati medijsko ubistvo Sanela Sjekirice osjetio sam prije nešto više od tri godine na svojoj koži. Mnogo prije 11. septembra, sa dolaskom SDP-Alijanse na vlast, razbuktala se strategija sataniziranja Bošnjaka, što dokazuje da je riječ o srpsko-hrvatskom projektu, koji se slučajno poklopio sa američkom antiislamskom histerijom. Danas su složna braća.

A da je SDP 2000. naumio uvesti policijsku državu, i biti poluga mafije iz Karađorđeva, vidjelo se prvih mjeseci vladavine. Moj "grijeh" je bio

što sam ukazao da SDP nema pravo prozivati kadrove SDA za kriminal, kad u svojim redovima ima okorjele kriminalce, koje policijska i pravosudna mafija ne kani goniti. Odgovor je bio strahovit.

SDP me 2. marta 2001. optužio da sam na čelu "opasne političke grupacije" koja "osim neonacističkog načina blokade zakonodavne, izvršne i sudske vlasti, neonacističkog načina izmišljanja i gebelsovskog ponavljanja laži o ljudima iz Alijanse, ima i partijske odrede koje čine ekstremistički, agresivno i teroristički nastrojene Vehabije", koji će "već sutra, nakon sukoba koje očekuju, biti graničari sa mudžahedinskim načinom političke i terorističke borbe". "Priča o revoluciji je bila i osnovni cilj boravka Iranske ambasade na ovim prostorima" – kaže se u dokumentu, čiji policijsku nepismenost potvrđuje i miješanje Irana sa "vehabijama".

Iako sam javno tražio objašnjenje i zaštitu od svih mogućih instanci, od policije i pravosuđa, od OSCE-a i OHR-a, od Vijeća za štampu i Helsinškog komiteta… - niko se nije oglasio. Na osnovu šutnje, kao znaka odobravanja, javnost je mogla pomisliti da se sve ove instance slažu sa ocjenom SDP-a da sam ja vođa islamske revolucije u BiH, komandant terorističkih partijskih odreda, da prevodim mudžahedine koji će biti nekakvi graničari u nekakvom sukobu…

Budući da su SDP-ovi mediji prenijeli stav SDP-a, i da su se reklame za novine vrtile po lokalnim tv stanicama, mnogo je ljudi saznalo kako sam grdno opasan. Narednih sedmica sam primijetio da je nekim poznanicima nelagodno ako se susretnu sa mnom. Razumljivo, šta se pošten svijet ima pozdravljati sa "komandantom terorista".

Dvije godine poslije ovog događaja na naslovnoj stranici "Slobodne Bosne" je objavljeno da sam na tajnom skupu u Mehurićima imenovan za "komesara Patriotske lige", koja planira da počne rat kako bi Bošnjaci izašli na Drinu. Rečeno je da sam politički vođa "novog bošnjačkog rata". Ovaj tekst se i dan danas može pronaći na internetu, i to na nekoliko velikosrpskih web-magazina. Iako sam bio svjestan opasne klevete koja se sručila na mene, ovaj put nisam tražio ničiju zaštitu. Iskustvo me poučilo da svi koji se predstavljaju kao zaštitnici demokratije, slobode štampe i ljudskih prava, zapravo jedino štite kreatore satanizacije Bošnjaka.

Otud me ne čudi šutnja koja se nadvila nad medijsko ubistvo Sanela Sjekirice. Bošnjaci su još daleko od shvaćanja da je ubistvo svakog našeg čovjeka zapravo ubistvo nas samih.

Broj 120, 15. V 2004.

Kreatori haosa u bošnjačkom društvu će uskoro iz zatvora na slobodu pustiti 50 lica koja su počinila najteža krivična djela, a za koje je utvrđeno da su neuračunljivi. Bošnjačkim gradovima već krstari 15 takvih osoba, među kojima su i najsvirepije ubice. Zar nam i poslije ovog nije jasno da naši "reformatori" u bošnjačko društvo instaliraju faktor samouništenja?!

Karneval samouništenja

U bošnjački geto je ubrizgan virus bjesnila. Ulicom hodaju momci čije su kose ofarbane u sve moguće boje, ili su pak izbrijani, sa mindžuhama u ušima, u nosu, sa tetovažama koje simboliziraju odanost kultu siledžijstva, koje prikazuju noževe, očnjake, lance… Kićenje ikonografijom podzemlja je fanatizam koji inspiraciju traži u zlu. Ne radi se, dakle, o iznimci, već o pravilu, jer je imidž siledžijstva postao dominantno obilježje većine mladih ljudi. Svako od nas se, metodom slučajnog uzorka, na ulici, može uvjeriti da barem polovica mladića koje susretnemo nose neki od znakova razvratne estetike zla. Nasilje je postalo žargon na kome se sporazumijevaju mlade generacije. Predanost sotonizmu je komunikacijska dominanta. Živjeti život danas, biti u trendu, ne biti otpadnik od raje, sve to znači prihvatanje nametnutog jezika subkulturnih simbola. Toj agresiji trenda mogu se oduprijeti samo rijetki, oni koji nose duboku vjeru u Boga, i koji tim darom mogu razlučiti dobro od zla. To su ona djeca što uče i što su najčešće žrtve nasilja, a nasilju može biti izložen svako, na svakom mjestu, u svako doba dana. Zapravo, ikonografija zla, kao u predhistorijsko vrijeme, kao u životinjskom carstvu, čini odbrambeni sistem, jer ako izgledate dovoljno ofarbani i izbušeni, manje su šanse da na vas nasrnu ti ofarbani i izbušeni manijaci, koji su u bošnjačkom getu proizvedeni tuđom a ne bošnjačkom voljom.

Ambis unutarnjeg haosa

Teško je naći u povijesti, i u iskustvu, ma koji psihosocijalni prostor u Evropi, poput našeg, koji je tako brzo promijenio svoje karakteristike. Do unazad tri-četiri godine ovdje je živjelo jedno pristojno i sabrano društvo koje je umjelo da se nosi i sa traumom stradanja i genocida. Ili se to samo takvim činilo? Možda je naslijeđe reda i tradicije u bošnjačkom društvu određivalo sabur i pristojnost. Možda se taj red polomio pod pritiscima nakane da se bošnjačko društvo rasloji u uvezenom razvratu. Mora postojati uzrok ovoj nagloj transformaciji socijalne kulture, koja se čini tako vidljivom da bi se olovkom mogla opipati. Napose, uporedimo stupce crnih hronika od prije tri-četiri godine, a u njima oblike ispoljavanja nasilja, uporedimo imidž mlade generacije, pa ćemo osjetiti kakvom je strahovitom progresijom bošnjačko društvo povučeno u ambis unutarnjeg haosa i anarhije.

Takvi se procesi, sasvim sigurno, ne mogu odvijati sami od sebe. Oni moraju biti dirigirani iz nekog servera koji ima tačnu projekciju stanja koje

želi proizvesti. Kad bi neki Karadžić ili neki Boban priželjkivali rasplet bošnjačke traume, ne bi za svoje ciljeve našli boljeg ishodišta od bošnjačke autodestrukcije. Kad bi međunarodni sponzori dogovora iz Karađorđeva projicirali najkraći put za defetiziranje bošnjačke volje za Bosnom, također ne bi našli kraći put od ovog stanja, u kome Bošnjaci istovremeno bivaju i sopstveni mučitelji i sopstvene žrtve.

Geto u koji su stjerani Bošnjaci, kao jedini bh. narod koji nema dvojnih opcija, idealan je rezervat za ovu vrstu eksperimenta. Bjesnilo se ubrizgava putem okupiranog medijskog sistema, putem ideologizirane policije i pravosuđa, koji odriču vjeru u pravednost države, putem ponižavanja bošnjačke žrtve, putem ubacivanja najjeftinije droge u Evropi, putem strateškog siromaštva, koje se ostvaruje preko kriminalne privatizacije, a za posljedicu ima otpuštanje hiljade radnika sa posla, napose, putem namjernog vezivanja ruku policiji, u ime navodne demokratizacije, čime su sve vrste kriminalnih sorti razumjele da je ovo “eldorado” u kome se može činiti sve, i ni za šta se ne može odgovarati. …Izuzev za tzv. islamski terorizam.

Tortura besmisla

Sarajevo, Tuzla, Zenica i drugi gradovi sa bošnjačkom većinom, petkom i subotom navečer su, kako kažu ljekari u Hitnoj pomoći – klanice. Tada se priređuju masovne tuče, u kojima je sve dozvoljeno. Tada se navečer izlazi s ciljem da se potuče, da se neko prebije, ili, pak, da se prisustvuje prebijanju nekog čovjeka, kako bi se o tome sutradan pričalo kao što sabran svijet priča o kulturnom događaju. Tada je policija u stanju pripravnosti, iako tek statira i evidentira žrtve. U Tuzli, recimo, duž grada, subotom se nalazi desetak policijskih patrola, koje love pripite vozače. Jedino punom parom radi osoblje Hitne pomoći, kojima valja zbrinuti tolike ranjenike.

Rezultat ovog karnevala nasilja jeste da se veliki broj omladine, koja bježi od taksirata, sklanja u kuće, povlači u sebe, i jedini vid socijalne komunikacije ima po danjem svjetlu, iako ni ono nije garancija bezbjednosti. Svako od nas je čuo sa mnoštvo primjera o tome kako se u po bijela dana dogodilo da neko bude iz čista mira pretučen, opljačkan, verbalno napadnut. Kodeks viteštva je u ovoj pojavi izopćen i prognan, kao i bilo šta što podsjeća na neki red. Kvalitet se ovdje mjeri količinom brutalnosti i bezobzirnosti. …Kao da je među proizvedene bošnjačke nasilnike ušao kukavički nerv četnika i ustaša, koji su vrlinom smatrali iživljavanje nad nemoćnim. Noćas nije cilj tek pronaći žrtvu, tek je udariti ili oboriti na pod, cilj je žrtvu išutati nogom u glavu, potpeticom joj gniječiti oči, nos, usta, polomiti zube, unakaziti joj lice, a zašta je već ustoličena i jezička definicija; to se zove – iscipelariti. Cipelarenje je krešendo svakog premlaćivanja, poput poente u pjesmi. Po kvalitetu cipelarenja se prepoznaje punina prazne duše.

Radi se o tipičnom kukavičluku, muškom jadu, jer se niko od ovih “opasnih momaka” ne bi usudio da takve svinjarije pravi u Foči, Prijedoru ili Trebinju. Oni su “opasni” tek u čoporu, kad naiđu na slabije. Ne radi se tu o izvornom adrenalinu, za kojim tragaju pravi avanturisti. U protivnom, namjerili bi se na izazov, kojeg preko Romanije ima na pretek.

Karakterologija nasilništva u bošnjačkom getu zasniva se na svemu što je suprotno ma kakvom osjećaju reda, pameti, osjećajnosti, morala. Otud je logično što ovdašnji "opasni momci" i ne pomišljaju da svoje nasilništvo uokvire u ma kakvu mjeru ili obzir. Jednako tako, notorni alkoholičari ne mogu osjećaj prema rakiještini uokviriti u čašicu. Da im dadneš more rakije, oni bi htjeli okean. Ovo bjesnilo je zaraza koja se širi, u strasti da obuzme sve zdrave ćelije bošnjačkog organizma, i ona negdje mora dotaknuti dno. A gdje je dno? Dno je u konačnici cilja koji je, uz međunarodnu podršku, zacrtan u Karađorđevu, a koji je ostvariv jedino uništenjem bošnjačkog naroda. Uništenja Bošnjaka nema bez djelatne autodestrukcije, koja rezultira nastavkom dobrovoljnog etničkog čišćenja, procesom preseljeništva, potom, jeftinoćom sa kojom se, usljed nemanja nacionalnog kompasa, prodaju naši ljudi, imovina, uspomene, vrijednosti, budućnost; na kraju, uništenja Bošnjaka nema bez samouništenja, a što se događa kad sputana kreativna energija biva transformirana u bjesnilo, kao izraz ogorčenja prema društvenom ambijentu koji nam izuzev droge, alkohola, nasilja, srbijanskog folka, meksikanskih sapunica, glupavih i prodanih političara, općenito – torture besmisla - nije ostavio nikakav drugi smisao.

Hajvanska misija žrtve

Jakako, oko nas su uzvisine smisla. Nepregled ljepote. Islam nam je nadohvat duše. Bosna i njeni izazovi, također. Ali, ko to vidi? Ko to osjeća? Manjina! E, ta manjina je odgovorna za pasivnost prema okorovljenom bošnjačkom društvu. Šta radi Islamska zajednica? Obraća se vjernicima. Pa vjernici su već rodne bašče. Prezire one što su od islama odrođeni, ne svojom voljom, već voljom komunista, karijerista i titolikih bista. Čije su ove zapuštene bošnjačke njive? Ko ima odgovornost za njihovo skončavanje u halugi krstaške nakane? Šta rade bošnjački intelektualci? Institucije? Zar sve ovo što nam se događa treba da se razvlači po jednom novinskom tekstu, umjesto da bude predmet alarmantnog angažmana najodgovornijih faktora koji čine ovo skapavajuće bošnjačko društvo? Šta rade sociolozi, psiholozi, kulturolozi, naspram pojave koja svjedoči autodestrukciju u Bošnjaka? Znate šta rade? Ma eno ih izučavaju "svjetske teme", jer je za njih isuviše primitivno da svoje znanje primijene na ovu, za svakog istinskog intelektualca, izazovnu stvarnost! Oni su iznad našeg ništavila, sve dok i njih to ništavilo ne proguta. Makar onda kad im karneval nasilja proguta dijete, kao sudionika, ili kao žrtvu.

Dok ovo pričamo procesi instaliranja autodestrukcije u Bošnjaka idu dalje. Naši vrli "reformatory" su donijeli zakon po kome će sve ubice, za koje se ustanovi da su neuračunljivi, biti puštene na slobodu. Trenutno bošnjačkim getom krstari 15 takvih osoba. Uskoro će ih iz zeničkog zatvora biti pušteno još 50. Ove ubice imaju svoju društvenu misiju. Naša misija je zasad – misija žrtve. Svaki hajvan ima takvu misiju.

Broj 122, 15. VI 2004.

Može li autor filma "Go West" Ahmed Imamović pogledati u lice majkama šehida čije je sinove predstavio kao idiote koji usred borbe za opstanak čeznu za muškim polnim organima? Ovaj Bošnjak je tragediju svog naroda sveo na priču o "ljubavi" dvojice pedera, u prostoj balijskoj računici da će mu aplaudirati Zagreb i Beograd, i da će mu svjetski pederski lobiji dati nagrade za afirmaciju njihove razvratne bolesti.

Bošnjačka tragedija u filmu o pederima

Prije nekoliko dana su sve sarajevske dnevne novine na naslovnim stranicama raspucale identičan naslov: "Pala prva klapa filma 'Go West'". Niti znaju svi novinari, a još manje čitaoci, šta znači to – "klapa", niti kako to ta "klapa padne", ali nije ni bitno, ovdje se više cijene stvari koje se ne razumiju. …Poput stranjskog naslova filma. U protivnom, naslov bi glasio: "Počelo snimanje filma…".

U skladu sa ovim informativnim noblesom, doima se i javni tretman skandalozne teme koju obrađuje film "Go West". Film se bavi "ljubavlju" dvojice pedera u toku rata, koji su različite nacionalnosti, ali, eto, "ljubav" prkosi etničkim podjelama, granatama i sl.

Za našu javnost je normalno da se ne snimaju filmovi o Srebrenici i stotinama drugih bošnjačkih stratišta; normalno je da se snima film o pederima, koji tako postaju mjesto po kome se prepoznaje suština agresije i genocida. Kao i u "Ničijoj zemlji" Danisa Tanovića, ni ovdje nema zločinca i žrtve, već ima nekakav rat, koji nije naš, i od koga je ugrožena "ljubav". A ljubav, k'o ljubav, uvijek pobjeđuje, pa i kad je nastrana. Iako se razvrat ne može zvati ljubavlju.

Sudeći po apsolutno afirmativnom odnosu bh. medija prema ovom filmskom pederluku, naša javnost ne vidi ništa lošeg u svođenju 200.000 žrtava agresije na priču o seksualnoj psihopatologiji.

Autorov odnos prema Bogu

Naše društvo je za nekoliko godina doseglo identitet zraka: nema boje, mirisa, okusa, težine… Mi smo ono što drugi hoće. Četnici i ustaše ne bi ni mogli zamisliti efikasniji rasplet priče od bošnjačke mazohističke potrebe da se svoje stradalništvo svede na pederluk. Vrhunac zločinačke mašte bi se zaustavio baš tu, na toj nastranoj storiji, u kojoj jedna seksualna bolest biva oznaka za sve žrtve genocidne agresije.

Jasno nam je zašto Srbi i Hrvati u ovom pederskom projektu vide "film koji konačno o ratu govori na pravi način", jasno nam je i zašto će svjetski pederski lobiji na sve načine bodriti afirmaciju svoje bolesti, ali ćemo teško razumjeti zašto su se dvojica Bošnjaka, Ahmed Imamović i Enver Puška, kao scenaristi, odlučili da počine takvu blasfemiju nad žrtvama genocida. Oni bi,

valjda, kao bošnjački umjetnici, trebali stvarati priču koja bi predočila zločin kojemu su bili izloženi bošnjački civili. Hiljade je takvih priča oko nas. Ali, očito, ni jedna od njih ne odgovara nastojanju krstaškog globalizma da se relativizira zločin nad Bošnjacima. Film o genocidu nad Bošnjacima ne bi ušao u selekciju svjetskih festivala, ne bi dobio nagradu, niti bi njegovi autori imali šansu da proputuju Svijetom. Jer Svijetu treba bošnjački zaborav, a ne pamćenje. Genocid nad muslimanima nije kurentna roba.

Ali, zar ne postoji nešto više od ovozemaljskog interesa? Zar u umjetniku ne postoji patriotska i moralna obaveza da se zavješta istina o genocidu nad njegovim narodom? Nije bitno koliko bi ljudi vidjelo tu istinu, niti da li bi takav projekat dosegao, svakako ideologiziranu, svjetsku slavu. Bitan je odnos autora prema Bogu! Bitna je misija koju bi umjetnik morao osjetiti u odnosu na moralni izazov vremena. Bosna je pretvorena u kupleraj u kome se svako može prodati za jeftine i bludne čari. Ali, kakav je smisao tih koraka?

...To što će mi aplaudirati po Beogradu i Zagrebu, jer sam bošnjačku žrtvu sveo na pederskog kretena? To što će mi pederski lobi dati nekakvu nagradu, jer sam osakatio, izmasakrirao, istinu od svome narodu? Pa kakav sam onda to ja čovjek? Mogu li pogledati u lice majkama Srebrenice čije sam sinove predstavio kao idiote koji usred borbe za opstanak čeznu za muškim polnim organom? Mogu li stati pred duše svojih prijatelja koji su ubijeni samo zato što su bili muslimani? Mogu li sebe pogledati u ogledalo, jer sam i ja jedan od onih koji bi bio ubijen da sam se zatekao u Srebrenici, ili na ma kojem četničkom i ustaškom puškometu? Ili je sve ovo, pak, bijeg od istine, koju gnjecavi karakteri ne mogu podnijeti? Haman im je lakše praviti cirkus od bošnjačke tragedije, a u neznjanju i od sebe, nego li svoj umjetnički, Božiji dar, usmjeriti ka moralnim obavezama.

...Faustovski je to izazov. Nije Ahmedu Imamoviću umjetnički dar dat da njime širi laž i blasfemiju. Njemu je dar dat za činjenje istine i plemenitosti. Takav uzurpator umjetničke misije bi morao biti spreman na posljedice. Ako bošnjački narod preživi, znat će vrednovati Imamovićevo filmsko zlodjelo. A ako ne preživi, neće preživjeti ni Imamović. Izuzev možda u nekom pederskom klubu na Zapadu, kao muška striptizeta.

Razvrat kao ljudsko pravo

Jevreji su snimili stotine filmova o holokaustu, ali ni jedan nije posvećen pederskoj "ljubavi" u konc-logorima. Takav bi jevrejski blasfemičar odmah bio smaknut od MOSAD-a, kao opomena drugima. Mi smo snimili jedva nekoliko filmova, od kojih se ni jedan (izuzev možda filma Dine Mustafića) direktnije ne tiče istine o genocidu, ali smo odmah navalili da svjetskoj javnosti pokažemo koliko smo "progresivni". Iz iste mentalne brljuge proizilazi kupovina slovenačkih sokova, hrvatskih cigara i slavljenje projekta "Go West". U svim ovim, i onim nebrojenim, nerečenim primjerima, uočava se jedna ista bolest – da glađenjem tuđeg interesa pokazujemo koliko mi nismo mi, već smo se u bošnjačkoj koži slučajno zatekli. Zaboravljamo da se na nas takve gleda kao na zadnje budale, sa šegom, jer si luksuze samootpadništva ne bi dozvolila ni jedna samoodrživa nacija. Zato – nestajemo.

Dakako, ovakav će tekst biti tumačen kao izraz radikalizma, primitivizma, bezbeli i islamskog ekstremizma. Golema je ekipa ozbiljnih i uglednih stvaralaca okupljena oko filma "Go West" da bi moglo jedno novinarsko mišljenje poremetiti ubjeđenje da se radi o normalnoj stvari. Jedan od sudionika projekta je na FTV izjavio da je – "problem u glavama onih koji u ovom filmu vide problem". Dakle, problema nema u onim glavama koje homoseksualizam smatraju normalnom pojavom, toliko prirodnom da vjeruju kako bi "ljubavni jadi" dvojice pedera mogli izazvati suze u publici. Scenario je u prvoj verziji naslovljen kao "Romeo i Romeo", što nedvosmisleno poziva na melodramsko suosjećanje sa junacima pederske priče. Problem je, zar ne, u našim glavama koje ne mogu da prihvate dvije pojave: prvo, da se jedna mentalna i seksualna bolest meće na pijedestal prirodnosti; drugo, da se nepregled bošnjačke tragedije u umjetničkom izazovu jednog Bošnjaka iščitava kao homoseksualni razvrat.

Da je normalno to što nije normalno Bog ne bi stvarao muškarca i ženu. To što Zapad priznaje pederske brakove, pa im još ustupa i djecu na usvajanje, dekadansa je sa dna kace. Ako se širenje protuprirodnog bluda u ustavima zapadnih država razumijeva kao ljudsko pravo, onda bi se na istoj ravni i pedofilija (seksualno iskorištavanje djece) mogla smatrati nečijim ljudskim pravom. Zašto bi idiot koji čezne za muškim stražnjicama ili muškim polnim organima bio u boljem položaju od idiota koji čezne za seksualnim tlačenjem djece?! Krug razvratnog pakla koji je otvoren na Zapadu neminovno će gutati nove prirodne međe. Sve u ime lažne slobode koja će porobiti prirodu koju je Bog stvorio u jasnim granicama. Jednako tako, demokratija je smislena tek kao diktatura zakona, a ne kao anarhija u kojoj se svako nasilje potura pod logotipom ljudskih prava i sloboda.

Ponavljanje zločina

Sarajevski instant intelektualci, pogotovo oni koji su u svome pomodarstvu skloni istom spolu, u Imamovićevoj će blasfemiji vidjeti naše približavanje zapadnim vrijednostima. Feminizirani tumač glavne pederske uloge u filmu, izvjesni Mario Drmać, razdragano je izjavio: "Trudit ću se svim silama i muškim i ženskim da ovo izguram do kraja". Mladi glumac bezbeli pledira na svjetske nagrade, pa je razumio da treba otpočetka pričati kako u sebi ima i "ženske sile", da se ne pomisli da on to samo glumi pedera. Imamović još nije počeo davati izjave o svojoj seksualnosti, ali s obzirom da je na sve spreman, kako bi ulovio neku nagr(a)dicu, može se očekivati da pođe Drmaćevim stopama revolucije.

Nema ničeg spornog da se filmski tematizira pederluk. O raznim se bolestima snimaju filmovi, pa što ne bi i o ovoj. Sporno je kad se takav film pravi u Bosni, a o Bosni, i to glavom Bošnjaka. Sporno je što taj film govori o ratu, koji se može čitati samo kao: genocid. Sve drugo je ponavljanje zločina.

Broj 123, 1. VII 2004.

U zemlji u kojoj se prati kretanje svake dlake na mudžahedinskoj bradi, operacija državne likvidacije šestero hrvatskih staraca u Konjicu bi po fantastici bila ravna pobjedi Osame Bin Ladena na predsjedničkim izborima u Americi.

Šizofrenija u komšiluku

Ustaško društvo više neće tolerirati prirodno umiranje Hrvata. Svaki Hrvat koji umre van svoje kuće smatrat će se žrtvom terorizma, naravno, tzv. islamskog. Zato Hrvati moraju povesti računa da umiru kod kuće. Ako im navre da dobiju infarkt, moždani udar, ili da umru od neke druge trenutačne smrti, moraju se pretrpjeti, i doći do kuće. Baš onako kao što se čovjek pretrpi kad hoće da stigne do zahoda. Po ustaškoj viziji, smrt će u Hrvata dobiti dimenziju velike nužde, koja se fiziološki može odgoditi. Otud možemo govoriti o ustaškom otkriću novih zakonitosti prirode, čim se smrt tumači kao prirodna pojava koja se može tempirati. Pojednostavljeno, Hrvat koji je trebao dobiti infarkt u šetnji, kazat će svome srcu: "Sačekaj malo, srce moje, 'vako stvari stoje, infarkt ćeš dobiti kad dođemo kući, za koju minutu, kako bih ja umro prirodnom smrću, jer ako umrem van kuće, računat će se da sam ubijen". Onda će, bezbeli, srce poslušati svog vlasnika, i tačno na vrijeme otkazati poslušnost životu.

Upravo ovakva šiza proizilazi iz blentavog saopćenja za javnost koje je obznanio Općinski odbor prognanih, izbjeglih i raseljenih Hrvata iz Konjica, gdje je izrečena sumnja u prirodnu i nenasilnu smrt šestero Hrvata iz Konjica koji su u posljednjih šest mjeseci, od posljedica infarkta, umrli van svoje kuće. Dakle, da su umrli u kući, niko ni u šta ne bi sumnjao.

Šta raditi s istinom

Od početka agresije na Bosnu i Bošnjake plasirano je od strane četničke i ustaške propagande bezbroj nevjerovatnih laži. Od one da Armija RBiH granatira i ubija civile po Sarajevu, pa do one da je ubijeni bošnjački povratnik u RS nad lavorom zaklao sam sebe. Da smo politički narod, košto nismo, dosad bi bio ustanovljen istraživački projekat koji bi se bavio samo prikupljanjem i obradom propagandnih laži kojima su izloženi Bošnjaci. Takav projekat može realizirati jedan čovjek, ali mi nemamo ni vizije o toj potrebi, a bogami ni plaće za to radno mjesto. Zato imamo tele-viziju o kara-roke srbo-folk talentima, o misicama i drugim splačinama koje se izdašno finansiraju da zagađuju naš rastrojeni duhovni prostor.

S druge strane, ne postoji nijedna laž koju je bošnjačka politika plasirala s ciljem izmišljanja zločina. Logično, što bi plasirala laž, kad nije u stanju ni otkriti, formulirati i usmjeriti istinu o bošnjačkom stradalništvu. Bošnjačka politika ne zna ni šta bi s istinom, a kamoli s laži. Četnički i ustaški diskurs je utemeljen na zlu, pa je očekivano kada se to zlo multiplicira: od zločina prema lažima. Uz to, ovaj diskurs je prirodno određen da

pokušava svoje zločine pravdati zločinima drugih, a pošto tih zločina nema, valja se baviti proizvodnjom laži. Plan međunarodnih protektora ide na ruku ovim pokušajima, jer se tendenca ratne uravnilovke o tri zaraćene strane danas čita kao projekat "istine i pomirenja", što u prevodu znači: svi su jednako krivi, jer su svi jednako stradali. Bošnjačka politika je zagubljena sama od sebe, a pogotovo naspram koalicije međunarodnih snaga, četnika i ustaša, usmjerene protiv istine o genocidnoj agresiji. Istina o genocidu je krupan zalogaj za prožderat, pa se na to niko i ne odlučuje, ali se zato pokušava bošnjački narod poistovijetiti sa četničkim i ustaškim zločinstvom, što se najefikasnije postiže na talasu antiislamske histerije i izmišljanja tzv. islamskog terorizma.

Nema nikakve više matematike u ovoj prostoj računici. Svijet je išao na ruku četničkim i ustaškim genocidnim osvajanjima. Svijet je tom podrškom osakatio pravednu borbu bošnjačkog naroda za referendumsku BiH, kao jedini legitimni i demokratski oblik uređenja naše zemlje. Vašingtonski i Dejtonski sporazum su legalizirali genocid nad muslimanima, kao isplativo sredstvo za ostvarenje krstaških/križarskih ciljeva. Svijet nije dozvolio da postoji zemlja u kojoj će jedan muslimanski narod, usred Evrope, biti ravnopravan. Ali, ostali su zločini nad muslimanima! Kao svjedočanstvo koje ima i pravnu, obavezujuću težinu. Tek ako nestane bošnjačkog naroda, nestat će i obaveze iz te pravosudne istine o genocidu. Bošnjaci ne moraju nestati posve. Može, tu i tamo, biti pokoja glava, pokoja džamija. Dovoljno je da Bošnjaci nestanu ekonomski, politički, pa kulturološki. To se upravo i dešava.

U bubnju providne laži

Nema, dakle, ničeg fascinirajućeg u strateškoj potrebi četničke i ustaške propagande da se kleveće i laže protiv Bošnjaka. Ostvarivost njihovih osvajačkih projekata je proporcionalna stupnju bošnjačke dotučenosti. Fascinirajuće je nešto drugo… To kako njihov diskurs ne preza ni od blasfemije svojih svetinja kako bi se naudilo Bošnjacima. Doduše, kad je ikad Biljana Plavšić kazala da vrijedi uložiti 100.000 srpskih glava za tzv. "veliku Srbiju". Oni i danas ulažu glave svojih ljudi, tek kao sredstvo za postizanje ciljeva. Tu nema boli unesrećenih familija, jer je i bol tek sredstvo. Stavit će Srbi, usred rata, pobijene Bošnjake na gomilu, poslikati ih, i svijetu prikazati "genocid nad Srbima u okolini Srebrenice". Njih ne zanima par desetina velikosrpskih soldata koji su stradali u bici na Brčanskoj malti; njih zanima izmišljotina o 500 mrtvih, pa makar se u toj laži utušila i srpska uspomena na srpske žrtve. Njih ne zanima nekoliko Srba koje su za vrijeme opsade Sarajeva ubili gelipteri iz bošnjačkog naroda; njih zanima laž o 2.500 Srba tobože ubijenih u kasarni "Viktor Bubanj". Ovo nam kazuje da kolektivni zločinački um nema, jer ne može imati, moralan odnos ni prema svojim žrtvama. Jer, u protivnom, to onda ne bi bio zločinački, već humanistički um. Onaj ko je spreman da ubije nevinog čovjeka, i da to ubistvo smatra vrlinom, taj je spreman da svaku gadost izdigne na pijedestal pravdoljubivosti.

Pošto se ustaška hegemonija u BiH ni po čemu ne razlikuje od četničke, prirodno je što ostvaruje istovjetne oblike djelovanja. Rovarenje po smrtima šestero Hrvata u Konjicu samo je dno perverzije. Ove obične ljudske smrti se stavljaju u bubanj providne laži, a u ime tobožnje istine, čime se tužni događaji u životima nekih obitelji dovode do cirkusa i paradoksa. Manipulira se osjećajima ožalošćenih obitelji, koje postaju ubijeđene da im je neko ubio bližnje. Šta je nagonilo porodicu Viktora Ćelića da organizira ponovljenu obdukciju u Splitu, gdje je samo potvrđen nalaz vještaka sudske medicine dr. Ilijasa Dobrače iz Sarajeva?! Porodica ovog umrlog Hrvata više vjeruje banditima Mate Bobana, nego institucijama bh. države. Po njima su domaće institucije policije, tužiteljstva, sudske medicine, jedinstven teroristički organizam. Jer, da bi se ostvarila njihova pretpostavka o ubijanju Hrvata po Konjicu, potrebno je suglasje svih ovih faktora. Prvo, neko mora ubiti tog Hrvata, i to tako da ubistvo izgleda kao infarkt. Vjerovatno postoje sofisticirana i skupa sredstva kojima se takvo ubistvo može postići. Vjerovatno najmoćnije zemlje svijeta takva sredstva koriste pod strogom kontrolom, u tajnosti, i to kada se radi o teškim državnim neprijateljima. Ali, zašto bi bh. država ubijala nekakve hrvatske starce po Konjicu? Jasno je, takva se ubistva mogu izvesti, i kamuflirati, samo u organizaciji državnih instanci. Jer, nakon sofisticiranih ubistava, potrebno je da policija i tužiteljstvo, kao i sudska medicina, odrade posao kamufliranja. U zemlji u kojoj se prati kretanje svake dlake na mudžahedinskoj bradi, ovakva bi operacija po fantastici bila ravna pobjedi Osame Bin Ladena na predsjedničkim izborima u Americi.

Zločinački obrazac

Izmišljotina je bjelodana. Politički navijena. Vidi se to po sljedećoj rečenici iz saopćenja: "Konjic je grad opasan za življenje kao i za povratak Hrvata". Jaštaradi, čim je šestero Hrvata ubijeno državnim infarktom. Izmišljotina o Konjicu zapravo je odbrana apartheida u Stocu, Čapljini, Livnu…

Riječ je o poznatom dramaturškom obrascu. Zašto četnici plasairaju laž o konc-logoru za Srbe na stadionu u Tuzli? Zato što su oni pravili konclogore po stadionima. Zašto izmišljaju da su Bošnjaci granatirali sami sebe? Zato što su oni granatirali Doboj i Brčko kako bi opravdali svoja granatiranja opkoljenih gradova. Zašto ustaše danas izmišljaju koordiniranost državnih instanci u projektu ubijanja hrvatskih staraca u Konjicu? Zato što su oni ubijali bošnjačke starce, i što su u tom genocidu sudjelovali paradržavni organi tzv. Herceg-Bosne. Njima je logično da pravosuđe kamuflira zločin. Kao što je nama, na žalost, logično da sudije i tužitelji koji su za ustaški račun kamuflirali Ahmiće i druga bošnjačka stratišta danas čine vrh bh. pravosuđa.

Zločinački um svud oko sebe vidi obrasce po kojima funkcionira. To je bolest s kojom je nemoguće voditi dijalog. Šizofrenija. Tu, u našem komšiluku.

Broj 124, 15. VII 2004.

Papa je navjestio podstanarski status muslimana u Evropi. To je ispravno razumio izvjesni ugostitelj Markić kad je bošnjačkom turisti u Zaostrogu bejzbol palicom razbio lobanju i nagnječio mozak. Ispravno su to razumjeli i hrvatski mediji koji su stali u zaštitu svoga turističkog krvnika. Bošnjaci nikako da razumiju da je ljetovanje u Hrvatskoj postalo patriotski i moralni ugursuzluk. To je danas isto kao kad bi Palestinci odlazili na odmor u Izrael.

Hrvatski ugostitelji ubijaju bošnjačke turiste

Iako su cijene na hrvatskom primorju skočile za sto odsto u odnosu na prošlu godinu, iako se hrvatski turizam pretvorio u bezočnu pljačku, zbog čega trpi podbačaj, na Makarskoj rivijeri je još uvijek najviše automobila sa registarskim tablicama BiH. Pošto bh. Srbi idu na crnogorsko primorje, a pošto je u hb. Hrvata stvar prestiža voziti kola sa hrvatskim registracijama, za pretpostaviti je da obilje bh. registracija pripada Bošnjacima. Iako su Bošnjaci ove godine znatno siromašniji nego prošle, iako im je za ljetovanje potrebno od usta otkinuti mnogo više…

Riječ je o još jednoj u nizu pojava koje svjedoče o bošnjačkoj autodestrukciji. Govorimo, dakle, samo o ekonomskoj nerentabilnosti ljetovanja u Hrvatskoj. Kada bismo zašli u onu duhovnu i moralnu stranu ove autodestrukcije, naišli bismo na nevjerovatan ambis, u kome Bošnjaci plaćaju za svoje poniženje.

…Bilo da se radi o obavezi da sa sobom nose 100 eura po danu boravka, kako bi hrvatskim graničarima pokazali da nisu fukare, ili da se radi o neminovnosti da budu izvrgnuti svekolikom teroru ustaške propagande, ili, u najgorem slučaju, da budu fizički ugroženi, kao što su prije nekoliko mjeseci u Neumu kamenovane dvije bošnjačke djevojčice, ili, kao što je prije neki dan, u Zaostrogu, bh. državljanin Senad Tiro udaren bejzbol palicom po glavi, od čega je zadobio povrede opasne po život – prelom lobanje i nagnječenje mozga.

U ustaškom gnijezdu

Bila je 1998. godina. Četvrti ili peti oktobar. Otac i ja smo se vraćali iz Splita, gdje smo išli poslom. Smrkavalo se. Skontali smo da je bolje da prenoćimo u Hrvatskoj, nego da po noći idemo kroz hb. hajdučiju. Svratili smo u Gradac. Hotel zatvoren. Odemo dole, do luke, ima neka gostionica. Kažu, ima prenoćište, na spratu. Prošetali smo, pa sjeli ispred, da večeramo. Gostionica prazna. Konobar šutljiv. Tiho je. Pričamo, još jednom, kako je dobro što ćemo tu prenoćiti, jer tu ima pravne države, a na onom putu, prema Mostaru, još uvijek bi nas moglo strefiti svašta. Događalo se ljudima…

Grgoljenje barki raspara turiranje motora. Odnekud se pred gostionicu stušti razgliman mercedes. Iz njega izleti četiri-pet pijanih ustaša. Ska-

menili smo se. Imao se osjećaj da su izletili nekog da biju. Nalikovali su na čopor divljih pasa, bučan, u harmoniji haosa. Psuju, kikoću se, krevelje, a svi se ti zvukovi stapaju u jedan. Ta buka sa njima uđe u gostionicu. Otac išaretom dade znak da se kupimo. Popeli smo se gore, u sobu. Nisam čuo tanjeg poda. Sve se providi. Kao da su ovdje, s nama. Čujemo im pijano hroptanje. A riječi odzvanjaju kao oštrice. Pričaju o balijama. Svađaju se ko je više balija pobio. Onaj jedan je klao. Priča kako se ljudi uhelaće kad ih kolješ. Kikoću se. Šega im. Otac i ja sjedimo, u mraku. Čekamo, tren: kad će neko od njih upitati konobara koja su ona dvojica što su sjedila ispred gostionice, kad će saznati da smo muslimani, kad će krenuti gore… Taman im trebamo, za zahladu. Otac i ja šutimo. Tako su, mislim, šutali bošnjački očevi i sinovi po četničkim i ustaškim logorima. Čujem oca kao diše. …Kako misli. Čuje i on mene. Znam… Šta ću ako ovi hajvani uziđu i počnu ga tući? On misli isto, za mene. Bol je uvijek jača, na ocu, i na sinu. …Jakako, tukli bismo se. I izvukli živu glavu, uz Božiju pomoć. Ostalo bi poniženje. Za pamćenje. Ali, zar ovo što preživljavamo, stjerani u iščekivanje, kao divljač, nije isto? Rane mogu zamladiti. Osjećaji, teško.

U neko doba, smlatio me san. Otac je presjedio, do jutra. Osluškivao je i kad se nad strahom nadvila tišina. Otišli smo, hitro, do prve kahve, pod sjenkom munare. Godinama nismo pričali o ovom događaju. Po tome znam da smo jednako bili povrijeđeni.

Bejzbol palicom po bošnjačkom mozgu

Šta li su tek osjećali roditelji djevojčica Berine Hajdarević i Amile Šehović iz Kaćuna kod Busovače, koje su teško povrijeđene u kamenovanju bošnjačke djece u Neumu? Šta je ostalo u dušama Berine i Amile, nakon što im je ustaška mladež razbila glave kamenicama, i nakon što su hitno prebačene u Mostar, jer im pomoć, kao muslimankama, nije mogla biti pružena u Neumu?

Da li će se i jedan Bošnjak zamisliti nad ovim događajem ili nad događajem od prije desetak dana, u Zaostrogu, kada je izvjesni ugostitelj Marko Markić iz Gradca bejzbol palicom posred glave udario Senada Tiru? Grijeh Senada Tire je, kako piše "Avaz", bio u tome što je kolima, na uskoj cesti uz plažu, okrznuo nekog prolaznika. Da je to učinio neki vozač sa zagrebačkim ili karlovačkim registarskim oznakama taj Markić sigurno ne bi osjetio potrebu da bejzbol palicom istjeruje pravdu. Ovako je pred sobom vidio muslimana kojeg treba kazniti. I to kako! Tako što će mu polomiti lobanju!!! Sumnjam da bi taj Markić sa takvom mržnjom udario ma koju životinju. Na gnječenju muslimana se trenira iluzija o krstaškoj superiornosti, svejedno da li to dolazilo od diplomatskih krugova, ili od nekog primitivca sa dalmatinskog kamenjara. On razumijeva svoju nacističku obavezu da svjedoči podstanarski status muslimana u Evropi, baš kao što je navjestio Papa. Između njega i Pape nema bitne razlike. Prvi je rekao da je Evropa vlasništvo kršćana, a drugi je bejzbol palicom razbio lobanju muslimanu.

Na tragu Papine zlideje, i bejzbol prakse siledžije Markića, jeste i pisanje "Slobodne Dalmacije" o ovom slučaju. Naslov koji glasi "Palicom

za bejzbol dobio po glavi" otkriva nacistički stav redakcije, po kome formulacija "dobio po glavi" ima vaspitni karakter. To što je čovjeku smrskana lobanja i što se ljekari u splitskoj bolnici bore za njegov život, nebitno je. Nadnaslov otkriva laž: "Narušavanje javnog reda i mira okončano teškim ozljedama". Ko biva, nije kriv siledžija što je nanio teške ozljede, već onaj što je narušavao red i mir. Pa i da jeste tako, a nije, ne bi bilo normalno da se štiti siledžija koji pravdu uzima u svoje ruke i razbija lobanje. Da je Hrvat udario Hrvata bio bi kriv onaj što je udario, a pošto je Hrvat udario muslimana kriv je musliman, jer je Hrvat u Hrvatskoj uvijek u pravu. Tako je u državama oboljelim od nacizma. Dakle, siledžija Markić je rezultat sistema, koji ga je stvorio, i koji ga štiti.

Narod koji voli tuđe, a prezire svoje

Da li nam je moguće zamisliti Palestince kako odlaze na odmor u Izrael? Nemoguće. A lahko nam je vidjeti nas kako odlazimo u Hrvatsku, da budemo turisti trećeg reda, ispod Čeha, Nijemaca, Slovaka i svih drugih prema kojima se Hrvati odnose s ljubaznošću i divljenjem, dok mi u svakoj gesti možemo pročitati da u hrvatskoj percepciji nismo odmakli dalje od viceva o Husi i Hasi. Kao likovi iz viceva, kojima je odgajan s&h nacizam, mi ne zaslužujemo poštovanje, i naša se komunikacija završava samo na onom momentu kad ostavljamo teško stečene pare. Da oni budu još bogatiji, a mi još siromašniji. Tek tad u dalmatinera zaigra osmijeh na gubama. Jer, naše prisustvo podsjeća dalmatinere da nisu nikakva turistička velesila, da bi im bez nas ostali tek Česi s češkim paštetama. Zato mrze bošnjačog turistu. Tako se i Srbi odnose prema svojim turskim genima. Ubijaju Bošnjake, a geni sve mrči. Dalmatinerima, doduše, u ovoj priči ide na ruku bošnjački mazohizam, ta strasna potreba da se, kao u kupleraju, plaća za lažne osjećaje. Riječ je o bošnjačkom provincijalnom duhu, o kolektivnoj bolesti palanke, o izlučevini zatucanosti i odrođenosti od vjere i kulture. Jer, u suprotnom, Bošnjaci bi osjetili gađenje pri pomisli da, prvo, žive iznad svojih mogućnosti, da dižu kredite ili mjesecima štede kako bi pare ostavili na mjestu gdje se normalan duh ne može odmoriti. Drugo, osjetili bi potrebu da se odmaraju u svojoj zemlji, u obilju ljepote koju ne poznaju, jer su pristali da misle kako je sve tuđe bolje od svoga.

Ne sporimo potrebu ljudi da se odmore, da otputuju, da udahnu svježine i snage. Ali, zar ovo odbranjene Bosne nije riznica koju vrijedi otkrivati, na kojoj se Bošnjak može najprije okrijepiti i nadahnuti?! Pogotovo, djeca. Znamo da je iluzija očekivati da bi se Bošnjaci mogli naprasno okrenuti uživanju i odmaranju u ljepotama svoje zemlje, gdje neće trpjeti poniženja i batine, gdje će biti svoji na svome, i gdje će pare ostavljati u svome ekonomskom krugu. Ali, ako ne budemo ovako glasno mislili, ostat ćemo isti. A naš cilj je da se mijenjamo. Jer ovakvi kakvi smo, nismo nikud prispjeli. Osim pod bejzbol palicu ustaškog turističkog udarnika.

Broj 126, 15. VIII 2004.

Sve ovo što nam se događa, a što svjedoči o unutarnjem rasapu bošnjačkog bića, tuđom je rukom posijano, kao korov, a našom rukom zapušteno, da uzme maha, da se okorovi, da nas odrodi, uhelaći, utruhne, e kako bi bilo zrelo da nas dovede u nestanak.

Vatromet bošnjačkog ugursuzluka

U subotu, 21. avgusta, pred ponoć, istovremeno, u Sarajevu i Tuzli su se nevezano dogodila dva jednaka događaja: nelegalni, diverzantski, srbijanerski, turbo-folk vatrometi rasparali su nebo nad jednim i nad drugim gradom. Uznemirili građane. Probudili djecu. Prestravili starce. Dodatno ponizili policiju, koja više nije u stanju ni da piromansko dernečenje drži pod kontrolom. Radi ko šta hoće, i kako hoće, u skladu sa afinitetima poprostačene, vašerske svijesti, koja je takvom postala otkad je oblikuju strani tutori putem okupiranog medijskog sistema.

Organizatori prvog vatrometa nisu znali za organizaciju ovog drugog, i obratno. Puka slučajnost. U cijeloj priči jedino nije slučajno to što u ovim krajevima sa bošnjačkom većinom hara uvezena kuga ništavila i razvrata, haosa i bjesnila, koja porađa i takvu mogućnost da se u naša dva najveća grada, istovremeno, a nevezano, dogode ove ponoćne poplave detonacija, rafala, vatre i dima, što je odvijek bila temeljna grafija svetosavskog paganstva.

Vatromet poraza

Ove je subote, kao i svake, Sarajevo pred ponoć bilo pusto. Na cesti su ostali samo oni koji traže belaja. Jer, poznato je, Sarajevo se subotom pretvara u pakao. To je noć za opijanje i drogiranje, za noževe i boksere, za premlaćivanje i silovanje, i nadasve, to je udarnička noć za rudare u hitnoj pomoći, koji spašavaju drogirane živote jedne izgubljene mladosti. Otud je oko ove subotnje ponoći sabran svijet sjedio u kućama, gledao tv ili se spremao na počinak.

Odjednom je na Marindvoru počelo praštati kao da je rat. Derale su detonacije, sasipali rafali, nebo se bjelasalo od sile. Stanovnici okolnih zgrada su u prvi mah pomislili da je došlo do grdnog obračuna svih sarajevskih mafija. Detonacije su dolazile iz pravca “Holidej ina”. Pa, da, tu je već jednom došlo do mafijaške pucnjave. Ali, iznad krova ovog hotela su se počeli uzdizati šareni bljeskovi, čas crveni, čas plavi, čas žuti… Liči na vatromet. Nije moguće da neko pred ponoć pravi vatromet?! Vjerovatnije bi bilo da se mafija obračunava. Na to smo svikli, to očekujemo. Nismo svikli da se jedan divljački čin, kakav je ponoćni vatromet, pravi pod okriljem institucije, kakva je “Holidej in”. Ljudi su pomislili da je možda po srijedi otvaranje “Sarajevo Film Festivala”, ali bi Miro Purivatra sigurno imao toliko uviđavnosti da ovu terevenku ne pravi pred ponoć. Pa, šta je onda?

…Neko se ženi. Da, baš to. Nekakva je svadba. Kao da je Arkanova. Neko ima para, k’o pljeve. Stalo mu da pokaže sjaj svojih para. Pa da probudi

Sarajlije, da iziđu na prozore, da vide koliko to on para ima da može kupiti i vatromet, ali i uzurpirati svačije pravo na mir i spokoj. Nije problem što u nekakvim oparenim glavama žive ti arkanovski porivi za pucanjem po građanskom miru. Eto, ima parajlija ćeif da njegovi gosti vide koliko je on moćan da može uznemiravati Sarajevo. Problem je u sistemu koji to dozvoljava. Da smo normalna država, košto nismo, policijski komesar bi još sutradan podnio ostavku. Ali, ovaj izgred nije evidentiran, ni od policije, ni od novinara. Jer, komesar i njegova policija su ovdje u funkciji stvaranja haosa, kako bi ostalo što manje zraka na život normalnog Bošnjaka. Oni su reformirani s ciljem stezanja omče oko bošnjačkog vrata. Na sve moguće načine. Pa i tako što ćemo osjetiti poniženje i tjeskobu dok nam neko šenluči pod prozorima. Samo će sabrani razumjeti da oni više nisu na brdima, već pred našim domovima. Između nesuđene okupacije Sarajeva 1992., i ove iz 2004., nema bitne razlike. Svaka se okupacija mjeri instaliranjem okupatorske (ne)kulture. Nama se to dogodilo. Lakše bi podnijeli da je Arkan pravio vatromet pred "Holidej inom", nego kad to danas čini neko sa našim imenom. Jer ovo je simbol totalnog poraza. Onog unutarnjeg.

Lepa Brena, tobejarabi

Istovremeno je Tuzlu strefilo isto, a možebit i gore bezvrijeme. Oko 22 sata počela je da rolja olujna kiša. Udaralo je iiznebaiizzemlje. Puhalo. Sijevalo. Derali su gromovi. Bila je to ona kiša na kojoj za par sekundi budeš mokar do kože. Kad bi insan vidio 10.000 hajvana kako stoje na toj kijametskoj kiši, bilo bi mu žao. Svaki bi se čoban potrudio, ako može, da te hajvane ukloni s nevremena. Ali, nigdje nema tako goleme štale... Helem, nejse.

Ali, kad insan vidi kako 10.000 insana stoji na tom kijametu, razdragana lica, arlaučući od sreće, onda pomisli da mora postojati neki debel razlog što ti ljudi kisnu, smrzavaju se i raduju se. Razlog se zove: Lepa Brena. Tobejarabi.

Tako je to bilo u Tuzli. Lepa Brena je nekoliko dana prije položila cvijeće na Kapiji, i Tuzli ubola prst u oko. Ali, ćoravo oko ništa nije vidjelo. Onda je posjetila i darovala jetime. Vaspitačima je haman bilo drago da se slikaju s Lepom Brenom, da unuci imaju uspomenu, pa su dopustili vrijeđanje ove djece čije su roditelje pobili Brenini soldati. Pa je rudarima podijelila karte za koncert. I njima je, haman, bilo drago. Nije šala Brenu vidjet uživo.

A sve je to Brena mogla uraditi godinama prije. Otud je jasno da ova četnička pjevaljka ne preza od blasfemične manipulacije, kako bi navabila Bošnjake na svoj koncert, da kupe kartu od sedam maraka. Grdne pare. A naglasila je da to čini "s ljubavlju". Pa, ljubav, se haman ne naplaćuje? Izuzev u kuplerajima. Kakav je bio ovaj na stadionu "Tušanj".

Moglo bi se o Breninom pohodu na Tuzlu štošta još reći. Nama su, dakako, interesantniji Bošnjaci koji su u kolonama hrlili na "Tušanj". Šta je, Bože, u glavama tih ljudi? Koja je to šifra? Pa, idu Bošnjaci, k'o u svatove! Žene su obukle najljepše što imaju, kao da će ih Brena lično vidjeti i

dotaći, poput Pape. Idu čitave familije. Vode djecu. Djeca napirlitana. Svi ozareni, ushićeni, ubrzani. Ni Alija Izetbegović, kada bi dolazio, nije u Bošnjaka lučio ovoliku količinu sreće. Tobejarabi. Kakvi to geni treskaju u bošnjačkim tintarama? Šta je to, pobogu! Ma znaš šta je: primitivizam. Tačka.

Jer samo zapušten, primitivan um, može nemati moralnog obzorja da prepozna genocidnu semantiku Lepe Brene. Samo korov u mozgu može proizvesti ushićenje nad splačinama tipa: "Sitnije cile sitnije". Samo totalna degeneričnost može nagoniti 10.000 ljudi da kisnu i vrište u slavu svoje moralne, duhovne i patriotske zatucanosti. A da li su ovi ljudi krivi? Ne, sigurno nisu. Uzrok je u okupaciji društvenih vrijednosti, koju podržavaju i sarajevski mediji, kako bi se dodvorili redizajniranim ukusima narodnih, posrbljenih masa. Pogledajte novine od ponedjeljka, pa ćete vidjeti! Brenu su iz materijalnih interesa veličale novine čiji urednici razumiju ovo što govorimo.

Pjesmom u osvajanje

Brena je pred ponoć priredila vatromet u Tuzli. Nek' se zna da je pokorila grad! Praštalo je, kao i u Sarajevu. Policija je blehnula, k'o tele u šarena vrata, valjda u uvjerenju da je sve to ta nekakva demokratija. Dosad su vatrometi u Tuzli organizirani u režiji, ili uz znanje gradskih vlasti. Ovo je nešto novo. Ispade da se po Tuzli mogu praviti detonacije kako se kome prahne. Razumjela je to ispravno Lepa Brena, čim je vatrometom zasolila pravoslavne osjećaje tuzlanskih Bošnjaka. Razumjela je to i njena ideološka logistika, vjerovatno iz Bijeljine, koja se usudila da na zgradi Vlade Kantona ispiše grafite: "Tuzla je u Srbiji" i "Karadžić heroj". Mogli su te grafite ispisati na stotine mračnih i zabačenih zidova, ali oni su hjteli da ih ostave baš tu, na zgradi Vlade, da se zna da Brenin pohod na Tuzlu nije tek pjevanje i pucanje, već – osvajanje. Eto, to što su razumjeli svi Brenini Srbi, nije razumio ni jedan Brenin Bošnjak. Dok su Srbi osvajali nepokoreni grad, Bošnjaci su kisnuli, pjevali i razonodili se. I, samopokoravali se.

…Ma, stara je to priča. Pjevali smo tako: "Samo da rata ne bude", dudlali cucle sa YUTEL-a, dok su nas drugi opkoljavali. Danas, opet, pjevamo tuđe pjesme, a ne shvatamo da tuđinskim pjevačima nije do pjesme već do pokoravanja Bosne i Bošnjaka. Pjesma je samo nalakši put do upesnićenog bošnjačkog srca. Jednom sam napisao: Kad se okupira duh, teritorija se dobije na tacni. Sve ovo što nam se događa, a što svjedoči o unutarnjem rasapu bošnjačkog bića, tuđom je rukom posijano, kao korov, a našom rukom zapušteno, da uzme maha, da se okorovi, odrodi, uhelaći, utruhne, e kako bi bilo zrelo da nas odvede u nestanak. Ovi vatrometi, u Tuzli i Sarajevu, imaju metaforičnu vrijednost: to nalikuje na praštanje atoma u razbijanju cjeline bića. Izgleda lijepo, šareno, blještavo, baš kao što heroinski ovisnici vide stvarnost, i smrt, vjerovatno. Ispod površne je, ipak, zadah baruta. Isti onaj koji se osjetio nad masovnim pogubljenjima Bošnjaka.

Broj 127, 1. IX 2004.

Ako već ne vjerujemo onim islamskim zemljama, u čijim su glavnim gradovima bulevari nazvani imenom Alije Izetbegovića, povjerujmo barem krstašima i munaficima koji i godinu dana poslije smrti progone i blate prvog predsjednika Bosne i Hercegovine. …Kao da bi oni tako katilski napadali mrtvog Aliju, da im i mrtav Alija nije smetnja i prepreka!?

Alija poslije Alije

Prošle godine, 19. oktobra, nekoliko sati nakon što je objavljena vijest da je na Ahiret preselio Alija Izetbegović, prvi predsjednik Bosne i Hercegovine, tzv. bosanski kongres iz Čikaga je objavio naslov: "Izdajnik je mrtav! – Živjela Republika Bosna i Hercegovina!". Ni tada, a ni poslije, ni jedan četnički ili ustaški medij, nije sa takvom monstruoznom radošću pisao o Izetbegovićevoj smrti. Nekolicina zlikova sa muslimanskim imenima, koji se predstavljaju kao tzv. bosanski kongres, nisu krili ushićenost, radost, veselje zbog Izetbegovićeve smrti. Oni su se ponosili osjećajima kojih bi se svako normalan stidio. Radi se o budalama.

Troprsti kongres

Nema ničeg značajnog u tom tzv. bosanskom kongresu. To su dvojica-trojica klipana koji u Americi povazdan sjede pred kompjuterom i razašilju svijetom svoje burgije. O kakvom se iščašenju radi dokazuje i to da su njih dvojica-trojica (Borogovac, Sendijarević i još nekakav) sebe proglasili tzv. bosanskim kongresom. Kad kažeš "kongres", misliš na neku golemu salu u kojoj zasjeda golema pamet. Podsjeća me to na jednog trgovca u mojoj mahali, koji je garažu pretvorio u piljaru i nadjenuo joj ime "Hilton". Nije šala.

Jednog od ovih klipana imao sam priliku upoznati. Bilo mi je pozitivno što se on, i taj njegov tzv. kongres, zalažu za Tužbu BiH protiv SCiG. Poslije ću saznati da je on bio član SDA, ali kako nije udovoljeno njegovim ambicijama da bude kakav ministar, direktor i sl., onda se okrenuo protiv SDA, "otkrivši" da su u SDA sve sami "srpski muslimani". Bilo mi je, doduše, čudno što se ovaj čovjek nekontrolirano cereka, bez razloga, iz čista mira, zacene se, što ima neke tikove, gleda u nebo kad razgovara, ali, rekoh, hajde, ne cijeni se insan po vanjštini. Opet sam se uvjerio da nijedan Božiji znak nije dat bez razloga. Jer, kada je ovaj klipan objavio veselje zbog Alijine smrti, razumio sam tragični ponor njegovog zluma.

Kao što je budalasto sijelo od dva-tri čovjeka proglasiti tzv. kongresom, budalasto je i kad to sijelo računa da će njegovo veselje zbog Alijine smrti naići na podršku Bošnjaka. Šta li je očekivao taj tročlani tzv. kongres? Da će sad svi Bošnjaci izići na ulice, razviti barjake i uzvikivati: "Juuupiii! Umro je izdajnik!" Ako nisu to očekivali, zašto su onda obznanjivali nacionalno veselje?! Evo odgovora: iz istog razloga iz kojeg manijaci stoje skriveni iza drveta, da bi u nekom momentu iskočili da prikazuju svoju bolest.

To što je učinio tzv. Bosanski kongres u povodu Alijine smrti nije ništa drugo do teško oboljenje psihe, morala, mjere, ukusa, kompasa… Možda bi se takvo radovanje moglo razumjeti da je Alija Izetbegović bio diktator koji je ubijao i tlačio ljude, poput nekih komunističkih kasapina. Razumijemo Rumune koji su slavili smrt Čaušeskog, ili one Iračane koji su se u neznanju radovali svrgavanju Sadama Huseina. Ali Alijina vlast nije nikoga ubijala, hapsila i tlačila, pa tako ni ove klipane iz tzv. kongresa, koji su godinama, u vrijeme Alijine vladavine, pljuvali po Aliji i rahat šetali Sarajevom. Baš tako izgledaju ti "srpski muslimani" koji su odgojeni da sebi i svome pripisuju greške i krivice.

Samo dno ugursuzluka

Ovu temu moram svjedočiti i iz svog ličnog iskustva. Evo, javno tvrdim, i to mogu lahko dokazati, da u toku agresije SDA i Alija Izetbegović nisu imali upornijeg i oštrijeg kritičara od Fatmira Alispahića. Niko u toku agresije nije više od mene objavio kritičkih tekstova protiv Alije i SDA. Ali, isto tako, javno tvrdim da Bosnom i Bošnjacima nikada u povijesti nije vladala demokratskija i tolerantnija vlast od Alije i SDA! Šta ćemo sad? Da li je ovo kolizija? Nije, a evo i zašto…

Obaveza svakog patriotski orijentiranog intelektualca je da se ne predaje ni jednoj vlasti, jer ni jedna ovozamaljska vlast ne može biti savršena; obaveza je da djeluje na iznalaženju grešaka te vlasti, da to javno saopćava, e kako bi tu vlast podstaknuo da bude boljom i korisnijom. Smatrao sam, i smatram, da je SDA u toku agresije, a i poslije, pravila neke katastrofalne greške. Uz to, Alija Izetbegović je imao moć da u nadstranačkom, nadideološkom diskursu uveže maksimum bošnjačkih duhovnih potencijala. Ne samo da sam o tome mnogo pisao, već sam to jedne prilike i lično priopćio Aliji Izetbegoviću. Cijenim njegovu volju da susretne i čuje, a ne da ignorira ili progoni, svog kritičara.

Međutim, sve ove kritičke opaske nikada nisu dovele u pitanje moje ubjeđenje da se SDA ne može porediti sa SDS-om i HDZ-om, niti Alija, tobejarabi, sa okolnim zlikovcima. Baška je sad to što su neke plaćeničke face bile spremne da svaki kritički stav prema bošnjačkoj politici prihvataju kao spremnost da se Alija i SDA trpaju u zločinački kontekst.

Otud su klipani iz tzv. bosanskog kongresa bili veoma razočarani kada sam objavio ideju o osnivanju Instituta "Alija Izetbegović", pa su širom interneta razaslali otkriće da je "Fatmir doživio salto mortale", k'o biva - kritikovao Aliju, a sad bi da mu diže spomenik.

Aliju sam prestao kritikovati kad se povukao iz politike. A kad se teško razbolio svaka je kritička riječ izgubila svrhu. Dok je Alija bio u politici, u kuvetu, u moći da neke stvari mijenja, logičan je bio kritički odnos prema njegovom javnom poslu. Nakon 19. oktobra 2003., svako kritičko ćeranje Alije Izetbegovića bilo bio nenormalano. Za razliku od mene, tzv. bosanski kongres i plaćenički mediji po Sarajevu su nastavili – ne da kritikuju, već da blate – Aliju Izetbegovića. Ta nekrofobija samo je dno mentalnog i moralnog ugursuzluka.

Historijska šansa za Bosnu

Očit je strah od preživljavanja demokratskog i humanističkog naslijeđa Alijine politike. Jer, ako preživi to naslijeđe, ustanovit će se obavezujuća granica na kojoj se Bosna razlikuje od svojih razaratelja. Jedni i drugi su vršili genocid, rušili bogomolje i preoravali groblja, realizirali nacističke ideje, a mi smo baštinili toleranciju i ljubav. Zahvaljujući Aliji! Jer da nas je vodio neko drugi, pitanje je da li bismo odoljeli zovu osvete i revanšizma. Zahvaljujući Aliji mi smo razumjeli da je duh Bosne jedini garant našeg opstanka, i da zbog toga ne smijemo povrijediti ni jednog nevinog čovjeka, Srbina ili Hrvata, zato što se u srpsko ili hrvatsko nacionalno ime čine zločini nad našim ljudima. Danas je ovo najveći kapital bošnjačkog naroda i najveća brana namjerama da nas se strpa u kontekst tzv. islamskog terorizma. Koliko god se srpska i hrvatska hegemonija upirale da nas prikažu kao opasnost za bezbjednost Evrope, oni koji odlučuju mogu se vazda uvjeriti u suprotno. Da nije bilo Alije, sa saburom i mudrošću koje je stekao u vremenima svojih iskušenja, da je nad nama bio neko plahovit i brzoplet, pitanje je da li bismo se danas mogli ponositi civilizacijskom superiornošću nad svojim okruženjem.

E, sad, to što je Alijina politika imala raznih kadrovskih, pravnih, diplomatskih, medijskih i inih grešaka i smlatavosti, ne znači da je u suštini bila pogrešna i štetna. Ta politika je djelovala i stasavala pod granatama, u nemogućim uvjetima. Iznurivana je i ucjenjivana na sve moguće načine. Napose, Dejton je potpisan pod prisilom, pod prijetnjom da će zapadna zavjera nastaviti i da će Bosne i Bošnjaka nestati. Šta je trebao učiniti Alija Izetbegović? Reći – malo je 200.000, idemo do posljednjeg!? Lahko je ovim klipanima sa američke distance tvrditi kako je Alija “izdajnik” i kako je trebalo ratovati do posljednje kapi krvi.

Alija Izetbegović je Bosni u amanet ostavio šansu. Golemo, s obzirom da nikakvih šansi nismo imali i da su na Zapadu još 1993. štampane enciklopedije u kojima se BiH pominje kao bivša država i kao geografski pojam. Šansa koju nam je ostavio Alija ima putokaz, u moralnom kredibilitetu, u demokratskom i humanističkom naslijeđu koje bosansku ideju izdiže iznad nacističke, dejtonske stvarnosti. …Sad je do nas.

Krstaši i munafici nam kazuju

Godišnjica Alijine smrti je povod da kroz svoj odnos prema prvom predsjedniku BiH razaberemo sami sebe. Lahko zaboravljamo, zar ne? Nema Alijine ulice, trga, institucije, spomena… Kao da je umro običan insan, a ne čovjek koji je našem narodu pokazao put.

Dok mi tonemo u nacionalni matuhluk, dok poprimamo afinitete svoga okruženja, drugi nam kazuju ko je bio Alija Izetbegović. U nekoliko islamskih zemalja glavni su gradovi dobili bulevare sa imenom Alije Izetbegovića. A ako baš ne vjerujemo muslimanima, dede povjerujmo krstašima i munaficima. Pa kao da bi oni tako katilski napadali mrtvog Aliju, da im i mrtav Alija nije smetnja i prepreka!?

Broj 130, 15. X 2004.

“Umjesto dženaze imala si ’sprovod’, umjesto vjerskog običaja imala si ’trubu’” – napisano je u čitulji jednoj, valjda, Bošnjakinji, oko čijeg ukopa je izbila neviđena polemika među ožalošćenim porodicama, a što je “Dnevni avaz” u nastavcima objavljivao na stranicama čitulja. Ako su već ožalošćene porodice obesmislile žalost u namjeri da javno oljagaju suprotnu stranu, “Avaz” nije trebao pristati da bude tržišni poligon za promociju mahalskog mentaliteta. Ali, tada ne bi bilo ovog teksta…

Polemika u čituljama

Otkako postoji štampa u BiH, i otkako se izmodalo objavljivanje čitulja u pomen umrlim, nikada se na ovim tužnim stranicama nije vodila polemika. Sama pomisao o polemičkim tekstovima u formi čitulje djeluje nevjerovatno. Ko će s kim polemizirati? Kako, uopće, voditi polemiku jezikom sjete i poštovanja? Izgleda nemoguće, sve dok čitulja ne promijeni svoju svrhu, i dok ne postane oglasni prostor u koji se za pare može metnuti šta je kome volja.

Turbo-folk-mortis

Vrijedilo bi analizirati stilsku sličnost bošnjačkih čitulja sa onim kakve se objavljuju po Srbiji, te podvući oblike kukumakanja koji nemaju nikakve veze sa islamom. Odakle to neislamsko, srbijanersko doživljavanje smrti? Svakodnevno se možemo osvjedočiti u smisaonu raznolikost bošnjačkih čitulja. Raspon se prostore od islamske skromnosti, “posljednjeg selama”, “pozivanja Allaha dž.š da podari Dženet i vječni rahmet”, preko ateističkih “vječnih istina”, tipa “slava i hvala”, pa do paganskih naricanja koja bi se stilski mogla odrediti kao turbo-folk-mortis, a čiji estetski kod proizilazi iz koktela zbrčkanog od Cece, Džeja, “Vize za budućnost”, španskih serija, TV Pink, lavova i labudova na kapijama bošnjačkih huđerica, tv izvlačenja lotoa, sportskih prognoza, odnosno, svega onoga što okupira našu od bošnjaštva i od islama odrođenu stvarnost. Uzmite, u dokolici, i proanalizirajte stilsku raznolikost bošnjačkih čitulja. I na tome se mogu čitati ambisni rasponi naših duhovnih podijeljenosti.

Primjerice, majka jednog Bošnjaka koga je ubila mafija u Sarajevu, redovno ispisuje poruke dželatima i poručuje im da će se namiriti računi. Te poruke možemo čitati na različite načine, ali, osobno bih to pročitao kao – nepovjerenje u pravnu državu. Jer, da ova majka iole vjeruje u ostvarivost pravde u BiH, ne bi imala potrebu da iz svog bola, iz svoje nemoći i povrijeđenosti, poručuje dželatima kako će ih pravda ipak stići. Od koga? Od pravne države neće. Od nje, ranjene i bespomoćne? Neće. Čitulja se tako pretvorila u izraz nepovjerenja prema društvu u kojoj “pravna država” odveć služi samo za proganjanje tzv. islamskog terorizma.

Ili, 4. novembra je na čitavoj stranici “Avaza” osvanula čitulja u kojoj piše: “Od svega sam te mogla sačuvati, ali od zle sudbine nisam”. U potpisu: “Kleopatra, Balkanska proročica”. Ako se dobro sjećamo, ta Kleopatra

je bila izvjesni Dušan Ilić, koji je umislio da je žensko, pa je godinama bio peder, da bi se podvrgnuo operaciji, i postao “žensko”. Od Dušice Ilić, na talasu yu propagande zbog prve promjene spola, pojavila se proročica Kleopatra. Danas, vidimo, Kleopatra ima toliko para da za čitulju zakupi stranicu “Avaza”, koja je oko hiljadu maraka. Sve od proročanstava. Kakva li je svrha proricanja ako “može sve”, ali ne može uticati na “zlu sudbinu”? Svejedno. Ovu čitulju vrijedi čitati i kao marketinšku poruku. U protivnom, bilo bi dovoljno samo: Kleopatra.

Mogli bi se tako, u nedogled, tumačiti kulturološki kodovi i duhovni afiniteti našeg čovjeka, koji kroz čitulje pokazuje prirodu svoga odnosa prema Bogu, životu, smrti, društvu i sebi. Mi ćemo se zaustaviti na jednom drastičnom slučaju koji se dogodio na stranicama čitulja u “Avazu”, a iz kojeg se, nadasve, može čitati moguća vjerska traumatiziranost tzv. mješovitih brakova, kao i anarhija mahalske duhovne skučenosti, koja je u stanju zaboraviti pijetet prema umrlom kako bi iščerala inad, javno, pred hiljadama ljudi koji se uveseljavaju ili zgražavaju nad tim ništavilom.

Između Fatihe i trube

Negdje krajem oktobra “Avaz” je bio krcat čituljama u pomen na neku mladu ženu, bošnjačkog imena i kršćanskog prezimena. Za razliku od familije ove mehrume, ili pokojnice, ko zna, mi nećemo pominjati ime, kako bismo sačuvali pijetet prema njenoj ličnosti. Sudeći po brojnim čituljama, osoba je bila poznata i omiljena. Ali, sedam dana poslije, uslijedila je polemika. Iz ovog ružnog prepucavanja izdvajamo dva rafalna pamfleta koja će čitaocima ukazati na razloge konflikta.

U “Avazu” od 1. novembra, na str. 64, objavljena je čitulja sljedeće sadržine: “Danas se navršava 7 tužnih dana kako nas napusti naša voljena kćerka rahmetli A. (Ibrahima) S. Drago dijete prošlo je sedam najtužnijih dana našeg života. Ali još je tužnija pomisao to što mi je zabranjeno i nije dozvoljeno da prisustvujem tvom ispraćaju. Umjesto dženaze imala si “sprovod”, umjesto vjerskog običaja imala si “trubu”. Tužno, drsko i bolno moja kćeri, od našeg bivšeg zeta B.P. (kršćansko ime i prezime)”.

Sutradan je na istoj stranici uslijedilo reagiranje prozvane strane: “U tvoje ime mama moja draga, se danas 7 dana nakon tvoje sahrane, sa velikim bolom, tugom a i sa ponosom zahvaljujem svima onima koji su te u životu, bolesti i sad u smrti cijenili, voljeli, pazili i poštovali, onima koji bi svoje živote dali za tebe i onima koji su ti posljednju želju – želju divne majke, voljene i jedinstvene supruge - ispunili. Ispratili smo te dostojanstveno i s time ispunili tvoju posljednju volju koju si povjerila svim svojim bližnjima. U tvoje ime mama moja draga opraštam, jer znam, svima onima koji su pokušavali, a nikad uspjeli, da ocrne lice i ime tvog voljenog, jedinog i iskrenog prijatelja i supruga. Kako u životu tako i u smrti. I sa sramom u srcu se obraćam osobi koja je nedužne roditelje i njihovo ime zloupotrijebila da bi prkosila posljednjoj volji i želji jedne divne i jedistvene preminule osobe MOJE MAJKE. Tvoja zauvijek ponosna i savjesna kćerka S.Š. (muslimansko ime i prezime, valjda udato)”.

Dakle, prvu čitulju pišu roditelji, a drugu kćerka od umrle. U prvoj roditelji nedvosmisleno tvrde kako im je zabranjeno da prisustvuju pogrebu, te da je suprug od umrle isposlovao tu zabranu i naredio nemuslimansku sahranu. Roditelji su htjeli dženazu, a ne zna se da li je to bila i volja umrle žene. Jer, da je to bila volja umrle, onda njeni roditelji ne bi krivicu svaljivali na zeta kojega se javno odriču kroz pridjev "bivši". Poseban aspekt je što roditelji u nemuslimanskoj sahrani, na kojoj je umjesto Fatihe dominirala truba, vide tužniju činjenicu od gubitka kćeri. Dubljom analizom dolazimo da zaključka da je za roditelje gubitak djeteta nešto na šta se ne može uticati, ali da je karakter posljednjeg ispraćaja apsolutno u ljudskoj moći. Zato u gradaciji tu činjenicu roditelji stavljaju kao "tužniju pomisao" od suočenja sa smrću djeteta.

U reakciji kćerke od umrle ima mnogo velikih riječi, koje zagušuju moguću argumentaciju njenog stava. Ona tvrdi da je nemuslimanska sahrana bila posljednja volja pokojnice, koju se saopćila svojim bližnjim. Čudno je kako to isto nije saopćila i svojim roditeljima, čime bi se izbjegle ove neprijatnosti. Ne stiče se utisak da je umrla bila u lošim odnosima sa roditeljima, čim su roditelji toliko uporni u tvrdnji da je nemuslimanska sahrana rezultat samovolje njihovog bivšeg zeta. Kćerka od umrle je načinila i jedno nesmotreno ili svjesno nagrđivanje islamskih običaja, kada je napisala: "Ispratili smo te dostojanstveno". U odnosu na predmet polemike, dženaza ispada kao antipod koji nije "dostojanstven".

Kasno islam u dušu vam stiže

Nije naše da donosimo zaključke u ovom familijarnom sporu, iako je njegovo javno obznanjivanje dalo pravo svima da o tome javno prosuđuju. Prevashodno, kritiku upućujemo "Dnevnom avazu" koji je pristao da ovu blasfemiju metne na svoje stranice. Nikakve pare, i nikakva tzv. sloboda govora, ne bi smjele biti razlogom za rušenje pijetetnog digniteta na stranicama čitulja. U ovom slučaju, barem, nije teško uspostaviti granicu dobrog ukusa.

No, ako bismo se morali staviti na nečiju stranu, onda bi to bila strana "bivšeg zeta" i pokojničine kćeri, ne zato što smatramo da je njihov ateizam ispravan, već zato što vjerujemo da žena sa svojom udajom izlazi iz svoje familije i prihvata familiju i svjetonazore svoga supruga. Roditelji od pokojnice se tu uopće nisu trebali miješati, pogotovo ne tako što su krenuli da preko plaćenih oglasa u novinama pred bh. javnost iznose svoju povrijeđenost i da od smrti svoje kćeri stvaraju mahalsku aferu. Ako im je baš toliko stalo do islama i islamskih običaja, onda su o tome trebali misliti ranije, kada su odgajali dijete, i kada su mogli činiti da se njihova kćerka ne uda za nemuslimana.

Broj 132, 15. XI 2004.

Djeda Mraz nema veze sa islamskom tradicijom, ali ima sa bošnjačkom socijalnom kulturom i običajima. Bošnjaci Svetog Nikolu, u paketu sa božićnom jelkom i Novom godinom, doživljavaju kao dio svoga identiteta. Koliko god se trudili da ne budu muslimani, Bošnjaci su osuđeni na ulogu evropskih mudžahedina.

Bošnjaci kod Svetog Nikole

Početkom decembra su u katoličkim selima oko Tuzle, Maglaja, Travnika… zasijale šarene sijalice, nadždidžane na krovove kuća, prozore i jelke u dvorištima. Na jednoj je kući u blizini Doma pisaca u Sarajevu također žmigao ovaj kršćanski light-show. Ko zna gdje su sve još kršćani na početku decembra isturili šarenilo svojih blagdana, koji će uslijediti tri sedmice kasnije. Zašto to čine? Pa mogli su čitavu godinu držati upaljene lampice, u slavu Božića! Nije li po srijedi neka golema frustracija, neko ćeranje inada, goli primitivizam kojim se nastoji muslimanima poručiti: evo nas, žmigamo, hristujemo i isusujemo, vama pod nosom, pa crknite od muke?! Sva sreća pa muslimanima to ne smeta, izuzev što na ovom kolektivnom ponašanju mogu razumjeti koliko kršćanima smeta kada muslimani bajramuju. Muslimani tek mogu konstatirati taj krstaški čir, kroz nekršćansku namjeru kršćana da Božić k'o fol slave čitav decembar, umjesto potkraj mjeseca.

Evropski mudžahedini

Kršćani nemaju nikakvog razloga ni opravdanja da kuće džidžaju šarenim sijalicama još na početku decembra. Muslimanske komšije, dobrohotne i naivne, najmanji su im razlog. No, oni muslimane tumače kroz svoj odnos prema njima, pa misle da su i muslimani obuzeti tim primitivizmom, da svojim simbolima nasilu nekome bodu oči. Jer, da razumiju muslimane, Bošnjake, razumjeli bi da ovaj narod uopće ne tangira pravo kršćana da slave svoje blagdane. A ako bi to razumjeli, onda ne bi imali potrebe da džabe troše struju i uvečer pale stotine sijalica pred kućama.

Dramaturški obrazac ovog slučaja istovjetan je razlozima zbog kojih kršćani, poglavito katolici, podižu mamutske križače na svakom koraku, na ulazu u Tuzlu, na ulazu u Travnik, na brdu iznad Mostara, i ko zna gdje još. Čemu služe ovi spomenici inadu i seljakluku? Pa iskreni se kršćanin može pomoliti i pred minijaturnim križem. Ako je Isus dobar, košto se priča, njemu će se zgaditi ta zloupotreba križa, kao što bi mu se svidjela iskrena molitva, makar i bez križa. No, kršćani ne prave križače zbog sebe, i zbog kršćanstva, već da bi muslimanima prikazali svoju dominantnost, da bi ih povrijedili i unizili. Tako je i sa ovim Božićem čija je proslava počela još 1. decembra, na Dan borbe protiv side.

Temeljni apsurd ovog kršćanskog ćeranja inada proizilazi iz činjenice da će kritična masa Bošnjaka ove, kao i prethodnih godina, također okititi

jelke, nadžidžati kuće, pometati slike Djeda Mrazova, odvesti djecu na priredbe gdje Sveti Nikola dijeli pakete. Djeda Mraz će jednako voljeti i hrvatsku djecu u Neumu, i bošnjačku djecu u Zenici, iako će hrvatska djeca bošnjačkoj djeci razbijati glave ako se pomole na ekskurziji u Neumu. Po čemu se razlikujemo? Eto, po obožavanju Djeda Mraza se ne razlikujemo, ali se tačno zna dokle sežu ljudska prava bošnjačke djece. Isto važi i za roditelje. I srpski, i hrvatski i bošnjački roditelji će svoju djecu odvesti do Djeda Mraza, ali će samo bošnjački roditelji živjeti u getu i trpiti poniženja kada treba da otputuju u inostranstvo. Srbi i Hrvati su građani Evrope, a Bošnjaci su evropski indijanci, koliko god nastojali da budu evropski građani.

Dakle, ne radi se više o tome kakvi su Bošnjaci, već o htijenju Evrope i kršćanskog susjedstva da Bošnjake vidi kao mudžahedine. Zalud nam Djeda Mraz, rakija i krmetina, kad nam je suđeno da budemo muslimani, po evropskoj mjeri predrasuda i nepismenosti! Oni misle da mi mrzimo košto oni mrze, i da zlomislimo košto oni zlomisle, i zato nas drže u getu.

Na razmeđu svjetova

Kada je Alija Izetbegović iza rata objavio proglas o Djeda Mrazu kao neislamskoj tradiciji, te preporučio bošnjačkim roditeljima da svoju djecu odmaknu od kristijaniziranja, digla se kuka i motika na bošnjačkog lidera, a slučaj je kroz stotine tekstova, mjesecima, korišten kao dokaz o islamskom fundamentalizmu u bošnjačkoj politici. Alijina je nakana bila romantičarske prirode, jer nije imala utemeljenja u vremenu i prostoru. Cijeli bi slučaj danas trebalo tumačiti tek kao ilustrativ koliko Alija nije bio političar, i koliko je bio islamski romantičar. Možda je on i znao da njegova preporuka neće odmaći dalje od afere, i da će Bošnjaci nastaviti po starom, pod medijskim i tržišnim pritiscima djedamrazovštine, ali, eto, imao je ćeif da sa pozicije lidera jedine muslimanske nacije u Evropi pošalje muslimansku poruku. Aliju treba razumjeti, jer je njemu islam bio važniji od normi političkog ponašanja u ovom dijelu Svijeta. Baška je sad pitanje koliko je takav čisti islam važan Bošnjacima, i koliko su Bošnjaci spremni žrtvovati svoje višedecenijske navike i indoktrinacije kako bi se uklopili u islamski doživljaj svijeta.

Evropski, interkulturalni znakovi u ponašanju Bošnjaka, koji traju decenijama, nesporno imaju značenje identiteta. Sa takvim identitetom, Bošnjaci nisu prispjeli ni u islamski, ni u evropsko-kršćanski krug. Ali, to jeste identitet, na razmeđu svjetova. Bošnjaci Evropi pripadaju po mnogo čemu, ali ne i po islamu, kao što islamskom svijetu pripadaju po islamu, ali ne i po manifestacijama socijalnog ponašanja koje se kose s islamskom praksom. Uspostavljeni identitet teško je mijenjati, jer je taložen decenijama, pod diktatom kršćanskog okruženja. Diktat se nastavlja, kroz globalizacijske trendove zapadnog jednoumlja. Da li uopće vrijedi Bošnjacima objašnjavati kako i Djeda Mraz i Nova godina nemaju amabaš nikakve veze sa islamom, i kako muslimansko slavljene ovih znakova kršćanskog identiteta neće muslimanima donijeti ništa muslimanskoga?! Bošnjaci, u kritičnoj masi, to mogu shvatiti, ali ne i prihvatiti, jer su prikovani za tračnice kršćanskih običaja, koje doživljavaju kao znakove svoga identiteta. Ipak…

Islam i kazna

Kada je napadan Alija Izetbegović zbog proglasa o Djeda Mrazu, govoreno je kako se bosanska djeca od pamtivijeka raduju ovom čiči, pa je grijeh ukidati dječiju radost. Zagrebački folkloristi su naučno ustvrdili da se Djeda Mraz na prostoru ex-Yu pojavio poslije drugog svjetskog rata, te da se "sam lik ne može izravno izvesti iz naše tradicije". Iako tvrde da se Djed Mraz prvi put javlja u Njemačkoj u 19. stoljeću, naučnici ne poriču da se "tradicija u obitelji preplиće s tradicijom božićnog darivanja". Isto važi i za novogodišnju jelku, koja je oko 1910. godine u našim gradskim sredinama zamijenila badnjak. Tako je Djed Mraz, u vremenima bratstva-jedinstva, zamijenio "Mikulaša, starog čovjeka sede kose i brade, koji na Nikolin dan na leđima nosi korpu punu poklona i preko noći poklone ostavlja na prozorima". U različitim slavenskim kulturama ovaj "mikulaš" ima različite pojavnosti. On je negdje i sam, tobejarabi, Bog, ili Božić "koji putuje preko zemlje i dolazi među svoj narod". "U nekim sredinama Božić je dobio dvojnika ili je zamenjen sa Deda Mrazom" – kažu naučnici. S koje god strane da se potjera, Djeda Mraz nema veze sa islamskom tradicijom, ali ima sa bošnjačkom socijalnom kulturom i običajima. Bošnjaci Svetog Nikolu, u paketu sa božićnom jelkom i Novom godinom, doživljavaju kao dio svoga identiteta. Anketa na ovu temu bi nas uvjerila da ogromna većina Bošnjaka baš tako identificira svoje novogodišnje osjećaje, te da ne postoji sila koja bi im promijenila kršćanske afinitete.

Eto, suočili smo se sa silom, u vrijeme genocidne agresije, kada su Bošnjaci sa sve tri strane, iz Srbije, Hrvatske i sa Zapada, ubijani samo zato što su muslimani, pa makar bili do dna u kršćanskim običajima, ali to nije uspjelo izmijeniti kršćanski kalem u osjećajima našeg naroda. Čak šta više, pod presijom medijskih pritisaka, mnogi su Bošnjaci počeli krivicu tražiti u sebi, u svome muslimanskom porijeklu, u nedovoljnoj odanosti kršćanskim svjetonazorima… Počeli su vjerovati da ih je stigla kazna što su bili previše muslimani, pa makar tako što su na vlast doveli SDA čija se politika po prvi put u bošnjačkoj povijesti nije stidjela islama. ...Kao da bi lokomotiva povijesti otišla drugim tračnicama da je Bošnjacima vladao neko drugi. Eto, pokazalo se, kada je Bošnjacima vladao Zlatko Lagumdžija, reinkarniran je komunistički progon Bošnjaka, uprkos građanskom političkom opredjeljenju. Bošnjaci su oklevetani na Zapadu, stegnuti u obruč geta, kažnjeni bez krivice, iako su političkim izborom svjedočili da su protiv SDA. Dakle, šta god da učine, ma da se svi i pokrste, tobejarabi, Bošnjacima je namijenjena varena-pečena kršćanska predrasuda o muslimanima.

Gdje je onda izlaz? U islamu. Bošnjaci bi makar znali zašto su kažnjeni. Ali bi im duše bile mirne, jake, strpljive i zadovoljne. Ovo iluzorno bježanje od sebe samo otvara nove rane. Zato je rješenje u – islamu. U islamu nema boli i lutanja.

Broj 134, 15. XII 2004.

Bosanska tragedija može postati svjetski relevantan pojam tek ako se o njoj snimi film u kome će se kroz dramu američkog građanina proturiti i bosanske patnje. Tako su to uradili Hrvati u filmu "Harisonovo cvijeće" u kome glavne uloge tumači holivudska glumačka elita. Napose, svi svjetski mega-hitovi o holokaustu nisu na hebrejskom, nego na engleskom jeziku. Proizvodnja historije ima svoje marketinške zakonitosti.

Marketing tragedije

Historija je samo tekst čije je pisanje uslovljeno faktorom političke moći. Ko nema moć, nema ni priznatu historiju. Ako znamo ko je pisao historiju, znat ćemo i šta ta historija hoće. Iluzija je vjerovati da se historija piše sama od sebe, u nakani da pošteno predstavi događaje. Historija je proizvod sa političkom misijom. Može li bosanska tragedija biti pretočena u obavezujući historijski tekst? Zasad, ne. Politička, a time i historijska moć u rukama je onih snaga koje su zainteresirane da se bosanska tragedija zaboravi.

U bošnjačkoj politici uopće ne postoji razumijevanje prema bitnosti historijskog svjedočenja, koje se u multimedijalnoj realnosti najdjelatnije izražava kroz filmsku priču. Bošnjačka politika, uz to, uopće ne razumijeva historiju kao proizvod koji ima marketinški potencijal na političkom i futurističkom polju.

Stoga ćemo u ovom tekstu ilustrativno predstaviti sumnje u vjerodostojnost holokausta. Predstavićemo i jedan hrvatski primjer, kao dokaz kako i male nacije mogu pametnim lobiranjem i ulaganjem od svoje historičke ambicije proizvesti svjetski filmski događaj.

Holokaust kao turistička atrakcija

Na Zapadu se već godinama pokušava uspostaviti naučna alternativa proizvodu o jevrejskom stradalništvu u Drugom svjetskom ratu. Ipak, do nas ne dolazi ništa od ovih istraživanja. Razumljivo, jer politička moć koju drže Jevreji ne dopušta brkanje "istine" o holokaustu. Naučnici koji su pokušali zvaničnoj verziji suprotstaviti činjenice, brutalno su proganjani. Dr. Robert Faurison je jedva preživio batine koje je dobio od neke jevrejske bande. Ernes Zundel je napisao knjigu u kojoj je razobličio montirane sudske procese protiv nacista, a zauzvrat mu je spaljena kuća u Torontu. Izgorjela je i jedna knjižara koja je prodavala ovakve knjige. Mnogi autori su pretučeni, hapšeni, a nekima je oduzeto i kanadsko državljanstvo. Ove maglovite informacije nam tek ukazuju da ne znamo dovoljno o pokušajima nekih zapadnih autora da ospore "istinu" o holokaustu.

Ipak, kroz tu medijsku maglu do nas su se uspjele probiti neke teze koje nanose sasvim drugo svjetlo na tekstualne proizvode na osnovu kojih smo do danas bezrezervno vjerovali da je Hitler pobio šest miliona Jevreja.

Primjerice, ovi autori navode tekst Simona Visentala iz časopisa “Books and Bookmen” (april, 1975.) u kome tvrdi da na njemačkom tlu nije bilo kampova smrti, te da su se masovne egzekucije gasom odvijale samo u Poljskoj. Oni navode da su “gasne komore” napravljene za turiste koji obilaze Aušvic. Američki stručnjak Fred Leukter je uzorke zidova ovih “gasnih komora” podvrgao analizi i nije pronašao hemijske tragove gasova za masovnu egzekuciju. On smatra da je “Aušvic lažna izložba i klimava turistička zamka”. U tom smislu analizira se navodno iznuđeno svjedočenje Rodolfa Hesa koji je izjavio da su njegovi ljudi mogli ući u komoru deset minuta poslije pogubljenja, te da su mogli pušiti cigarete. Budući da je gas “cikon-b” eksplozivan, te da je potrebno najmanje 20 minuta da se zrak pročisti, Hesovo svjedočenje je neutemeljeno. ...Krematoriji su posebna priča. Zvanična historija tvrdi da su nacisti u roku od deset minuta kremirali tijela ubijenih, a nauka tvrdi da je za taj proces potrebno dva sata. Navodi se i da nigdje nije pronađena deponija pepela – “a od šest miliona kremiranih Jevreja bi se stvorilo makar jedno brdo šljake”. Ovi naučnici smatraju da je podatak o šest miliona ubijenih Jevreja obična laž, jer je na teritorijama pod nacističkom kontrolom bilo četiri miliona Jevreja, od kojih su dva miliona pobjegla u Rusiju. Navodno je stradalo tek 300.000 Jevreja, i to od posljedica tifusa i iscrpljenosti u konc-logorima. Ključni argument je navodni sporazum cionista i nacista o preseljenju Jevreja iz Njemačke, s ciljem formiranja Izraela, a zašta su bile zainteresirane obje strane. Sve drugo je predstava.

Ovdje smo samo ukratko naveli sumnje u vjerodostojnost historijskog teksta o holokaustu, a kako bismo ukazali na potencijal historije kao medija političke moći. Recimo, i da je istina na pola puta, ona se apsolutno razlikuje od priče o holokaustu koju je ustanovio historijski tekst, a potom u svijesti ljudi zapečatila filmska industrija.

Vukovar u američkoj drami

Za historijski i medijski tretman ratova na prostoru bivše Jugoslavije apsolutno je nebitno ko je koliko stradao, ko je agresor, a ko žrtva, bitno je jedino ko će imati više pameti i invencije da svoju “pravedničku” priču preobrazi u što više, što kvalitetnijih, medijskih izraza. Bošnjaci su, nesporno, najveće žrtve, ali Srbi i Hrvati imaju više filmova o svome navodnom patništvu. Oni su naštancali hiljade knjiga, preveli ih na svjetske jezike, razaslali na mnoštvo adresa, jer razumiju da od tog “dokaznog materijala” ovisi politički i pravni tretman ratnog perioda. Hrvati su u tome otišli najdalje, jer su uspjeli srediti da svjetska filmska elita snimi film o Vukovaru, a da poruka ne bude eksplicitna, već da bude upakovana u sladunjavu američku porodičnu dramu.

Naslov filma “Harisonovo cvijeće” (“Harrison’s flowers”), ni po čemu, pa ni po propagandnom materijalu, ne upućuje na ratnu dramu. ...Fotoreporter, dobitnik “Pulicerove nagrade”, pristaje na svoj posljednji ratni zadatak, u istočnoj Slavoniji. Dolazi vijest da je poginuo, ali njegova supruga u to ne vjeruje, i ide ga tražiti. Radnja se premješta u Vukovar. Ona ga traži,

i nađe. U međuvremenu reditelj hrvatske snage prikazuje kao uljuđenu vojsku, a srpske četničke horde kao barbare, koji hladnokrvno ubijaju civile metkom u čelo, kolju zarobljenike, siluju i ubijaju djevojčice. Četnička brutalnost ni u jednom filmu nije tako ubjedljivo prikazana kao u ovom. Čak ni Hrvati nisu napravili film sa tako ubjedljivim žigosanjem četničkog barbarstva. Ali, jeste Zapad, ne zato što Hrvate voli više nego Srbe, već zato što su Hrvati izlobirali i isfinansirali jedan pametan filmski projekat.

Film se mogao zvati i "Vukovar". Ali, pametni Hrvati su razumjeli da zapadni gledatelj vukovarsku golgotu treba doživjeti kroz diskurs američkog građanina i njegove balkanske drame. Jer, ko bi uopće gledao film o Vukovaru? Samo Hrvati. Film o Harisonovom cvijeću gleda cijeli svijet, koji je u globalizacijskoj kolonizaciji naviknut da vrijednosti mjeri američkim diskursom. Patnja je samo relevantna ako je američka, i ako se kukumače na engleskom jeziku.

Drugi znakovit detalj je francuska produkcija filma, koja nije poletjela da ispriča priču o francuskom fotoreporteru. Projektanti ove filmske verzije hrvatske historije znaju da su veći anglofonski dometi, i da je američki junak ubjedljiviji od francuskog. Uz učešće svjetskih filmskih zvijezda stvoreni su optimalni preduvjeti da ovu filmsku priču vidi najširi, svjetski auditorijum.

Impresionira ta hrvatska strateška pamet koja je razumjela potencijal dobrog filma, a nadasve – marketinške modalitete i kolonijalne diskurse koji obezbjeđuju da što više ljudi u Svijetu vidi priču o Vukovaru i o četničkoj brutalnosti. Pojednostavljeno, ako nam je interes da nekad dobijemo film o Srebrenici, koji će gledati milioni ljudi, onda taj film ne smije biti naš, i onda ta priča mora biti ispričana kroz doživljaj američkog "nadčovjeka", čije su "patnje" jedino validne u medijskom prostoru civilizacije.

Historija je proizvod

Ovu nužnost da se recepcija bosanske tragedije ostvari kroz američki diskurs, u Bošnjaka je jedino razumio Muhamed Šaćirbegović koji je onomad lobirao da neki američki reditelj pravi film o Bosni. U međuvremenu ne samo da nismo o tome razmišljali, već smo filmske storije o bosanskoj tragediji prepustili raznim uhljupima koji na izmišljanju građanskog rata, mudžahedina i pedera grade svoju srpsko-hrvatsku i svjetsku karijeru.

Film "Harisonovo cvijeće" vrijedi pogledati kako bi se uvjerili da jedna mala nacija može, ako zna i hoće, svoju nacionalnu priču prodati u svjetskoj ambalaži. Vrijedi pogledati i film Pijanist", gdje se kroz dramu jedne jevrejske porodice mogu prepoznati paralele sa bošnjačkom tragedijom. Možda nam ovi filmovi otvore ambiciju. Možda razumijemo kako je filmska priča najjače oružje današnjice za etabliranje historijske istine. Jer, bez historije ne postojimo. A historija je samo tekst. ...Tekst koji se proizvodi kao i svaki proizvod.

Broj 135, 1. 12005.

Intervju: Fatmir Alispahić, književnik i publicista

Srđan Dizdarević je najavio povratak komunističkog verbalnog delikta, po kome će se ljudi opet hapsiti zbog nepodobnog mišljenja, pa makar im optužba bila i montirana. Senad Avdić se, kao glasnogovornik policijske države, založio da me se mora po svaku cijenu izolirati, na osnovu čega sudim da je moje hapšenje već počelo. Ali, ja sam miran jer znam da se moji tekstovi ne mogu uhapsiti. Mislim da sam napisao dovoljno tekstova, da je posve nebitno da li ja tu bio ili ne bio prisutan. Ako Bošnjaci htjednu učiti, i izlaziti iz pometnje, nadam se da će im i ovi moji tekstovi nešto valjati. Slobodu ne može niko uhapsiti. Ja sam tu nebitan – kaže Fatmir Alispahić u povodu neviđene i kriminalne hajke na njega koju je organizirala Federalna televizija.

Moje hapšenje je počelo

Razgovarao: Kemal Baković

U povijesti bh. novinarstva nikada ni jedan tekst nije izazvao toliku medijsku pozornost kao tekst “Marketing tragedije” (br. 135) našeg kolumniste Fatmira Alispahića. U emisiji FTV “60 minuta” Fatmiru je pripisano da je antisemita, fašista, kvazimislilac, itd, itd, a šestero učesnika, uz urednika emisije i autoricu priloga, svjesno se udružilo u nakani da slaže javnost, pripisujući navode trojice zapadnih autora, koji pišu protiv holokausta, Fatmiru Alispahiću. Naši čitaoci se mogu uvjeriti da Fatmir nije negirao holokaust, već je u određenom kontekstu problematizirao činjenicu da postoje zapadni autori koji negiraju ili umanjuju hokolaust. Ali, šestero učesnika (Jakob Finci, Srđan Dizdarević, Senka Kurtović, Senad Pećanin, Senad Avdić, Eldin Karić) su tvrdili da su to Fatmirovi stavovi, iako se svako može uvjeriti u suprotno.

Između mogućnosti da Fatmir napiše tekst o ovom događaju, i da s njim napravimo intervju za “matičnu kuću”, odlučili smo se za razgovor, iz više razloga.

SAFF: Fatmire, rekao si da je zastrašujuće to što ti se dogodilo. Ti si već godinama proganjan od istih ljudi, ali čini se da nikada nije izvršen brutalniji napad na tebe.

Alispahić: Ovo je fašizam! Ne bi me iznenadilo da je jedan čovjek odlučio da plasira laž, ali me iznenađuje, i užasava, kada se šestero ljudi, plus urednik i autorica priloga, udruže pri punoj saglasnosti da slažu javnost, zloupotrijebe javni rtv servis i optuže nevinog čovjeka. Takvo nešto ja uopće ne mogu da pojmim. Dakle, moralo je tih osmero ljudi sjesti i dogovoriti se, u smislu, idemo ga uništiti, navode zapadnih autora protiv holokausta ćemo pripisati njemu, u javnosti ćemo ga ocrniti kao fašistu i antisemitu, i

onda ćemo na kraju sve to garnirati sa Srebrenicom i kazati da je on isti kao oni koji negiraju genocid u Srebrenici, pa će tako biti ocrnjen i kod bošnjačkog naroda. Njihova zavjera je neupitna, jer je nemoguće da osmero ljudi koji su čitali moj tekst ne vide da navodim trojicu zapadnih autora koji negiraju ili minimiziraju holokaust, te da njihovi stavovi nisu moji stavovi. Takva se zavjera može izvesti samo uz dogovor, što znači da su ovi ljudi svjesno krenuli u akciju moga uništenja, ne obazirući se na odvratnost zla koje čine, a pogotovo ne na istinu. Eto, ja ne mogu da razumijem kako se neki ljudi mogu okupiti i kazati idemo uništiti, okriviti, oljagati tog i tog, bez obzira na njegovu nevinost. Haman je to ta preživjela komunistička japija koju je stvorio režimski inžinjering, onako kako je stvoren, recimo, pit-bul-terijer, da grize i ubija. Ta komunistička japija nije stvorena da proganja, već da izmišlja neprijatelja, jer totalitarna svijest ne može živjeti bez gulaga.

SAFF: Postoje li neki konkretni pokazatelji kojima dokazuješ činjenicu da su ovih osmero ljudi svjesno slagali i da su svjesno tuđe navode pripisali tebi?

Alispahić: Naravno. Prvo svi tvrde da su pročitali tekst. Dakle, svi su vidjeli da se pozivam na trojicu zapadnih autora, na Faurisona, Zundela i Leuktera, te da njihove tvrdnje o holokaustu počinjem obično sa riječju "navodno", ili sa eksplicitnim upućivanjem na njihovo autorstvo. Ali, urednik emisije i autorica priloga nisu u izvodima koji su čitani uopće naveli ove činjenice, što znači da su svjesno te navode pripisali meni. Isto važi i za sagovornike u emisiji. U tu orkestriranu laž svako se može uvjeriti. Drugo, u "Slobodnoj Bosni", koja je izišla četiri dana prije ove emisije, na petoj strani je objavljena crtica u kojoj se citira jedan dio iz ovog teksta, ali se kaže da se ja – "pozivam na stanovitog zapadnog teoretičara". Dakle, tada je već objavljeno da to nisu moje misli, da to nije moje autorstvo, ali uprkos tome svi oni kasnije tvrde da sam ja autor navoda kojim se negira holokaust. I po ovome nema nikakve dileme da je ova grupa od osam ljudi svjesno i organizirano ušla u kriminalnu zavjeru s ciljem da se ja optužim za tuđe stavove.

SAFF: Zašto bi to oni učinili ako znaju da se svako može uvjeriti da lažu?

Alispahić: Ogromna je razlika između 10 ili 20 hiljada ljudi koji čitaju "Saff" i milion ili dva miliona ljudi koji gledaju ovu emisiju. Recimo, ja sam izjavu za javnost u kojoj otkrivam ovu kriminalnu zavjeru poslao svim medijima, a od dnevnih novina samo su "Avaz" i "Jutarnje" to objavili. Opet smo, dakle, u deficitu. Eto nek je 100.000 ljudi pročitalo moj demanti, opet je više od milion ljudi ostalo u uvjerenju da sam ja negirao holokaust. Nije zalud osnovni strateški cilj svih totalitarnih i fašističkih režima bio ovladavanje medijima. Kad vladate televizijom, vi vladate zemljom, jer je pod vašom kontrolom svijest ljudi. Dakle, ova kriminalna grupa je sa prostom računicom ušla u projekat laži, znajući da ne postoji dovoljno jak

medij koji bi na kvanitativnoj razini istinu suprotstavio njihovoj laži. To je inače metod kojim djeluje emisija “60 minuta”, kao server zla u projektu satanizacije Bošnjaka. Oni uporno lažu, oni uporno, maltene svakodnevno, gube procese, dobijaju kazne, plaćaju kazne, ali i dalje lažu, jer znaju da je efekat koji postižu mnogo vredniji od tih kazni koje plaćaju iz budžeta Federalne tv, i mnogo veći od ponekog novinskog teksta u kome se objavi da im je sud odrezao kaznu. Kako je uopće moguće da Federalna tv zbog ove emisije gubi toliki novac, da trpi moralnu štetu i gubi kredibilitet, jer je desetine tužbi protiv “60 minuta” dobijeno, a da nikome ne naumpadne da bi tu emisiju trebalo ukinuti, kao štetnu i sramotnu?! Toleriranje ovih materijalnih i moralnih gubitaka samo ukazuje da ideologizirani menadžment FTV ima viši cilj, a to je da opogani zdravu pamet u Bošnjaka, koji faktorom medijske sile postaju žrtve laži iz “60 minuta”. E, u tom smislu njima nije bilo bitno što me kleveću, i što se 100.000 ljudi putem štampe može uvjeriti da je to laž, jer su oni izračunali da će opet barem milion ljudi ostati u uvjerenju da je Fatmir Alispahić fašista i monstrum koji je negirao holokaust.

SAFF: Kako komentiraš činjenicu da tebi nije omogućeno elementarno pravo iz novinarskog kodeksa da kao druga strana u ovoj emisiji kažeš koju riječ u svoju odbranu?

Alispahić: Ne misliš valjda da sa fašizmom može biti dijaloga?! Da fašizam razumijeva pravo i pravdu?! Pa to je posve normalno što jedna fašistička emisija ne mari za novinarske kodekse i što pravi lažljive priloge! Svakome iole pametnom će biti jasno zašto meni nije omogućeno pravo da dobijem makar deset sekundi, u tih 12 minuta koliko je trajao prilog, i da kažem samo dvije rečenice u svoju odbranu, što bi bilo dovoljno da se razumije kako je sve to montirana laž. Ali, pametni ljudi su u manjini. Većina će razumjeti da je televizijska istina neupitna i da je normalno što se ja, kao druga strana, ne pitam ni za šta. Zapravo, kreatori ovog fašizma jako dobro znaju da bi mojih deset sekundi bilo jače od svega što su slagali, a time bi im laž izgubila svaki smisao. Sama činjenica da mi nije omogućeno da se branim dovoljno govori o zadnjim namjerama ovog orkestra za laž i klevetu.

SAFF: Od svih koji su te klevetali u ovom prilogu, ubjedljivo je najmonstruoznija izjava Srđana Dizdarevića, predsjednika Hesinškog komiteta BiH, koji je rekao sljedeće: “Predložićemo Ministarstvu unutrašnjih poslova da svaki put kad se ovdje zabilježi slučaj skrnavljenja Jevrejskog groblja ili antisemitski grafiti da prvo privedu gospodina Alispahića i gospodina Bakovića jer su oni očigledno inspiratori i oni stoje iz onog, iza onih bezumnih akata, iza onih akata ludila, nečovječnosti koji bacaju sramotu i na ovu zemlju i na njene građane. Oni to jednostavno nemaju pravo, jer su oni ne samo s onu stranu razuma, nego su oni s onu stranu civilizacije.” Kakav je to navodni zaštitnik ljudskih prava koji može zahtijevati tako nešto?

Alispahić: Prvo, ja mislim da je Srđan Dizdarević jedan intelektualni lafinaš, jedan pozer, koji je sve duhovne karte koje ima u glavi bacio na onu

leptir mašnu kojom izigrava gospodina i nekakvog vanserijskog arbitra u našem društvu. Ja njega mogu poštovati tek kao ljudsko biće, onako kako se insan razlikuje od hajvana, ali kao intelektualnu pojavu smatram ga totalnom šupljinom, jednom vrstom kiča u našoj javnosti. Taj čovjek nema ni makar jednog zapaženijeg teksta, a kamo li knjige, a slovi kao vrhunski intelektualac i bejagi zaštitnik ljudskih prava. Po tome me podsjeća na one gipsane labudove što ih primitivci meću na kapijama kuća, ne bi li im hudžerice izgledale kao dvorci. No, takvih šupljikata u našoj javnosti ima još koliko hoćete. Ovom izjavom koju ste citirali Srđan Dizdarević je posvjedočio da je čovjek male pameti, jer niko pametan ne bi izvalio takvu budalaštinu, koja u sebi ima kriminalne elemente, jer je poziv na linč. Ako je neko spreman tek tako unaprijed označiti krivca, i kao predsjednik Helsinškog komiteta tražiti hapšenje na neviđeno, čime se ruši maksima pravne države – da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže – takav je spreman i organizirati skrnavljenje Jevrejskog groblja kako bi se uhapsio krivac kojeg je on unaprijed označio. Nikada nisam čuo da je i jedan totalitarni, fašistički režim unaprijed izricao kazne. To je nečuveno. A predsjednik Helsinškog komiteta je zdrave pameti izjavio kao se Kemo Baković i ja imamo uhapsiti svaki put kad neko oskrnavi Jevrejsko groblje, te obavijestio javnost da će to zvanično zatražiti od Policije. U prvih mah sam pomislio da Dizdarević možda nije lud, da nije možda skrenuo s pameti, pa sam onda pomislio da možda nije pijan, ali sam na kraju shvatio da ovaj nesretni čovjek upravo tako misli. Njegova je izjava obična fašistička balega! Taj čovjek se više ne može smatrati ni ozbiljnim, ni pametnim. A kamo li, koje li ironije, borcem za ljudska prava. Ako je Staljin borac za ljudska prava, e onda je i Dizdarević!

SAFF: Bila je i još jedna slična izjava. Senad Avdić je rekao da tebe treba –"izolirati od javnog uticaja".

Aliapahić: Tu smo, dakle! On je razotkrio cilj ove operacije: izolirati Fatmira Alispahića. A kako se taj cilj može postići? Mogu me poslati na Kubu. Mogu me ubiti. Mogu me uhapsiti zato što je neka pijandura porušila Jevrejsko groblje. Pošto im ne polaze za rukom ovi pokušaji da me oblate, jer što me više blate, sve više ljudi čita moje tekstove, i sve se više ljudi uvjerava u istinitost onoga što pišem – ja mogu realno očekivati brutalnije nasrtaje. Ovaj posljednji je najbrutalniji, ali on još uvijek ne izlazi iz medijskog okvira. Srđan Dizdarević je najavio hapšenje, i to me podsjetilo na ono zavijanje Slobodana Miloševića pred Skupštinom SFRJ kad je najavio masovna hapšenja Albanaca. Njihova je nesreća što ja nisam nikakav direktor, ministar, ovlašteno lice, jer bi mi dosad smjestili montirani proces. Teže je novinaru, koji jedva sastavlja kraj s krajem, smjestiti krivičnu prijavu. Zato će pokušati montirati, recimo, skrnavljenje Jevrejskog groblja kako bi me uhapsili, i što Avdić boljševički poželi, izolirali. A da li je takvo što moguće? Naravno, pa ne bi Dizdarević to tek tako najavljivao. Kad je bilo moguće poslati nevine ljude na Kubu, moguće je i uhapsiti nekog ko sjedi u Tuzli, zato što je neko u Sarajevu oskrnavio Jevrejsko groblje. Fašizam je otjelotvorenje fantastike. Pročitajte Orvela pa ćete vidjeti.

SAFF: Uistinu misliš da je moguće autora uhapsiti zbog teksta? Pa to bi bio povratak verbalnog delikta.

Alispahić: Upravo je Srđan Dizdarević promovirao povampirenje verbalnog delikta, dakle, povratak u komunizam, kada će se zbog teksta moći završiti u zatvoru. Kad sagledam ovu kontinuiranu i organiziranu mržnju prema meni, s ciljem moga uništenja, onda smatram da je moje hapšenje već počelo. Ali, ja sam miran jer znam da se moji tekstovi ne mogu uhapsiti. Mislim da sam napisao dovoljno tekstova, da je posve nebitno da li ja tu bio ili ne bio prisutan. Ako Bošnjaci htjednu učiti, i izlaziti iz pometnje, nadam se da će im i ovi moji tekstovi nešto valjati. Slobodu ne može niko uhapsiti. Ja sam tu nebitan.

SAFF: U svome si reagovanju istakao paradoks da si upravo ti organizirao uređenje Jevrejskog groblja u Tuzli, a sad bi trebao biti uhapšen ako neko oskrnavi groblje koje si ti uređivao?

Alispahić: Treba praviti razliku između holokausta i Izraela, između jevrejske kulture i Izraela, između jevrejske baštine u BiH i Izraela… Kao što je Milošević zloupotrebljavao stradanje Srba u Jasenovcu, tako i Izrael zloupotrebljava holokaust. To su posve različite stvari i ne smije se upasti u zamku da se zbog izraelskih zločina prema Palestincima negira holokaust ili bogata kulturna baština Jevreja u BiH. Jer ta baština je i naša, bošnjačka, onoliko koliko je naša BiH. Jevrejsko groblje u Tuzli je godinama ležalo zapušteno, u šiblju, sa travom koja je prekrivala vrijedne spomenike još iz turskog perioda. Ja sam u martu prošle godine organizirao čišćenje tog groblja, ali bez ikakvog publiciteta, jer to smatram svojom patriotskom i kulturnom obavezom. Ne bi to nikad ni spomenuo da me Srđan Dizdarević nije povukao za jezik.

SAFF: Ipak, da završimo sa lijepim temama. Spremaš knjigu tekstova iz “Saffa”.

Alispahić: Mislim da su ovi tekstovi u “Saffu” najbolje što sam u novinarstvu uradio. To su mali eseji. Prije svega zasluga je uredništva što mi je dopušteno da se u svojim tesktovima otisnem u prostore esejiziranja, a da se ne držim krutog i šabloniziranog komentatorskog stila. Zato, kažem, ovo su moji najbolji tekstovi.

Broj 136, 15. I 2005.

Ako bismo pristali na Lovrenovićevu zamisao da je sevdalinka uslovljena "majstorski ispečenom rakijom", tada bismo alkoholizam uvažili kao nacionalnu vrlinu, što bi dugoročno stvorilo armiju Bošnjaka koji u opijanju vide ispunjenje svoga identiteta. Alkohol je samo zlo, i ne postoji varijanta po kojoj bismo ovo bespuće prihvatili kao kulturološki i nacionalni kompas.

Sevdalinka slikana rakijom

Osnivač Instituta sevdaha Omer Pobrić reagirao je na nekoliko netačnih kvalifikacija koje je Ivan Lovrenović napisao u pregovoru svom izboru 200 najljepših sevdalinki. Jedna od tih netačnosti glasi: "Ozbiljni znalci i uživaoci, međutim, i danas znaju da prave pjesme nema bez akšamluka i bez majstorski ispečene rakije". Omer Pobrić je lucidno upitao Lovrenovića: "Znači li to da je samo pijan musliman mogao napraviti sevdalinku?", te je ironično dodao: "Kakve bismo tek sevdalinke pravili u jačoj ekstazi, uz kokain".

Rakijska tekstualnost

Lovrenovićevo farbanje sevdalinke rakijom nije slučajno, jer on i u daljem tekstu pripovijeda o "blagodetima" rakije koja se - "razlijeva blaženo po želucu i udovima, hvata polako i drži dugo". Ovo je prvi put da se jedan predgovor nekom izboru pjesama oslanja na alkoholičarske faktore. Da li je to Lovrenović rodonačelnik novog pravca u kulturnoj i književnoj teoriji, koja će se zasnivati na uticaju rakije na tekst? I gdje baš da se kola slome na sevdalinci? Valjda je inspirativno pečat bošnjačke kulture opečatiti rakijom. Ozbiljan priređivač bi se bavio književnim i muzičkim značenjima sevdalinke, a ne bi sevdalinku uslovio "majstorski ispečenom rakijom". Zamislite kad bi neki priređivač izbora, jal šansone, jal kancone, napisao kako ovih pjesama ne bi bilo bez konjaka, jer je obandačenost pameti uslov i za stvaranje i za slušanje?! Preferiranje rakijskog diskursa u kulturnim teorijama razorilo bi znanstvenost, jer bi se ispostavilo da se relevantnost stvaranja i konzumiranja bazira na opijenosti poruke, pošiljaoca i primaoca. Da li je Lovrenović baš tako slučajno lupio ovu budalaštinu?

Sistem vrijednosti u našem društvu određen je stepenom provokacije bošnjačkih i muslimanskih vrijednosti. Zato je Lovrenović u svome predgovoru rezervirao prostor za provokaciju, e, kako bi mi sada o tome pisali, a kako bi on bio na udaru tzv. islamskih ekstremista. Armija raznih intelektualaca čezne da bude kritikovana od muslimanskih institucija i časopisa, jer je ta kritika danas neka vrsta putovnice za karijeru. Ako te ne kritikuje reis Cerić, "Saff", "Preporod" ili neki "kultni ekstremista", ne možeš se smatrati progresivnim i multikulturnim. Otud je velika jagma za "ekstremističkom" kritikom. Vjerovatno postoje ljudi koji bi golemo platili samo da ih reis kritikuje. Jer, ta kritička preporuka otvara vrata okupiranih bh. in-

stitucija i relevantnih instanci, a odatle se vide pašnjaci honorara, upravnih odbora, slikanja po novinama i tv…

U javnom prostoru je mnoštvo ovih ciljanih provokacija. Eto, prije mjesec-dva, Enver Kazaz, o čijem je navodno lažnom i prepisanom doktoratu "Ljiljan" objavio feljton, imao je intervju u "Danima", a u naslovu je izvučeno da je "Andrić najveći bošnjački pisac". Kazaz je bezbeli očekivao kako će se naći u centru nekakve polemike, kao glavni lik, heroj, ali o tom njegovom cirkusu nigdje nije objavljeno ni slovo. Propala investicija. Nedavno je, tako, u nekakvom intervjuu, Nerzuk Ćurak opisivao kako mu se grči stomak kad vidi reisa Cerića, k'o biva, muka mu, gadi mi se, takva je "pogan" taj reis. Eto, i njegovo je cirkuzanje prošlo bez odjeka, a baš se ponadao kako će mu se osmijehnuti sreća, pa će ga napadati sa svih strana, a on će dostojanstveno trpiti udarce "ekstremista", žrtvujući se u ime evropskih ideala, jal slobode, jal demokratije. Tropa.

Teško je vjerovati da je bošnjačko društvo prozrelo ove investicije, pa na njih ne reagira. Mada, takav bi ishod bio najbolji. Prije će biti da se bošnjačko društvo zabavilo o svojoj muci, pa svako sebi bašču hašovi jer vidi da nema haira od kolektivnog razumijevanja baštovanstva, kao nacionalne discipline. Šta je koga više briga što je nekakvom doktoru književnosti "Andrić najveći bošnjački pisac", i što se nekakvom magistru politologije povraća od reisa? Ova nezainteresiranost Bošnjaka za sebe uzrokuje ozbiljan problem između ponude i potražnje na tržištu certifikata kojima se danas određuje moralno-politička podobnost. Mnogi se jagme za reakcije "bošnjačkih ekstremista", pa u toj jagmi bljuju maštovite blasfemije, a Bošnjaci nimuekaet – prestali izdavati potvrde…

S čvarkom u Evropu

Ivanu Lovrenoviću je lahko. On je već doajen. No, njegovo poganjenje sevdalinke rakijom otvara nam jedan zanimljiv temat o socijalnoj kulturi kritične mase Bošnjaka koji uistinu razumijevaju sedvalinku kao rakijsku pjesničku formu. Riječ je o prostacima, neobrazovanim i poslanjinjenim muslimanima, čije nepismeno shvaćanje sevdaha ne može biti okvir za publicističko i naučno valoriziranje našeg muzikološkog otiska prsta. No, Lovrenović upravo kroz pijanduraške estetske podrume nastoji umanjiti umjetnička prostranstva sevdalinike. Nije netačno da se sevdalinka u mnogih Bošnjaka veže za akšamluk, što je lažno ime za alkoholizam, ali je netačno da se njena umjetnička vrijednost nužno mora vezati za "majstorski ispečenu rakiju". Da je Lovrenović pisao o aspektima socijalne kulture kod Bošnjaka, pa ispostavio tezu kako se mnogo Bošnjaka opija pod logotipom akšamluka i sevdaha, lažno predstavljajući svoj alkoholizam i turbo-folk afinitete, ne bi mu se, vala, imalo šta odbiti. No, on je navodno pisao kritičkoanalitički tekst, a teoretski alat za tumačenje mu je bio taj rakijski diskurs.

Gdje je opasnost ovakvog šminkanja alkoholizma u Bošnjaka? U tome što će mnogi Bošnjaci razumjeti da svome identitetu, što sevdalinka jeste, mogu pripadati samo preko "majstorski ispečene rakije". Uz to će se osjećati kulturnim, uzvišenim, jer pripadaju nečemu čemu se divio, jal Gete, jal

Lorka, molim te lijepo. Lovrenovićeva patka je samo paradigma jednog obrasca koji u raznim formama i varijantama svjedoči o prevaspitavanju muslimanskog identiteta u Bošnjaka. Tako je stvoren akšamluk, kao originalna budalaština u maskiranju alkoholičarske navike. Kao, akšamlije nisu pijandure, iako loču kao i pijandure. To je isto kao kad si pederi nadjenu stranjsko ime gej, pa k'o biva više nisu pederi.

Mnogi su Bošnjaci danas ponosi na svoj "evropski islam" koji na prvu loptu definiraju kao koegzistenciju žderanja rakije i ramazanskog posta. Ta posebnost ih ushićuje. Može se postiti, ići u džamiju, ali se može i peći rakija i akšamlijski lokat. Kao što je krkanje krmetine bilo i ostalo najlakši test za bošnjačku političku validnost, u komunizmu i ovom neokomunizmu, tako je i lokanje rakije ostalo osnovni simbol "evropskog islama". Ako taj islam i postoji, kao evropski, onda bi ga trebalo tumačiti kroz vrednije osobenosti, a ne kroz ove trivijalne rakijske i krmeće dramatičnosti granica i razlika. Zar se baš sveukupnost "evropskog islama" svodi na spremnost muslimana da pojede čvarak i popije rakiju?

Zadah crkotine

Nema dobre rakije. Kao ni bezopasne kocke. Svaka insana "hvata polako i drži dugo". Insan se pohajvani, upesniti, zaugursuzi. Može se u parefemu kupati, ali iz njega vonja kiselost. Taj smrad koji se osjeti u kućama alkoholičara, nalik je na onaj koji se osjeti u kućama gdje se hrana sprema na krmećoj masti. (Doduše, ja sam vegeterijanac već deset godina, pa meni svako meso smrdi, a krmeće posebno, jer zaudara na crkotinu.) Ako alkoholičar može usmrditi čitavu kuću, i svoj smrad useliti u zidove, tepihe, namještaj, kakve li se tek hemijske baruštine gibaju u njegovoj glavi. Pamet je hemija. Bistrina uma ovisi od prohodnosti i gipkosti krvnih puteva i sokaka. Kad to zakrčite i umrtvite alkoholom, jednom insanu, a kamo li kritičnoj masi ljudi u jednom društvu, onda se životno okruženje svede na kiselkaste baruštine, koje vonjaju po gluposti i ništavilu. Nesreća se razmnožava, kao i sreća. Podsvijest prati vrtlog energije u koji je ubačena voljom insana ili društvene zajednice. Kad jednom društvu alkoholizam nametnete kao vrlinu, kao identitet, ono će to pratiti po inerciji. Bošnjaci su posljednjih decenija preuzeli mnoge obrasce socijalnog ponašanja od svojih susjeda, te se u kritičnoj masi i kod nas alkohol smatra korisnim, ako se, bejagi, konzumira umjereno. Budući da je bjelodano da nema umjerenog alkoholisanja, jer alkohol stvara naviku i traži sve prisnije veze, jasno je da se radi o zlu koje kao i svako zlo treba u korijenu sasijecati. Zato ne postoji varijanta po kojoj bismo alkoholizam prihvatili kao vrlinu, ili kao kulturološku činjenicu, kako je to pokušao proturiti Lovrenović uz sevdalinku. Alkohol je samo zlo, i ništa više. Sevdalinka je komad našeg kulturnog identiteta. Naša budućnost uslovljena je našim identitetom. A u budućnost ne možemo s alkoholom. Jer je alkohol suprotstavljen budućnosti. Alkohol vodi odumiranju.

Broj 136, 15. I 2005.

Poštivanje holokausta nad Jevrejima je apsolutni bošnjački nacionalni interes. Đilkoški pokušaj lidera bosanskih Jevreja i njegovih šegrta da u Sarajevu izmisle tzv. antisemitizam, i da jednog Bošnjaka moralno unište – ne smije nas pokolebati u obavezi da učimo od Jevreja, ugledajući se na njihovu kulturu pamćenja.

Marketing tragedije (II)

Ako nam je cilj bio da podstaknemo Bošnjake da od Jevreja uče kulturu pamćenja genocida, onda smo u tome uspjeli. Ni jedna poratna afera u svome središtu nije imala kulturu pamćenja. Po prvi put je priča o pamćenju top-tema. Ima se na tome zahvaliti intelektualnim prostitutkama u Sarajevu koje su pokušale poslije tzv. islamskog terorizma izmisliti i tzv. antisemitizam, ne bi li se dodvorili zapadnim donatorima koji posljednjih godina obilato plaćaju harange protiv izmišljenih neprijatelja. Njihovim zlom stvoreno je dobro, jer su poruke našeg teksta "Marketing tragedije" stigle do milijunskog auditorijuma.

Istočni borilački sportovi se zasnivaju na upotrebi protivnikove snage. Mi smo, Božijom voljom, upotrijebili njihovu medijsku nadmoć da podstaknemo Bošnjake na razmišljanje o egzistencijalnoj bitnosti pamćenja.

Historija: majka ili maćeha

Zašto je bilo neophodno u tekstu "Marketing tragedije" navesti primjere negiranja holokausta? Zato da bismo razumjeli šta se krije u odsustvu nacionalne volje da se zločin pamti, kao uvjet za život. Jer da Jevreji nisu imali moć, i da nisu bili tako odlučni da pamte, njihovu bi historiju pisali oni čija smo mišljenja ilustrativno naveli! To znači da danas ne bismo ništa znali o holokaustu. Ako se mi prema svojoj žrtvi ne budemo ponašali kao Jevreji prema holokaustu, našu će historiju pisati oni koji su nas ubijali. A u toj historiji neće biti genocida nad Bošnjacima. U najkraćem to je svrha ovih navoda koji su zloupotrebljeni za izmišljanje tzv. antisemitizma u Sarajevu i za zgrtanje donacija.

Temeljna iluzija koju moramo odagnati iz svojih glava, ako želimo pamtiti, i opstati, jeste naivni sentimentalizam prema historiji. Na svim relevantnim svjetskim univerzitetima, kao i na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, uči se poststrukturalističko shvaćanje historije, po kome je historija samo tekst uslovljen faktorom moći. Hiljade knjiga napisane su u prilog tezi da ni jedna historija nije apsolutno vjerno ogledalo historijskog događaja, samim tim što ne operira sa zbiljom, već sa dokumentima, koje obično pišu pobjednici. To ne znači negiranje historije, ona je takva kakva jeste, ali znači razumijevanje njene genealogije. Raskid sa pozitivističkim shvaćanjem historije jeste bolan, u prvi mah neshvatljiv, ali nas nekoliko primjera lahko mogu uvjeriti da je historija nekome majka, a nekome maćeha.

U Svijetu je 27. januara obilježen Dan holokausta i 60. godišnjica oslobođenja Aušvica, u spomen na šest miliona ubijenih Jevreja. Civilizacija svoj moralni kompas navija prema iskustvu holokausta, da se više nikad i nikome ne ponovi. …Mada se ponavlja. Ali, da li će iko 13. februara obilježiti 60. godišnjicu masakra u Dresdenu, kada su Saveznici fosfornim avio-bombama ubili 200.000 njemačkih civila? Ovaj zločin nije relevantan za historiju, kao ni zločini u Hirošimi i Nagasakiju, gdje je stradalo 300.000 civila. U moralnoj memoriji civilizacije ne postoje zločini nad afričkim robovima, američkim indijancima, Kurdima, Vijetnamcima, Palestincima… Koga je briga za 800.000 civila ubijenih u Ruandi? Obilježava li iko smrt 500.000 iračke djece, ubijene sankcijama? Pa zašto bi ona neko pamtio zločin nad Bošnjacima?!! Pogotovo ako to ni sami Bošnjaci ne begenišu.

Žrtva genocida mora imati aktivan, kolektivni odnos prema historijskom tekstu o svome stradanju. Samo takav odnos može garantirati nastajanje i njegovanje vjerodostojnog i obavezujućeg historijskog teksta. Eto, pogledajte koliku je hampu u Sarajevu izazvao samo jedan tekst u čijem se frtalju problemski navode tuđa mišljenja o minimiziranju holokausta. Lider bosanskih Jevreja je momentalno osjetio dužnost da brani instituciju holokausta, pa makar i izmislio tzv. antisemitizam. Svi Jevreji čekaju k'o zapete puške, i zajedno sa svojim šegrtima pucaju bez razmišljanja, na svakog k'o se primakne drukčijem viđenju historijske istine. Bravo! A šta čine Bošnjaci kada im se na svakom koraku negiraju žrtve, ali i pravo na pamćenje? Ko je reagirao kada su iz udžbenika izbačene rečenice o agresiji i genocidu? Reagira li iko na tu genocidnu redukciju istine o bošnjačkom stradanju, u školstvu, na medijima, u svakodnevnici? Zašto Helsinški komitet tada ne podnosi krivične prijave?! Zar nam ovo nije dovoljno da razumijemo kako politička moć određuje historiju? Za razliku od Jevreja, mi nemamo ni sloge, ni moći, da se tome suprotstavimo, i zato smo na putu da ostanemo bez historijskog teksta o svome stradanju. Mi o tome uopće i ne razmišljamo, jer mislimo da historiju piše dobrota, iz dosade, a ne moć, zbog potrebe.

Velike patnje malih naroda

Za nas nema nikakve razlike između jevrejskog i bošnjačkog stradanja. Suština nije u ciframa, već u sistemskom ubijanju civila čiji je jedini grijeh što ne pripadaju "odabranom narodu". No, ovo je poređenje opasno. Jevreji ne dopuštaju da pod pojam holokausta stane iko drugi. Ne dopuštaju to ni protektori koji nam kroje stvarnost. U "Regionalnom glasniku za promociju međuetničke tolerancije" (15. VIII 2004.), u temi "Jezik mržnje", stoji ova rečenica: "Svako poređenje Aušvica i Omarske je neozbiljno i neodgovorno, a za proces pomirenja i širenja duha tolerancije na ovim prostorima štetno i opasno". Reakcija se odnosi na mišljenje iz jednih sarajevskih novina da bi – "Omarsku trebalo zaštititi kao Aušvic". Dakle, eksperti za medije i toleranciju ovu inicijativu smatraju "jezikom mržnje". Jezik tolerancije bi glasio: Omarsku treba zaboraviti. U istom glasilu piše i da našim žrtvama – "ne treba dodavati atribute bošnjačkog holokausta, jer holokaust je bio samo jedan". Iz ovih ilustracija možemo prepoznati inte-

ncije protektorata u BiH, odakle se zaborav promovira kao društvena vrlina. To je ta politička moć koja nam piše historiju!

Povijest civilizacije je krcata zločinima, ali se samo na jevrejskom holokaustu učimo prepoznavati zločin. A kada ga prepoznamo, u vidu Omarske, recimo, onda nam nije dopušteno da ga pamtimo. Kakva je onda svrha memorije holokausta, kao ideje evropskog identiteta, ako nam ne služi da preduprijedimo zlo? Treba se pribojavati da bi ovo totalitarno promoviranje ekskluziviteta patnje, gdje su Jevreji jedine žrtve u historiji, moglo samo sebe obesmisliti, i urušiti, što bi bio neoprostiv grijeh prema žrtvama holokausta. Ekspanzija postkolonijalnog mišljenja, i razvoj komunikacija, legitimiraju velika patništva malih naroda, koji traže da im civilizacija prizna ista historijska prava kao i Jevrejima. Tražimo to i mi, Bošnjaci, muslimani. Negiranje našeg jednakog prava dovodi pod sumnju sintagmu da je zločin uvijek zločin, ma gdje se dogodio, i ma kome. Ispada da naša žrtva nije žrtva, jer nije jevrejska, i da zato mora postati žrtva urotničkog zaborava. Upravo bi se Jevreji morali potruditi da se holokaustu pridruže drugi genocidi, jer će se u protivnom holokaust konfrontirati istini, koja nema namjeru kapitulirati pred ekskluzivitetom jevrejske patnje. Interes svake žrtve je da se ogleda u instituciji holokausta. Samo tako holokaust može opstati kao uzor u kulturi pamćenje zločina.

Memorija holokausta kao bošnjački interes

U buri reakcija koje su uslijedile zbog pokušaja izmišljanja antisemitizma u Sarajevu bilo je nekoliko zanimljivih diskusija na bh. webovima. U jednoj je kazano, otprilike, da citiranje onih koji negiraju holokaust može štetiti Bošnjacima, jer tako sutra neko može negirati i genocid nad Bošnjacima. Ovi diskutanti uopće ne razumiju da je negiranje genocida nad Bošnjacima stvarnost, i da već trpimo rezultate ove zavjere. Oni misle da genocid nad Bošnjacima ima historijsku projekciju kakva je u našim glavama, a ne razumiju da naših glava neće biti za 50 godina, kada će ostati samo historija koja se piše danas. Valja znati da nismo ni prvi ni posljednji čija je istina pred historijom ostala kratkih rukava. Našu historijsku istinu neće stvoriti ni prihvatiti niko - bez nas samih.

Poštivanje holokauasta nad Jevrejima je apsolutni bošnjački nacionalni interes. Đilkoški pokušaj lidera bosanskih Jevreja da u Sarajevu izmisli tzv. antisemitizam, i da jednog Bošnjaka moralno uništi – ne smije nas pokolebati u obavezi da učimo od Jevreja, ugledajući se na njihovu kulturu pamćenja. Moramo poštovati i činjenicu da su američki jevrejski lobiji doprinijeli zaustavljanju genocidne agresije na našu zemlju. Sve to ne znači da se ne trebamo suprotstavljati pokušajima izmišljanja tzv. antisemitizma u našem narodu, pa makar ti pokušaji dolazili i od samih Jevreja, koji svetost holokausta zloupotrebljavaju za lokalne obračune. Samo poštivanjem memorije holokausta mi možemo razoriti ovu opaku klevetu, a njene gebelse smjestiti na smetljištu moralne pogani.

Broj 137, 1. II 2005.

Regulatorna agencija za komunikacije je u obrazloženju odluke da sa 50.000 maraka kazni TV Alfu zbog emitiranja ramazanske hudbe navela da hudba "nosi jasnu huškačku poruku, (da je) u suštini antisemitska i (da) na otvoren način omalovažava vjerska ubjeđenja drugih naroda koji žive na ovom prostoru i šire". Riječ je o laži, ali i o promociji državnog terorizma kojim se ugrožava naše pravo da slobodno mislimo i govorimo.

Državni terorizam Jakoba Fincija

Zašto ni jedan bošnjački intelektualac nije reagirao na manifestaciju državnog terorizma od strane Regulatorne agencije za komunikacije (RAK), koju vodi Jakob Finci, a koja je sa rekordnih 50.000 maraka kaznila TV Alfu, zbog ramazanske hudbe, emitirane 3. XI 2004, za koju je rečeno da je "u suštini antisemitska" i da "omalovažava vjerska ubjeđenja naroda koji žive na ovom prostoru i šire", iako se radi u hudbi koja ne vrijeđa ni jedan bh. narod, već preporučuje Bosancima da kupuju domaću robu, a da ne kupuju stranu, kao što su, američka, izraelska, slovenačka…?! Zašto bi ova hudba bila "antisemitska", a ne i antislovenačka, i – kakve veze sve to ima s našom državom?! Fincijev RAK je prekoračio ovlaštenja, jer je manirima državnog terorizma i kolonijalizma krenuo da štiti tuđinske interese u BiH, promovirajući državno nasilje kao sredstvo za zavođenje autocenzure i sputavanje slobode govora.

Ova manifestacija državnog terorizma od strane Fincijevog RAK-a ravna je nasilju koje su nad slobodom govora sprovodili diktatorski režimi Pinočea, Čauševskog, Stresnera, Sadama Huseina, a u novije vrijeme i Buša Drugog. Nije se smjelo dogoditi da bošnjačka javnost ostane isprepadana i nijema na ovaj pokušaj izmišljanja tzv. antisemitizma u Bošnjaka, tim prije što hafizova hudba nema nikakve veze sa našim dobrim komšijama bh. Jevrejima, već se tek u nekoliko rečenica tiče izraelske ekonomije. Možda možemo razumjeti četničke i ustaške plaćenike koji sramoćenjem i opanjkavanjem Bošnjaka nastoje ojačati velikodržavne pozicije, ali ne možemo razumjeti našu inteligenciju koja uporno misli da se sve ovo događa nekome drugom.

Hapšenje slobode govora

Hafizova hudba objavljena je u "Walteru" (br. 127), i to je njena najbolja odbrana, ali istovremeno, i najubjedljivija optužnica protiv Fincijevog RAK-a, kao državne institucije koja sprovodi teror nad slobodom govora i koja izmišljanjem tzv. antisemitizma sramoti našu zemlju u međunarodnim okvirima. To je lahko dokazati. Četnički i ustaški internet sajtovi, kao i sajtovi po Engleskoj, Francuskoj, Italiji, Mađarskoj, i ko zna sve gdje, vrve od informacije da je Fincijev RAK u BiH otkrio tzv. antisemitizam, kao rezultat djelovanja tzv. radikalnih islamista. Za Zapad - tekst je istina. Za četnike i ustaše, ove izmišljotine su sredstvo da dokrajče Bosnu i bosansko, a u ime

velikosrpskog i velikohrvatskog. Opasna nam se omča meće oko vrata i naša je jedina šansa da razobličimo laž, tako što ćemo dokazati kako je kažnjavanje TV Alfa od strane Fincijevog RAK-a manifestacija državnog terorizma, jer su kažnjeni stavovi kakvi se slobodno priopćavaju u zapadno-evropskim zemljama. Nema zapadne zemlje koja javno ne štiti svoju ekonomiju, tako što traži da se ne kupuju strani proizvodi. Kakva je razlika između legalne kampanje pod naslovom "Kupujmo domaće", i otvorene poruke: "Ne kupujmo izraelsko, američko, slovenačko…, kupujmo svoje"?

Pročitao sam hafizovu hudbu i u njoj nisam pronašao nikakvog tzv. antisemitizma, niti ičega što bi "omalovažavalo vjerska ubjeđenja drugih naroda koji žive na ovom prostoru i šire". E, sad, baška je priča ako naši dobri bh. Jevreji smatraju "omalovažavanjem vjerskih ubjeđenja" kad neko štiti bosansku ekonomiju, a na uštrb izraelske ili ma koje nebosanske. Mi računamo da naši dobri bh. Jevreji, kojih je ostalo jedva 800 duša, više vole svoju Bosnu, nego Izrael, pa im je sukladno tome bitnije da jača bosanska, nego izraelska ekonomija.

Dok nisam pročitao tekst tzv. antisemitske hudbe možda sam i mislio da je hafiz negdje pretjerao, mada sam znao da ni jedno bošnjačko pretjerivanje ne može biti deset puta gore, i skuplje, od četničkih i ustaških povraćanja po medijima. Kada sam pročitao tu hudbu, stomak mi se zgrčio od muke, ne zbog hudbe, nego zbog kazne koja dokazuje da smo žrtve državnog terorizma čiji je cilj maltretiranje i ponižavanje bošnjačkog naroda, pa i tako što će nam se priječiti sloboda da mislimo i govorimo. Jer, državni terorizam Fincijevog RAK-a nije izdvojen slučaj, to je intencija koja prijeti da nam uhapsi slobodu da živimo i mislimo kao svi evropski građani.

Uopće ne želim ni podržavati, ni osporavati hafizove stavove. Ovaj slučaj sa kažnjavanjem TV Alfa isključivo je, i jedino, pitanje slobode mišljenja i govora. Mogli bismo razumjeti ovako drastičnu kaznu da je hafiz pozivao, tobejarabi, na mržnju prema našim komšijama, bh. Srbima, Hrvatima, Jevrejima, Romima… Ali, hafiz nije ni jednom riječju spomenuo naše razlike, niti je pozivao na konfrontaciju unutar BiH, on je ekonomski patriotizam vidio kroz jedinstveni bh. interes, da kao društvo štitimo svoju proizvodnju. Od nekoliko rečenica koje dokazuju hafizove stavove izdvajamo ovu: "Mi ne smijemo zaboraviti da smo mi u Bosni ugroženi i da se trenutno vodi ekonomski rat protiv Bosanaca koji ima za cilj oslabiti ionako slabu bosansku privredu a njene građane učiniti ekonomskim robljem naših susjeda".

Drskost i divljaštvo

Zadatak Regulatorne agencije za komunikacije je, valjda, da sprečava širenje mržnje i nacional-šovinizma unutar BiH, da kažnjava one koji to čine, i u tome ova Agencija zaslužuje našu punu podršku. Nama treba državno tijelo koje će sankcionirati fašističku propagandu, koja se i danas čuje sa velikosrpskih i velikohrvatskih rtv stanica u BiH, a od kojih ni jedna nije kažnjena sa 50.000 maraka. Mi nemamo ništa protiv ni da se kažnjavaju mediji koji bi eventualno plasirali nešto što bi nalikovalo na bošnjački nacionalizam. Jer, naš je bošnjački nacionalni interes u rehabilitaciji multi-

etničkog društva, a što je izvodljivo samo ako će nacionalizam biti zabranjen zakonom. No, ovdje nije problem u nama, mi imamo dovoljno duhovne širine i tolerancije da živimo sa svojim susjedima. O tome svjedoče, hvala Bogu, sve sačuvane pravoslavne, katoličke i jevrejske bogomolje na teritoriji koju je odbranila Armija RBiH. Naše multietničko opredjeljenje potvrđeno je u vremenima teških iskušenja, kada smo ubijani kao muslimani, a kada smo se branili kao Evropljani.

TV Alfa je kažnjena u ime borbe protiv nacionalizma u BiH, ali hafizov vaz uopće ne ugrožava ni bh. Srbe, ni bh. Hrvate, već, simbolično, izraelsku ekonomiju koja, kako on tvrdi, ima prihode od "Coca-cole", "Nike" patika, itd. Kakve veze mi imamo sa Izraelom? Otkad smo to mi obavezni da štitimo izraelsku, ili ma čiju ekonomiju? Naše je pravo da štitimo svoju ekonomiju, pa i tako što ćemo pozivati naše ljude da ne kupuju stranu robu. Ma čiju. Po toj logici mogla bi se ljutiti i Moldavija što pišemo protiv moldavskih prostitutki, pa tako siromašimo moldavske ekonomske potencijale. Lakše bi se svarilo da je TV Alfa kažnjena zbog pozivanja da se ne kupuje slovenačka roba, jer nam je Slovenija bliža od Amerike i Izraela. S koje god se strane krene, monstruozna je kazna Fincijevog RAK-a, jer nema nikakve veze sa imperativima da se sankcionira medijska mržnja prema bh. narodima. A, kažnjavati nekog u BiH zato što poziva na bojkot izraelske ekonomije, i proglašavati ga zbog toga "antisemitom", vrhunac je drskosti i divljaštva.

Kažnjavanje istine

Poređenje hafizove hudbe, objavljene u "Walteru", sa tekstom obrazloženja Fincijevog RAK-a, otkriva gebelsovsku manipulaciju. U hudbi ne postoji ni jedna rečenica na osnovu koje bi se moglo reći da – "nosi jasnu huškačku poruku, (da je) u suštini antisemitska i (da) na otvoren način omalovažava vjerska ubjeđenja drugih naroda koji žive na ovom prostoru i šire". Kakve veze vjerska ubjeđenja bh. naroda imaju sa hafizovom preporukom da se ne kupuje američko-izraelska roba? Nikakve. Pa nismo mi ni Amerikanci, ni Izraelci! Ali, Fincijev RAK svijetla obraza brani ubjeđenja naroda na – "širem prostoru", dakle, na Planeti. Piše li to igdje u našem Ustavu, ili u poslovniku Fincijevog RAK-a, da je naše društvo dužno braniti "širi prostor", konkretno, američku i izraelsku ekonomiju?! Pošto ne piše, onda znači da su Finci i RAK prekoračili svoja ovlaštenja, plasirali laž o tzv. antisemitizmu u BiH, i da bi zbog toga morali biti sankcionirani. Isto bismo mislili i da su Finci i RAK zajmili od nekoga braniti saudijsku ili iransku ekonomiju, jer to nema nikakve veze s našom državom.

Otud smatramo da je bila pogrešna odbrana direktora TV Alfa, koji je hudbu pravdao Kur'anom, na čije se izvode naslanjaju hafizove opservacije. Ne radi se o tome. Radi se o nespojivosti ingerencija Fincijevog RAK-a nad stavovima iz hudbe. Fincijev RAK postoji da sankcionira šovinizam u bh. medijima, usmjeren prema bh. narodima, a u hafizovoj hudbi takvo zlo ne postoji.

Pred nama je, dakle, opaka laž. Pred nama je državni terorizam. Pred nama je budućnost u strahu i poniženju. Istina je naše jedino oružje. Ali, istina ne postoji dok se ne kaže. A kazivanje se kažnjava.

50 puta jači od zakona*

Ako izuzmemo činjenicu da u hafizovoj hudbi nema nikakvog tzv. antisemitizma, i ako se samo zadržimo na kršenju zakona od strane Fincijevog RAK-a, uočit ćemo da se radi o kriminalnoj aktivnosti jedne državne institucije, kojoj se, dakle, ne smije vjerovati. Kao što znamo, TV Alfa na kojoj je emitirana hudba kažnjena je sa rekordnih 50.000 KM. A evo šta doslovce piše u pravilima RAK-a, u poglavlju "Procedura za vođenje slučajeva (Član 7.4a Novčane kazne za RTV stanice): "Za R i TV kuće koje pokrivaju područje cijelog entiteta ili oba entiteta iznos kazne ne može biti veći od 5.000 KM. Za R i TV kuće koje pokrivaju pedeset posto ili više teritorije entiteta iznos kazne ne može biti veći od 2.500 KM, dok za ostale R i TV kuće iznos kazne ne može biti veći od 1.000 KM." Dakle, TV Alfa, u odnosu na domet svog signala, nije mogla dobiti veću kaznu do 1.000 maraka! To što se jedna tv stanica kažnjava sa 50 puta većom kaznom od zakonom dozvoljene trebalo bi biti signal– da tu nešto smrdi. Tim prije što je TV Alfa već jednom kažnjena sa 6.000 KM za prilog koji je ocijenjen kao "ratnohuškački i antisemitski", jer je prikazan "jedan Palestinac kako se baca na izraelski tenk". A da je prikazan Izraelac kako ubija palestinsko dijete, to bi bila demokratija i borba protiv terorizma. I ova kriminalna kazna je trebala biti signal da Fincijev RAK strateški izmišlja tzv. antisemitizam, i manirom državnog terorizma krši zakonska pravila.

Istovremeno, među dokumentima Fincijevog RAK-a mogu se naći i ovakve Odluke: "Odbor za implementaciju je ratmotrio i slučaj RTVBN (Bijeljinska tv), koja je 14. novembra 2004. emitovala dokumentarni program pod naslovom 'Pobij, pokrsti, protjeraj'. Odbor je odbacio slučaj zaključivši da emitovanjem pomenutog programa nije došlo do kršenja kodeksa za emitovanje." Fincijev RAK tako nije reagirao za televizijsku afirmaciju genocida, gdje se sa Bijeljinske tv poziva na ubijanje, pokrštavanje i protjerivanje Bošnjaka. Čisti četnikluk!

Prije neki dan Fincijev RAK je presudio da je dopušteno u emisiji "60 minuta" nekoga nazivati "fašistom, antisemitom, šizofreničarem", jer je glasnogovornica ove terorističke agencije saopćila da ingerencije RAK-a nisu da sankcinira uvrede putem FTV, jer je to nadležnost suda. A da su Jakob Finci ili Srđan Dizdarević u ma kojoj emisiji počašćeni pogrdnim nazivima, odluka bi bila drukčija.

Sve ovo nas upućuje na činjenicu da su slobode našeg društva ugrožene četničko-ustaškom aktivnošću jedne državne institucije, koja s jedne strane izmišlja tzv. antisemitizam, a s druge tolerira kontinuiranu afirmaciju četništva na rtv stanicama u RS. Ovo je ozbiljan problem koji zahtijeva hrabru i pametnu reakciju bosankohercegovačkih patriota.

Broj 138, 15. II 2005.

* Ovome tekstu je pridodat posljednji dio teksta "Udba i hutba", (broj 143, 1.V 2005.), koji ne donosimo u cijelosti, jer se oba teksta bave istom temom.

Jedan od najmoćnijih zapadnih servera je oboren u koordiniranoj akciji svjetskih hakera nekoliko sati nakon što je na njemu postavljena stranica na kojoj su objavljeni argumenti o izmišljanju antisemitizma u Sarajevu. Stoga se akcija klevetanja Bošnjaka za antisemitizam treba smatrati operacijom globalnih razmjera. Na žalost, bošnjačka politika o svemu ovome nema pojma.

Novi svjetski komunizam

Do prije mjesec-dva nisam čuo za Rože Garodi. Kad je kreknula hajka za izmišljanje antisemitizma u Bošnjaka, zvalo me mnoštvo znanih i neznanih da mi preporuče Garodijevu knjigu "Mitovi utemeljitelji izraelske politike". Pitao sam ih gdje se knjiga ima nabaviti. Rekli su, u svakoj knjižari. Opirao sam se ovoj preporuci, jer me ta tema uistinu ne zanima. Ali, onda sam u jednoj sarajevskoj knjižari nabasao na ovu knjigu, slobodno izloženu u izlogu, i kupio je za 15 maraka. Knjiga je objavljena u zagrebačkoj izdavačkoj kući "Croatiaprojekt", 1998. godine, a prvi put je izišla u Parizu dvije godine prije. Pošto me, uprkos svemu što mi se dogodilo, cionistička tema i dalje ne zanima, knjigu sam pročitao napreskok, i u nekim poglavljima podvukao zanimljive dijelove. Ovaj tekst sada ne pišem zbog Garodija, već zbog nekoliko paralela koje se mogu uspostaviti sa sarajevskim slučajem izmišljanja antisemitizma.

Zavjera protiv istine

Iako se čini da je cijeli slučaj prošao, jer bh. mediji više ne govore o "antisemitskoj hutbi" na TV Alfa i "antisemitizmu bošnjačkog fašiste Fatmira Alispahića", stvari na internetu izgledaju posve drukčije. Na ovoj globalnoj informativnoj mreži razmnožava se broj tekstova o tom - izmišljenom - antisemitizmu u Bošnjaka. Uz to, komunistički crvi u Islamskoj zajednici su se počeli hraniti širenjem straha, pa im je sad glavna fobija da "tek slijedi istraga", k'o u stara golootočka vremena. Zalud što je sve laž, što je sve izmišljotina, taj komunistički crv je sviknut da potpomaže montirane progone, jer nema snage ni pameti da lupi glavom od sto i da kaže: dosta!

Stoga i pored dobre volje da se više ne bavimo ovom temom, ovi procesi nas obavezuju da nastavimo priču o izmišljanju antisemitizma u Sarajevu. To jeste mučno i nama i čitaocima, ali šta da radimo kad desetine internet sajtova u Italiji, Francuskoj, Britaniji, pa i Mađarskoj objavljuju laži o nama. Radi se, dakle, o operaciji širih, međunarodnih razmjera, očito s ciljem da se pored tzv. islamskog terorizma u Bosni, i kod Bošnjaka, izmisli i taj antisemitizam, s kojim također nismo nikada imali nikakve veze. Danas tek možemo pretpostaviti da ove izmišljotine odgovaraju velikosrpskom i velikohrvatskom konceptu, koji jačaju sa međunarodnim slabljenjem i sramoćenjem Bošnjaka. Ali, očito je, to odgovara i nekim globalnim silama, što bi trebalo da zabrine bošnjačke funkcionere, koji, očito, o svemu

ovome nemaju pojma. A i kad bi imali pojma, čini se, prije bi pristali da proganjaju nepostojeći antisemitizam, nego da poruče kako je ta izmišljotina još jedan vid nastavka agresije na Bosnu i Bošnjake.

Osobno sam se uvjerio u globalnu informativnu zavjeru protiv istine, u ovom slučaju. Evo i kako… Jedan moj prijatelj na Zapadu, inače univerzitetski profesor i vrhunski informatički stručnjak, ponudio se da izradi moju internet stranicu na kojoj će se na bosanskom, engleskom i njemačkom jeziku naći dokumenti o cijelom slučaju. Ova stranica je prethodno sa jednog servera sklonjena čim se pojavila, a onda je otvorena na drugom. Stranica je sada naslovljena kao www.fatmir.info.ms. Moj prijatelj je nedavno svim stranicama koje su objavile laži o antisemitizmu u Bošnjaka preporučio ovu moju stranicu kao drugu stranu priče. Nije prošlo ni nekoliko sati, a server na kome se nalazila ova stranica je napadnut. Na moje pitanje šta se dogodilo, on mi je uputio mail sljedeće sadržine: "Evo, pročitao sam informacije, da je server, na kojem se nalazi tvoja stranica, od nepoznatih napadnut. Vrsta napada se zove DDoS (distributed denial of service). Ova vrsta napada podrazumijeva istovremeno korišćenje mnogobrojnih mašina (sa različitih mjesta, može i kontinenata), koje istovremeno šalju svoje pakete sa informacijama na jedan te isti server i tako ga bukvalno poplave sa elektronskim brbljanjem, tako da on ne uspije više odgovarati na normalnu komunikaciju. DDoS je jedan od najopasnijih napada."

Tekstualnost klevete

E, sad, da se vratimo tom Rože Garodiju. On je, kako piše u predgovoru, bio marksista, a onda je "izvršio intelektualno samoubojstvo" kad je počeo razvaljivati cionističku politiku manipulacije holokaustom. Za sebe piše: "Imao sam slobodan pristup najvećim nakladničkim kućama, televiziji, radiju, velikom tisku. Bio sam objavio 40 knjiga u svim velikim nakladničkim kućama, prevedenih na 27 jezika, a onda su mi zatvorena sva velika vrata". Ovu je knjigu morao sam štampati, a mogla se kupiti samo u jednoj rumunskoj knjižari u Parizu. Jednostavno, svi su se plašili ma kakvog kontakta sa Garodijem. Iako je Jevrej po rođenju, iako je bio jedan od osnivača Međunarodne lige za borbu protiv rasizma i antisemitizma, optužen je za antisemitizam. On piše: "Naša borba protiv političkog cionizma je neodvojiva od naše borbe protiv antisemitizma". Dakle, on se i dalje deklarira kao borac protiv antisemitizma. Ali, zalud, jer je i protiv cionizma. Eto, ja se uopće ne bavim garodijevskim temama, ali mislim da ću biti žrtva istih modela satanizacije, jer je cilj da se ljudi isprepadaju od mogućnosti da imaju ikakav kontakt sa mnom. A šta je to nego zavođenje u komunizmu oprobane autocenzure, kao najteže osobine totalitarizma?!

Garodi je u svojoj knjizi umanjivao historičke razmjere holokausta, te razglabao kako se holokaust "politički iskorištava od nacije koja nije ni postojala u vrijeme kad su zločini bili počinjeni". On čak tvrdi, i nudi primjere, da Izrael organizira antisemitske atentate po Evropi, kad god mu zaprijeti međunarodna osuda zbog zločina nad Palestincima. Mnogo piše upravo o izmišljanju antisemitizma, te o "potpunom vladanju političkog

cionizma medijima Amerike i Francuske". On smatra da postoji čitava industrija "izazivanja protužidovskih reakcija putem provociranja strpljenja nežidovskih naroda". A na šta je usmjereno izmišljanje antisemitizma u Sarajevu nego na provokaciju? Sva sreća pa je naša inteligencija prozrela i prezerela ovaj pokušaj, čime su Jakob Finci i Srđan Dizdarević pročitani kao osobe koje sramote našu zemlju u inostranstvu, jer nas kleveću za nešto što ne postoji, ni prije, ni poslije njihovog sramnog pokušaja. Ali, sve ovo postoji i opstaje kao tekst, u zapadnim medijima, na osnovu čega diplomatski lobiji stiču utisak da su Bošnjaci tzv. islamski radikali i antisemiti. To što zapadni mediji ne žele čuti istinu, na neki se način poklopilo sa Garodijevim opservacijama.

Globalna tiranija

Ovaj kratki tekst ne može navesti sve koincidencije koje upućuju da su modeli izmišljanja antisemitizma svukud isti. Recimo, evo jedne, najočitije. Sjećamo se kako se predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava BiH založio da se Kemal Baković i ja imamo uhapsiti kad god neko oskrnavi Jevrejskog groblje, što je nečuveno, jer se neko optužuje i prije krivičnog djela, a čime se zapravo podstiče činjenje tog krivičnog djela. Dizdarević je rekao: "Predložićemo Ministarstvu unutrašnjih poslova da svaki put kad se ovdje zabilježi slučaj skrnavljenja Jevrejskog groblja ili antisemitski grafiti da prvo privedu gospodina Alispahića i gospodina Bakovića". A evo šta je rekao francuski ministar policije Pierre Joxe kada je neko oskrnavio Jevrejsko groblje u Carpentrasu: "Nema ni potrebe za policijskom istragom da bi se znalo tko su zločinci krivi za taj rasistički užas". Ovaj ministar policije bi odmah trebao biti smijenjen, kao i Srđan Dizdarević, jer ruše maksimu pravne države – da je svako nevin dok se suprotno ne dokaže. Ali, očito je da globalna stvarnost preuzima neke komunističke modele, po kojima ministarstvo istine i montirani procesi postaju naša realnost.

Uistinu je bilo lijepo živjeti bez Rože Garodija, i bez spoznaje da neki neljudi zloupotrebljavaju jevrejske žrtve za političke i medijske obračune. Sve je bilo bolje prije par mjeseci. Danas sam ošinut spoznajom da i jedna takva institucija, kakva je institucija holokausta, može biti sredstvo za izmišljanje antisemitizma. Ali, to nije ono najgore. Najteža je spoznaja o postojanju novog svjetskog komunizma, koji se krije iza globalizacijske podvale, a koji zapravo ima za cilj uspostaviti planetarno jednoumlje, gdje će karakter istine i laži određivati onaj ko ima političku i finansijsku moć. To je ono što je zastrašujuće. Kome mi danas možemo pokazati da u Bošnjaka nema antisemitizma? Nikome. Presuda je donesena.

Da li je u ambijentu novog svjetskog komunizma postalo iluzorno išta dokazivati? Evo, svi dokazi o genocidu nad Bošnjacima nisu dospjeli do pomračenih umova, čija opsesija za profitom danas granatira granice humanizma i demokratije, u nastojanju da zagospodari umom civilizacije. U toj globalnoj tiraniji istina i moral više ne igraju ni sporednu ulogu.

Broj 140, 15. III 2005.

Upravo mi imamo odgovornost prema ogromnom broju Bošnjaka koji su otuđeni od islama i prema kojima trebamo gajiti razumijevanje i familijarno milosrđe. To znači naše otvaranje prema dijalogu, jer se mi nemamo čega plašiti, osim Allaha. Naša pozicija u dijalogu i slobodoumlju je - dobitnička.

Saff i komesar

Ovo je 50-ti tekst u kolumni koja redovno izlazi u "Saffu" evo već nešto više od dvije godine. Pošto se radi o malom jubileju, red je da se i autor i čitaoci malo odmore od dnevnih aktuelnosti, pa makar tako što nećemo obrađivati nikakvu temu, već ćemo, 'nako, malo, promuhabetiti.

Pretpostavljam da mnoge zanima otkud ja u "Saffu", kad u odnosu na cijenjene kolege koje pišu u ovom magazinu jedini nisam "u vjeri po mjeri", na prvi pogled. Ta mogućnost da ovakav kakav jesam uđem u "Saff" bila mi je najveća inspiracija da prihvatim poziv Kemala Bakovića za saradnju. Pokazalo se da će to postati najveća enigma našim zajedničkim progoniteljima. Biće da je moja sekularna forma tek kamuflaža moje talibanske suštine, jer kako bi se u protivnom mogao naći u tom bejagi opasnom okruženju, gdje brade ujedaju na svakom koraku. A ja, pošto sam zakamufliran, mora da sam opasniji od svih. Zato sam proglašen "komesarom i komandantom vehabija". Udbaši ne mogu razumjeti prostu činjenicu da "Saff" nije ono što oni fantaziraju, čim je, eto, otvorio stranice za jednog autora koji formalno ne pripada krugu Aktivne islamske omladine, ali koji pripada jednom shvaćanju da su Bošnjaci jači kad ujedine svoje unutarnje razlike. Moje prisustvo u "Saffu" upravo je svjedočanstvo tog bitnog zaokreta u razumijevanju nacionalnih i vjerskih pitanja. Izgradnja zajedništva, približavanje razlika, ujedinjenje u sudbinskom toku, sve su to osobine koje krase shvaćanje kakvo bismo željeli proširiti na svim stranama bošnjačkog, činjenica je, razjedinjenog naroda. Tek sa uspostavom dijaloga među našim bošnjačkim razlikama, tek sa određivanjem ciljeva koji su jednaki za sve nas, može doći do objedinjavanja naših istinskih potencijala, ali i do afirmacije onih univerzalnih ciljeva do kojih je stalo uredništvu "Saffa". Alternativa je razjedinjenost, a razjedinjenost je propast. Dijalog, demokratija i tolerancija unutar nas samih, pozivanje u saff, bez prisile i konfrontacije, put je da kao narod izgradimo jedinstvo i samoodrživost. E zato sam ja u "Saffu".

Komesar kao brico i šnajder

Nedavno sam u Bošnjačkom institutu bio jedan od promotora knjige "Endelus" Abbusameda Nasufa Bušatlića. Pošto je promocija najvljena kroz medije, na nju su došli i neki ljudi koji me poznaju još od vremena moje saradnje sa "Oslobođenjem". Elem, jedan od njih je došao na ovu promociju i na njoj vidio, kako mi reče – "najviše brada uživo u svom životu". U kratkom razgovoru me poče savjetovati: "Trebao bi uticati na njih da se

obriju, ovako prepadaju svijet, a i nije to dio naše tradicije. A mogao bi i da im savjetuješ da ne nosaju potkraćene pantole, nek' ih puste makar za koji cent, nema smisla hodat u takvim pantolama". E, taman mi je došao na penal sa ovom pričom. Kažem ja njemu: "Nije problem u njima, nego je problem u tebi. Problem je u svima kojima smeta ma kakva vjerska osobenost. Takvi poput tebe su faktor netolerancije, jer oni tebi smetaju, a ti njima ne smetaš. Ne ibretiš se što Jehovini svjedoci ovdje tarlahaju razne burgije, što bogate sekte potplaćuju muslimane da pređu na kršćanstvo, a problem ti je u bradama i pantolama. Kad bi porazgovarao s nekim od ovih momaka, stvari ne bi vidio kroz dlake i nogavice". Utom se u onoj gužvi raziđosmo, ali mi u duši ostade žgaravica, pa sam nabrzinu popio sok od zove i krenuo kući, bradatim drumovima, za Tuzlu.

Šta mi je izazvalo žgaravicu? Glupost i drskost. Kako ovaj čovjek uopće misli da bih ja mogao uticati na rezanje brada i produžavanje nogavica? Kakav je to film u njegovoj glavi?! Udbaški! Po tom shvaćanju sve što je muslimansko može se mijenjati, prilagođavati, rezati i produžavati, kako se kome ćeifne, kao što je za ramazan Federalna tv izjavila da je ramazan predugačak, pa bi trebao biti kraći, da ne ugrozi programsku ravnotežu. Po toj logici islam je ovdje nešto slučajno, prolazno, a i opasno, pa bi ga trebalo koliko se god može utopiti u kršćansku ikonografiju - da se ne vidi. A to što ta utopina više ne bi bila islam, nije ni bitno, čak je dobro. Vidjeli smo prije par decenija na šta to liči kad se bude musliman na papiru, i u ilegali, a kad na površini mogu opstati samo oni muslimani koji se ubijaju dokazujući kako nisu muslimani. A, evo, vidimo i danas.

No, ja ne bih ovu priču tumačio samo kroz islam. Za mene je to pitanje demokratije i slobode. Kada sam 2000. godine prvi i jedini ustao u zaštitu prava mudžahida iz Bočinje da makar i preseljeni ostanu živjeti kao zajednica, nisam to činio zbog islama, već zbog osnovnog ljudskog prava da se ljudi udružuju po svojim vjerskim ili ma kakvim drugim opredjeljenjima. Atmosfera je bila progoniteljska. Na sva se zvona bubalo kako mudžahide iz Bočinje treba i preseliti i raseliti. A zašto? U čemu je njihova krivica? Ima li je, uopće! Razlozi za ovu hajku leže samo u shvaćanju da su "brade i nogavice" nekakva opasnost, a niko ne zna kakva, jer od te nepostojeće opasnosti nikad niko nije stradao.

Cijela priča proizilazi iz komunističkog felera koji je usađen u bošnjačke glave, a po kojem je islam glavni krivac za sve nevolje. E, sad, ako se taj islam još transparentno pokazuje, onda nam ne ginu razni fasunzi. Radi se o kukavičluku i mazohističkom nepoštivanju svoga bića, jer se takvo pravo na postojanje gradi na redukciji, a ne na afirmaciji znakova svoga muslimanskog identiteta. Zar može biti gore nevolje od vlastitog pristanka da se ne bude ono što jesi? A eto, iskustvo nam ukazuje, i kada izigravamo da nismo ono što jesmo, opet dobijemo istu količinu zla i mržnje. Zato za nas nema drugog puta osim da budemo Bošnjaci i muslimani, jer je u tom jedinstvu narodnog i vjerskog jedina šansa da manje stradamo, pa i kad stradamo, da lakše stradamo. Ali ovo ne razumije mnoštvo Bošnjaka koji se i danas strateški inficiraju uvjerenjem da je islam uzrok naših nevolja.

Oni nemaju snage da razumiju kako u islamu nema nikakve nevolje, jer islam nikog ne tlači, i kako sve naše nevolje proizilaze iz krstaškog fundamentalizma u našem susjedstvu, potpomognutog našim mazohizmom.

Dijalogom protiv predrasuda

Ovaj muhabet se, ipak, pretvori u temu... Da li sad mi treba da budemo neprijateljski raspoloženi prema Bošnjacima koji nisu u islamu? Da li je onaj čovjek s promocije kriv što glavni problem vidi u "bradama i nogavicama"? Ima li u zagubljenosti ovih Bošnjaka i naše greške, jer smo pristali da sebe vidimo njihovim očima, kao stranu u unutarbošnjačkom sukobu, što je uzrokovalo da se k'o uvrijeđene mlade zatvorimo u sebe? Zar ne, mi sebe smatramo patriotski svjesnim i vjerski emancipiranim. Njih smatramo indoktriniranim. Ko je onda jači i stariji u ovoj unutarbošnjačkoj podjeli? Upravo mi imamo odgovornost prema ogromnom broju Bošnjaka koji su žrtve decenijskih frustracija. Naša je dužnost da se prema njima odnosimo kao prema duševnim ranjenicima, koji imaju šansu da ozdrave, ali putem lijepe riječi, korak po korak. Ako tvrdimo da smo svjesni svojih duhovnih kompasa, onda bi trebalo da prema ovoj drugoj, otuđenoj polovici bošnjačkog svijeta, gajimo razumijevanje i familijarno milosrđe. To znači naše otvaranje prema dijalogu, jer se mi nemamo čega plašiti, osim Allaha, a time je naša pozicija u dijalogu i slobodoumlju dobitnička. S druge strane, pak, naša zatvorenost i konfrontiranost prema Bošnjacima koji nisu u islamu, produbila bi unutarbošnjačke podjele, a nama odrekla pravo da se smatramo nacionalno svjesnim i zdravim dijelom bošnjačkog naroda.

Pokušajmo postaviti konkretne primjere. Nedavno sam imao tribinu u tuzlanskom klubu "Oaza". Nisam ni znao da braća u ovom klubu organiziraju kurseve iz informatike, jezika, pa i pčelarstva. Tu vlada jedna plemenita atmosfera druženja, učenja i pomaganja. Ipak, Tuzlom kruži priča da se ovdje sakupljaju te "brade i nogavice", da se odatle puštaju glasno ilahije kad SFOR-ovci u blizini parkiraju transportere, i sl. Dakle, ko je kriv? Mi koji svojom zatvorenošću generiramo tajnovitost, a time i mogućnost etiketiranja svakakvih fantazija, ili taj tuzlanski svijet koji je inficiran udbaškim kalupima mišljenja?

Predložio sam braći da bi bilo dobro da povremeno, kao i sve nevladine organizacije, prirede press konferencije, ugoste novinare i druge kulturne radnike, te da javno prezentiraju svoje edukativne aktivnosti, kao društveno dobro. Time ne samo da bi se smakla fama sa ovih duhovnih hairova, već bi se kroz medijsku afirmaciju djelatnosti "Oaze" mnoge bošnjačke porodice odlučile pridružiti i time omasoviti jedan plemeniti projekat. Ako se uz braću tu uslikaju i neki ugledni književnici, ljekari, profesori, biće to poruka da su vrata "Oaze" otvorena za sve koji su željni znanja i pobratimstva u vjeri.

E, sad, vratimo se na početak teksta. Šta ja radim u "Saffu"? Svjedočim mogućnost dijaloga. Da je "Saff" bio drukčiji, ja ne bih bio tu.

Broj 142, 15. IV 2005.

Duh ujedinjene Evrope svoju koheziju treba graditi na najudaljenijim tačkama identiteta koje obuhvaća. Evropski muslimani su, nedvojbeno, jedna od ovih krajnosti, ne sami po sebi, već po tržišnoj slici koja ih predstavlja. Evropi je potreban direktan kontakt sa evropskim muslimanima, kako bi prekinula obmanu koju joj serviraju intelektualni šverceri. Samo tako Evropa se može uvjeriti da u odnosu na imperative evropske budućnosti nema nikakve razlike između njih i nas.

Evropski put u islam

Može li jedan islamski omladinski časopis iz Sarajeva koji je oklevetan kao "radikalan" svjedočiti duh ujedinjene Evrope? Može li jedan sekularni autor koji je oklevetan kao "vođa islamske revolucije" kazati da muslimani koji stoljećima žive na Balkanu nemaju drugog puta osim da žive u toleranciji sa svojim kršćanskim susjedima? Mi možemo do delirijuma zastupati evropske ideje, ali mi smo muslimani u Evropi i za nas je do daljnjeg rezervirana mudžahedinska uloga u filmskom spektaklu nakon 11. septembra.

Bosanski muslimani žele dijalog sa Evropom. Ali, dijaloga nema, jer Evropa svoj monolog prodaje kao dijalog. Bošnjaci svjedoče evropsku pripadnost, ali Evropa vidi predrasude. Finansijska premoć određuje medijske i intelektualne zapreke dijalogu. Bošnjačka evropska misao nema komunikacijska sredstva da dopre do Evrope. Jer Bošnjaci su, kao i svi mali narodi u globalizacijskoj dramaturgiji, objekat, a ne subjekat svoje sudbine.

Ako i postoji put do evropskog kritičkog uma, onda je taj put zarastao u šikaru tržišta i predrasuda čije bi čišćenje otkrilo misli koje Evropa, možda, ne želi čuti.

Evropa u getu

Uvlačenje tržišne, globalizacijske logike u intelektualnu slobodu uzrokovalo je pojavu šabloniziranih diskursa, tipa: Evropa je kolijevka kršćanstva, a muslimani su kod nas podstanari, pod kiriju, privremeno; muslimani su crni, opasni, iracionalni; mi određujemo ko su oni, a oni ne određuju ko smo mi; mi smo pozvani da ih kultiviramo, demokratiziramo, naučimo kulturi dijaloga, iako samo mi pričamo, a oni slušaju; oni imaju predrasude prema nama, a mi nemamo predrasude prema njima, jer mi se vozimo avionima, a oni jašu na kamilama...

Šta da radimo sa naučnim činjenicama? Bosanski muslimani su južni Slaveni koji više od hiljadu godina žive na evropskom tlu. Svijetle su puti, plavooki i plavokosi, taman koliko, recimo, i Germani. Imaju evropske socijalne navike. Prožeti su okruženjem i prožimali su okruženje. Bošnjaci su bezmalo 600 godina u islamu i ne misle se odricati svoje vjere, niti seliti sa svoje zemlje. Zar bi to trebao biti problem?

Ipak, Bošnjaci su jedini evropski narod koji živi u nezvaničnom getu. Srbi i Hrvati koji žive u BiH imaju dvojna državljanstva, putovnice susjednih država, i oni su građani Evrope. Bošnjaci imaju samo bh. putovnicu i zbog viznog režima rađe ostaju u getu, nego da se za svaki izlet u Evropu ponižavaju satima čekajući pred evropskim ambasadama u Sarajevu. Getoizacija je kod Bošnjaka vremenom stvorila uvjerenje da ih Evropa osjeća kao strano tijelo. Iako su evropski starosjedioci, Bošnjaci se osjećaju kao žrtve u "hijerarhiji rasa i civilizacija", kako je kolonijalizam 1910. definirao Žil Arman. Postkolonijalna praksa u Bosni je neprimjenjiva, jer Evropa valjda ne može kolonizirati samu sebe, niti se Bošnjaci mogu dekolonizirati od svoje matice. Ipak, naspram Bošnjaka Evropa iskazuje slične predostrožnosti kao prema narodima Trećeg svijeta.

Paralele između Varšavskog geta za Jevreje, rezervata za američke Indijance i ovog geta od 24 odsto bh. teritorije gdje žive Bošnjaci – veoma su podatne za usporedbu. U sva tri slučaja kolonijalni diskurs je određivao sudbinu potlačenog naroda. A govorimo, zar ne, o dijalogu, kojeg nema bez ravnopravnih pozicija. Govorimo o duhu ujedinjene Evrope koje nema bez jedinstva različitosti, i to u vremenu interkulturalnih prožetosti i redefinicija identiteta. Govorimo o toleranciji, koje nema bez rušenja predrasuda. Kako onda Bošnjaci mogu ostvariti dijalog sa okruženjem, ako žive u fizičkom i duhovnom getu, dakako, ne svojom voljom? Ili, kako evropske institucije misle promovirati principe ujedinjenja, slobode i jednakosti prema jedinom getoiziranom narodu u Evropi?

Tržišna tekstualnost

Uvijek nastaje nelagodna situacija kada ružnu realnost usmjerimo na lijepe proklamacije. Jer, lijepe proklamacije inertno nastoje da se o njima lijepo govori. Zato ujedinjena Evropa finansira razne projekte za glancanje proklamacija. Smatra se da bi proklamacije mogle stradati u dodiru s kritičkim sudom. To je pogrešna, totalitarna logika. Proklamacije mogu samo ojačati ukazivanjem na realitete koji su izmakli lijepim slovima.

Evropa je u Bosni odgojila mnoštvo demokratskih trutova. Finansiraju se ideološki podobni mediji, projekti, intelektualci. Profit se uselio u demokratski prostor, a sloboda koja se formira prema potrebama ideološkog tržišta nije sloboda. Na sceni je utrka za zadovoljenje evropskih kriterija i afiniteta. Dovoljno je da demokratski trutovi u Bosni osjete da bi izmišljanje tzv. islamskog terorizma moglo biti marketinški isplativo, pa da se bace u tržišnu utakmicu. Nikog ne zanima što Bošnjaci nemaju nikakve veze sa tzv. islamskim terorizmom i što od te izmišljene pojave nikad niko u Bosni nije stradao. Kao što tvrde poststrukturalisti – sve je samo tekst – pa ova tržišna tekstualnost opstaje kao istina.

Duh ujedinjene Evrope, barem što se Bosne tiče, susreće se sa ozbiljnim problemom: evropske institucije su uložile novac u glancanje proklamacija, a stvorile su tržište totalitarnih laži i obmana. Demokratski trutovi izmišljaju probleme kako bi za "projekte sanacije" dobili novac! Pošto Evropa sluša samo sebe i intelektualne švercere koje nekritički fina-

nsira, tekstualnost je jednodimenzionalna. Evropski fondovi poprimaju totalitarni oblik pa je teško vjerovati da bi kritički sud mogao ikoga zanimati. Za kritički sud nema novaca, jer nema volje da tržišna tekstualnost dobije značenje slobodnog intelektualizma. Evropi je potreban retuširani autoportret, što se možda ne događa svjesno, ali se svakako događa po administrativnoj inerciji. Dakle, mi znamo da se taj i taj bori protiv antievropskih pojava, a da li te pojave izmišlja, to nas ne zanima. Čak šta više, dokle god ima antievropskih pojava, borba za ujedinjeni evropski duh ima raison d'etre. Na tom je mehanizmu živio svaki komunizam, od Staljinovog i Mao Ce Tungovog, do Sadamovog i Bušovog.

Islam se nakon 11. septembra nameće kao najživopisnija antievropska mogućnost. Bošnjaci, kao jedini muslimanski politički narod u Evropi, također su najživopisniji motiv za marketing tržišne demokratije. S druge strane, Bošnjaci, kao politički traumatiziran narod, uopće se ne opiru strategiji svoje satanizacije, već i dalje vjeruju da je istina ono što je u njihovim glavama. Bošnjaci žele suživot, toleranciju, razumijevanje, ali to niko osim njih ne vidi, jer takav proizvod na tržištu demokratije, jednostavno, nema kupca.

Čekajući dijalog

Kad bismo pitali ma kojeg zanatliju, zidara, obućara ili krojača, on bi nam kazao da spajanje pocijepanih ili razdvojenih dijelova treba početi od najudaljenijih tačaka. To bi značilo da duh ujedinjene Evrope svoju koheziju treba graditi na najudaljenijim tačkama identiteta koje obuhvaća. Evropski muslimani su, nedvojbeno, jedna od ovih krajnosti, ne sami po sebi, već po tržišnoj slici koja ih predstavlja.

Ako nam je cilj da doprinesemo kvalitetu unutarevropskog dijaloga, onda moramo govoriti kritički i otvoreno. Evropske institucije bi morale uložiti napor u ustanovljavanje dijaloga sa evropskim muslimanima, umjesto što finansiraju intelektualne profitere koji Evropi prevode šta su to i ko su to evropski muslimani.

Konkretno, Evropa u Sarajevu finansira desetine nevladinih organizacija i medija koji odašilju negativnu i netačnu sliku o Bošnjacima. Evropa ne finansira ni jednu muslimansku instituciju, ni jedan islamski list u Sarajevu. I ne samo to! Evropa uopće ne vodi dijalog ni sa jednim islamskim krugom u Sarajevu. Šta je posljedica?

Islamski omadinski časopis "Saff" ima dobru, da ne kažemo egzistencijalnu volju da uspostavi kontinuirani dijalog sa intencijama ujedinjene Evrope, i da u tom dijalogu iskristalizira konstruktivnu ulogu evropskih muslimana. Direktni, a ne posrednički kontakt evropskih institucija sa ovakvim islamskim instancama uklonio bi predrasude koje zarad tržišta fobijama generiraju intelektualni tezgaroši. U daljem slijedu, evropske bi institucije mogle finansijski pomoći ovakav časopis, i time se inkorporirati u jednu od krajnosti evropskog identiteta, umjesto što obilato finansiraju časopise zbog kojih metastazira evropski monolog, a evropski muslimani ostaju pod kolonijalnim zvonom, kao miševi u laboratoriji.

Takve su pojave tržišnom logikom proizvele klevetu da je časopis "Saff" navodno "radikalan" i blizak "estremističkim islamskim krugovima", a da je ovaj sekularni autor čak "vođa islamske revolucije u Bosni". Eto, mi takvi – "opasni, tvrdi, neevropski" - želimo da nam u goste dođu evropske institucije da im uz kahvu kažemo kako u odnosu na imperative evropske budućnosti nema nikakve razlike između njih i nas. Sve što želi duh ujedinjene Evrope – želimo i mi.

Mi čekamo. Kao u Beketovoj drami.

Broj 144, 13. V 2005.

Esej Fatmira Alispahića uvršten u zbornik Austrijske novinske agencije

Tuzlanski publicist Fatmir Alispahić je jedini bosanski autor, i jedini evropski musliman, čiji je esej uvršten u izbor najboljih tekstova koji su se 2005. godine takmičili za nagradu Austrijske novinske agencije (APA – AUSTRIA PRESSE AGENTUR), a koja je ustanovljena s ciljem da promovira dijalog u vezi sa evropskim integracijama. Na natječaj je pristiglo 80 radova iz raznih dijelova Evrope, a samo 12, među kojima je i Alispahićev esej "Evropski put u islam", našlo se u knjizi izabranih radova pod naslovom "Hello Melancholy".

Izabrani tekstovi iz zbornika "Hello Melancholy" su štampani na engleskom jeziku i mogu se u pdf formatu naći na stranici:

www.apa.at/cee-award/downloads/melancholy.pdf

(Izvor: www.bosnjaci.net)

The spirit of united Europe should build its cohesion on the furthest points of its identities. European Muslims are undoubtedly one of these extreme points, not by themselves, but certainly portrayed by the media in this way. Europe needs direct contact with European Muslims in order to stop the misleading introduced by intellectual smugglers. Only in this way Europe can recognize that, in relation to imperatives of European future, there is no difference between them and us.

Fight for survival

Der Geist des vereinigten Europa soll seine Kohäsion auf den entferntesten Punkten der Identität die er umfasst, bauen. Die europäischen Muslime sind unzweifelhaft ein dieser Endpunkte und dass nicht nur aus sich selbst, sondern auch nach dem wirtschaftlichen Bilde, welches sie repräsentiert. Das Europa braucht einen direkten Kontakt mit den europäischen Muslimen, um den Betrug zu beenden, welcher ihm von den intelektuellen Schwarzmarkthändlern serviert wird. Nur so kann sich das Europa überzeugen, dass in Bezug auf die Imperative der europäischen Zukunft es keinen Unterschied zwischen uns und den anderen Europäern gibt.

Der Kampf ums Überleben

Po patriotskim imperativa, a pogotovo po islamskim, nema većeg izazova i haira nego izliječiti i ojačati oboljeli dio svoga bića. Odnos koji smo od kraja agresije do danas iskazivali prema autonomašima - nije ni patriotski, ni islamski.

Hair je liječiti otpadnike

…Imao jedan Bošnjak dijete. I dijete naraslo. I naograjsalo na drogu. I izgubilo pamet. I ošamarilo oca. A onda ga se otac odrekao. Ili: Imao jedan Bošnjak njivu. I nije je obrađivao. I njiva zarasla u korov. A onda se taj Bošnjak naljutio na njivu i poklonio je komšiji s kojim je u zavadi. Ili: Imao jedan Bošnjak kuću. A kuću napalo vrijeme. Pa kuća popucala, a domaćin je nije opravljao. Sve mislio: sutra ću. A onda se naljutio na kuću i dao da se sruši onaj njen popucali dio. Pa je taj Bošnjak nastavio živjeti u onoj polovici zdrave kuće, po istom usudu: dok traje nek' traje.

Ili: imao jedan Bošnjak brata. I taj mu brat nije bio velike pameti. Pa je naograjsao na Fikreta Abdića tzv. Babu i pošao u izdaju svog brata i svoje zemlje. A onda se ovaj pametni Bošnjak naljutio na svog nepametnog brata, i odrekao ga se za navijek.

Imali su Bošnjaci, tako, svoju braću u Krajini. Braća zglajzala u izdaju. Uperila puške u svoju domovinu. Udružila se sa četnicima i ustašama. Onda su Bošnjaci namarisali te otpadnike. Pobijedili ih. Ali, Bošnjaci ne znaju šta je pobjeda. Oni bi da i dalje pobjeđuju poražene. Kao mačka mrtvog miša. Zato nam se događa da prema poraženim autonomašima Fikreta Abdića bivamo ljutiti i srditi. …Kao da to nisu bili naša braća, i kao da to opet ne trebaju biti naša braća.

…Kao da onaj otac nije trebao djetetu halaliti, ali ne i zaboraviti narkomanski šamar. Kao da onaj Bošnjak nije trebao uzeti pa oplijeviti njivu. Kao da onaj Bošnjak nije trebao kuću opraviti, pa u cijeloj živjeti. Kao da onaj Bošnjak nije trebao svog za(b)ludjelog brata prizvati pameti, osvijestiti i vratiti kući. I, kao da mi nismo odveć trebali prema Abdićevim poraženim autonomašima uspostaviti iscjeliteljski odnos, da ih liječimo, kao dio svoga bića, koji dokle god živi u otpadništvu biva naša familijarna sramota. Ne! ...Sve ove godine mi smo nastojali da ove patriotske bogalje što više obogaljimo, kako bi se naši dušmani imali čime naslađivati.

Pare u patriotskoj ambalaži

Posljednjih sedmicu-dvije novine su bile krcate reakcijama na odluku Ustavnog suda FBiH da se u borački zakon uvede oko 2.000 pripadnika tzv. narodne odbrane AP Zapadna Bosna. Objavljeno je barem stotinu tekstova na ovu temu. Ali ni u jednom tekstu, ni od jedne javne ličnosti, nije upućena poruka koja bi ukazivala na volju da se izliječi ova trauma, kažimo otvoreno – bošnjačkog građanskog rata. Svi koji su govorili i pisali činili su to u smijeru zalaganja za dalju izolaciju poraženih autonomaša. Ministar

za boračka pitanja je podnio ostavku, borci iz Krajine su najavili proteste, reagirale su brojne boračke organizacije, i svi su listom osuđivali odluku Ustavnog suda i tražili od federalnih vlasti da odbiju ispoštovati ovu zakonsku obavezu. U masi istovjetnih reakcija kao ključni argument se nametnula jedna prosta nelogičnost – da su autonomaši agresori na BiH, i da kao agresori ne mogu dobijati boračku pomoć. Svima je jasno da su autonomaši jednako agresori na BiH koliko i Vojska RS i HVO koji također iz državnih budžeta dobijaju boračku pomoć. Pa, reći će neko, kad oni mogu dobijati boračku pomoć, zašto to ne bi mogli i autonomaši?!

Na žalost, agresorima na BiH se ne mogu zvati ni Srbi, ni Hrvati, ni autonomaši, jer je BiH njihova koliko i naša, ali se oni mogu, i trebaju, tretirati kao pomagači agresora, čije je beščašće nagrađeno Dejtonskim sporazumom. Oni se mogu zvati separatistima, i nema nikakve potrebe pravno neupotrebljivim formulacijama o agresorima na svoju zemlju zamagljivati činjenice o dvojnoj, vanjskoj agresiji na BiH. Jer kad mi kažemo da su bh. Srbi i hb. Hrvati bili agresori na svoju zemlju, time betoniramo tezu o tzv. građanskom ratu, i isključujemo istinu o velikodržavnim agresijama Srbije i Hrvatske.

Ispalo je da našim boračkim organizacijama više smeta uvrštavanje autonomaša na listu boračke pomoći, nego što bi trebalo da im smeta kad bivši pripadnici VRS i HVO primaju tu istu pomoć. Nešto tu ne štima, zar ne? Iako je cijela bura reakcija zapakovana u patriotsku priču sa moralističkim porukama, čini se da su u pozadini svega – pare. Od ono para što ih iz budžeta zahvataju boračke porodice ARBiH, valjat će 2.000 apanaža svakog mjeseca izdvajat za autonomaške porodice, i za toliki iznos umanjiti primanja boračkih porodica ARBiH. Jer, para ima koliko ima, ali sad na njih kidiše još 2.000 količnika.

Reakcije boračkih porodica ARBiH se mogu dešifrirati činjenicom da će one, praktično, odvajati od svojih usta za jednakopravno finansiranje autonomaških porodica, što ne samo da je moralno poniženje, već i konkretna materijalna žrtva. No, to je trebalo tako reći, a ne u igru ubaciti patriotski vokabular koji, čini se, nema veze sa istinskim motivima erupcije protesta.

Kažnjavanje ubogih i poraženih

Od svega što se dogodilo sa ovom proslavom bošnjačke sramote, te tragične podijeljenosti, i zadrtosti da ostanemo podijeljeni, ne bi bilo nikakve koristi kad ne bismo pokušali postaviti neka pitanja… Recimo, dokle mi mislimo kažnjavati autonomaše za njihovu izdaju? Eto, kažnjeni su, poraženi pred historijom, lider im je u hapsani, osuđen za ratne zločine, i šta još treba da se dogodi? Zamislimo da su Saveznici nakon Drugog svjetskog rata zajmili decenijama kažnjavati Nijemce za zlo koje su činili? Naprotiv. Saveznici su u igru ubacili Maršalov plan, obnovili Njemačku, i zabranili nacizam. Nijemci danas žive slobodno, i dostojanstveno, uz spoznaju da je nacizam mrtav.

Odakle proizilazi ta naša potreba da i dalje pobjeđujemo poražene autonomaše? Da li je to frustracija zbog činjenice da ni Srbima, ni Hrvati-

ma, ne možemo ništa, pa k'o velimo – makar da bijes iskalimo negdje gdje smo sigurno jači. A gdje ćemo nego sami na sebi?! Mazohizam? Od tog treniranja strogoće i nemanja strateških vizija jedinu korist imaju neprijatelji BiH. Ne zbog toga što bismo bili jači sa ozdravljenim autonomašima, već zato što smo slabiji dokle god imamo potrebu da ispoljavamo silu prema oboljelom dijelu, ipak, svoga naroda.

Ovo što sad živimo jeste odricanje od hiljade Bošnjaka, kojima nije ni data šansa da se vrate u svoj narod, niti je učinjen ikakav konkretan iskorak u vidu unutarbošnjačkog pomirenja. Kad kažemo – pomirenje – onda mislimo na resocijalizaciju autonomaša i na općebošnjačko priznavanje historijske istine o tragičnoj greški u koju su uvučeni Bošnjaci koji su vjerovali u nadnaravne moći tzv. Babe. Uz to, među autonomašima je ogromna većina neukih Bošnjaka, koji nemaju pojma o politici, i koji su silom ratnih prilika zaglavili u izdaji. Oni ne mogu biti krivi za svoju neukost, niti za zakon sile koji ih je ugurao u rat protiv svog naroda. Eto, papa je Rajcinger bio član Hitlerove mladeži, ali mu je to oprošteno, pošto nije imao izbora, bio je regrutovan i uvučen u nacističko kolo. Većina autonomaša sigurno ne bi bila to što jeste da je mogla pretpostaviti kuda ih vodi tzv. Babo. Sve ovo bi trebali znati u SDA i u Islamskoj zajednici.

Odgovornost za ovu agoniju stoga ne snose autonomaši, već mi, kao moralni pobjednici, kao jači i odgovorniji, koji smo trebali odveć imati viziju izlječenja i rehabilitacije oboljelog dijela svog naroda.

Prevazići slabost

Po patriotskim imperativima, a pogotovo po islamskim, nema većeg izazova i haira nego izliječiti i ojačati oboljeli dio svoga bića. Odnos koji smo od kraja agresije do danas iskazivali prema autonomašima nije ni patriotski, ni islamski. Čak nije ni bitno da li bismo uspjeli u nakani da izliječimo i osvijestimo dio svog naroda zagliblјenog u izdaju, bitno je – da to želimo, da hoćemo, da promišljamo i činimo sve kako bismo otvorili to srce u korov zaraslo, u nadi da ćemo jednog dana osjećati zajednički prezir prema izdaji tog tzv. Babe, i da ćemo opet živjeti složno, kao familija. E, mi nismo pokazali ni trunku ove nakane, što svjedoči o našoj patriotskoj i islamskoj slabosti, o zagubljenosti, o frustraciji, o nemanju moći da se osjećamo domaćinima i gospodarima u svojoj bošnjačkoj kući.

U dubokom uvjerenju da je sadašnja pozicija ružna i sramotna, ne zbog podijeljenosti, koliko zbog toga što ništa ne činimo da tu podijeljenost izliječimo – smatramo da bi trebalo stvari pomjeriti s mrtve tačke. Predlažemo da neka od bošnjačkih i muslimanskih instanci u Bošnjaka organizira konferenciju, osmisli projekat pomirenja, da angažira grupu uglednih bošnjačkih intelektualaca koji će izići na teren, održati tribine po Krajini, i narodu tumačiti imperativ bošnjačkog zajedništva. ...Za početak.

Bio bi to veliki hair.

Broj 145, 27. V 2005.

U srpskom zahodu civilizacije nema ničeg problematičnog u premlaćivanju i strijeljanju šestorice iscrpljenih i svezanih muslimana. Kao što nema ničeg problematičnog u ubijanju majki s djecom u naručju, čiji su posmrtni ostaci nedavno iskopani iz masovne grobnice kod Bratunca. Baš je junački, srpski, ispaliti rafal u majku koja grli svoje dijete, pred otvorenom rakom, pokušavajući mu u tim zadnjim trenucima ovog svijeta udahnuti svu zaštitu… Srbi ne razumiju da su ispisali planetarnu epopeju kukavičluka.

Narod od krvi i noža

Svezanog muslimana su povalili na zemlju. Četnik mu je čizmom priklještio obraz. Oštricu golemog noža je primakao njegovom vratu. U kadru su: glava, čizma, ruka i nož. Onda je nož skliznuo u dubinu vrata. Čuo se bolan hroptaj.

Snimak od 30 sekundi naslovljen je kao "Klanje muslimana". Prije tri godine bio je postavljen na jednom srbijanskom internet sajtu. Vijest o postojanju tog snimka u avgustu 2001. objavljena je u našim medijima. Kao i mnogi, i ja sam otišao na ovu web adresu i uvjerio se u višeslojnu monstruoznost. Jer, jedno je što je zločinački um to zlo činio, pa to zlo snimio, a drugo je kad zvanični srbijanski internet sajt takav snimak reklamira, i time klanje muslimana institucionalizira kao nacionalnu vrlinu.

Osjećaji povrijeđenosti i bijesa koji su nahrupili u moje tijelo, koju minutu poslije sam razumio kao efekat koji bi trebao pogoditi svakog Bošnjaka. Da, ovo klanje muslimana je naša jučerašnja, današnja i sutrašnja slika. Jučerašnja, jer se klanje muslimana ciklično ponavlja. Današnja, jer srpski mentalni pakao uživa i odgaja se na takvim snimcima. Sutrašnja, jer nas klanje muslimana čeka, kao što nas je uvijek i čekalo. Jedina je razlika što danas, možda, znamo, ili zaboravljamo, sve što smo jučer trebali znati.

Mučnina koju sam osjetio, poslije se pretvorila u tekst.

Tata, kupi mi zeca, za klanje

Napisao sam tekst o "srpskoj kulturi klanja muslimana", sa naslovom "Pod zastavom noža", a u podnaslovu je pisalo: "Prema onom nožu koji kolje muslimana Srbi osjećaju epsku zahvalnost kao prema ocu nacije, jer im je taj nož omogućio sve što imaju. Ako bi se odrekli noža, morali bi se odreći vlastite historije, koja je građena na klanju i progonu muslimana." U tekstu sam opričao jedan događaj iz maja 1995., kada sam bio sedam dana u Beču, i u podzemnoj željeznici čuo razgovor nekoliko ekavskih dječaka i djevojčica. Oni su se radovali što će te noći da kolju zečeve na nekoj žurci. Opisivali su kako je krasno kad zecu zariješ nož u grlo, a on se mrda. Iz razgovora sam saznao da je zečeve za klanje kupio tata jednog od dječaka, namjenski, da se deca lepo razonode. U tekstu sam potom prepričao razgovor dvojice rezervista JNA, koji sam čuo u prolazu, u maju 1992., prije

oslobođenja Tuzle. Oni su pričali o klanju i o tome kako stariji ljudi, da prostite, prde kad ih se kolje, a onda su se cerekali što se nekakva starija muslimanka, kad je nekakav klao, uhelaćila. I njima je vjerovatno bilo zanimljivo što se ljudi pri klanju mrdaju, k'o zečevi, jer srpska kultura klanja muslimana proizilazi iz patološke zabave, koja se prikazuje kao nacionalni interes.

Zapravo, snimak pod naslovom "Klanje muslimana" u meni je povezao ova sjećanja na srpsko uživanje u klanju, bilo krmadi, bilo zečeva, bilo muslimana. Sjećamo se kako je onaj Herak opisivao treninge koje su budući srpski koljači muslimana imali na krmadima. Tako i ovaj srpski otac iz Beča trenira svoju djecu poturajući im zečeve za klanje kao obrazovnu kategoriju.

Istini za volju, mene je pomalo sramota reći da sam pri gledanju snimka "Klanje muslimana" osjetio mučninu, da ne kažem baš nesvjesticu. Zar ne, nije gazijski priznati ovu osjetljivost?! Ali, eto, istina je da sam krhak na zverske scene. Mi Bošnjaci ne podnosimo krv, odmah nam se nebesa. A o čemu se radi? Bošnjaci odrastaju u kulturi dobrote i ljepote. Odgojeni su da svijet vide svojim dobrohotnim očima, pa i kad ih se vodi na gubilište. Do posljednjeg trena, dok nam se nož ne zarije u grlo, mi mislimo da će se krvnik predomisliti, jer ne može valjda biti tak'i čovjek pa da nas ubije, ni krive ni dužne. Pri gledanju ovakvih scena uvijek preživljavamo hropac žrtve, a ne osmijeh krvnika.

A šta je s druge strane? Srbi plivaju u krvi. Od rođenja. Ljubičaste žile koje vire iz prerezanog krmećeg vrata za njih su likovna estetika. Kao za nas behar. Njima je normalno da se krv gleda, u krvi uživa, da se krv jede, kao u onim nekakvim krvavicama što su suhomesnati proizvod. Mali Srbin iz Beča neće osjetiti nikakvu nelagodu dok bezveze kolje zeca. Čak štaviše, mali će Srbin poletiti od ushićenja, kao što se moje dijete ushiti kad čuje cvrkut ptica. Teško je reći da je taj mali Srbin otporniji na krv od mene. On uopće nije otporan. On je u krvi prirodan. Stavljati pojam otpornosti na krv u srpski kontekst, isto je kao stavljati insana u kontekst otpornosti na zrak. Ne može se biti ili ne biti otporan na zrak. Tako u Srba, na žalost, nema otpornosti ili neotpornosti na krv, klanje, hropce, suze, prljavštinu... To je izvorna priroda u polovici svoje protuprirodnosti.

Narod koji u kulturnoj baštini ima profesionalne narikače, koje budu plaćene da na sahranama kukumaču, dok se narod u žalosti ožderava rakijom i prežderava čvarcima, ukazuje na uspostavljanje distance prema smrti i na trivijalizaciju bola. Posve je razumljivo što u južnoj Srbiji i danas živi običaj da se na glavu onemoćalih i starih ljudi metne pogača, a onda se ljudi mlatnu macolom u glavu. Vjerovatno i tu ima nekakavog uživanja, nama nepojmljivog.

Nama se povraća od njihove hrane

Srbija je koncentrat svjetske nastranosti. Daleko od toga da srpskih krvoždernih specijaliteta nema i drugdje. Eto, već godinama u Njemačkoj egzistira internet stranica www.ogrish.com koja je specijalizirana za prika-

zivanje svakovrsnih snimaka klanja, ubistava, općenito, ljudske boli. Bogata arhiva ljudskog pakla razvrstana je po poglavljivama, kao što su: egzekucije, teroristi, auto-bombe, samoubistva... Za pare se može dobiti i specijalni program, kao što su snimci silovanja, klanja, nabijanja na kolac. Bošnjačka bi politika mogla odvojiti koji dinar za kupovinu snimaka koji se tiču Bosne i Bošnjaka, i njihovo prosljeđivanje u Hag.

Razvoj video-tehnike posljednje je decenije ponudio mnoštvo svježih snimaka. Idioti vole da njihov idiotizam dobije filmsku dimenziju. No, činjenica, ubice su u manjini, ali konzumenti ovih nastranosti bi mogli obrazovati kritičnu masu stanovnika koji svoje duhovno ispunjenje imaju u gledanju nečije boli. Ova internet stranica ne postoji sebe radi, već radi hiljade posjetitelja koji se svakodnevno napajaju sa presječenih ljudskih vratova. Svukud se ljudi spajaju i štite po afinitetima, tako da srpska kultura klanja muslimana danas ima svoje fanove među desetinama hiljada Evropljana. Mi, Bošnjaci, za njih smo druga strana, ne samo zato što smo žrtve, već zato što hemijski ne pripadamo istom svijetu. Nama se povraća od onoga čime se oni hrane.

Jedina razlika između Srbije i Zapada je u količini i stopi ogrezlosti u krvoljubnoj patologiji. Na Zapadu su to sporadične pojave, od kojih se ograđuju vlade i društvene institucije. U Srbiji, pak, ljubav prema tuđoj krvi i boli ima dimenziju baštine koju otvoreno ili ne podržavaju sve pore sistema. Voljeli bismo da se ta svesrpska transgeneracijska patologija izmijeni, ali sumnjamo, jer bi to bio zahvat kolosalnih razmjera, pošto bi trebalo mijenjati srpsku historiju. A to je nemoguće.

Epopeja kukavičluka

Snimak šestorice Bošnjaka iz Srebrenice koje kod Trnova, jakako svezane, i jakako s leđa, ubijaju srbijanski junaci trenutno je hit u Srbiji. U tom zahodu civilizacije nema ničeg problematičnog u premlaćivanju šestorice iscrpljenih i svezanih muslimana. Kao što nema ničeg problematičnog u ubijanju majki s djecom u naručju, čiji su posmrtni ostaci nedavno iskopani iz masovne grobnice kod Bratunca. Baš je junački gledati u majku koja grli svoje dijete, pred otvorenom rakom, pokušavajući mu u tim zadnjim trenucima ovog svijeta udahnuti svu zaštitu; i krasno je, baš srpski, ispaliti rafale u taj zagrljaj. Šteta što nije snimljen i taj izljev srpskog junaštva, pa da se Srbi mogu po sijelima, uz rakijicu i čvarke, uživati u streljanju muslimanskih majki s djecom. Ali, makar im je snimljeno pogubljenje svezanih muslimana, i to sa uvodom, gdje se ovi ljudi junački tuku, pa ih se kroz cerekanje zadirkuje: da te ubijem, ili da te ne ubijem... Srbi ne razumiju da su ispisali planetarnu epopeju kukavičluka.

Naravno, za srpske junake u toj kukavičkoj monstruoznosti nema ničeg ružnog i sramotnog. Oni ne osjećaju strah žrtve. Niti imaju viziju da ubijaju nečijeg sina, oca, brata. Za njih je musliman tek obični zec koji vrijedi onoliko koliko se mrda, pri klanju, ili strijeljanju. Konzumenti ovih strahota uvjeravaju srpske junake da to zadovoljstvo ubijanja nije tek njihova privatna stvar, i da se radi o nacionalnom dobru. Pošto srpstvo i pra-

voslavlje ne osuđuju počinjena zla, to znači da je strast ubica ispravan i koristan individualni osjećaj od nacionalnog interesa. To je kao kad u normalnim narodima neki pisac napiše dobru knjigu, a svi mu aplaudiraju.

Srbi otud, dakako u kritičnoj masi, ne mogu razumjet bol bošnjačke majke čiji je jedan sin Admir ubijen u masakru na Kapiji, a čiji je drugi sin Azmir streljan kod Trnova, a čiju je smrt ovaj majka slučajno vidjela na snimku egzekucije koji je emitiran u Dnevniku BHT. Majka Nura je vidjela kako joj četnička zvijer, iz zabave, ubija čedo nad čijim je odrastanjem bdijela od prvog drhtaja u njezinoj utrobi.

Za nas nije ni bitno hoće li se Srbi približiti toj boli, i pokajanju. To je njihova privatna stvar. Bitno je da mi svoju djecu odgajamo na snimcima klanja i strijeljanja muslimana. Da znaju šta ih čeka ako ikada u životu sklope oba oka. Jedno vazda mora biti otvoreno. I vazda – stooko.

Broj 146, 10. VI 2005.

Jedan je bošnjački otac krenuo da puškom brani čast svoje maloljetne kćeri za koju je saznao da se sa lokalnim moćnicima, njegovim vršnjacima, nalazi na orgijama u jednoj vikendici. Da je kojim slučajem ovaj Bošnjak pobio ove lokalne gulanfere, time ne bi riješio uzrok svog očinskog poraza. Jer on i njegova kćer su žrtve sistema koji njemu odriče očinstvo, a njegovoj kćeri kćerinstvo.

Ljudska prava razvrata

Društvo je uokvireno identitetom, interesima, ciljevima. Postojanje društva, dakle, podrazumijeva pravila. A kako je svakom postojanju imanentan napredak, onda ta pravila bivaju usmjerena na podsticanje vrlina. Pogrešno tumačenje demokratije, kao anarhije, a ne kao diktature pravila, razara društvene sisteme u onim segmentima koji čine temeljne vrijednosti zajednice. Poturanje narkomanije, prostitucije, pederluka, kocke, pod pojam ljudskih prava i sloboda, razaraju ta ljudska prava u temelju, jer se individui ponor ovisnosti otvara kao sloboda, dakle, vrlina. Većina ljudi nije u stanju da sama sebe zaštiti od poroka.

Industrija razvrata finansira zamjenu teza o ljudskim pravima i slobodama. Globalnim narko-dilerima, vlasnicima kockarnica ili javnih kuća odgovara da se pod ljudska prava podvede konzumiranje njihove razvratne ponude. Zapad koji je ogrezao u ovoj prevari, a koji monetarnim ucjenama drži pod jarmom cijeli svijet, svoja anarholiberalna sociopolitička pravila nameće u paketu sa ekonomskim kolonijalizmom. Stoga smo i mi žrtve svekolikih procesa tzv. demokratizacije, koja podrazumijeva zavođenje razvrata u domen ljudskih prava; naša omladina nema ljudsko pravo da bude štićena od aveti narkomanije, prostitucije, kocke, pederluka... Govoriti protiv ovih pojava, kroz imperativ zaštite društvene higijene, obiteljskih vrijednosti, tradicije - danas biva nazadno, a bezbeli i radikalno, i još pride islamistički. No, naša je sreća što mislimo svojom glavom, a ne glavom zapadnog kapitala i trendova intelektualne prostitucije.

Seksualno iskorištavanje

Nije Zapad kriv za sve što nam se događa. Unutarnji, moralni i patriotski rasap bošnjačkog društva otpočeo je prije nego što je zapadna diktatura stavila šapu na sudbinu Bosne. Ova dva procesa samo su se poklopila početkom dejtonske epohe: mi, koji smo se počeli (ili nastavili?) moralno raspadati još u vrijeme agresije, i Zapad koji u nametanju svoga modela kapitalističke demokratije podrazumijeva svakovrsne razvrate. Možda nije ni bitno da li bismo uspjeli odoljeti pritisku protektorata da smo bili drukčiji, koliko je bitno to - da nismo bili drukčiji, već smo se po socijalnim modelima ponašanja posve uklopili u zapadna tumačenja ljudskih prava i sloboda.

Fenomen je znakovit budući da eskalira u vrijeme kad mi, Bošnjaci, doživljavamo vrhunac svog političkog bitka, i kad bivamo izloženi iskustvu

genocida, što bi podrazumijevalo imanje moralne odgovornosti prema svim segmentima tog vremena. Ali, svi znamo da je u vrijeme genocidne agresije, recimo, prostitucija buknula po svim šavovima. Vozač koji je razvozio hljeb po izbjegličkim centrima u tuzlanskom kraju pokupio bi svoje jarane, pa bi za jednu veknu svaki od njih dobio po jednu izbjegličku ženu. I to u podrumu obližnje zgrade. Niti je vozač kamiona suosjećao sa patnjama svojih prognanih bošnjačkih sestara, niti su te Bošnjakinje razmišljale o moralu u nakani da se dočepaju vekne hljeba. Iako se za ovu pojavu znalo, niko od nadležnih nije smatrao da bi trebalo sankcionirati seksualno iskorištavanje tragedije.

U tuzlanskom kraju, a i drugdje, postojalo je više nezvaničnih javnih kuća, u kojima su naši komandanti dolazili na iće i piće, a gdje su im gazde za desert nudile i novopečenu prostitutku u krevetu. Vizionarske usluge su od mnogih ratnih gazda stvorile današnje bogataše. A te prostitutke, kao i druge ratne prostitutke, prodavale su se za kutiju cigara, konzervu mesa, ili koju marku. Šta su tu radili naši slavni komandanti? Direktno kazano – potkopavali su moral oslobodilačke borbe! U nekom drugom ratu oni bi bili streljani. Ovako su se vijesti o gozbama i prostitutkama širile po prvim linijama fronta, gdje su borci u neko doba skontali: o’šta je meni da ginem dok neko klepa lovu na mojoj krvi, a moji komandanti uživaju u pozadini?!

Dakako, ova se pojava ne može generalizirati, jer je većina i komandanata i boraca istrajavala i dotrajavala na ispravnom patriotskom nijetu, ali valja primijetiti da nikada nisu istraženi, niti sankcionirani, ovakvi oblici potkopavanja borbenog morala. U istu bi se ravan mogle smjestiti ratne pojave narko-lanca, kocke, trgovine životim namirnicama... Postoji samo jedno objašnjenje za šutnju bošnjačke politike o renesansi razvrata u toku agresije: ta politika je, u nekim svojim segmentima, bila upletena u interesni haram-čar koji proizilazio iz kriminalne komercijalizacije oslobodilačkog rata. Jer, golem je problem ako se samo jedan komandant korpusa razvlači po javnim kućama dok mu borci ginu u amaterski smišljenim akcijama, a koliki je tek problem kad desetine visokih dužnosnika tadašnje bošnjačke politike vrti paru đe joj nije mjesto?!

Ovo malo podsjećanje, u funkciji uvoda u temu, naravno nema ambiciju obuhvatiti sve aspekte društvenog rasapa u koji smo kao narod ušli u vrijeme, činilo se, nacionalne renesanse. Ali, vrijedi se podsjetiti da su bošnjačke i muslimanske institucije tada bile, a čini se i ostale, zabavljene formalnim znakovima nacionalnog i vjerskog postojanja, umjesto da se fokusiraju na tokove u kojima skončava naš stvarni život. Vrijedilo bi sačiniti sociološku studiju o našim ratnim redefinicijama i lutanjima, o usponima i padovima, jer bi takav dokument barem u našim pometnjama stavio tačku na neutihla nastojanja kriminalizacije i satanizacije Bošnjaka i bošnjačkog rukovodstva. Treba da znamo gdje smo to pali, kako bismo znali koliko nas je ostalo uspravnih.

Trend šunda i nasilja

Svaka je priča o Bosni intertekstualna. Ni jedna se ne može opričati bez nekih drugih. Sve izviru odnekud, prepliću se, košmaraju, dobijaju obris

i utapaju, kao ponornice. Otud se priča o razmahu prostitucije u našem društvu nije mogla otpočeti od vijesti da je jedan otac u jednom našem rudarskom gradiću krenuo da puškom brani čast svoje maloljetne kćeri, kad je saznao da mu se kćer sa dvije drugarice nalazi u nekakvoj vikendici, u društvu muškaraca koji su njegovi vršnjaci, i uzgred, lokalni moćnici. Otac je, bezbeli, u huji i povrijeđenosti, imao namjeru da pobije lokalne moćnike, ali je tragedija spriječena u posljednji čas. Naime, otac jedne druge maloljetnice, koja je odbila da ide u vikendicu, a perverznu ponudu opričala svom babi, obavijestio je o tome i oca ove djevojčice koja se nalazila u vikendici, ali i Policiju, koja je provalila u vikendicu i tamo zatekla trojicu srednjovječnih muškaraca sa tri maloljetne djevojke, učenice srednje škole. Sada, valjda, slijede krivične prijave?!

Ovaj nam slučaj nameće neka pitanja. Prvo, niko ne može reći da se radilo o prostituciji, mada je nejasno šta tri maloljetnice mogu tražiti sa trojicom trbušastih muškaraca od kojih su neki i stariji od njihovih očeva. Valjda bi one, da nije u pitanju kakav interes, tražile društvo svojih vršnjaka?!

Drugo, svi smo mi više-manje čuli da se po nekim srednjim školama u našim urbanim centrima seksualne usluge mogu kupiti za 30 maraka. Škola je ekstrakt društvenog ambijenta, da li se radilo o porocima, ili o nosanju štafete. Školsko dvorište usisava stvarnost i manifestira je nesputano, kao trend. Učenice koje su utonule u ponor prostitucije ne kriju svoju ponudu, jer je to, štonokažu – cool. Sistem poremećenih društvenih vrlina nametnuo je imanje para kao suštinski interes, dok putevi sticanja para uopće ne podliježu moralnim kriterijima. Budući da pare danas dominantno imaju oni koji su ih sticali beščasnim putem, sticanje para je u shvaćanjima mladeži oslobođeno od legalizma i poštenja. Čak šta više, stvar je prestiža među mladima biti okrutan, nemoralan, spreman na sve. Estetika nasilja dominira duhovnim trendom omladine. Otud mnoge učenice u prodavanju seksualnih usluga vide trendovski put za imanje para, kao što mnogi učenici to isto vide u dilanju droge, sitnim kriminalima i reketarenjima. Valja naglasiti da se još uvijek ne radi o kritičnoj masi naše djece, ali se radi o znatnom broju koji je iščilio iz šunda društvenih vrijednosti, iz trenda koji prijeti da usisa i one koji su još uvijek vezani makar poljuljanim i traumatiziranim obiteljskim svjetonazorima.

Oteto očinstvo i kćerinstvo

Najvažnije pitanje u promišljanju ove ilustrativne priče o tri učenice i tri lokalna moćnika glasi: da li bi povrijeđeni otac pucao u pravu metu? Ili bi mu se to samo činilo da brani čast svoje kćeri? Da li je za odlazak njegove kćeri u perverzni zagrljaj lokalnog trbonje kriv – trbonja, kćer ili otac kao personifikacija obiteljskog odgoja? Ipak, na puškometu se ne bi našao uzročnik njegovog očinskog poraza! Jer trbonja nije kriv što je trbonja, pa ga je društvena trulež ubijedila da se za pare može kupiti sve. Otac i kćer su, pak, žrtve dejtonskog pakla u koji je potonula bošnjačka zagubljenost. Otac bezbeli nema objektivni kapacitet da bude otac, jer ga sa svih strana mlate egzistencijalne nevolje. Njegov očinski nerv – da čast kćeri brani

puškom - ukazuje da bi on htio da bude otac, ali mu socijalna stvarnost otima očinstvo. Kćer bi mogla da bude kćer, ali i njoj stvarnost otima kćerinstvo, a da to i ne zna, i ne osjeti, dok postaje žrtvom trendova, na čijem tržištu obiteljske vrijednosti nose manju težinu od materijalnih tantavica koju joj ne može obezbijediti ovo bošnjačko poniženo očinstvo.

Ova priča, kao i mnoge druge neopričane i neotkrivene, uvjerava nas da pojedinac nema snagu da se nosi sa iskušenjima ponora i poroka. To za njega mora činiti društvo, postavljanjem jasnih zakonskih ograda, agresivnim forsiranjem moralnih vrlina i još agresivnijom kriminalizacijom poroka. Naše je društvo utušeno u septičkoj jami divljeg kapitalizma i zapadnjačke anarhije koja samu sebe naziva demokratijom. Zato su bošnjački očevi i bošnjačke kćeri građani drugog reda u odnosu na gulanfere koji upravljaju našim sudbinama.

Broj 147, 24. VI 2005.

Bošnjačka politika nije učinila ništa da ustanovi instituciju pamćenja genocida nad Bošnjacima, i da time iskoristi futuristički potencijal memorije, onako kako su to učinili Jevreji. Memoriju genocida možemo graditi i mi, parcijalnim projektima, ali to nije onaj kapacitet koji nam je potreban da sve svoje Srebrenice stavimo u funkciju bh. budućnosti. Moglo bi nam se dogoditi da već iduće godine Srebrenica postane samo fraza, a ne obavezujući sadržaj u bh. stvarnosti.

Strategija Srebrenice

Obilježavanje desete godišnjice genocida u Srebrenici protiče bolje nego što smo to kao narod zaslužili. Rezolucije Senata i Kongresa SAD, nekih evropskih zemalja, potom gužva koja se oko Srebrenice događa u Srbiji – ubjeđuju nas da je Srebrenica bitna i za druge, a ne samo za nas. Valjda su na tom talasu i Bošnjaci razumjeli da bi se trebali aktivnije zainteresirati za Srebrenicu, kad se već toliki svijet zanima za najveći genocidni zločin u Evropi poslije Drugog svjetskog rata.

Dakako, deseta godišnjica je povod da se o Srebrenici govori sa pijetetom, ali nas taj govor vrti u krug, i ne nudi nam mogućnost daljeg promišljanja budućnosti pamćenja. Život tragedije, ako je život, pulsira životom i nameće dinamične aspekte mišljenja, kreiranja, planiranja. Živjeti tragediju Srebrenice znači prihvatati je kao živi organizam, koji treba da posluži prvo nama, ali i svima drugima koji prihvataju univerzalno značenje ljudskog patništva. U prvi mah izgleda bogohulno napraviti distancu od frazeologije kojom se, uglavnom, ovih dana govori o Srebrenici. No, mi smo u čvrstom ubjeđenju da Srebrenica ne smije da ostane i postane fraza, već da mora da izraste do imperativa kreativne invencije, kao što to biva svaki kvalitetan život. Srebrenica mora steći ambiciju života, planiranja, osmišljavanja, produbljavanja, usavršavanja... Onako kako gledamo, recimo, svakog kvalitetnog studenta, i kako zamišljamo njegovu akademsku budućnost, tako trebalo gledati Srebrenicu. Jer, trebalo bi da je Srebrenica danas tek na početku svoga besmrtnog puta, kao što je to prije koju deceniju bio holokaust nad Jevrejima. Srebrenica je projekat za temelje na kojima treba da izraste bosanska i bošnjačka kuća. Da nije bilo holokausta, u njegovim moralnim, političkim i kulturološkim refleksijama, danas ne bi bilo jevrejske države. Jednako tako, ako ne bude Srebrenice, u punim kreativnim kapacitetima kojima ovu tragediju treba pamtiti i kao opomenu nametati nama i Svijetu, neće biti ni Bosne, ni Bošnjaka. Stoga je Srebrenica tačka sa koje počinje bh. budućnost. A evo i zašto...

Kultura memorije

Postoje dva puta kojima se sa dejtonske raskrsnice može račvati vrijeme u našoj zemlji. Debelo su nam još uvijek otvoreni i nestanak i opsta-

nak. A opstanka nema bez pamćenja genocida, kao političke kategorije, baš onako kako su to činili, i čine, Jevreji. Zasad, mi odveć nestajemo biološki, ekonomski, kulturno, politički... Naši ljudi se raseljavaju, organizirano, planski, i još bi se više raseljavali kad bi svi imali para da uplate kartu za preseljeništvo. Preseljavanje Bošnjaka je postao pravi biznis. Ekonomski smo poklopljeni, postajemo hamali i tamo gdje jošte mislimo da smo u svojoj vjeri i na svojoj zemlji. Nametnuta nam je okupaciona kultura, jer se naše vrijednosti minoriziraju, ignoriraju, pa i sataniziraju. Logično, jer onaj ko ima ekonomsku moć, taj kroji i kulturu, obrazovanje, redizajnira kolektivnu misao. Zato kritična masa našeg naroda dušu filuje šumadijskim otrovima. Politika je logičan uzročno-posljedični slijed ovih strujanja. Odrođeni od naroda, od socijalnih patnji, posvađani sa vizijama i pameću – bošnjački političari su samo dno na našoj ljestvici poraza i poniženja. Pošto su fotelje prihvatali kao ćaćevinu, a vlast kao manifestaciju svojih kičerajskih afiniteta, logično je što su izgubili bitku za narod, tako da danas postaju marionete koje tumaraju po diktatu onih koji imaju kapital, koji imaju medije, koji u svome kompjuteru drže naše mozgove. Od takve politike koja je sama sebe uhapsila – svojom gramzivošću – teško je išta očekivati.

Politika plitkoumne grabeži ne može razumjeti sofisticiranu kulturu memorije genocida, iz koje proizilaze i otvaraju se političke i kulturne koristi?! Pa ta politika za ovih deset godina nije imala invencije ni da pronađe neku pećinu, da je metne usred Sarajeva, i da kaže – e, evo, ovo je spomenik civilnim žrtvama u najdužoj opsadi jednog grada u evropskoj historiji, dužoj od opsade Lenjingrada! Dosadašnja postignuća izgradnje memorije prema genocidu u Srebenici ni po čemu ne mogu smatrati djelom bošnjačke politike, jer su se bošnjački funkcioneri uglavnom u Srebrenici pojavljivali kad bi čuli da će tamo biti kamere, da ih uslikaju, za prikazivanje familiji, komšiluku, a možda i biračkom tijelu. Sjećanje na Srebrenicu građeno je kvalitetnom organizacijom nekoliko srebreničkih udruženja koja su i u vrijeme sveopće tišine, prije nekoliko godina, insistirala na pamćenju. Moralni konflikt koji je na Zapadu izazvalo saučesništvo UN-a i Holandskog bataljona u genocidu u Srebrenici, te pokušaji iskupljenja, pomogli su nakani ovih srebreničkih udruženja da Srebrenicu uvrste u registar civilizacijskih pojmova. Da nije bilo te istrajnosti, teško da bi bošnjačka politika dobacila dalje od Marindvora, samim tim što nije imala šta ni dobaciti, jer se nikad strateški nije bavila Srebrenicom, i njenim futurističkim potencijalima. A vala, nije se bavila ni genocidom nad Bošnjacima, u onom smislu u kome bi stradanje Bošnjaka moralo biti primarni pojam u svim sferama života i rada. Konkretno...

Umjetnička svjedočanstva

Zašto dosad nije ustanovljen, izgrađen i otvoren Muzej genocida nad Bošnjacima? Postoji dostatna historiografska građa koja bi u ovom Muzeju svjedočila o periodičnom ponavljanju "istrage poturica". Bošnjačka vlast je dosad mogla lijevom rukom izdvojiti pare za tu namjenu i ustanoviti takvu

instituciju. Zašto, onda, nije? Pa vjerovatno ti fićfirići misle kako bi se mogli štogod zamjeriti svojim koalicionim partnerima, pa zapadnim vladama, koje u kojekakvim "komisijama za istinu i pomirenje", u podmetanju laži o građanskom ratu, vide mjeru moralno-političke podobnosti. A bošnjačkom je funkcioneru stalo da bude podoban, tako je naviknut u komunizmu, stalo mu je da sjedi tu gdje sjedi, a kako će sjediti ako ne bude na liniji novog centralnog komiteta?!

Ili, idemo dalje... Zašto dosad bošnjačka politika, preko svojih institucija, nije ustanovila ni jedan natječaj za umjetničko djelo o Srebrenici, ili ma kojem drugom bošnjačkom stratištu? Ako sami ne znaju, trebali su pitati umjetnike iz bošnjačkog kruga, i saznati nešto o potencijalu umjetničkog svjedočenja tragedije. Jer, da nisu Jevreji snimali filmove, otvarali muzeje, pisali knjige o svome stradanju, malo bi ko danas suosjećao sa brojkama. Samo umjetnost ima snagu da kroz vrijeme i prostor prenosi osjećaje i budi suosjećanje. Statistika, ma koliko tragična, nema tu moć. Recimo, Pikasova "Gerinka" je nastala u spomen na 1.650 žrtava, ali preko te slike čitav svijet danas zna za Gerniku. Kod nas su, pak, samo dva ili tri slikara likovno doživjela Srebrenicu, i to više zbog svog moralnog osjećanja, nego zbog afiniteta ili podrške sredine, budući da sredina, kao i bošnjačka politika, preferira slike sa šarenim cvijećem i mesinganim ramovima. Što će im scene genocida u kancelarijama, da prepadaju bezbrižan i zagubljen svijet?!

Pošto bošnjačka politika nije ništa učinila na umjetničkom pamćenju genocida, dogodilo se da jedva formalne grupe bošnjačkih intelektualaca prekinu to očekivanje da će neko odozgo, koje za to izabran i plaćen, misliti na našu budućnost. Dogodilo se da internet sajt iz Njujorka Bosnjaci.net, koji okuplja desetak bošnjačkih intelektualaca, pokrene prvi natječaj za kratku priču o Srebrenici. Stiglo je preko 70 priča, od kojih je barem desetak izuzetnih. Pošto će natječaj postati tradicionalan, i pošto će se tematski otvoriti i za sva druga bošnjačka stratišta, ali i genocide, za nekoliko godina ćemo dobiti literarnu hrestomatiju o stradanju Bošnjaka. Ta vrijednost nema cijenu. Ovaj projekat, kao i mnogi drugi koje zasad nismo dosegli, lakše bi se i dinamičnije realizirao u institucijama sistema, pa i zato što su, recimo, članovi žirija morali na kašičicu skupljati donacije za nagrađene, umjesto da se takav fond, za takav interes, podrazumijeva. Jedan internet sajt, koji radi na dobrovoljnoj osnovi, nije adresa za realizaciju projekata od nacionalnog značaja. Ali, mora, prinuđen je, jer bošnjačka politika za to nema sluha, a bogme ni vremena, od silnih glumatanja svog povijesnog k'o biva značaja.

Planiranje pamćenja

Bošnjačka politika bezbeli misli kako su Rezolucije koje su usvojili Senat i Kongres SAD došle 'nako, same od sebe, zato što Amerika nema pametnija posla nego da osuđuje genocid u Srebrenici. Otkud onda već mjesecima srbijanski ministri putuju po Americi u pokušaju da izlobiraju blokadu ovih Rezolucija?! Vjerovatno ni jedan bošnjački političar nije imao pojma da grupa Bošnjaka u Americi u konspiraciji, već šest mjeseci, raznim

kanalima lobira američke senatore i kongresmene da usvoje Rezolucije koja trasiraju američku politiku na Balkanu. Nakon vijesti o usvajanju Rezolucija u SAD nismo ugledali izjavu ni jednog bošnjačkog čelnika. Ili nemaju šta reći, jer ne razumiju otkud se to nešto zbilo bez njihovog znanja i učešća, ili im je povrijeđena sujeta što ne mogu oni sad izaći pred narod i kazati: ovo je naše djelo.

Lobiranje za Rezolucije u američkom Senatu i Kongresu svjedoči da bošnjački intelektualci više ne vjeruju u bošnjačku politiku, jer je smatraju onesposobljenom i lihvarskom. Na tu politiku se još jedino mogu osloniti funkcionerske sekretarice, zbog parfema. No, to nije dobro, jer politika ima institucije, kakve-takve pare, kontakte (koje ne koristi) i uticaje. Memoriju genocida možemo graditi i mi, parcijalnim projektima, ali to nije onaj kapacitet koji nam je potreban da sve svoje Srebrenice stavimo u funkciju svoje budućnosti. Stoga treba pothitno tražiti rješenja za uključivanje bošnjačke politike u strateško planiranje marketinga tragedije, kao političkog pritiska koji treba da nam omogući mir, sigurnost i prosperitet. U protivnom, moglo bi nam se dogoditi da Srebrenica postane samo fraza, a ne obavezujući sadržaj u bh. stvarnosti. Količina i kvalitet pamćenja genocida nad Bošnjacima srazmjerni su količini i kvalitetu bošnjačke i bosanske budućnosti.

Broj 148, 8. VII 2005.

Dejtonski totalitarni ambijent je slobodoumnim Bošnjacima nametnuo autocenzuru nad ambicijama, pa se mnogi ljudi povlače pred javnim funkcijama, kako bi sebe i svoju porodicu poštedili neprijatnosti.

Autocenzura ambicija

Tonemo u karavakat u kome na javnim funkcijama neće biti slobodoumnih Bošnjaka. Za intelektualnu i patriotsku slobodoumnost će se plaćati ceh – izopćenja iz društva. Samo rijetki će imati snage da trpe dangu obilježenih građana, jer svjedoče istinu. Većina će pod ekonomskim i socijalnim pritiscima pristati da statira u pozorištu sjenki, bez pameti, identiteta, dostojanstva. Već danas mi živimo remake totalitarne moralno-političke podobnosti, a podobnost je za Bošnjaka svaki vid određenosti od sebe i od slobode mišljenja. U ovom okovanom društvu slobodouman je Bošnjak osuđen da nosi ubitačan teret, jer umjesto pristojnog odnosa okoline prema svome radu, može dobiti samo poniženja i kazne. Njega će režimski mediji goniti kao najgoreg zlikovca, njemu će režimski ljudi odricati pravo na socijalnu sigurnost, kako bi mu i djecu kaznili za babine patriotske i intelektualne grijehe.

Na sceni je progon slobodnomislećih Bošnjaka, ali o tom progonu zasad možemo govoriti samo kroz individualne sudbine, ali i to rijetko, jer malo koji progonjeni Bošnjak ima šansu, ili volju, da o svome progonstvu govori javno. Mi se stidimo užasa kojemu smo izloženi, jer znamo da ga nismo zaslužili, pa zato šutimo, i trpimo. Ja mislim drukčije, jer nije greška ni u meni, ni u nama, već u agresiji kojoj smo izloženi. Zbog toga hoću da pripovijedam o jednoj epizodi koja može biti ilustrativna za razumijevanje vremena u kome živimo.

Gungule, gorčine, gadosti

Zašto Fatmir Alispahić ne može biti, recimo, direktor Narodnog pozorišta Tuzla? Prvo, zato što neće, jer zna da bi mu ideološko pravosuđe odmah namontiralo optužnicu za neku bezveznu fakturu, pa bi se godinama patio po sudu da dokaže svoju nevinost. A kad se nevinost dokaže, objesi je mačku o rep, kad si mjesece a možda i godine pogubio u nerviranju i gađenju. Drugo, zato što ne može, ne po referencama koje ima, već zato što ga niko ne smije postaviti na tu funkciju, pošto bi izbila golema medijska i politička gužva.

U aprilu je bio otvoren konkurs za direktora Narodnog pozorišta Tuzla. Mnogi su me nagovarali da konkurišem, iz više razloga. Prvo, moj je otac Nijaz 27 godina proveo kao dramaturg i kućni pisac Tuzlanskog pozorišta. Moja sestra Selma je karijeru počela u ovoj kući. Ljudima se jednostavno dopala ideja da se kroz moj angažman nastavi taj kontinuitet. Eto, Hrvatska se ponosi kazališnom porodicom Šovagović, ocem Fabijanom i njegovom djecom Filipom i Anjom. Kod nas su ovakve pojave mahana.

Drugo, u Tuzlanskom pozorištu su izvedene četiri moje drame, autor sam nekoliko publikacija o ovom pozorištu, i što je najbitnije, autor sam monografije o 50 godina Narodnog pozorišta Tuzla (1949-1999), koja je dobila Nagradu Poslovnog izdavača i knjižara BiH. Od svoje desete godine sam vezan za Tuzlansko pozorište, a bezmalo 30 godina pratim i pamtim produkciju ove kuće. Kad ovome dodam svoje književne i novinarske nagrade, postdiplomski studij iz književnosti, desetak knjiga, i sve to što jesam u bh. duhovnom prostoru, smatram da su moje reference u najmanju ruku respektabilne. Ali, eto, ja se nisam usudio da konkurišem za mjesto direktora Tuzlanskog pozorišta.

To zavođenje autocenzure ambicija nije moje zlodjelo, već zlodjelo okruženja koje me je ubijedilo da bi od konkurisanja, ili eventualnog imenovanja na funkciju direktora, mogao samo imati probleme i gorčine. Koliko danas ima Bošnjaka koji će nad svojim ambicijama sprovesti autocenzuru kako bi sebe i svoju porodicu poštedili neprijatnosti?!!

Baba-roga, izopćenik, prognanik

Eto, ja nisam ni konkurisao, konkurs je već bio zatvoren, a u "Slobodnoj Bosni", i u SDP-ovom biltenu u Tuzli, pojavili su se tekstovi kojima se javnost upozorava da "prijeti opasnost" da Fatmir Alispahić postane direktor Tuzlanskog pozorišta. U "Slobodnoj Bosni" (31. III 2005.) je napisano: "U kontaktima sa međunarodnim institucijama kulture, te političarima koji dolaze iz Sjedinjenih Američkih Država, onima koji odlučuju je rečeno da je Fatmir Alispahić prekrižen crvenom olovkom i da je potpuno nepoželjan na jednoj ovakvoj funkciji". Nigdje nije objašnjeno zašto je F.A. opasnost, niti zašto je prekrižen crvenom olovkom. Rečeno je da "Tuzlaci strahuju da će za novog direktora biti imenovan Fatmir Alispahić". A odakle potiče taj strah? Odatle što je F.A. autor koji je napisao najviše knjiga o Tuzli? ...Što je Tuzli napisao prvu bh. knjigu o civilnim žrtvama rata, prvu bh. knjigu o šehidima i poginulim borcima, prvu monografiju grada, prvu monografiju o Tuzlanskom pozorištu, itd.? Jadan bi bio grad koji se plaši takvog zavičajnog autora! …A jadan je.

Gužva je napravljena kako meni ne bi naumpalo da konkurišem, i kako bi svakome drugom bilo jasno da bi moje imenovanje za direktora NP Tuzla diglo neopisivu sufurgiju. Autori ovog preventivnog utjerivanja straha u kosti jako dobro poznaju moje reference i bibliografiju. Filozofiji palanke ne smeta prosječnost. Palanka uvijek ratuje protiv pojava koje nadrastaju njenu učmalost. No, i prije ovog napada ja sam znao da su mi vrata NP Tuzla zatvorena. A to što sam sebe izolirao od logične ambicije, upravo pripada psihopatologiji vremena kojemu smo izloženi.

I, šta se događa poslije? Za direktora NP Tuzla je izabran jedan fin čovjek, glumac Milenko Iliktarević, rodom iz nekog sela oko Jajca ili Mrkonjića, Srbin koji je sve vrijeme agresije ostao u Tuzli i s nama dijelio i granate i glad. To što u Banjoj Luci Bošnjak ne može biti ni portir u Srpskom pozorištu, i što u zapadnom Mostaru Bošnjak ne može biti ni čistač u Hrvatskom kazalištu, nikoga nije tangiralo, pa ni tako što bi istakao kva-

litete multietničke Tuzle. Imenovanje jednog Srbina na javnu funkciju u gradu sa apsolutnom bošnjačkom većinom, više nije vijest, ni kao pohvala toleranciji. Valjda se to podrazumijeva, kao što se podrazumijeva da Fatmir Alispahić u svome gradu ne može biti išta drugo, do prognanik.

Prešuti, ponizi, povrijedi

Drugi dio priče tiče se mog babe Nijaza, koji je i zbog toga što sam mu ja sin doživio da njegov odlazak u penziju, tih 65 godina života i 40 godina umjetničkog rada, u Tuzli prođe bez ikakvog pomena, pa i bez protokolarne počasti kakvom se čistačice i portiri u mirovinu ispraćaju sa oproštajnom kahvom i pozdravom. Nijaz je jedini pisac iz tuzlanskog kraja koji je uvršten u dvije bh. Antologije, drame i pripovijetke, autor je desetak knjiga, desetak drama, tri libreta za opere, i ko zna koliko naučnih i publicističkih tekstova. Ne može biti normalno da se takav pisac u mirovinu ispraća u apsolutnoj, programiranoj šutnji. Valjda Tuzla misli kako će Nijaz Alispahić najednom postat nebitan ako ga se na kraju profesionalnog puta ovako, šutnjom, unizi.

U "Slobodnoj Bosni" je još u martu najavljeno da će se u Tuzli u povodu odlaska Nijaza Alispahića u mirovinu prirediti – "veliki i skupi ispraćaj na koji će biti pozvano više od dvije stotine zvanica". Dakle, znalo se za jubilej! I ovo je urađeno po istoj recepturi, kako bi se svako ko bi htio da dostojanstveno isprati, kako Esad Krcić kaže – "najznačajnijeg živog tuzlanskog pisca", na vrijeme upozorio da takav gest neće proći nekažnjeno. Neko je, fakat, kažnjen, prokletstvom.

Pričao, ne pričao, gluhoća je

Nastavak priče događa se u našem biću, tamo gdje bi se moglo očekivati da smo ujedinjeni u ljubavi prema Bosni i Bošnjacima. Razgovarao sam mnogo puta sa Nedžadom Ibrišimovićem, sa Isnamom Taljićem, sa mnogim drugim bošnjačkim autorima, i iz njihove priče razaznao da razumiju svoju prognanost od okupatorske sredine, ali da s gorčinom nose spoznaju da su odbačeni od svojih, od onih koji bi trebali cijeniti i pomagati njihov rad. Onoliko koliko srpska politika razumije bitnost pismenosti, pa oko sebe okuplja pisce, slikare, filmadžije, e baš toliko bošnjačka politika nema pojma šta je za Bošnjake jedan Isnam. Analizirajte sami pa ćete vidjeti – oko SDA više nema ni jednog pisca. A bilo ih je. Haman ta politika misli kako je piscima čast da se guraju uz vlast, umjesto da razumije da je svaka politika onoliko vrijedna koliko ima pismenih ljudi uza se.

Kad takve bošnjačke veličine bivaju ignorirane od bošnjačke politike, šta tek da ja očekujem, u ma kojem pogledu?! Da me predlože za nekakvog direktora? Vraga, pa neće oni sebi hajke i belaja! Da mi pomognu u finansiranju postdiplomskog studija? Taman posla, valja meni riljat, pisat, kamčit honorare, štedit i školovat sam sebe, "za dobrobit naroda". Da snose troškove montiranog procesa protiv mene, u kome je Munir Alibabić dobio da mu moram platiti 4.900 maraka, jer sam branio Bošnjake od optužbi za tzv. islamski terorizam? Ma jok, pustit će ta politika da ja odem u zatvor, jer tih para

nemam, a i da imam, ne bi ih dao! …A onda me u zatvoru neko rahat može za male pare izbušit' šarafcigerom, pa će me svi slavit kao šehida.

Ali, ne događa se ovo zbog mene, već zato što bošnjačka politika ne vidi ni sebe ni narod od čijih para živi. Eto, neki dan sam predložio gradonačelnici Sarajeva Semihi Borovac da se izgradi spomenik žrtvama snajperista. Odgovor je: šutnja. Prethodno sam predlagao da se ustanovi Dan jetima. Odgovor je: šutnja. Predlagao sam da se napiše nekrološka knjiga o djeci ubijenoj u Sarajevu, da se toj djeci izgradi spomenik… Opet: šutnja. Pa sam predlagao da se u Sarajevu osnuje Institut "Alija Izetbegović". Šutnja. …I svašta sam još predlagao.

Mislio sam u ovoj kolumni predstaviti ideju da se u Sarajevu ustanovi Muzej genocida nad Bošnjacima, koji bi objedinio sve dokumentarne materijale, imena, stratišta, fotografije, knjige, filmove, itd, itd. Pored stalne postavke o svim genocidima nad Bošnjacima, Muzej bi aktivno radio na produkciji memorije, kao što to čine jevrejski muzeji holokausta. Ideja je zrela u meni, samo da je stavim na papir.

Ali, Bog da mi prosti, ovaj put nisam mogao doživjeti da još jedan moj pokušaj završi u tišini. A onda sam se zapitao: zašto? Zato što nama, i s vana i iznutra, vlada: autocenzura ambicija. Tako je nastao ovaj tekst.

Broj 149, 22. VII 2005.

Bosne nema bez Srba, a nema je ni sa Karadžićevim Srbima. Bosne nema bez pamćenja genocida nad Bošnjacima, a Karadžićevi Srbi genocid negiraju. Bosne nema bez uvažavanja bošnjačke moralne superiornosti, a Karadžićevi Srbi uopće ne računaju na Bošnjake u svojoj budućnosti. Zato je odluka Srpskog građanskog vijeća da istakne humanost Arifa Ahmetaševića – čin vrijedan našeg uvažavanja.

Srpstvo u našoj avliji

Šta bi se dogodilo da smo za svaku porušenu džamiju rušili po jednu crkvu, da smo za svakog ubijenog Bošnjaka ubijali po jednog jal Srbina, jal Hrvata, pa dok ne dotjeramo do posljednje crkve i posljednjeg nebošnjaka na slobodnim teritorijama? Eh, kad bi smo iscrpili resurse za osvetu, zapitali bismo se – šta ćemo sad rušiti i koga ćemo sad ubijati? Nas i naše bi i dalje ubijali i rušili, a mi bismo gledali o'klen je vedro.

Osveta se nije pojavila ni u zadnjim mislima zadnjeg Bošnjaka, ne zbog gore rečene logičke računice, već zato što mi nismo narod koji umije da misli i da čini zlo. Ta naša dobrohotnost proizilazi iz traumatskog historijskog naslijeđa, sedimentiranog u našim genima, jer mi nikad nismo bili u poziciji da ikoga osvajamo; vazda smo se borili da opstanemo, u okruženju koje smo vabili na mostove tolerancije. No, tolerancija nema isto semantičko značenja sa nas i za Srbe i Hrvate. Za njih je to nekakva riječ koja se spominje u međunarodnim dokumentima. Za nas je tolerancija - ključ za opstanak. To je kritična tačka na kojoj se mi razlikujemo od njih, i zbog koje naše osjećanje Bosne, u globalnim pravilima, ima šansu da nadživi i nadjača srpsko-hrvatske separatističke čeljusti. To, dakako, ne znači da ćemo uspjeti. Ali, mi nemamo drugog izbora.

Vrijedi tematizirati i sad prisutno uvjerenje kod mnogih naših ljudi da se mi možemo ispružiti koliko i Srbi i Hrvati; to je mentalna zaostavština Titovog vakta, u kome su Bošnjaci uživali formalnu ravnopravnost. Danas smo, pak, teški onoliko koliko nas ima, u fizičkoj, ekonomskoj, kulturnoj i svakoj drugoj vitalističkoj mjeri. Određeni smo i zapadnim islamofobičnim diskursima. Baš zato vrijedi realnim rezonima kultivirati naše ljude koji ne vide ko smo, gdje živimo, ko su nam susjedi, koliko možemo i šta smijemo, kako bi razumjeli da je tolerancija iskazana u vrijeme najtežih iskušenja naš najveći politički kapital, koji treba njegovati i umnožavati.

Preziranje osvete

"Neka Allah odluči šta će biti sa tim Gospodinom Bošnjačkim koji eto četnicima oprašta što su mu ubili dijete. Ja vjerujem da je on jedini takav Bošnjak i da će na ovom jednom slučaju ostati" - napisao je izvjesni Emir, na jednom našem internet sajtu, komentirajući vijest da je Srpsko građansko vijeće predložilo Internacionalnoj ligi humanista da svoje najviše

priznanje Povelju humanosti dodijeli Arifu Ahmetaševiću, a zbog njegove izjave na televiziji da je kao borac ARBiH više puta bio u prilici da se osveti nad zarobljenim srpskim vojnicima, ali da je znao kako oni pojedinačno nisu krivi za ubistvo njegove kćerke Edine (23) u zločinu na tuzlanskoj Kapiji.

SGV je u svome otvorenom prijedlogu, između ostalog, napisao: "Riječi Arifa Ahmetaševića konkretno su svjedočanstvo činjenja dobra uprkos zlu, i javnog propagiranja tolerancije uprkos nanesenom bolu. Tolerancija i humanost ne pripadaju samo deklaracijama, već mnogo više životu i običnim ljudima. Stoga smatramo da je iznimno važno istaći pojedince koji su uprkos najvećoj porodičnoj tragediji imali snage da odole zovu osvete, i da to javno saopšte, kao svoju i opštedruštvenu vrlinu. (...) Kao pripadnik specijalne jedinice u Armiji RBiH bio je na frontu u više navrata u prilici da sprovede osvetu nad zarobljenim srpskim vojnicima. (...) Dodjeljivanje Povelje humanizma Arifu Ahmetaševiću bi afirmisalo vrlinu mnogih običnih ljudi koji su pretrpjeli najveću ovozemaljsku bol, ali su uprkos tome ostali - ljudi i humanisti."

Saopćenje SGV-a pojavilo se nekoliko dana nakon obilježavanja desete godišnjice genocida u Srebrenici. Moglo se objaviti i deset dana prije, ili poslije, ali je objavljeno baš tad, s jasnom porukom da među Srbima postoje ljudi koji cijene bošnjačku toleranciju, kao duplu suprotnost od onoga što su Srbi činili u Srebrenici. Kažemo – duplu – jer Bošnjaci nisu ubijali ni kada su bili ubijani, a Karadžićevi Srbi su ubijali iz patološkog zadovoljstva i transgeneracijske ambicije da namire sulude račune za Kosovski boj. S jedne strane imamo Karadžićevog Srbina koji ubija nedužnog čovjeka koji mu ništa nije skrivio, a s druge strane imamo naše Arife Ahmetaševiće koji, prvo, ne ubijaju nikog, a drugo, i kad im Karadžićevi Srbi ubiju dijete, opet ne ubijaju nikog, jer znaju da pojedinac nije kriv za zlo koje je u njegovo ime počinjeno. Jednako tako, kao što Karadžićevi Srbi danas ponavljaju zločin negiranjem zločina, tako se Arif Ahmetašević ne stidi svoje tolerancije, smatra je vrlinom, čim je pred tv kamerama saopćava u vidu sljedeće izjave: "Bio sam pripadnik Armije RBiH, jedne specijalne jedinice. Imao sam mogućnost osvete poslije tri mjeseca od ubistva moje kćerke, ali nisam mogao to učiniti, jer više mi nije radilo srce, nego je preovladao razum. Oni koji me sada gledaju, i koji su bili sa mnom, znaju da je to tako."

Arif je, kako je poslije pričao, u više navrata sprovodio zarobljene četnike, ali mu je na pameti bilo da taj što ga sprovodi nije onaj koji mu je ubio kćer. Osveta mu jeste naumpadala, kaže, ali je osjećao da bi se osvetom izravnao sa onima koji su mu ubili kćer, a koje je prezirao. Imao je osjećaj da bi time oskrnavio svetost žrtve. Jer bošnjačka žrtva je, kao i jevrejska u holokaustu, sveta po svojoj nevinosti, i posve je logično što su Bošnjaci prezirom maksime "oko za oko, zub za zub" štitili svetost svoje žrtve. Da su uzvratili istom mjerom, a što je bila intencija Karadžićevih i Bobanovih zločinaca, bošnjačka bi žrtva izgubila svetost i utopila se u kružni klanac osvete. Zbog bošnjačke tolerancije, te nadljudske moći da se odoli zovu osvete, bošnjačka žrtva izrasta u moralni svjetionik bh. budućnosti.

Bošnjačka tolerancija tako nije mogla dobiti veće priznanje, nego da sami Srbi, koliko god bili malobrojni u SGV-u, u dane komemoracije u Srebrenici, objave svoju pohvalu jednom Bošnjaku koji simbolizira tu razliku između nas i njih.

Tragedija i tolerancija

U odnosu na činjenicu da svi ranjeni Bošnjaci liče na Arifa Ahmetaševića, kao štetna neistina djeluje misao ovog Emira koji kaže: "Ja vjerujem da je on jedini takav Bošnjak i da će na ovom jednom slučaju ostati". Jer, barem je pola miliona Bošnjaka izgubilo nekog svog, barem ih se pola moglo osvetiti na nedužnom Srbinu ili Hrvatu - a nije ni jedan! Arif zato nije jedan, i usamljen, već je on paradigma svih drugih Bošnjaka koji su imali snagu da se ne svete, i da time štite svetost naše žrtve.

Na žalost, Emir nije jedini koji je u komentarima na ovu vijest iskazao nerazumijevanje najvećeg bošnjačkog kapitala. Izvjesni Mujo piše: "U ovom slučaju srbsko građansko vijeće daje priznanje zbog pokazatog humanizma, međutim oni nemaju nikakvog rekorda i historije na polju humanizma, oni su šampioni na polju genocida, oni sad glume tu neku Mariju Tereziju ili neke borce za humanizam i pravdu". Očito je da Mujo uopće ne zna šta je to Srpsko građansko vijeće, čim misli da je ova organizacija – šampion genocida. Bošnjak koji se sebe smatra politički pismenim, morao bi znati da je SGV sve ove godine bio jedini razlog zbog kojeg svi Srbi nisu bili Karadžićevi podanici. SGV je bio i ostao suprotstavljen genocidnim idejama. SGV je mobilizirao Srbe u Armiju RBiH, od koji su mnogi i poginuli boreći se za jedinstvenu BiH. Koliko god Srbi iz SGV-a bili malobrojni u odnosu na onaj broj Srba koji je postao talac Karadžićeve politike, nama bi to srpsko prisustvo u bh. patriotizmu moralo biti golemo, i značajno, jer svjedoči da bh. ideja nije samo naša – muslimanska. Otud bi Mujo morao znati da SGV ima moralno pravo da progovara u ime bh. patriotizma, jer je u grdnim vremenima ostao uz Bosnu i Hercegovinu. Ova organizacija nema nikakve veze sa kritičnom masom srpstva koje je suprotstavljeno istini o agresiji i genocidu. To da li je SGV mogao nešto više, otvorenije, odlučnije, stvar je nijansi. Bitna je činjenica da srpstvo SGV-a nije srpstvo Radovana Karadžića i Republike Srpske. Srpstvo SGV-a je bosansko srpstvo.

Na žalost, ni Abdulkerim u svome komentaru nije razumio karakter SGV-a, a ni težinu prijedloga kojim Srbi nagrađuju bošnjačku toleranciju. Abdulkerim piše: "Ovo mi smrdi na ono: Svi su činili zločine!, ali eto, sada ima jedan koji to nije iako je mogao, pa ćemo njega nagraditi. To je srpska podvala!" Osman je uputio sličan komentar: "Ovo se meni čini da stvarno vlasi nisu krivi, oni su samo povlačili obarače... Lud i dalje ostaje lud".

Kakve veze ima sve to sa namjerom SGV-a da se istakne "vrlina mnogih običnih ljudi koji su pretrpjeli najveću ovozemaljsku bol, ali su uprkos tome ostali - ljudi i humanisti". A ko je to ovdje, u Bosni, trpio "najveću ovozemaljsku bol"? Nisu valjda srpski civili?! ...Izuzev od Karadžićevih granata kojima su ubijani u Sarajevu, Tuzli, Zenici. Čija su to djeca ubijana, čije majke? Ko je vodio rat protiv civila? Logički je jasno da se sintagma "najveća

ovozemaljska bol" odnosi na žrtve Karadžićevih zločina, jer ta logika proizilazi ne samo iz istine o genocidu i agresiji, već i iz konteksta u kome se tretira Arifova tragedija i tolerancija.

Među komentarima na vijest da SGV želi nagraditi Arifa Ahmetaševića nije se pojavio ni jedan Bošnjak koji bi to podržao, pravilno shvatio, ili se pak suprotstavio mišljenjima koja sataniziraju takvu nakanu. Svi su inicijativu SGV-a shvatili kao podvalu onih koji su šampioni u genocidu.

Prirodni partner

Izgleda da smo toliko izranjavani i traumatizirani da više ne možemo razumjeti ni kada neko želi istaći naše vrline. U svemu prepoznajemo zavjeru. No, ne treba za to kriviti Emira, Muju, Abdulkerima i Osmana. Oni reagiraju posve prirodno, jer više nikome ne vjeruju. Nisu oni krivi što ih je genocidna stvarnost svela na instinkte opreza. Kriva je ta stvarnost, koju nismo mi kreirali, a koja je našu dobrotu, otvorenost, ljubaznost – nasadila na kolac. Zato više ne vjerujemo ni kada nam darove donose.

Dobro je, pogotovo za nas, njegovati sumnju prema svemu i prema svakome. Stvarnost nas je takve istesala. No, nije baš sve na ovome svijetu okrenuto protiv nas. Ne možemo opstati sami, trebaju nam saveznici, koji cijene i poštuju našu dobrotu. Njih je malo, treba ih uočiti i njegovati. Zato nam je potreban oprez prije nego što olahko presiječemo riječ.

Konkretno, odluka SGV-a da istakne toleranciju i humanost Arifa Ahmetaševića – čin je vrijedan našeg uvažavanja. Bosne nema bez Srba, a nema je ni sa Karadžićevim Srbima. Bosne nema bez pamćenja genocida nad Bošnjacima, a Karadžićevi Srbi genocid negiraju. Bosne nema bez uvažavanja bošnjačke moralne superiornosti, a Karadžićevi Srbi uopće ne računaju na Bošnjake u svojoj budućnosti. Zato je bosansko srpstvo naš prirodni partner.

Broj 150, 5. VIII 2005.

Naše pravusuđe, zasad, ne vjeruje komandantu EUFOR-a, čim ne sankcionira opasne laži Senada Avdića koje ugrožavaju bezbjednost BiH i sramote našu zemlju po svijetu. Jer, Senad je Avdić karika u lancu iz Karađorđeva, njega štite četnici i ustaše, u svim varijantama i kostimima; on ima status paradržavnog spomenika u ovoj dejtonskog paradržavi u kojoj zločinci dobijaju slobodu i čast, a patrioti progon i poniženje.

Senad od žive

Prema obavještajnim informacijama, velikodržavni srpski i hrvatski lobiji sarajevskom magazinu "Slobodna Bosna" plaćaju u prosjeku oko 100.000 maraka za svaku izmišljotinu u kojoj se tvrdi da je BiH utočište tzv. islamskih terorista. Za državne budžete ovih zemalja iznos od par stotina hiljada maraka mjesečno, kojim se pokrivaju medijske operacije izmišljanja tzv. islamskog terorizma u BiH, ne predstavlja nikakvo opterećenje. Efekti su višestruki, pošto izmišljotine "SB" prenose četnički i ustaški internet sajtovi, ali, što je ubitačnije, i mnogi islamofobijski mediji u Svijetu. Strateški cilj partnera iz Karađorđeva je da se ove izmišljotine objavljuju upravo u Sarajevu, jer to daje vjerodostojnost kojekakvim konstrukcijama o djelovanju Al-Kaide u BiH. Policijski magazin "SB" u toj predstavi glumi lučonošu slobode i demokratije, jer u mudžahedinskom Sarajevu ima hrabrosti da razotkriva i osujećuje akcije globalne terorističke mreže. Površni zapadni čitalac, koji muslimane gleda kroz imperijalne stereotipe o sabljama, kamilama i gajtanima, prihvatit će fantazmagoriju o terorističkim sklonostima bosanskih muslimana. Jer, jal si musliman, namah si iracionalan, ošinut u glavu, namah ćeš okačit bombu na se i odletiti u zrak na autobuskoj stanici. Zapadni mentalni ljenguzi neće plaho zavirivati u činjenice, u dobrohotnost bosanskih muslimana, jer taj tromi um funkcionira na stereotipima. Zato izmišljotine "SB" imaju kupca na svjetskom buvljaku fobija. No, hajcanje fobija nije samo sebi cilj. Adresa su zapadni diplomatski lobiji koji još uvijek prekrajaju sudbinu Balkana. Suština ove operacije je u slabljenju moralnog kredibiliteta bošnjačke žrtve i u jačanju separatističkih pozicija partnera iz Karađorđeva. Onoliko koliko se Zapad bude plašio Bošnjaka, kao navodne smetnje balkanskoj stabilnosti, toliko će biti jake srpske i hrvatske kočije za čerečenje Bosne. Pri tome bošnjačka žrtva gubi svaki smisao, kao što smisao gubi i odgovornost svesrpstva i svehrvatstva za agresiju i genocid u BiH. Redizajniranjem istine s&h genocidnost prerastaju u misionarstvo evropske odbrane od tzv. islamskog terorizma, dok iz bošnjačke žrtve hlapi moralna odgovornost Zapada za najveći genocid nakon Drugog svjetskog rata. Kad bi se preračunala samo cijena bosanskih hektara koje će za koju deceniju prigrabiti što Srbija, a što Hrvatska, a naspram cijene ove medijske operacije, od koje ovisi dekredibilizacija Bošnjaka, ispostavilo bi se da će Srbija i Hrvatska uložiti dlaku, a dobiti

frizuru. Za profesionalne novinarske šlajbuke, koji po tekstu jedva mogu uzeti 100 maraka, izgleda nevjerovatno kad neko negdje za jedan tekst klapi 100.000 maraka. Ali, to što čini “SB”, to nije novinarstvo, već profesionalna i patriotska prostitucija. Zato agenti ovog lista, i bratskih ih medija (FTV, 60 minuta, Start, Oslobođenje…) danas imaju više para nego najveći tajkuni; oni kupuju četverosobne stanove u centru Sarajeva, vozaju najnovije modele automobila vrijedne 50-tak hiljada maraka, ljetuju na Havajima… U novinarstvu nema raskoši. U izdaji, pak, ima. Varljive.

Portparol cijele planete

Ambicija da se pobroje sve monstruozne izmišljotine “Slobodne Bosne” morala bi imati naučno-istraživački karakter. Novinski tekst po svojim kapacitetima ne može sagledati i taksativno navesti šta je sve izmišljala “SB”, niti može analizirati patološku i profitersku prirodu ovog zuluma. Šteta je što uhljupska bošnjačka politika nema ambiciju da u ime nacionalnih interesa zavješta jedan istraživački rad na ovu temu. Jer, preko aktivnosti “SB” razaznaje se nastavak agresije na Bosnu i Bošnjake.

Ne samo da nemamo strateškog odnosa spram medijske agresije, već niko ne reagira ni na izdvojene slučajeve. Evo, nedavno je “SB” (br. 455) objavila jednu jeftinu i opasnu izmišljotinu - da Al-Kaida u BiH planira akciju trovanja vodovoda po Italiji. Nije reagirao niko, a sav je Zapad saznao za ovo senzacionalno otkriće. Evo uvoda teksta koji je potpisao Senad Avdić:

“Dramatične su se diplomatske i obavještajne prepiske vodećih zapadnih zemalja u posljednjih 10-tak dana razmjenjivale daleko od očiju javnosti! (...) Iako su ’Slobodna Bosna’ i njeni novinari višestruko upozoravani da ne bi trebali sa sadržajem te prepiske ’uznemiravati javnost’, naši su se novinari ipak odlučili...”

Samo budala može povjerovati u vjerodostojnost ovih naivnih konstrukcija! Ispade da je Senad Avdić tolikačka marka pa da ga vodeće zapade zemlje obavještavaju o svojoj tajnoj prepisci!? Nemaju vlade Amerike, Britanije, Francuske, Španije, itd. pametnija posla nego da baš Senada Avdića informiraju o obavještajnim tajnama. Ali, ne lezi vraže, hajde de što ga obavještavaju, kao da je on njihov amidžić, već se sa njim konsultiraju, lično – da li bi te tajne trebalo ili ne bi trebalo objaviti. A on, Senad Avdić, pošto je iznad njih, najglavniji, on ti njih ne posluša, pa tajne objavi, jer su mu draži čitaoci “SB”, nego sve zapadne vlade zajedno. Nije ti njega briga što odaje najveće svjetske tajne, jer ipak je on taj koji odlučuje šta će zapadne zemlje objaviti, a šta neće. On ti ga dođe nešto kao portparol cijele planete. …Čim na svoju ruku može donijeti odluku da provali tajnu, baš njemu dostupnu prepisku vodećih zapadnih zemalja.

Ovakve fikcije su, inače, svojstvene šizofreničarskim umovima, koji umisle da su toliko bitni da vladaju jal državom, jal planetom. Pred nama je, dakle, citat koji nedvosmisleno ukazuje da je Senad Avdić sebe prikazao kao važnu kariku u obavještajnim poslovima zapadnih zemalja. Tu nema nikakve greške. Evo, svako to može pročitati i vidjeti koliko je sati u glavi Senada Avdića.

Ali, idemo dalje, u njegovom tekstu ima još blentavih konstrukcija…

Certifikat gluposti

"Priča otpočinje prije nekoliko nedjelja na području Doboja gdje se obrelo dvoje ljudi sa italijanskim dokumentima koji su stigli na preporuku svojih navodnih prijatelja iz Afrike, inače 'bosanskih ratnih veterana' trenutačno nastanjenih u Italiji. Nakon što su ih bosanski domaćini tradicionalno gostoprimljivo primili i zbrinuli, gosti iz Italije su prešli na konkretnu stvar: 'Treba nam u što je moguće kraćem roku pet kilograma crvene i pet kilograma sive žive. Novac uopće nije problem'."

Pošto se Senad Avdić prethodno pozivao na tajnu prepisku vodećih zapadnih zemalja, to bi ga značilo da se u toj prepisci našao ovaj dio gdje je potanko opisano kako su tekli pregovori o nabavci jal crvene jal sive žive. Koliko znamo, stilistika obavještajnih dokumenata ili službene korespondencije nema literarne elemente, pa će prije biti da je Senad Avdić sve to izmislio. Ali, sto mu gromova, pa mogao je malo pametnije izmišljati. Pođimo, recimo, od Avdićeve nepismene konstrukcije koja glasi "gostoprimljivo primili". Učenik osnovne škole bi za ovaj bućkuriš dobio jedva tricu, ali "naš najbolji novinar" ima pravo na nepismenost. Helem, ispade da su domaćini tradicionalno gostoprimljivo primili te, bezbeli, tzv. islamske teroriste koji traže živu. Prvo, kako je Senad Avdić mogao znati za taj gostoprimljivi prijem, i za tačan sadržaj dijaloga? Drugo, ako su ti Afrikanci došli kod nekoga ko prodaje živu za trovanje ljudi, nema logike da ih tako opasan švercer ugošćuje u skladu sa bosanskom tradicijom. Ko biva, hanuma je iznijela baklavu i šerbe, čeljad su trčkarala okolo, a onda je babo iz sehare izvukao malo žive, izvagao, kao paprike i patlidžane, pa otrov za trovanje Italijana pazario sa teroristima Al-Kaide. Jer, fakat, Avdićev "tradicionalni gostoprimljivi prijem" upućuje da se trgovina živom odvijala u kućnom ambijentu, što bi ga značilo da naš narod po kućama drži tu živu. Po tome smo, garant, posebni, jer žive nema u Italiji, a da bi se Italijani potrovali živom valja zapucat čak u Bosnu da se taj belaj nabavi. Ko zna, možda samo u nas živa raste na granama, pa nam dođe kao privredna grana, za izvoz i trovanje poštenog svijeta. Neko, recimo, sadi, ubire i izvozi kukuruz, a naši domaćini, seljaci, sade, beru i izvoze živu.

Još jedan momenat iz Avdićevog citata ukazuje da se radi o glupavoj konstrukciji. Avdić je haman prisluškivao po Doboju pa bejagi zna kako su teroristi kazali da "novac uopće nije problem". A što bi bio problem? Valjda se zna pošto je pet kila žive na crnom tržištu? Valjda su teroristi došli na pravu adresu, čim su do Doboja zapucali iz Italije? Neće valjda tako opasan posao obavljati na amaterskoj adresi? Kazati prodavcu žive za trovanje ljudi da "novac nije problem", van svake je pameti. Novac se podrazumijeva.

Da ne duljimo… Tekst Senada Avdića je logički šupalj sa svih strana. Ta brljotina ukazuje jedino na patološke literarne ambicije svoga autora koji je našao isplativ razlog da izmišlja opasne budalaštine, toliko naivne, glupave, truhle, da ih ne bi štampao ni jedan izdavač roto-romana. U odnosu na te logičke šupljine, lahko bismo ustvrdili da je Senad Avdić glup čovjek, ali nas u tome sprečava činjenica da je njegova glupost: prvo, unosan privatni biznis; drugo, opasnost za našu zemlju.

Paradržavni spomenik

Glavni izvor profiterstva "Slobodne Bosne" su srbijanski i hrvatski budžeti, koji su do daljnjeg otvoreni za svaki vid uništavanja Bosne i Bošnjaka. To ne znači da su sve zapadne zemlje voljne sudjelovati u nastavku s&h agresije. Tim prije što proizvodnja laži o tzv. islamskom terorizmu u BiH pravi lakrdiju od stvarne borbe protiv tog terorizma. Ispada da zapadne vlade imaju isti oblik retardacije kao Senad Avdić. Zapadne vlade definitivno ne žele da njihov medijski advokat u BiH bude neozbiljna i neuračunljiva osoba poput šefa "SB". Zato je komandant EUFOR-a, general Dejvid Liki, 24. VIII 2005., dao sljedeću izjavu: "EUFOR nema informacija o takvim aktivnostima, jer da imamo bar indicija da se tako nešto dešava u ovoj zemlji, istog momenta bismo zajedno sa lokalnom policijom adekvatno reagirali."

Dakle, kome ćemo vjerovati: Senadu Avdiću, koji se stoput dokazao kao patološki lažov, ili komandantu EUFOR-a koji tvrdi da u BiH nema tzv. islamskih terorista? Naše pravusuđe, zasad, ne vjeruje generalu Likiju, čim ne sankcionira opasne laži Senada Avdića koje ugrožavaju bezbjednost BiH i sramote našu zemlju po Svijetu. Jer, Senad je Avdić karika u lancu iz Karađorđeva, njega štite četnici i ustaše, u svim varijantama i kostimima; on ima status paradržavnog spomenika u ovoj dejtonskog paradržavi u kojoj zločinci dobijaju slobodu i čast, a patrioti progon i poniženje.

Senad Avdić će 4. decembra, u 15 sati i 45 minuta, održati predavanje na međunarodnoj konferenciji o BiH, koja će se održati u Frankfurtu. (http://www.soz.uni-frankfurt.de/bosnien/bosnisch_konferenz.htm) Njegovim se lažima vjeruje. Njegove su laži roba na tržištu. Naša istina ne služi ničemu. Jer nema istine bez volje i moći.

Broj 152, 2. IX 2005.

Jakob Finci za nas nije Jevrej, već je ravnogorski Srbin. Preko njega niti možemo, niti hoćemo, voditi zajedničku borbu sa evropskim Jevrejima protiv krstašizacije Evrope, a za bošnjačku i jevrejsku jednakopravnost u Evropi.

Bošnjaci uz Jevreje, Jakob Finci uz četnike

Ako se ostvari nakana da se Evropa ustavno definira kao kolijevka kršćanstva, to će najteže pogoditi Bošnjake i evropske Jevreje. Ova dva evropska naroda bi postali podstanari na svome kontinentu. I jedan i drugi narod nose iskustvo genocida, koji su se dogodili uz prešutnu saglasnost evropskih država. Istjerivanje Bošnjaka i Jevreja iz evropske porodice, udarilo bi pečat na evropsko saučesništvo u holokaustu nad Jevrejima, i u genocidu nad Bošnjacima. Otud Bošnjaci i Jevreji imaju jednake evropske interese. Bošnjaci ne mogu bogznašta promijeniti u sudbinskim tokovima, ali Jevreji mogu. Jevreji su sila kojoj bošnjačka nesila može tek poslužiti kao dokaz da bi još neki evropski narodi bili pogođeni krstašizacijom Evrope. Ali, šta je nas briga što bismo mi za nešto poslužili Jevrejima, kad bi Jevreji u guranju svoga interesa poslužili nama. Pitanje bošnjačkog odnosa prema evropskim Jevrejima nameće se kao jedno od najbitnijih u promišljanju naše evropske budućnosti.

Trenutno, u Bošnjaka se niko ne bavi ovim strateškim promišljanjem. U inteligenciji, i u narodu, različiti su stavovi o Jevrejima. Tradicija nas uči da smo prema Jevrejima stoljećima imali blagonaklon odnos. Od kad smo ih prihvatili nakon progona iz Španije, pa preko Drugog svjetskog rata kada smo ih pred holokaustom skrivali u svojim kućama, familijama, nošnjama, trajalo je to komšijsko pobratimstvo. A onda su Jevreji, u vrijeme genocida nad Bošnjacima, zdimili u Izrael, ili ko zna kuda. Oni su mogli napustiti bosanski pakao, a mi nismo. Nije im bilo ni na kraj pameti da se s nama solidarišu u smrti. Možda ih se može razumjeti. Ali, eto, našim je djedovima bilo na pameti da rizikuju svoje živote skrivajući Jevreje pred nacistima. Kukavički odlazak Jevreja iz Bosne u našim je glavama protresao višestoljetnu tradiciju komšiluka, kojom smo se samo mi, kao domaćini, mogli ponositi. U toj šupljini, u kojoj smo ostali sami sa svojom smrću, nametnulo nam se poređenje sa palestinskom sudbinom. Počeli smo suosjećati sa Palestincima, s kojima niko ne suosjeća, kao ni sa nama, a sve smo Jevreje strpali u Izrael. Sazrela je potreba da evropske Jevreje odvojimo od Izraela, Palestince od Bošnjaka, i da se malo zagledamo u račun, baš onako kako bi to činili Jevreji.

Izrod iz tradicije

Glavna prepreka u reafirmaciji bošnjačkih veza sa Jevrejima je Jakob Finci oko čijeg se zlolika i zlodjela danas vrti cjelokupno bosansko jevrejstvo. Ovaj predratni anonimi građani Sarajeva, koji je bio zaposlen u

nekakvoj bezveznoj firmi, posljednjih je godina postao najmoćniji čovjek u bh. državi. Izgubili bismo mnogo dragocjenog novinskog prostora kada bismo najbrajali čega je sve taj Jakob Finci direktor, čega predsjednik, koliko funkcija i plata ima. Jednostavno rečeno, to je jedna bagava naučna fantastika koja može funkcionirati samo u dejtonskoj Bosni, gdje nema ni jednog jal Srbina, jal Hrvata, jal Bošnjaka, da bude jal pametan jal podoban koliko taj jedan Jakob Finci. Tolike funkcije, tolika moć u jednom čovjeku, prosječnih sposobnosti i sumnjivog morala, ukazuju na svu traumatičnost dejtonskog sistema. No, nećemo dublje o tome.

Neko bezbeli računa da Jakob Finci simbolizira bosansko jevrejstvo i da kao takav može biti vjeran reprezent jevrejskih stoljeća u Bosni. To što je njegova familija ovdje 300 ili više godina ne znači ništa ako se jedan član te familije iskazao kao izrod od tradicije bošnjačko-jevrejskog komšiluka, a nekada, bogme, i pobratimstva. Tog nekog ko Jakoba Fincija gura na sve te pozicije, i daje mu faraonsku moć u nakinđurene ručice, treba obavijestiti da Bošnjaci ovog Jevreja ne računaju u Jevreje, već u četnike, pa je Bošnjacima isto da li na Fincijevim funkcijama sjedio neki Radovan Karadžić ili Jakob Finci. Bošnjaci nemaju ništa protiv da se, eto, ako baš mora, na svim tim funkcijama nađe nekakav Jevrej, ali Jevrej koji će poštovati tradiciju bošnjačko-jevrejskih lijepih odnosa, i Jevrej koji se neće iskazivati kao karadžićevska srbenda. Ovo bi prvo morali razumjeti Jevreji koji guraju Jakoba Fincija, ili koji dopuste da se Jakob Finci gura u jevrejsko ime, jer Bošnjaci u tom Jakobu Finciju odveć ne vide ništa jevrejsko, osim forme koju ovaj mutni tip obilato zloupotrebljava za velikosrpske i genocidne interese. A kad to razumiju sami Jevreji, onda bi to morali razumjeti i međunarodni firauni koji u ime jevrejstva, dakle neke vrste neutralnosti, guraju tog Jakoba Fincija. Konačno: Jakob Finci je pročitan kao sluga velikosrpskih interesa, kao mrzitelj bošnjačkog naroda, kao razarač bosanskog multietničkog duha, kao neprijatelj jevrejstva u Bosni, i takav je tip, barem što se Bošnjaka tiče, sva svoja vrata zamandalio. Njemu nema povratka među Jevreje, one koje pamti tradicija bosanskog komšiluka, i zalud ga je držati tu, među nama, da s kapicom izigrava Jevreja, kad svaki pismen Bošnjak u njemu vidi četnika.

Našminkani Jevrej

Podugačak je spisak aferima Jakoba Fincija koje bismo mogli navesti argumentirajući gore izrečene stavove. Sjećamo se, samo u posljednjoj godini, kako je, kao čelni čovjek Regulatorne agencije za komunikacije, izmišljao tzv. antisemitizam u Bošnjaka, kako je kriminalno zloupotrijebio propise RAK-a da izmisli kaznu od 50.000 maraka za tzv. antisemitsku hudbu na TV Alfa, pa kako je sa istom namjerom kažnjavao još neke bosanske rtv stanice, dok s druge strane nije ništa adekvatno poduzimao da kazni svakodnevno četničenje i pozivanje na zločin Bijeljinske tv, niti nekih drugih karadžićevskih medija. Sjećamo se kako je izletio na sesiju Kruga 99 da nas navuče na referendum o tzv. ustavnim promjenama, a s ciljem da se omogući legalni okvir za otcjepljenje Republike Srpske. Tada su na ovu Fincijevu

podvalu nasjeli i plitkoumni kadaifi iz Vijeća kongresa tzv. bošnjačkih intelektualaca, ali su se nakon naše analize u posljednji čas povukli iz izdaje. Potom, pričalo se da je Finci nešto brljao oko Hagade u toku rata, ali nema nikakvih pouzdanih informacija da je pokušao ukrasti Hagadu i prodati je za goleme pare. Činjenica jeste da su Hagadu čuvali naoružani Bošnjaci, valjda od nekoga ko je htio ukrasti ovo bosansko blago. Ima mnoštvo priča o Jakobu Finciju, od kockarskih, do kriminalnih, ali nas one ne zanimaju. Zanima nas moralna dimenzija ovog našminkanog Jevreja. A o toj moralnoj dimenziji u nastavku nećemo govoriti mi, jer se nama, bošnjačkim, možda ne vjeruje. Neka o tome nešto kaže Tilman Cilh, lider Društva za ugrožene narode i najveći svjetski borac za istinu o genocidu nad Bošnjacima.

Za razliku od Tilmana Cilha koji je prvi svijetu obznanio da je "već prve godine rata postojalo najmanje 200 srpskih koncentracionih logora u kojima je stradalo 250.000 Bosanaca, gotovo isključivo civila", Jakob Finci je, kako tvrde ljudi iz naše dijaspore, hodao po svijetu i pričao o tzv. građanskom ratu u BiH. Tilman Cilh je objavljivao knjige, istraživačke studije, agresiju i genocid nazivao pravim imenom, apelirao na svijet da prekine ubijanje Bošnjaka, prvi je obznanio da je "tokom prve godine agresije na BiH bilo silovano najmanje 20.000 bosanskih žena, pretežno muslimanki", te da su ta "silovanja vršena većinom u logorima, i organizovano", prvi je obznanio da je "najmanje hiljadu džamija dignuto u vazduh i uništeno"... Za to vrijeme, a i poslije, i do danas, Jakob Fincije nije izrekao ni milioniti dio istine o genocidnoj agresiji na Bošnjake, onako, jasno i otvoreno, kako je to rekao Tilman Cilh. Stoga se Tilman Cilh ima smatrati prvi i najupornijim svjetskim borcem za istinu o genocidnoj agresiji nad Bošnjacima, i kad takav svjetski autoritet nešto kaže, onda je to teško k'o giviht, teže i jače od svake naše misli. A šta je o Jakobu Finciju rekao Tilman Cilh?

Jevrejska lakrdija i sramota

U "Oslobođenju" od 2. VIII 2005. objavljena je sljedeća Cilhova izjava: "Bio sam iznenađen kako on negira genocid. Bio sam jako tužan da on na svojim izlaganjima u Njemačkoj zaboravlja i zanemaruje žrtve, žene iz logora za silovanje, ubijene zatočenike Omarske, Trnopolja, Keraterma, Luke Brčko i raznih logora u Foči, kao i više od deset hilajda žrtava u Sarajevu". Odgovarajući na reagiranje jednog ovdašnjeg Fincijevog potrčka, kojeg, možda, možemo nekad tematizirati, u tekstu od 26. VIII 2005. Cilh je dodao: "(...) Ja nisam govorio o Jevrejskoj opštini nego o Jakobu Finciju, koji mi je nakon rata u BiH, nakon zločina u Srebrenici, rekao da se ratni zločini u BiH ne mogu okarakterizirati kao genocid. Smatram da je prisustvo Jakoba Fincija na međunarodnim skupovima i diskusijama problematično" - napisao je Tilman Cilh.

Polemika se inače vrti oko tzv. komsije za istinu i pomirenje čiji je lider, pored desetak drugih liderskih funkcija, upravo Jakob Finci. Ali nas, sada, ne zanima ta četnička komisija. Zanima nas činjenica da je jedan Tilman Cilh posvjedočio da Jakob Finci negira genocid nad Bošnjacima, da

je štetan na međunarodnim skupovima o BiH, po kojim ga, očito, vodaju četnički lobiji, da Cilh pravi razliku između Jevrejske opštine, dakle bosanskih Jevreja, i Jakoba Fincija... Takav nam je antijevrej podmetnut da preko njegovih četničkih operacija razumijevamo bosansko jevrejstvo. Radi se o četničkoj podvali, jer početničeni Jakob Finci ima zadatak da konfrontira Bošnjake sa Jevrejima, i to tako što svoja zla pokriva jevrejskim imidžom, pa prosječan Bošnjak otpor prema Jakobu Finciju transponira u otpor prema jevrejstvu.

Prema našim saznanjima, mnogi sarajevski Jevreji Jakoba Fincija smatraju lakrdijom i sramotom za Jevreje. Oni imaju svoje razloge, a mi svoje. Nama je potrebno savezništvo sa evropskim Jevrejima, a to savezništvo ne možemo ostvariti preko Jakoba Fincija koji je, za nas, osvjedočeni velikosrpski potrčko. Jednostavno kazano – taj Jakob Finci za nas nije Jevrej, već je ravnogorski Srbin. Preko njega niti možemo, niti hoćemo, voditi zajedničku borbu sa evropskim Jevrejima za našu zajedničku jednakopravnost u Evropi.

Broj 153, 16. IX 2005.

Bošnjak koji nije spreman da osudi nekoliko zločina koji su činjeni u ime Bošnjaka, i da suosjeća sa žrtvama tih zločina, takav Bošnjak nije sposoban da osjeti svetost bošnjačke žrtve. Mi koji smo Božijom Voljom ostavljeni u životu, zaduženi smo da gradimo uspomenu na bošnjačku žrtvu, a prvi kamen u toj građevini mora biti kontinuirana distanca od Grabovice, Uzdola, Kazana...

Bošnjaštvo u Grabovici

Polovinom devetog mjeseca postala je aktuelna priča o monoetničkim suosjećanjima sa žrtvama zločina. Najednom se otkrilo da na komemoracijama prisustvuju samo vjerski i politički predstavnici naroda čije su žrtve, ali ne i naroda čiji su pripadnici počinili zločin. Budući da u agresiji na BiH nisu svi jednako stradali, Bošnjaci imaju najveći interes da im se žrtve pamte i da obavezuju političku stvarnost.

Žrtva u avlijskom krugu

Kultura pamćenja je primarni bošnjački interes. Ali, kulturu pamćenja je u bh. kontekstu jalovo graditi na separatističkim, monoetničkim pozicijama, jer ono što nema državne, dakle, multietničke atribute, skončava kao privatna stvar jednog naroda. Ako je, pak, kultura pamćenja rasprostrta na državni prostor, tada je bošnjačka žrtva obavezujuća za sve, kao i srpska i hrvatska. Nama, kao narodu koji je podnio najveće žrtve, ne smiju smetati žrtve iz srpskog i hrvatskog naroda, tim prije ako afirmacija sjećanja na srpske i hrvatske žrtve doprinosi pamćenju naših žrtava u okvirima bh. državne zajednice. Jednako pamćenje svih bh. žrtava istaklo bi razliku u stradalništvu, a time i moralnu superiornost bošnjačkog naroda.

S druge strane, pak, srpske i hrvatske žrtve imaju rezervno mjesto u velikodržavnim korpusima, tako da bh. srpstvo i hb. hrvatstvo ne moraju osjećati ambiciju da se sve bh. žrtve jednako pamte. Danas je bh. Srbima i hb. Hrvatima srodstvenija varijanta učlanjivanja svojih žrtava u velikodržavne mučeničke karavane, nego li promišljanja neke zajedničke bh. komemorije. Svesrpstvo i svehrvatstvo imaju uštimane hegemonističke magnetizme, dok s ove strane uopće ne postoji dugoročna strategija pamćenja bošnjačke žrtve, koje, dakle, u punom kapacitetu nema, bez pamćenja svih bosanskohercegovačkih žrtava.

Bošnjačka ambicija se, kao i u mnogim drugim slučajevima, svela na avlijski krug, valjda i u provincijalnom računu da bi pamćenje srpskih i hrvatskih žrtava moglo umanjiti dimenziju bošnjačkog stradalništva. Zapravo je suprotno: pamćenje svih žrtava, jednakom mjerom, može samo istaći genocidni kontekst u kojem je rođena bošnjačka žrtva. U tom kratkovidom strahu bošnjačka se žrtva tiče samo Bošnjaka, a čini se da postoji put da se tiče svih, podjednako. Da bi se to ostvarilo, Bošnjaci moraju činiti prvi korak, sve dok se ne probije dno srpskog i hrvatskog morala, e kako bi se

na suosjećanje uzvratilo suosjećanjem. Pravo rečeno, Bošnjaci i nemaju drugog izbora.

Otvoreni poziv

Medijska i politička aktuelizacija priče o monoetničkim suosjećanjima sa žrtvama zločina, krenula je nakon što sam 7. septembra, dva dana prije obilježavanja 12. godišnjice zločina u Grabovici, bošnjačkim zvaničnicima uputio otvoreni poziv da prisustvuju ovoj komemoraciji. Da ne bih prepričavao ovaj kratki poziv, ovdje ćemo ga ponoviti:

- "Bošnjački zvaničnici konačno su dužni pokazati trajno suosjećanje spram nekoliko zločina koji su počinjeni u bošnjačko ime, a kojima je ukaljana svetost genocida nad Bošnjacima. Bošnjačka politika nema pravo očekivati da će iko suosjećati sa bošnjačkom žrtvom, dokle god bošnjački narod ne suosjeća sa žrtvama nekoliko zločina koje su počinili bošnjački izrodi.

Svaki zločin koji je počinjen u ime ma kojeg bh. naroda, prvo se tiče tog naroda, a tek onda naroda iz kojeg potiču žrtve. Dokle god se bh. narodi, preko svojih zastupnika, ne ograde od zločina počinjenih u ime srpstva, hrvatstva ili bošnjaštva, dotle će ih pratiti kolektivna odgovornost.

U Grabovici su u noći 8. na 9. septembar 1993. ubijena 33 hrvatska civila. Najmlađa žrtva bila je četverogodišnja Mladenka Zadro, a najstarija Marko Marić, rođen 1906. godine. Nema nikakvog opravdanja što dosad ni jedan bošnjački zvaničnik nije prisustvovao ni jednom komemorativnom obilježavanju ovog zločina. Svakog 9. septembra Bošnjacima je mjesto u Grabovici! Jer, Grabovica se više tiče Bošnjaka, nego Hrvata. Kao što bi se zločin u Ahmićima trebao više ticati Hrvata, nego Bošnjaka.

Upitat će neko: a zašto prvo Hrvati ne odu u Ahmiće, pa će i Bošnjaci doći u Grabovicu? Zato što Hrvati, a i Srbi, imaju rezervnu varijantu, a Bošnjaci nemaju, zato što Bošnjaci moraju prvi svjedočiti spremnost na suosjećanje, kako bi za sebe mogli tražiti isto.

Ako u petak, 9. septembra, bošnjački zvaničnici odu u Grabovicu i odaju poštu nevinim žrtvama bošnjačkog zločina, za očekivati je da bi i hrvatski zvaničnici došli u Ahmiće. Slavenski je običaj da se na žalosti ne poziva."

Ovaj otvoreni poziv je 7. IX emitirala Federalna novinska agencija, a sutradan su ga prenijeli "Dnevni avaz" i "Jutarnje novine". U petak, 9. IX, kada je za 15 sati zakazana komemoracija u Grabovici, u "Dnevnom avazu" je izišao tekst u kome je delegacija Bosanske stranke najavila svoj odlazak u Grabovicu, dok su se o ovom pozivu pozitivno izjasnili i Amor Mašović i Sejfudin Tokić.

Mašović je rekao: "Bošnjaci svojim dolaskom u Grabovicu opet trebaju prvi iskoračiti kao što su to i do sada uvijek činili", a Tokić je rekao: "Ono što smatram važnim i presudno bitnim za budućnost BiH jeste prevazilaženje etničkog karaktera zločina i u tom kontekstu pogrešne logike žaljenja i poštovanja samo svojih žrtava".

Uprkos primjerenoj, dvodnevnoj promociji ideje da na komemoraciji u Grabovici prisustvuju bošnjački zvaničnici – tamo se nije pojavio niko.

Izuzev delegacije Bosanske stranke, čiji opozicioni status ne možemo podvesti pod značenje - bošnjački zvaničnici.

Podoban poziv nepodobnog autora

Znakovito je gibanje političkog ambijenta nakon ovih događaja. Državni tv kanali su izvijestili da je u Grabovici održana komemoracija, ali su ovaj put odjednom otkrili da se tu nije pojavio niko od bošnjačkih zvaničnika. Pravo je čudo kako im to nije upadalo u oko u vrijeme kada je ovim frtaljem BiH vladala SDP-Alijansa. Mogli su i tada, a i sada, prozvati, recimo, Zlatka Lagumdžiju, jer je i on, k'o biva, Bošnjak. Po vještačkoj podjeli na bošnjačke ekstremiste i demokrate, valjda bi bilo prirodno da se upravo SDP-ovi tzv. Bošnjaci pojave na ovoj komemoraciji, jer, eto, njima haman ne smetaju te nacionalne razlike. Ali, niti je ideja za dolazak Bošnjaka u Grabovicu potekla od nekog intelektualca iz njihovog kvislinškog kruga, niti je iko od njih otišao u Grabovicu. Zato su državni tv kanali prešutali moj poziv, dakle, zbog moje nepodobnosti, a ne zbog poziva, iako su imali priliku da dan-dva prije afirmiraju i osnaže ovu ideju, te da utiču na dolazak bošnjačkih zvaničnika. Prešutkivanje poziva im nije smetalo da se poslije dobavežu te ideje i da je tumače kao kvalitetnu i poželjnu. To nam ukazuje da u našem društvu postoje obilježeni ljudi.

Jednako, ili gore, prošla je delegacija Bosanske stranke, koja je zapucala iz Tuzle, pet sati tam – pet sati vam, da bi joj se dogodilo da se njeno prisustvo u Grabovici na državnim tv kanalima tumači kao – stranačka promocija. Urednici državnih tv kanala su taj čin dobre volje srozali do poniženja. E, sad valja postaviti pitanje: a šta fali i promociji, ako je ta promocija u službi pomirenja, povjerenja, tolerancije, multietničnosti?! Da je u Grabovicu došao Lagumdžija bilo bi to tumačeno kao vrhunski demokratski čin. Umjesto da državni tv kanali ovakve iskorake izdignu na nivo općedruštvene vrline i koristi, oni ih tretiraju u ovisnosti od ideološke podobnosti. Neki ljudi i stranke imaju rezervirano mjesto pravednika i boraca za mir i toleranciju, pa makar ništa ne činili, a drugi, opet, rezervirano mjesto ekstremista, mudžahedina, vehabija, pa makar svojim primjerom, konkretno, svjedočili da su bolji i vredniji od ovih lažnih veličina.

Ka životu žrtve

Šteta je što se bošnjački zvaničnici nisu odazvali na poziv da budu u Grabovici. Mogli su svojim prisustvom ojačati moralni kredibilitet bošnjačkog naroda, jer bi se ispostavilo da Bošnjaci imaju snage, superiornosti, da se suoče sa zločinima činjenim u bošnjačko ime. Na to nisam ukazivao samo ja, već, evo, i nekoliko drugih Bošnjaka. Teško je vjerovati da desetine političara iz SDA ne čitaju novine, pa da u dva dana nisu zapazili ove pozive.

Novinari državnih tv kanala jedva su dočekali da u Grabovici ne bude ni jedan bošnjački zvaničnik. Zato su u utorak, 13. IX, u treći Dnevnik, pozvali lidera SDA Sulejmana Tihića, da ga o tome propitaju. Tihić je, i ovaj put, pokazao raskoš svoje (ili naše) zalutalosti. Na pitanje zašto nije bio u Grabovici, odgovorio je: "Da sam dobio poziv, išao bih u Grabovicu. Išao

bih i bez poziva da sam znao za komemoraciju. Nisam bio obaviješten". Tihić nije mogao dati goru izjavu, jer se ispostavilo da laže, da ne zna, da ne vidi... Prvo, morao je znati da se na komemoracije ne poziva, jer je to stvar opće kulture. Drugo, pokazao je da ne zna za komemoraciju, a to znači da ne prati događaje i ne čita novine, a lider koji ne zna šta se oko njega događa, treba da radi neke jednostavnije poslove. Treće, bilo je potpuno jasno da Tihić petlja i laže, što je stvorilo mučan utisak, jer je ipak on, kakav-god, reprezent svih nas, a među nama je mnogo više čestitih i iskrenih ljudi. Napose, ključni dokaz da Tihić govori jedno a čini drugo ispostavio se u četvrtak, 15. IX, kada je u Uzodlu obilježena 12. godišnjica masakra nad 41 Hrvatom, a gdje također nije bio niko od bošnjačkih zvaničnika. Ako se već zglajzalo na Grabovici, popravni je mogao biti u Uzdolu. No, bošnjačka politika očito ne namjerava konkretizirati svoje estradno suosjećanje sa žrtvama nekoliko zločina koji su počinjeni u ime Bošnjaka. Taj sehardžijski provincijalizam, ta intelektualna i patriotska tupavost, ugrožava vitalne bošnjačke interese, koji su direktno ovisni od statusa bošnjačke žrtve.

Konačna je istina: Bošnjak koji nije spreman da osudi nekoliko zločina koji su činjeni u ime Bošnjaka, i da suosjeća sa žrtvama tih zločina, takav Bošnjak nije sposoban da osjeti svetost bošnjačke žrtve. Mi koji smo Božijom Voljom ostavljeni u životu, zaduženi smo da gradimo uspomenu na bošnjačku žrtvu, a prvi kamen u toj građevini mora biti kontinuirana distanca od Grabovice, Uzdola, Kazana... Tek tada, i tek tako, bošnjačka žrtva će imati pravo na dostojanstven život, u pamćenju i u opomeni.

Broj 154, 30. IX 2005.

Ako je naš brat iz Gornje Maoče zagrebačkom novinaru uistinu govorio o džihadu, o našem ratu protiv Evrope, onda se moramo zamisliti nad tom zajednicom tzv. vehabija u kojoj svako može trtljati šta mu je volja i u nevolji činiti još goru nevolju.

Džihad je opstanak Bošnjaka

Svake se hefte dogodi makar po jedan gadan medijski atak na svetost bošnjačke žrtve. U normalnog bi se naroda na proteste odmah dizali svi politički i društveni subjekti. Da Jevreju darneš u Aušvic, da Srbinu darneš u Jasenovac – oči bi kopali! U nas, niko, nimuekaet. Stara je to priča, stoput isklofana, pa je mučno opet postavljati pitanje ugursuznog i nepismenog karaktera bošnjačke politike. Vrtimo se oko činjenice da u Bošnjaka ni jedna politička instanca ne prati medijsku i političku agresiju na bošnjačku žrtvu, od čijeg (ne)priznavanja ovisi politička budućnost BiH, pa i regije. Jer, ako bošnjačka žrtva bude živjela u kontekstu genocida, srpska i hrvatska hegemonija će ostati bez perspektiva; ukoliko se, pak, ta žrtva prikaže kao krivac, kao krvnik, srpsko i hrvatsko zločinstvo nad Bosnom i Bošnjacima dobit će auru pravednosti, i još pride – antiterorizma.

Bošnjačka se žrtva može ubijati, i ubija se, na stotinu načina, ali se jedan ispostavio kao najkraći: optuživanje Bošnjaka za tzv. islamski terorizam. Jedna novina, i ma koji novinar, ne mogu braniti narod od ove regionalne operacije koju podržavaju nekolike zapadne vlade. Mi možemo tek fragmentarno obraditi poneki paradigmatski slučaj. Ali, to nije sistem, to nije kapacitet odbrane kakav zahtijeva kontinuitet medijske i političke satanizacije Bošnjaka. Bez postojanja centra za informativne i strateške operacije, kakvog imaju sve samoodržive nacije, nemoguće je egzistirati kao politički narod. Po nemanju strateškog odnosa prema sebi i svome okruženju, mi prije ličimo na putujuću čergu, nego na naciju. Eto, i pored najbolje volje, teško je pronaći političke elemente po kojima bismo se uporedili makar za Srbima i Hrvatima. To što smo opstali, u genocidu, stvar je nagona, to što slovimo kao politički narod, stvar je slučajnosti, ustavnog naslijeđa; ali, to što smo politički, ekonomski, kulturno, obrazovno, medijski i kako god hoćeš – povaljeni, zatrti u ovih nekoliko godina – e, to je već stvar naših istinskih, nultih, organizacionih potencijala. Mi, kao politički narod, u organizacionom smislu, ne postojimo, pa nas je lahko pokoriti; nisu Srbi i Hrvati toliko sposobni koliko smo mi nesposobni; nisu njihove laži o nama toliko dobre da ih je teško razobličiti, ali mi te laži niti čujemo, niti nas zanimaju, pa ih i ne demantiramo, čime laži postaju istina, čime genocidni kretenluk postaje vrlina, i čime naša plemenitost postaje tzv. islamski terorizam.

Pošto se ne možemo osloniti na bošnjačku politiku, a pošto ne kanimo mirno gledati razaranje naše čestitosti, naše je da pokušamo sačuvati makar nešto. Nije bitno da li ćemo u tome uspjeti. Bitno je da to činimo.

Kandžija nepravde

Postoje informacije, pa i vjerodostojne intencije, da je bošnjačka politika odlučila žrtvovati tzv. vehabijsku zajednicu u BiH kako bi sebe prikazala kao partnere u borbi protiv tzv. islamskog terorizma. Samo totalni mamlazi mogu imati tako glupavu računicu! Jer, ako se tzv. vehabijska zajednica u BiH prikaže kao teroristička, cijeli će bošnjački narod ponijeti takav biljeg. Jer te tzv. vehabije nisu pale s Marsa, oni su dio ovog naroda, njegovih prirodnih različitosti, i prava na različitosti. U Bošnjaka ima i ateista, i srbista, i kroatista, i jehovinih svjedoka, i pankera, i folkera, i svakakvih burgija, pa što ne bi bilo i tzv. vehabija. Stepen netolerancije prema tzv. vehabijama dokazuje do koje je mjere totalitarno i boljševičko ovo društvo koje sebe naziva demokratskim i multietničkim. Na sva se zvona arlauče o jedinstvu različitosti, o toleranciji, ali nikome ne smetaju razni krstaši koji kane pokrstiti Bošnjake, niti kome smetaju, recimo, jehovini svjedoci, smetnja su samo i isključivo tzv. vehabije. Ta nelogičnost ukazuje da se ne radi o prirodnoj smetnji, već o konstrukciji, jer preko satanizacije tzv. vehabija treba da se satanizira bošnjački narod. Agresivna kampanja treba da u Bošnjaka stvori uvjerenje kako bi se uklanjanjem tzv. vehabija riješio problem, jer, konačno, ne bismo imali brade, i skraćene nogavice, pa bismo mogli rahat da ličimo na Srbe i Hrvate. Ali, kad ukloniš brade, i skraćene nogavice, na red će doći sve drugo što nije kao prvo; zasmetat će tada mahrame, francuske kape, ezani, munare, islamske škole… Kad se jednom, kandžijom nepravde, pomjeri granica tolerancije, proces se nastavlja i usložnjava. Mene, osobno, uopće ne zanimaju tzv. vehabije, pa ni jehovini svjedoci, ni peti, ni deseti, zanima me isključivo pravo svakog ljudskog bića da svoju vjeru ispoljava onako kako hoće. Drugo, zanima me činjenica da te tzv. vehabije nikome nisu nanijele nikakvo zlo, pa nije u redu da se nekakvi ljudi kažnjavaju i progone ni za što. Ako bi nekada te tzv. vehabije, ili neko drugi, namjeravao da ugrozi pravni i demokratski poredak, da uzjaše nečiju slobodu, ja bih bio prvi koji bi se tome usprotivio. …Kao što sam još prije 11. septembra bio prvi koji je ustao u zaštitu tzv. vehabija, kada su njihovu zajednicu progonili iz Bočinje, i kada su svi vrli demokrati lajali kako te ljude treba protjerati, i kako im ne treba dozvoliti da se igdje zajedno nasele. Tekst pod naslovom “Imaju li mudžahedini iz Bočinje ljudska prava” objavio sam u “Oslobođenju” 5. septembra 2000. godine. Dogodilo se da se jedna grupa tzv. vehabija sa svojim familijama naseli u Gornju Maoču pored Brčkog, ne sluteći da će koju godinu poslije postati neviđena evropska medijska atrakcija.

Razlike i tolerancija

Svaki bi normalan i demokratski opredjeljen čovjek morao biti sretan što u našoj zemlji žive različitosti, koje se između sebe dopisuju interkulturalnim relacijama, i koje se unutar sebe usložnjavaju u razlikama i tolerancijama. Samo kockasti umovi mogu biti protiv činjenice da u Gornjoj Maoči u miru živi jedna zajednica koja ima svoja pravila ponašanja i vjerovanja. Za mene, pak, ova činjenica svjedoči o bogatstvu moje zemlje koja je, valjda,

toliko široka i pitoma da i daleki tzv. vehabizam može podnijeti u svojoj stoljećima njegovanoj toleranciji. Jer, ako smo u stanju tolerirati malu grupu koja prakticira jedno učenje koje nema korijena u našoj islamskoj, a ni bosanskoj tradiciji, onda smo sposobni i da toleriramo sve one razlike koje su interkulturalnim relacijama nataložile identitet zajedničke baštine. Tek tako postajemo svjesni da su sve naše razlike dopisane onim od čega se razlikuju. Postajemo svjesni dejtonskog apsurda. Prisustvo svake nove razlike učvršćava postojeće razlike kao identitet, kao povijesno pravilo, i suprotstavlja ih ovom povijesnom izuzetku. Ovo bi trebali znati upravo oni (plaćeni) intelektualci koji predvode hajku protiv tzv. vehabija, a ne ja koji među budalama raznih fela slovim kao "komesar vehabija" i "vođa islamske revolucije". Fakat je da simpatiziram te tzv. vehabije, ne što mi se sviđaju, već zbog njihove ugroženosti, jednako kao što sam 1992. štitio lojalne Srbe u Tuzli koje su verbalno progonili bošnjački bolesnici, pa me zbog toga SDA proglasila "četničkom i neprijateljem muslimanskog naroda".

Pošto bošnjačka politika očito namjerava preko ugnjetavanja tzv. vehabija izmišljati svoj antiteroristički karakter, a da nije ni svjesna da tako Bošnjake gura u nepostojeću krivicu, i pošto tzv. vehabije nisu ničim zaslužile tu nepravdu, moje je da im onako, jaranski, komesarski, nešto reknem.

Njujork u Doboju

Obruč se steže. Ne znam gdje će se zaustaviti. Zasad se intencije mogu čitati iz neviđene medijske hajke na Gornju Maoču. Pisali smo kako je izmišljeno da je Gornja Maoča trebala napasti Vatikan, prilikom Papine sahrane, i to sa 11 raketa. Budalaština je obigrala globalno medijsko selo. Bošnjačka politika je sračunato odšutala. Laži se nastavljaju. Gotovo svakodnevno. Prošle je hefte u Doboju nekakvo Udruženje zarobljenika "Vijenac, Vozuća i ostali" zatražilo bratimljenje Doboja sa Njujorkom, Londonom i Madridom, sa obrazloženjem da je "Doboj također bio žrtva sljedbenika ćelija Al-Kaide". A sjećamo li se kako je Senad Avdić koju heftu prije objavio da baš u muslimanskom dijelu Doboja Al-Kaida nabavlja deset kila žive za trovanje vodovoda u Italiji?! Zar je slučajno to guranje Doboja u svjetski medijski eter?! Ovo Udruženje iz Doboja je zatražilo od Pedija Ešdauna da se "formira komisija za utvrđivanje zločina domaćih i stranih mudžahedina", te da se "utvrdi kome je namenjeno 28 odsečenih srpskih glava u Iranu i još toliko u jednom kabinetu u Sarajevu, koje su mudžahedini uputili kao dar sa ozrensko-vozućkog ratišta". Dakle, ukupno 56 glava. Ali, otkud baš po 28 glava, i tamte, i vamte?! Pamtimo da baš Senad Avdić, i njegovo FTV izdanje, godinama objavljuju slike dvije-tri odsječene glave. Nije sporno da je taj što je sjekao srpske glave nanio golemu štetu Bošnjacima, ali je znakovito što se te glave koordinirano šutaju po medijskom prostoru, s ciljem da se od Doboja stvori prvi grad na Zemlji koji je bio žrtva tzv. islamskog terorizma. Jakako, cilj je skrenuti pažnju sa Srebrenice i svih naših Srebrenica, a izmišljanje tzv. islamskog terorizma – najkraći je put.

Druga, friška budalaština je teza da je BiH "tranzit za terorističke aktivnosti". Kad su sarajevski plaćenici uočili da ničim konkretnim ne mogu

opravdati izmišljotine o tzv. islamskom terorizmu, jer od te izmišljotine nikad niko nije stradao, onda su izmislili da Al-Kaida koristi BiH kao tranzit, pa joj ne odgovara da ovdje pravi belaj. Tako je izmišljeno i da iz Maoče potiču rakete za napad na Vatikan. Međutim, cirkus se usložnjava sa činjenicom da je komandant NATO-a u BiH general Luis Veber upravo "izrazio bojazan od terorističkih aktivnosti koje prolaze kroz BiH". Beogradska "Politika" je 29. VIII objavila tekst gdje se tvrdi da je u BiH stiglo 30.000 mudžahedina kojima se gubi svaki trag. Oni tvrde da "posle obuke teroristi iz BiH putuju po svetu ili na krizna žarišta u Irak, Tursku ili Čečeniju". O kakvoj se nebulozi radi dokazuje činjenica da je Amerika utvrdila da u vrijeme agresije u BiH nije bilo više od 500 mudžahedina. Da je u BiH sletilo 30.000 ovaca to bi neko morao uočiti, a kamo li čitav jedan grad mudžahedina. Svejedno, istina nikad nije bila ono što nosimo u glavama, već tekst koji se napravi i kvalitetno plasira. Zasad je istina da u BiH spava 30.000 mudžahedina. Bošnjačka politika na to ne reagira. Haman ne čitaju novine, plaće male, a novine skupe.

Opstanak je u mudrosti

Posljednjih mjesec-dva u štampi susjednih zemalja pojavilo se nekoliko bombastičnih tekstova o Gornjoj Maoči, a sve u kontekstu postojanja mudžahedina u BiH, kao pretnje bezbjednosti Evrope. Odmah nakon reportaža u nekoliko zagrebačkih listova ovdašnji je HDZ apelirao na bezbjednosne službe. Trlababa… Nije sporno što novinari traže i izmišljaju senzaciju, što dušmani BiH svaku šansu dočekaju na volej, pa nije sporno ni to što imamo sramnu bošnjačku politiku. Sporno je kad sami sebi, tamo gdje se čini da smo svjesni, i sabrani, nanosimo štetu.

Razgovarao je taj nekakav zagrebački novinar sa tim nekakvim tzv. vehabijom iz Gornje Maoče. A onda je ovaj naš brat ufatio šansu da njemu, tom novinaru, saspe istinu u brk, te o džihadu, te o džihadskom odgoju svog djeteta, te o nepomirljivostima, što će ga reći, o ratovima koje ćemo mi, muslimani iz Bosne, ovaj goloruki, razoružani prcvoljak, voditi protiv kršćana… Ako te nebuloze nije rekao ovaj naš brat, ako ih je novinar izmislio, trebalo ih je demantirati. A ako je sve te nebuloze rekao ovaj naš brat, onda se moramo zamisliti nad tom zajednicom tzv. vehabija u kojoj svako može trtljati šta mu je volja i u nevolji činiti još goru nevolju.

Allahova volja nije da nestanemo sa ovih prostora, kao muslimani, i kao Bošnjaci. Nestat ćemo ako ne budemo uvažavali tijesne mogućnosti našeg opstanka. A opstanka nam nema bez tolerancije i suživota, pa čak i ako se prema nama nikad ne iskažu ni tolerancija, ni suživot. Mi moramo istrajavati na pacifizmu, na koegzistenciji, na volji za komšilukom, pa makar se to nekima i ne sviđalo – jer, jednostavno, drugog puta nemamo. U našem je iskušenju - brate - džihad u opstanku, a opstanak u mudrosti, a mudrost u vjeri, a vjera u džihadu.

Broj 155, 14. X 2005.

Lovrenovići, Hemoni, Senadi vaki i naki, Senke and comp. i dalje će biti demokrate i favoriti, iako su jeftini, zakupljeni fašisti, smrdljiva sluz sa dna kupusne kace, čim getoiziranom i potlačenom bošnjačkom narodu pokušavaju imputirati fašizam, hegemoniju, diskriminaciju.

Odgajanje haosa

Za deset dana u tuzlanskom kraju su se dogodila tri porodična krvoprolića. U Živinicama i u Lukavcu brat je ubio brata. U Kalesiji su se izbole noževima dvije orođene familije, a u Lukavcu, opet, dva su brata Bošnjaka tukli do smrti jednog Hrvata. Zbilo se i nekoliko "redovnih" ubistava. Negdje kod Lukavca je izmasakrirana jedna nana.

Bajram je osvanuo u detonacijama. U deset ujutro kafići su bili krcati pijanim Bošnjacima. Srbijanske zvezde su gostovale u restoranima i diskaćima. Orio se turbo folk, cičalo se, žderalo se, obesmišljavao se, u ime islama, i islam i ramazan. Šta nam se ovo događa? Bjesnilo. Ubrizgano. Ono isto bjesnilo koje progoni Srbe, dok se pokušavaju kutarisati svojih 500 godina taloženih turskih gena, pa zaludno genocidima gone slavenske, bjeloopute, vitke, nadrasle ih Bošnjake. Geni se ne nasljeđuju samo, oni se i dograđuju, pa je tako u naš slavenski prostor ubrizgan srbo-turbo-turski košmar, koji od naših ljudi stvara pijandure, siledžije, štetočine. Jakako, narod nikad nije kriv ni za šta, jer se narod oblikuje, zauvijek je kriva inteligencija koja i kad ništa ne čini opet nečinjenjem čini to što neko drugi čini. Bošnjačka je inteligencija kriva što je dopustila da nakon genocida nastavimo tamo gdje smo stali 1992., kada nam je dlaka falila da se posrbimo, poput onih nekakvih muslimana u Vojvodini što, tobejarabi, za Kurban-bajram kolju krmad.

Bošnjaci su jedan čudan fudbalski tim bez golmana koji niti igra, niti tumara po terenu, već se ugleda na protivničke igrače, pa sebi zabija golove. Jerbo, uvijek drugi znaju šta je za nas bolje. Da klanje ne boli, pustili bi mi i da nas kolju, za naše dobro. Odbrana je bila stvar fizičkog nagona, a ne svijesti. Nesvijest se nastavila, u kritičnoj masi, a šutnja intelektualaca je generirala bjesnilo u svim porama. Nerad je uzrok svakog zla. Nemanje kompasa i upijanje tuđinskih ciljeva stvorili su od nas akumulaciju zla i zluradosti. Ta energija se preljeva tamo gdje insan najmanje očekuje. Bajramsko terevenčenje, pivske flaše, razasute šprice, pijane žene na jal prvoj, jal drugoj bajramskoj fešti, a sve to garnirano sa vijestima o braći koja su ubila braću, tek je vrh truhlog brijega, ispusni ventil što pišti košto pišti lokomotiva koja ovu bošnjačku kompoziciju vozi u džehenem.

Zloba iz groba

Zlo je postalo vrlina. Malo se ko stidi sujete, mržnje, poganluka. Dobrota je prognana. Uspostavljen je nepisani konsenzus o mlaćenju vrijednosti. Neki dan sam se u to, ponovo, uvjerio.

Svake nedjelje imam jednosatnu emisiju na Radiju BiH u Sent Luisu, u Americi, gdje živi naša najbrojnija zajednica u dijaspori, oko 50.000 Bošnjaka. U toku ramazana organizirao sam prikupljanje pomoći za jetime. Sakupljeno je 3.000 dolara. Sa urednicima Radija, Amirom Hotićem i Murisom Bajrićem, odlučio sam da se pomoć uoči Bajrama dodijeli Domu za djecu bez roditeljskog staranja u Tuzli, a da je uruči Arif Ahmetašević, internacionalni humanista godine. Novac sam mogao uručiti i ja, ali duša mi je već bila zadovoljna spoznajom da je akcija koju sam poveo uspješno završena. Htio sam da novac uruči Arif, čovjek kojemu je kćer ubijena u masakru na Kapiji, i koji je odlikovan za praštanje zarobljenim srpskim vojnicima. No, uredništvo Radija je tražilo da se i ja nađem tu, prilikom uručenja, jer ljudi u Sent Luisu znaju mene, a ne znaju Arifa. Redakcijski kolegij Radija je svim našim medijima, dakle i tuzlanskim, uputio poziv u čijoj prvoj rečenici stoji: “U srijedu, 2. novembra 2005., u 11 sati, u JU Dom za djecu bez roditeljskog staranja u Tuzli, bit će upriličeno uručivanje donacije od 3.000 dolara koje je, na poziv Fatmira Alispahića, sakupila bh. dijaspora iz američkog grada Sent Luisa.” Od mene je traženo da pred novinarima saopćim kako je Western Union pošiljku oslobodio svojih prihoda od 134 dolara, i tako se upisao u donatore.

Od desetak tuzlanskih medija, i pet-šest raznih dopisništava, u Domu se nije pojavio niko! Istog je dana na TV Tuzlanskog kantona emitirana reportaža o taksistima koji su u Dom donijeli deset torti koje koštaju, recimo, 200 maraka. To što su naši ljudi u dalekom Sent Luisu sakupili preko 5.000 maraka za tuzlanske jetime, nije vijest za tuzlanske medije. Da skratimo… O čemu se radi? Jača je tuzlanska mržnja prema Fatmiru Alispahiću, nego tuzlanska ljubav prema jetimima! …Nego tuzlansko poštovanje prema ljudima u Sent Luisu koji su odvojili skupocjeno vrijeme da bi u ovom ogromnom gradu putovali do Radija da u Tuzlu pošalju pet, pedeset ili stotinu dolara.

Fascinantno je patološko suglasje svih urednika da prešute ovaj događaj. Moguće je razumjeti postojanje jednog ili dva uboga stvorenja, ali je teško prihvatiti total, apsolutno jedinstvo u ljubljenju zlobe. Tim prije što ta zloba nije dogovorena, uspostavljena je odvojeno, svaki je urednik za sebe odlučio isto: Ignorirati, zbog Fatmira.

Ali, ljude u Sent Luisu ne zanimaju ove bolesti. Oni hoće da se poštuje njihova dobra volja. A ako Tuzla ne poštuje tu volju, onda će ljudi iz Sent Luisa idući put pomoći nekoga drugog. Urednici tuzlanskih medija tako nisu nanijeli nikakvu štetu Fatmiru - već djeci bez roditelja - čiji je život osuđen na dobrotu, koju valja hraniti i poštovati.

Osobno, bio sam zgađen na ovim suglasjem zlobe i primitivizma. Oguglo sam na razne udarce, pa bih tako prekabulio i ovaj. Ali, ja sam bio dužan ljudima u Sent Luisu preko Radija saopćiti kakav je u Tuzli bio odjek njihove dobre volje. Šta da im kažem? Da nije bilo odjeka? Da niko za njihovu dobrotu nije ni čuo? Zbog mene? Normalan um to ne može razumjeti. A da ih slažem? Ne mogu lagati.

Sva sreća, Arif je imao volje da protestira kod urednika. Saznao je na Televiziji TK da nekakva urednica mrzi Fatmira pa nije dala da se objavljuje

ova vijest. To mu je saopćeno kao normalna stvar: neko nekoga mrzi i kvit. Mržnja je preča od društvenog interesa i same istine. Onda je Arif upozorio menadžment da jedino jetimi mogu štetovati u toj zloupotrebi javnih medija za privatne mržnje. Tek tada je na dva-tri tuzlanska medija objavljena vijest o donaciji iz Sent Luisa. Ostali lokalci su i dalje šutjeli, dok su vijest objavili "Avaz", "Glas Amerike", "Dojče vele", FENA… Donacija za tuzlanske jetime je tako postala bitnija za sve osim za Tuzlu. Sramota je to koju oboljela Tuzla ne može razumjeti.

Pravi su krivi što su živi

Uz pojavu sataniziranja Bošnjaka, ide nakana izmišljanja fašista u bošnjačkom narodu. Eto, neki dan je kolumnist "Dana" Aleksandar Hemon napisao da nekakav hrvatski fašist don Živko Kustić i ja, haman kao bošnjački fašist - život pretvaramo u pakao. Taj Hemon je jedan od onih fašista koji izmišljanjem bošnjačkog fašizma brane srpski i hrvatski genocidni fašizam. Nešto slično sam napisao za Ivana Lovrenovića prije dvije godine, kada je ovaj veliki Hrvat i lažni bosanski rodoljub novinare "Avaza", "Ljiljana", "Waltera", "Jutarnjih novina" nazvao fašistima. "Dani" su dva broja posvetili ovom slučaju, Federalna tv je pravila specijalne emisije o mojoj navodnoj uvredi Ivana Lovrenovića, Krug 99 je organizirao sesiju, učesnici Sarajevskih dana poezije su potpisali peticiju u odbranu Lovrenovića ("I.L. je najmarkantnija intelektualna figura u Bosni i Hercegovini!"), a brojni intelektualci su u bh. i hrvatskim medijima davali intervjue i pisali tekstove protiv mene, a za Ivana (Mahmutćehajić: "Napad na Lovrenovića je sramota i mrlja na bošnjačkom narodu.") Niko od njih, dakako, nije tematizirao činjenicu da je Ivan Lovrenović 21 bh. pisca koji su potpisali peticiju protiv montiranog procesa "Pogorelica" - uporedio sa hajvanima, niti da je fašistima nazvao novinare četiri bh. lista. Jer, Ivanu se može, a nama se ne može.

Dvije godine poslije, ovih dana, komentator "Oslobođenja" Zija Dizdarević čereči Ivana Lovrenovića, ali danas niko ne napada Ziju, niti iko brani Ivana. Jer Zija je u startu multikulturan, a Fatmir je u startu mudžahedin. Zija je najednom otkrio da "Lovrenoviću odjednom smeta zahtjev za snaženje bh. države na račun entiteta", da izmišlja "odbojnost spram hrvatskog jezika", iako su "nebrojeni Bošnjaci kroatizirali svoj jezički izraz, a sve opštine u Sarajevu naprasno postale općine". Zija piše: "Lovrenovićeva optužba da su Bošnjaci kapilarno prožeti težnjom za hegemonijom i diskriminacijom je šokantna insinuacija". Zija oštro kritikuje Lovrenovićevu optužbu da su Bošnjaci glavna prijetnja održivosti bh. države.

To što je Zija danas otkrio, ja sam otkrivao dvije godine prije. Analizirao sam nekoliko, nasumice odabranih, Lovrenovićevih tekstova. Evo nekoliko primjera. U tekstu "Sarajevo, na visoku gledu" ("Dani", 2. V 2003.) Lovrenović piše o pomuslimanjenju Sarajeva. Samo bi kršćanskom paranoiku mogao zasmetati sljedeće svakodnevlje: "Možete vidjeti kako na tom autobusnom stajalištu (…) upućuju glasne pozdrave lijevo i desno: selam alejkum, selam alejkum". On kaže da se "šarm Sarajeva pretvara u svoju suprotnost – u nepodnošljivu ružnoću i, još jednom, u izvor strepnje i stra-

ha za one koji su s druge strane". U tekstu, "Suživot pod dominacijom" ("Dani", 1. IV 2003.), Lovrenović je također iskazao svoju islamofobiju. On odgovara na reakciju g-đe Mensure Musabegović koja je u nekom njegovom tekstu prepoznala blasfemiju islama, pa kaže: "Nema, draga gospođo, toga šerijata pod kapom nebeskom (...) koji bi mogao usrećiti ikoji narod, ikojeg pojedinca komu je nametnut kao dominacija". Za Lovrenovića, Šerijat je nesreća, a ako je Šerijat nesreća, onda je i islam nesreća. I u drugim svojim tekstovima Lovrenović je gonio "islamsku opasnost". Kao što je Krug 99 optužio reisa Cerića da je kriv što je Muamer Topalović počinio zločin nad porodicom Anđelić u Kostajnici, tako je i Ivan Lovrenović, u tekstu "S Bogom oružje" ("Feral", 4. I 2003.) odbacio reisovu osudu zločina, kao nedovoljnu: "- Zgodno zvuči: zločin u ime vjere je zločin protiv vjere, ali, ozbiljno govoreći, to nije ništa više od ovještaloga sofizma" (sofizam – lukavo lažan zaključak, op.a.). Ovo je tek iluistrativni djelić iz šire analize Lovrenovićevih tekstova koju sam napravio kako bih dokazao da Lovrenović jeste lažni patriota i presvučeni velikohrvat.

Na mene se tada sručila opaka medijska sila. Niko nije htio vidjeti argumente, svi su željeli vidjeti mene na banderi. Gdje je tada bio Zija Dizdarević da razumije ono što tek danas razumije? Gdje su danas svi oni Lovrenovićevi odvjetnici da osude Ziju? Ili su shvatili da je Fatmir bio u pravu? Taman posla, Fatmir ne može biti u pravu ni kad je u pravu, niti može biti dobar ni kad čini dobrotu. U ovom totalitarnom društvu su određene uloge krivih i pravih, i kad su pravi krivi, a krivi pravi. Nekakva bezvezna urednica sa Televizije TK će i dalje biti urednica, iako je osvjedočena štetočina i zlo(ko)bnica. Lovrenovići, Hemoni, Senadi vaki i naki, Senke and comp. i dalje će biti demokrate i favoriti, iako su jeftini, zakupljeni fašisti, smrdljiva sluz sa dna kupusne kace, čim getoiziranom i potlačenom bošnjačkom narodu pokušavaju imputirati fašizam, hegemoniju, diskriminaciju.

Komitet i autoritet

Bjesnilo koje vlada ovim društvom njihovo je zlodjelo. Jer oni, uz podršku zapadnih vlada i donatora, a za račun srpske i hrvatske hegemonije, na tumbe okreću sistem vrijednosti, generiraju haos, bezumlje, nasilje u mišljenju i ponašanju. To što danas, za sedam dana, na 600.000 stanovnika u Tuzlanskom kantonu, tragedija uđe u desetak porodica, rezultat je haotičnog sistema koji se ne obrazuje sam od sebe, već upravo od ovih komitetskih autoriteta. Ovaj sistem je u njihovim, a ne u našim rukama. Sve što se događa, njihovo je. Oni imaju medije, zapadne vlade, sudsku i policijsku vlast, oni su autori zla koje nas obuzima. Mi imamo dobrotu, antifašizam i antiterorizam, bosnoljublje i toleranciju, i to, zasad, samo Bogu i sebi možemo svjedočiti. Jer mi smo oklevetani. Onako kako je oklevetan glavni lik u Kafkinom romanu "Proces".

Broj 157, 11. XI 2005.

U stranačku kasu SDA mjesečno se slije oko 200.000 maraka, ali SDA ne želi izdvojiti ni 20-inu ovih para za pokretanje sedmičnog nacionalnog lista. Za to vrijeme desetine izuzetnih bošnjačkih autora skapavaju u socijalnoj bijedi, bave se raznim poslovima, jer njihova analitička pismenost ne treba bošnjačkoj politici. Srbija bi prije potonula nego svoje najpismenije ljude ostavila na ulici. U Bošnjaka, pak, pismenost skapava, nepismenost caruje. Zato više nismo politički narod, več čerga, jer politički narod ne može postojati bez političke pismenosti.

Bošnjaci su jedini evropski narod koji živi u informativnom mraku

Nema naroda bez politike, a tog političkog naroda nema bez medija koji razmatraju sve aspekte bitne za njegovu opstojnost. Ovu rečenicu demantira postojanje Bošnjaka. A to da li Bošnjaci postoje, ili u svome formalnom postojanju sadržajno nestaju, kopne, golemo je pitanje. Bošnjaci su jedini narod u Evropi, a vjerovatno i šire, koji nema ni jedan jedini medij u kome bi se mogla objaviti analiza ma kojeg problema. Nakon pada komunizma, Bošnjaci su imali nekoliko revijalnih listova, a unazad nekoliko mjeseci – nemaju ni jedan.

Nad Bošnjake se nadvila informativna mrakača. Gora, teža, opasnija od one komunističke. Jer, u komunizmu je Partija propisivala mogućnost života na škrge, pa je informativni mrak bio stvar više sile. Bošnjačka informativna zatočenost danas nije tek rezultat dušmanske volje da se ovaj narod izolira u fizičkom, ekonomskom, kulturnom, pa i u informativnom smislu. U ovoj blokadi saučestvuje bošnjačka politika, koja ima i para i mogućnosti da ne dozvoli potapanje Bošnjaka u informativni bezdan. Zato je ova tama opakija od komunističke.

Jedno je to što su bošnjački neprijatelji dočekali svoju najavu od prije koju godinu da će doći do gašenja patriotski orijentiranih medija u Bošnjaka, koje su oni proglasili fašističkim, fundamentalističkim, desničarskim. Drugo je to što bošnjačka politika ni jednim stavom, ili gestom, da ne kažemo strategijom spasa, nije reagirala na informativno potapanje Bošnjaka. Treće je, i najopasnije, to što ni jedan bošnjački autor(itet) nije primijetio da smo informativno porobljeni, niti je iko javno osjetio strah zbog ulaska u prostor u kome će neko drugi misliti u naše ime.

Kada je 2001. kvislinška SDP-Alijansa zajmila progoniti Bošnjake, dekretom ukidati selam, nosati krmad oko džamija, montirati procese, poput “Pogorelice”, ili sprovoditi državni terorizam, kao u slučaju tzv. Ažirske grupe – Bošnjaci su imali nekoliko medija u kojima je ovom zlu suprotstavljena istina, kritika, demokratija, sloboda misli. Danas kada bi se pojavio ma kakav od sličnih političkih zločina, Bošnjaci ne bi imali gdje odgovoriti. Iduće godine su izbori, okupirani izborni mehanizam olahko može vratiti

na vlast komunističke vampire, i zlo se može nastaviti, i produbiti. A da se ništa i ne promijeni na gore, da nad nama i ostane ova zagubljena i troma SDA, dovoljno zla nas opasuje da je suludo, hajvanski, prepustiti mu se.

Praćkama protiv tenkova

Do unazad pola godine Bošnjaci su imali nekoliko listova u kojima su se mogle objaviti šire analize pojava od kojih ovisi politički, ekonomski, kulturni i svaki drugi život bošnjačkog naroda. Nakon gašenja "Ljiljana", i raspada "Waltera", prije neki dan su ugašene i Ljevakovićeve "Jutarnje novine". Ostao nam je "Dnevni avaz", kao i mnoštvo "Avazovih" izdanja koja ne tretiraju političke teme. "Avaz" je najmoćniji medij u zemlji, ima sluha za bošnjačka pitanja, ali koncepcija ove novine ne dopušta širi, analitički pristup temi. Šteta je što "Avaz", poput "Oslobođenja", nema neki sedmični podlistak u kojem bi se objavljivale analize aktuelnih pojava i događaja. Možda "Avaz" strahuje da bi makar subotnjim intelektualiziranjem novinskog prostora izgubio masovnu, frizerajsku, tramvajsku publiku. "Avazovo" površno usmjeravanje tema i događaja predstavlja značajnu branu u rastakanju Bošnjaka. No, dubinske analize nisu potrebne toliko narodnim masama, koliko ljudima koji se bave politikom, i koji predvode javno mnijenje. Ovako, Sulejman Tihić nema gdje pročitati da nije najpametniji, jer u javnom prostoru ne postoji ništa pametnije od njega. To nije dobro ni za političara, ni za narod. Ponajmanje su tu bitni kvalitetni autori, poput Seje Omeragića, nekadašnjeg urednika "Ljiljana", koji danas hodaju bez posla i ko zna kako žive. Mada, normalno društvo nikada ne bi pustilo na ulicu, na skapavanje, desetine dobro pismenih ljudi, koji bi morali, kao nacionalni interes, biti egzistencijalno i profesionalno zaštićeni. To što danas novinari "Ljiljana", "Waltera", "Jutarnjih novina" imaju socijalni status klošara, iako su intelektualno iznad svakog političara, to je najveća bošnjačka nacionalna sramota. Zamislite Srbe da na ulicu izbace Matiju Bećkovića, Dobricu Ćosića, Rajka Nogu, Miroslava Lazanskog i druge kreatore svoga, kakvog-god, nacionalnog bitka. Prije bi Srbija propala pod zemlju, nego što bi se njihovi politički pismenjaci suočili sa egzistencijalnom golgotom. Mnogi bošnjački autori koji su opismenjavali časnu borbu za bošnjački opstanak, danas su na margini, svake vrste. A najteža je ona socijalna, jer ti ljudi imaju djecu, a nemaju je čime nahraniti.

Ti ljudi trebaju nepismenoj bošnjačkoj politici, koja ima para za svoje opismenjavanje, ali pare ne da, jer joj je lakše živjeti u uvjerenju da je vrh umovanja u Bošnjaka. Zato će Tihić na Hrvatskoj tv lupetati gluposti, blehnuti u laž o hrvatskoj ugroženosti, a da neće znati poručuti kako su Hrvati 1991. činili većinu na 16 odsto bh. odsto teritorija, dok danas uzurpiraju 27 odsto, pa je svaka priča o njihovoj ugroženosti apsurdna. Bošnjački autori koji hodaju bez posla, i hljeba, znaju ovaj, i hiljade drugih podataka koji bi valjali bošnjačkoj politici, ali ta politika nema ambiciju pismenosti, jer je sva ukorijenjena u totalitarnom obrascu po kojem su partija i lider iznad svega, tobejarabi, ovozemaljskog i onozemaljskog.

Bošnjačka politika, dakle SDA i druge stranke koje se deklariraju ka bosanskom integralizmu, imaju kamaru para, od kojih je samo jedan djelić

dovoljan za pokretanje nacionalnog heftičnika. Onoliko para koliko dobije zastupnik u parlamentu, toliko dobije i stranka na njegovo ime. A pogotovo vladajuća stranka. SDA tako na 35 zastupnika u Federalnom parlamentu mjesečno u stranačku kasu stavi najmanje 70.000 maraka. A gdje su ostali parlamenti? Dakle, od oko 200.000 maraka koliko se mjesečno slije u kasu SDA (a gdje su i ostale tzv. patriotske stranke?), ne može se izdvojiti desetak hiljada maraka za pokretanje i održavanje političkog magazina. Niti za upošljavanje izvrsnih bošnjačkih analitičara koju su danas konzumenti "Merhametove" pomoći, i kao takvi svjedoče poraz bošnjačkog naroda. Bošnjačka politika nema čime pravdati ovaj bankrot morala i patriotizma. Pare koje bi morale služiti nacionalnim interesima, služe za ko zna kakve tantavice.

Zato medijska slika u BiH danas nalikuje na vojne potencijale iz 1992. godine. Imamo do zuba naoružane Srbe i Hrvate, i još pride njihove satelite u Sarajevu. Baška je što Srbi i Hrvati u BiH imaju po nekoliko dnevnih i periodičnih listova, što vladaju radio-televizijskim sistemom, a uz to u Sarajevu imaju dva dnevna i tri revijalna lista koji se uzaludno prodaju kao bosanski i demokratski. Bošnjaci, dakle, nemaju ništa, izuzev ekspresnog "Avaza" i, evo, "Saffa", koji se ne može tretirati kao politička revija, jer je poglavito vjerski list. Na frontu bi to djelovalo kao da praćkama ratujemo protiv tenkova.

Isparavanje živih sjena

Četnici i ustaše su, znamo, prvo ubijali bošnjačke intelektualce. Dejtonsko Karađorđevo je sa javne scene prvo pomelo uspravne Bošnjake. Na državnim tv kanalima ćete vidjeti redovnu ekipu plaćeničkih, intelektualnih terorista, ali nećete vidjeti gordog bošnjačkog pisca, publicistu, novinara. Ko god svojim radom svjedoči bošnjaštvo – orvelovski je isparen. Ovaj proces se mogao osjetiti prije koju godinu, ali se ni u budžaku nije moglo naslutiti da ćemo tako brzo kleknuti na medijskom polju. Sad bismo mogli ovdje isporučiti barem stotinu uglednih bošnjačkih imena - koji žive život sjene - kao što je do svoje smrti živio Ahmed Muradbegović i mnogi drugi nekomunistički bošnjački intelektualci. Nad javno djelovanje ovih znamenitih Bošnjaka stavljen je embargo. Oni, doduše, mogu raditi, ali se za njihov rad medijski neće znati. To je isto kao i da ne rade, kao i da ne postoje. Mogao je i Muradbegović 27 godina svog života u komunizmu pisati šta ga je volja, ali sam sebi. To što ćemo negdje promovirati Isnamov ili Zilhadov roman pred stotinjak ljudi, naš je plafon. Medijski sistem je rezerviran za zl-umove koji se prikazuju kao državna pamet. Zilhad ili Isnam ne mogu na tv, jer svjedoče bošnjačku tragediju. Embargo, poput onog nad Muradbegovićem, nad svima je nama koji nismo u šejtanskom kolu. Ali, komunizam je bešumno isparavao ljude, i nije se hvalio tim zločinima. Ovaj dejtonski fašizam javno promovira izolaciju nepodobnih Bošnjaka. Osobno bih mogao navesti mnogo takvih primjera. Evo, Slobin omladinac Senad Avdić je u januaru ove godine preko Federalne tv otvoreno poručio: "Fatmir Alispahića treba na izvjestan način izolirati od javnog uticaja, jer

jednostavno njegovo djelovanje je potpuno pogubno". Istu direktivu je preko organa "Oslobođenje" (23. V 2003.) uputio i drug Mirko Šagolj: "Fatmir Alispahić je opasna politička pojava, a intelektualci su u prvom redu obavezni da mu stanu na put". Njihova dirkektiva bi se mogla mačku o rep objesiti da moj narod ima svoje medije. A pošto nema, i ja sam, više-manje, ispa-ren. I, čini mi se, sve ispareniji.

Moja se gorčina, a vjerujem i gorčina mojih kolega iz "Ljiljana", "Waltera", Jutarnjih", ne tiče toliko ovih vragova&šagolja, koliko menadžera koji su uništili ove listove, i bošnjačke politike koja o svemu niti je šta mislila, niti šta misli. To šta su proživljavali novinari ovih listova ravno je najcrnjem divljem kapitalizmu. Čujem da gazde u kafićima varaju konobare onako kako su nas izvarali direktori listova, kojima nikad nije falilo ni skupih kola, ni vikendica, ni krkanskih trpeza. ...Biće plata, nema plate, radi, piši, biće, pa bude sto maraka, a 500 ti dođem, pa opet sto, pa hiljadu ti dođem, pa haj haj dok se ne pogledaš u ogledalo i kažeš: meni patriotizam, a gazdi lova.

Patriotizam na stočnoj pijaci

Novine koje su u narodu slovile kao patriotske, jer se preko njih branila čast Bošnjaka, bile su djelo autora koji se nisu prodali, već su za minornu i neredovnu nadoknadu nosili teret informativne borbe. S druge strane, menadžeri ovih novina su, očito je, u patriotizmu vidjeli mogućnost zarade. Njima je isto: da li trgovali sa patriotizmom ili na stočnoj pijaci prodavali volove.

Jedina vrijednost koja je preživjela iz ovih propalih projekata jesu autori. Ali, oni su sada na najboljem putu da se počnu baviti nečim drugim. Da li će taksirati, otvoriti granap, kopati kanale, ili iseliti iz Bosne, ko zna. Oni će se baviti poslovima kojima se može baviti svako, jer onaj rijetki dar pismenosti koji im je Bog dao, bošnjačkoj politici – ne treba.

Bošnjaci ne mogu opstati bez političke pismenosti. Ovi prevareni, povrijeđeni, ostavljeni, zaboravljeni, neuposleni bošnjački autori, o kojima smo govorili – najviši su nacionalni interes. Oni su naša politička pismenost! Politička budućnost!

Broj 158, 25. XI 2005.

Pred nama je konkretan problem. Zapad kreira i instalira projekat naše memorije, i u tom projektu koristi face poput britanskog popa, ili ovih bošnjačkih popova, poput Senke Kurtović i Senada Avdića. Oni hoće da mi pamtimo kako oni hoće, i preko ljudi koje oni hoće. Šta se, zapravo, želi učiniti sa memorije o genocidu nad Bošnjacima? Isto što i sa Bošnjaka. Cilj je razbataliti narod, do neupotrebljivosti. Cilj je memoriju o genocidu metnuti u karantin, u geto, kontrolirati je, dozirati, upravljati njome, tako da nikad ne postane politički obavezujući faktor.

Genocid u karantinu

Prije 20-tak dana javili su mi se neki naši ljudi iz Njemačke sa željom da se objavi njihov protest zbog namjere Univerziteta u Frankfurtu da međunarodnu konferenciju o ratu u BiH, s akcentom na genocid u Srebrenici (2.-4. XII), otvori Senka Kurtović, urednica "Oslobođenja", a da je zatvori Senad Avdić, urednik "Slobodne Bosne". Tih desetak džemata, udruženja i klubova iz Njemačke su htjeli da se njihova riječ protesta čuje u BiH. Njihova saopćenja za javnost sam priredio u jedan kraći tekst, a tekst poslao na nekoliko medijskih adresa u BiH. Niko nije objavio ni slova.

Predstavnici bh. dijaspore u Njemačkoj su prosvjedovali zbog činjenice da ovo dvoje nazovi novinara godinama odgajaju izmišljotine o tzv. islamskom terorizmu, da sataniziraju bošnjačku žrtvu, da su u službi četničko-ustaške koalicije... Poslije nekoliko dana zvali su me iz Njemačke i pitali – da li su negdje objavljeni njihovi stavovi. Rekao sam – nisu. A zašto nisu? Zato što mi više nemamo medija koji bi mogli objaviti takav stav. Jer, u ovom podjarmljenom medijskom prostoru Senka i Senad su heroji demokratije, borci za ljudska prava, multikulturu, iako je bjelodano da im je sve to samo šminka koja prikriva njihovu plaćeničku suštinu. Helem, kad smo se konkretno uvjerili da se naša vijest u našoj zemlji nema više gdje objaviti, onda smo stavove naše dijaspore u Njemačkoj poslali na web Bosnjaci.net u Njujorku. Tek toliko da bi ovi zgranuti ljudi imali makar kakvu satisfakciju, da to što su saopćavali javnosti nije završilo u totalnoj tišini. Mada, tišina je činjenica, jer u BiH niko nije saznao da su predstavnici desetine hiljada bh. građana u Njemačkoj saopćili da je istup Senke i Senada na konferenciji u Frankfurtu – "uvreda za žrtve genocida".

Koliko li tek događaja i mišljenja nikada neće postati vijest jer se nemaju gdje objaviti?! Koliko li će tek naša percepcija stvarnosti biti pogrešna jer ćemo je primati iz jednog, boljševiziranog, izvorišta mišljenja i djelovanja?! Genocid nad Bošnjacima je na pouzdanom putu da bude pamćen i tumačen tuđom mjerom, a ne našim osjećajima. Promocija Senke i Senada u međunarodne tumače genocida nad Bošnjacima, u eksperte za Srebrenicu, zapravo je najava jednog zatočenog vremena u kojem ćemo bošnjačku istinu spoznavati preko neprijateljskih medijskih odašiljača. Dakle, to će biti nji-

hova istina, a za onu svoju mi nećemo ni znati, jer je nećemo imati odakle čuti.

Eutanazija memorije

Nakon Drugog svjetskog rata činilo se, vjerovatno, da se genocid nad Bošnjacima nikad neće zaboraviti. Rane su bile svježe, pamćenja živa, svjedoci brojni. Ali, rane su zamladile u kolotečini života, pamćenje je ispareno kroz obrazovni sistem i medije, a svejdoci su se utušili u komunističkom sistemu koji je projicirao uzornog građanina. Sjećam se, jedino, kao dijete, da mi je na proputovanju kroz Foču mati nešto pričala o tome kako su tu četnici klali Muslimane. Do moje pionirske kape i marame nikad nije došla ni jedna sistemska informacija o genocidu nad Bošnjacima. To što mi je mati tada rekla bilo je sve što sam znao o klanju Muslimana u Drugom svjetskom ratu. Vjerujem da je većina nas za genocid nad Bošnjacima čula "ispod tezge", od roditelja, ili djedova i nana. A zašto? Zato što komunistički sistem to stradanje bošnjačkog naroda nije smatrao bitnim, smatrao ga je štetnim za svoje interese. Genocida nad Bošnjacima nije bilo u udžbenicima, u lektiri, na medijima... Bošnjaci su se mogli rahat opustiti, jer je ljepše bilo slušati Miću Orlovića i "Rokere s Moravu", nego li teške priče iz prošlosti koje se "ispod tezge" možda provuku, a možda ne provuku do uglancanog uha.

Kada poredimo sadašnji i pređašnji odnos prema genocidu, valja priznati da sada imamo mnoštvo literature i o onom i o ovom genocidu. Literatura bi, zar ne, trebala biti garant da ćemo pamtiti, i biti na oprezu. Ali, deset godina poslije rata mi slabije pamtimo sve što nam se dogodilo, nego li godinu-dvije poslije. Da li to znači da će se proces odumiranja našeg pamćenja nastaviti? U komunističkom vaktu je bezmalo pet decenija sazrijevala eutanazija naše memorije, da bismo bez ikakvog pamćenja, ogoljeni od svijesti, sačekali kame. Šta će se sa nas dogoditi za još, recimo, četiri decenije? Na šta ćemo ličiti 2042. godine? ...Ako nas uopće bude bilo pod pritiskom ovih procesa isparavanja.

Za deset godina, u kritičnoj masi Bošnjaka, redizajnirana je patriotska svijest. Naše generacije se, kao nekad, odgajaju u obrazovnom sistemu koji ne pominje genocid. Naša omladina upija medijske sadržaje koji nemaju veze sa pripadnošću Bosni i islamu. Ono što je nekad bio Mićo Orlović, danas su HRT, Pink, Bijeljinska tv, Braća Karić... Tamošnji sadržaji odgajaju svoje nacionalne budućnosti, a kad odgajaju našu, onda se stvara papazijanija identiteta, koja se manifestira kroz komplekse manje vrijednosti, jer, pobogu – zašto se nismo rodili jal kao "bre", jal kao "bum". Pošto smo jedini evropski narod koji živi u getu, u svakoj vrsti mrakače i poniženja, a pošto preko velikodržavnih s&h medija našim glavama vršljaju tuđinski sadržaji i osjećaji, dolazi do varničenja koje isijava idiotizam, imperative nasilja, alkohola, droge, korupcije, golotinje, razvrata. Kakve žrtve, kakvo pamćenje, bitno je oponašati Daru Bubamaru! Ima pojefitno kupiti gipsanih labudova, pa ih natakariti na avlijsku kapiju, da nam sve i unutra i izvan liči na ono što nismo, i nećemo nikad biti, jer od svijeta koji nas okružuje mi možemo dobiti samo pomije, kao kokoške u kokošinjcu!

Vrijedilo bi izučavati transformacije u bošnjačkom identitetu koje su generirane nasilnom promjenom medijske slike u BiH. Kriminalni ulazak srbijanske TV Pink u medijski suverenitet BiH zoran je ilustrativ operacije koja je poduzeta s ciljem isparavanja bošnjačke samosvijesti. Danas smo u poziciji kad se bošnjačka svijest, u kritičnoj masi, oblikuje kako neko drugi hoće, a ne kako bi to umni u Bošnjaka htjeli. Doduše, ovi umni u Bošnjaka haman ništa i neće, čim ih ne tangira što se bošnjačka svijest preoblikuje u nesvijest. O nekom izučavanju sociokulturnih ili sociopolitičkih transformacija bošnjačkog identiteta, pod dejtonskim pritiscima – nema ni govora. Niti takvo istraživanje ima ko tražiti, ni platiti, a vala, nema se više gdje ni objaviti. Nek' nas istražuju drugi, k'o dinosauruse.

Fabrika istine

Šta se, zapravo, želi učiniti sa memorije o genocidu nad Bošnjacima? Isto što i sa Bošnjaka. Cilj je razbataliti narod, do neupotrebljivosti. Cilj je memoriju o genocidu metnuti u karantin, u geto, kontrolirati je, dozirati, upravljati njome, tako da nikad ne postane politički obavezujući faktor. A memorija je, vidimo to po holokaustu i Izraelu, ključ za budućnost. Bošnjačke žrtve bi mogle izboriti bošnjačku budućnost. Ali, tada bi Srbi i Hrvati nosili švapski biljeg, a Evropi se ne rentira da zbog nevinih muslimana kažnjava krive kršćane. Zato će Amerika i Engleska, kao onomad Komunistička partija, ovdje kreirati šta će se i kako će se misliti. Tom projektu ne treba istina, jer se istina svakako proizvodi, kao što se proizvode i šarafi. Ko ima medije, taj ima istinu. Ipak, lažna istina mora nalikovati na pravu istinu, pa će se tu pomalo spominjati i Srebrenica, i logori, i štošta još, ali na kašičicu, da se Bošnjaci ne bi pohasili. Eto, pogledajmo samo kako smo zadovoljno pristali da se sva naša gubilišta svedu na Srebrenicu, koja jeste najteža, ali ne i jedina. U Bratuncu je pobijeno gotovo isto Bošnjaka koliko i u Srebrenici, ali Bratunac se na Zapadu ne pominje. A gdje su desetine drugih, naših Srebrenica?! Niko se nije pitao ima li u tom zapadnom insistiranju neke podvale, u smislu: priznat ćemo Srebrenicu, a sve drugo ćemo zaboraviti.

Kad se osjetilo da preživjeli logoraši iz "Omarske" namjeravaju oformiti memorijalni centar, najednom je sletio neki britanski pop da miri Bošnjake i Srbe, i da iz Banja Luke, uz pomoć bivših isljednika i batinaša, formira taj centar. Britanski mediji su na sva zvona afirmirali aktivnosti britanskog popa, ali nisu spomenuli da su iz tog projekta izbačeni logoraši. Jer, šta će kome logoraši da pamte svoje patnje, kad će to za njih činiti oni koji su ih mlatili! A činit će onako kako su četnici preobučeni u partizane pamtili klanje Muslimana u Foči ili Višegradu.

Namjera je, dakle, da se pamćenje genocida svede na formalnu razinu, kako niko ne bi mogao reći da pamćenja nema, a kako to pamćenje ne bi bilo suvereni bošnjački duhovni prostor. Zato se drsko proizvode novi lideri bošnjačkog pamćenja: umjesto Smaila Čekića, recimo, u Frankfurt su putovali Senad i Senka, jer su svoje antibošnjačke kvalitete godinama dokazivali. Zato se među logoraše ubacuju nekakvi britanski popovi, da prave

smutnju. …Kao da Bošnjaci ne umiju misliti i pamtiti bez britanskih popova, i bez njihovih medijskih plaćenika u BiH!

Jevrejski model

Seljački fudbalski klubovi se od onih velikih razlikuju po tome što na selu svi fudbaleri, k'o u ragbiju, namah polete za loptom u želji da baš oni dadnu go, pa da uveče na igranki budu glavni seoskim curama. I narodi se, tako nekako, daju razlikovati. Sposobni rade timski i ne lete za liderstvom. U Bošnjaka je glavni feler u glavi nemanje timske higijene, neshvaćanje da niko ništa ne može sam, i da se individualni uspjeh može postići samo ako se biva karika u lancu.

Eto, neki dan je Kanton Sarajevo obznanio jedan lijep projekat. Gradit će se memorija o stradanju Sarajeva, spomenici, muzej, arhiva… Konačno. Ali, nismo upratili da su u ovaj projekat uključeni mnogi Bošnjaci koji su proteklih godina, individualnim naporima, ispisivali memoriju o genocidu. Što li? Nije valjda da kantonalni političari misle da su najpametniji? Pa će ignorancijom bošnjačkih duhovnih potencijala postati bošnjački Vizentali? Nijet im je plemenit, ali bi im nijet bio jači, i otporniji, ako bi bio pametniji, ojačan za mnoge Bošnjake koji umiju misliti i govoriti. Jer, memorija nije samo izgraditi spomenik; dugoročan i djelatan projekat znači i strateški promišljati, i prepoznavati podvale, i kulturološki djelovati, i lobistički uvezivati… U projektu koji su ostvarili Jevreji, naspram holokausta, a koji bi trebao biti naš uzor, ima stotine sofisticiranih segmenata o kojima, zasad, ne znamo ništa. A da bismo znali, ne možemo biti najpametniji, ni ja, ni ti.

Pred nama je, dakle, konkretan problem. Zapad kreira i instalira projekat naše memorije, i u tom projektu koristi face poput britanskog popa, ili ovih naših bošnjačkih popova. Oni hoće da mi pamtimo kako oni hoće, i preko ljudi koje oni hoće. Šta da činimo? Da podignemo jedan ili deset spomenika i kažemo – završili smo posao. Nismo. U ratu smo za bošnjačko pamćenje bošnjačkom glavom.

Broj 159, 9. XII 2005.

Reis Cerić je Harisa Silajdžića proglasio važnijim od svih akademskih potencijala u Bošnjaka, jer mu je dao sultansku dimenziju, a Haris Silajdžić je zauzvrat predložio referendum koji bi imao funkciju legalnog i legitimnog okvira za otcjepljene Republike Srpske od BiH. Isto je predlagao i Jakob Finci, ali reis tada nije ovog velikosrpskog kepeca uporedio sa Mehmedom Fatihom, Gazi Husrev-begom i Alijom Izetbegovićem.

Sultan u Bošnjaka

Taman kad insan pomisli da je bošnjačka politika savladala bukvar, prikažu nam se uhelaćene pelene. Dosad smo malo čime mogli biti zadovoljni kao konsenzusom svih bošnjačkih faktora oko velike prevare koju je američki šibicar Donald Hejs pokušao prodati pod plaštom tzv. ustavnih promjena. Ne samo da su naši političari razumjeli da Hejs laže, da je velikosrpski igrač koji nastoji da tzv. ustavnim promjenama stavi muhur na postojanje i vitalitet Karadžićevog entiteta, već su, što je mnogo bitnije, ti naši političari konačno razumjeli da NE MORAJU pristati na rješenja koja im se ne sviđaju. Moglo bismo biti nezadovoljni stidljivošću bošnjačkih političara, koji se još uvijek ne usuđuju otvoreno govoriti o nespojivosti evropskih standarda sa genocidnim bitkom Karadžićevog entiteta. Oni govore o ukidanju entiteta, a tu se, kao, podrazumijeva ukidanje Republike Srpske. Bilo bi korisnije da se kaže kako BiH nema nikakave budućnosti ako će u njoj i na kakav način postojati tvorevina nastala na Srebrenici i Srebrenicama. Oni se plaše da ne naprave buku, da ih neko ne optuži za ekstremizam, pa se zamotavaju u retoričke krivine, što je pogrešno, jer mi imamo puno moralno pravo da zločin zovemo zločinom, a Republiku Srpsku Karadžićevim entitetom. No, s obzirom da smo u bošnjačkoj politici dosad jedino prepoznavali samoubistvenu kooperativnost sa svim i svačim, možemo biti zadovoljni ovim malim korakom ka dostojanstvu i odvažnosti, koji će, kako stvari stoje, bivati sve veći i jači. Kada se uvjerimo da ne moramo pristati na rješenja koja nam ne odgovaraju, možda ćemo sutra imati snage da, u ime svojih žrtava, tražimo podnošljivu Bosnu i Hercegovini. Elem, taman je bošnjačka politika počela dobijati ćoškove, konture smisla i cilja. Kad, nuto jada, dogodi se kuršluz.

Prvo je reis Cerić iskoristio svečanost u Medresi pa se riječima koje treba pamtiti obratio Harisu Silajdžiću: “Harise, imaš našu podršku da Bosna i Hercegovina bude bez entiteta. Napiši takav ustav Bosne i Hercegovine i sjećaćemo se tebe kako što se sjećamo Mehmeda Fatiha, Gazi Husrev-bega i Alije Izetbegovića.”

Onda je Haris Silajdžić, iskoristivši reisovu, kako su neki kazali – fetvu, kazao riječi koje također treba pamtiti: “Ustav BiH zavisi od njenih građana, koji bi o tome, prema mom mišljenju, trebali da odluče referendumom.”

Dogodile su se, dakle, dvije nepametne stvari koje vrijedi komentirati kako nam se više ne bi događale u ovom ili u sličnom obliku.

Sultanologija

Kad god se autor nađe u potrebi da kritikuje vjerskog nam poglavara, ili poznatu i od mnogih Bošnjaka obljubljenu ličnost poput Harisa Silajdžića, postoji opasnost da se ta kritika razumije kao neprijateljstvo, a ne kao prijateljstvo. Ipak, evo, prosudite sami kako bi zvučalo kada bismo o'zbilje ispisali sljedeće retke...

...Reis Cerić je ispravno prepoznao liderski potencijal Harisa Silajdžića koji je zaslužio da bude važniji od svih bošnjačkih umova. To što kod Srba i Hrvata, i kod svih samoodrživih političkih naroda, poslove od nacionalnog interesa rade akademski timovi, ne mora biti primijenjeno na nas, jer svi ti narodi nemaju ličnost kakvu mi imamo, nemaju Harisa Silajdžića. Svojom porukom reis je ispravno diskvalificirao kompletan politički, akademski i pravni potencijal u Bošnjaka, jer je svu bošnjačku pamet smjestio u ličnost Harisa Silajdžića. Možda bi trebalo razmisliti da Bošnjaci imenuju svog sultana, da ukinu demokratiju, jer što će im taj zapadnjački aparat kad već imaju ličnost koja može zamijeniti sve naše institucije i uglednike. Nama je dosta jedan čovjek, koji je vredniji i pametniji od svih naših ljudi. Zato tog čovjeka za života pamtimo kao najveće ljude iz svoje povijesti, jer on to zaslužuje, čim ga je reis zbog pisanja ustava uporedio s njima. Zlobnici će primijetiti kako ustav ne može pisati jedan čovjek, i to čovjek koji nije pravnik po struci, a primijetit će i kako se ustav u BiH ne može pisati bez Srba i Hrvata. Mi konačno ne treba da se osvrćemo na zlobne komentare. Jer, reis je rekao da to tako može! A Srbi i Hrvati ako su pametni nek' se učlane u Bošnjake, pa da i njima bude oko srca milo što svi zajedno imamo Harisa Silajdžića...

...Ovaj ironijski slijed bi mogao ići u nedogled. Uvodna neozbiljnost porađa druge neozbiljnosti. Jer nikako drugačije, osim baš ovako, nije moguće razraditi reisovu neozbiljnu favorizaciju Silajdžića u odnosu na sve bošnjačke političke i akademske potencijale. Dakako, sve ovo ne znači da mi ne cijenimo političku pismenost Harisa Silajdžića, kao što cijenimo pismenost, recimo, Nijaza Durakovića, Muhameda Filipovića, Mirsada Kebe, ili, mnogih, mnogih drugih umnih Bošnjaka. No, precjenjivanje Harisa Silajdžića šteti njemu samom, a nadasve Bošnjacima; sultanizacija političara ne samo da ne može opstati, kao retrogradna, već je i pogubna, pogotovo za narod u nestajanju, kojemu je potrebno objedinjavanje svih njegovih snaga. Nedopustivo je da ma koji bošnjački autoritet izdvoji ma kojeg u Bošnjaka kao nekog ko je pametniji od svih pametnih ljudi u Bošnjaka. Nama treba strategija jedinstva, koju je moguće graditi podsticanjem na institucionalni rad. Isturanje ma čijeg liderstva - pogubno je, razjedinjujuće je. Na tom principu više ne funkcionira ni jedna moderna nacija. Primjerice, srpski i hrvatski političari samo su vojnici u nacionalnom stroju, čiju mašinu pokreću akademski serveri, dakle, kolektivni autoriteti. Nama, stoga, trebaju političari koji neće izigravati vrh nacionalne pameti, već koji će biti svjesni proste računice da nikada ni jedan Bošnjak nije dovoljno pametan koliko

svi bošnjački akademski autoriteti zajedno. Mi, danas, takve političare nemamo, pa i zbog toga što oni sami nisu nastojali da izgrade svoja savjetodavna tijela, koja bi bila pametnija, i starija, od njih samih.

Stoga je groteskno djelovala reakcija szv. lidera u Bošnjaka, Sulejmana Tihića, na reisovo promoviranje Silajdžićevog liderstva. Tihić je otprilike rekao da ne može jedan čovjek pisati ustav. Bezbeli se našao povrijeđenim što je pored njega smišljen, ili čak nadređen, još neko. A upravo se Tihić posljednjih godinu-dvije, pogotovo u pogledu tzv. ustavnih promjena, naslikao kao solista koji sam juriša na neprijateljske tenkove. Upravo on nije okupio, čak je na samog sebe reducirao, bošnjačku politiku. Vidimo i čujemo samo Tihića, i nikog više. Njegove riječi su najčešće ispravne, ali su tanke, jer dolaze samo od njega. Srbi i Hrvati nastupaju timski, horski, iz svih grla. Govore im političari, profesori, novinari, eksperti za sve i svašta. U nas, nastupa Tihić. I, evo sad, Silajdžić.

Anti-halalosum

…A otkud odjednom Silajdžić u našem medijskom i političkom prostoru?! Obično se pojavi u izbornoj godini. U međuvremenu ga nema. Patriotski imperativ je da narodni političar sa svojim narodom bude povazdan. Doduše, išao je Silajdžić onomad da o stanju u BiH pripovijeda u Ljubljani, mada bi narodu bilo draže da se pojavio u Zavidovićima ili Kaknju, da ne kažemo baš - more bit opasno - u Stocu, Zvorniku, Foči… Prekabulit ćemo mi štošta za naše politički pismene ljude. Jel' halalimo? Halalimo! Šta? Pa to da nam se Silajdžić počne prikazivati samo u izbornim godinama. Ima li šta što ne halalimo?

Ovo je moja osobna stvar, a ko se u njoj nađe, nek' bude i njegova. Harisu Silajdžiću mogu halaliti ono što mnogi ne mogu, a to da je napravio koaliciju sa SDP-om, svojevremeno. Nek' je. Bošnjaci su tada pokazali da su najdemokratskiji narod u BiH, jer su jedini glasali za promjene. Potom se SDP-Alijansa povampirila, reinkarnirala je policijsku državu i komunističke torture. Kada je dignuto 800 optužnica protiv uglednih Bošnjaka, kada je montiran proces “Pogorelica”, kada su nevini ljudi držani pola godine u zatvoru, kada je izvršen zločin na tzv. alžirskom grupom, kada je ukidan selam u Maglaju i kada su nosana krmad oko džamija u Lukavcu i Gračanici, a sve u ime SDP-Alijanse, u kojoj je bio Haris Silajdžić – ON JE ŠUTIO. Ja mu tu šutnju ne mogu halaliti. Jedna njegova riječ, u smislu prijetnje, da će Stranka za BiH izići iz SDP-Alijanse, ako se ne prekinu torture nad Bošnjacima, mogla je mnoge Bošnjake i njihove porodice poštediti patnje. Ali: ON JE ŠUTIO. …Do posljednjeg dana vladavine. U tom karavaktu Lagumdžijine strahovlade, Silajdžić nije progovorio ni riječ u zaštitu demokratije, slobode, i zašto ne reći: Bošnjaka. Dokle god ne objasni svoju šutnju, njegove današnje riječi neće imati moralnog i patriotskog temelja. Za razliku od njega, Tihić je govorio. Govorio je Izetbegović, i reis Cerić. I mnogi drugi. Silajdžić tada nije bio u frontu odbrane bošnjačkog naroda od povampirenog komunizma. On je bio dio tog povampirenog komunizma! Bujrum, pa nek' objasni. …Ako mu kao “padišahu” to nije ispod nivoa.

Školovanje

Nema sumnje da Silajdžić ima podršku moćnih medija u Sarajevu. Oni ga serviraju za izbore. Te bio tam, te bio vam. U redu. Problem nastaje kad ovi mediji glorificiraju Silajdžića i tamo gdje čini štetu Bosni i Bošnjacima. Konkretno: Silajdžić je predložio jednu od najopasnijih mogućnosti za uništenje BiH - predložio je referendum. I to u nekoliko navrata. Skoro prije godinu dana Jakob Finci, nama znan, predlagao je na sesiji Kruga 99 da se raspiše referendum na kojem bi se građani izjasnili kakvu BiH žele. Otkud sad, odjednom, da Haris Silajdžić predlaže isto?! Da li je Silajdžić, i oni koji ga nekritički podržavaju, svjestan kakvu nam je omču metnuo oko vrata?! Da li on razumije da bi njegov referendum ostvario legalni i legitimni okvir za otcjepljene Republike Srpske od BiH?! Ne misli, valjda, Silajdžić, da bi Srbi iz Republike Srpske na tom njegovom referendumu glasali za ukidanje entiteta?! Jasno je zašto je velikosrpski kepec Jakob Finci poturao ovu ideju, navlačeći nas na samoubistvo, ali nije jasno kako jedan Bošnjak može promovirati velikosrpski plan za otcjepljene Republike Srpske.

Nije valjda Silajdžić zaboravio na osnovu čega je BiH dobila međunarodno priznanje?! Građani BiH su imali Referendum 1992. na kome su se izjasnili kakvu BiH žele. Ta demokratska, legalna i legitimna volja, derogirana je dejtonskim priznavanjem rezultata agresije i genocida. Stoga nema drugog smislenog puta za BiH osim da se revitalizira Referendum iz 1992. godine. Kad smo već jednom kazali u kakvoj BiH želimo živjeti, zašto bismo to ponavljali?! Danas, kad nema 200.000 bošnjačkih glasova. Danas, kada bi mnogi Srbi, koji su tada glasali za suverenu BiH, glasali za otcjepljenje od BiH.

Vratimo se na početak priče. Bilo bi lijepo da reis Cerić nije u Silajdžića smjestio sve naše umne potencijale. Bilo bi lijepo da Silajdžić nije postao prvi Bošnjak koji je Srbima ponudio legalni okvir za otcjepljenje. Bilo bi ružno da sam ja sve ovo vidio, a da nisam napisao ovaj tekst. Moramo se učiti iskrenosti, dijalogu, kritici, kako bismo bili bolji - kao nacionalni tim.

Zaključak je: nema sultana. Ni u Turskoj. Ovo što nas ima, na dunjaluku, smrtnici smo, pa nije smrtničko izigravati besmrtnost, pogotovo, za života. Ljudski je griješiti, i učiti na greškama, bilo da sam u ovoj priči pogriješio ja, ili ova dvojica bošnjačkih uglednika koji, hronično, nemaju afinitet prema greškama. Zdravom je insanu draža kritika od pohvale.

Broj 162, 20. I 2006.

Novinar državne televizije Gvozden Šarac pripada vrhu dejtonske elite. On je taj koji preko najjačeg državnog medija treba da nam kaže šta u ovoj zemlji vrijedi, a šta ne vrijedi. Ali, Gvozden Šarac je upravo osumnjičen da je počinio ratni zločin nad civilnim stanovništvom! Otkud takav monstrum na državnoj televiziji? Otud što je državna televizija zločinačka!

Pravosuđe i televizija u rukama zločinaca iz vrha dejtonske elite

Vijest da je Okružno tužilaštvo Istočno Sarajevo, po nalogu Suda BiH, pokrenulo istragu protiv šest osoba koje se terete za ratni zločin, a među kojima je i novinar BHT1 Gvozden Šarac, mogla se pronaći na samo dvije internet adrese. Toliko je nebitno kad se novinar državne bh. televizije optuži za ratni zločin, da to objave samo dva web sajta. Haman se računa da je normalno da na državnoj TV rade ratni zločinci, te vijest o dizanju optužnice protiv takvih više i nije nikakva vijest. Ni za državnu TV kojoj pripada taj zločesti vragolan.

Upravo je suprotno. Dosad, otkad se u režiji domaćeg pravosuđa gone ratni zločinci, nije postojala važnija vijest od ove, jer je za ratni zločin osumnjičen neko ko pripada dejtonskoj eliti. Taj Gvozden Šarac nije traktorista iz neke trebinjske zabiti koji je u ratu malo klao muslimane, pa se sakrio u svojoj jazbini, pa ga u štali pronašli organi gonjenja. Među ostalih pet osumnjičenih ima nekakvih srpskih imena, ali ni jedno od njih ne pripada eliti ovog društva, a pogotovo ne eliti koja preko državnog TV kanala kroji javno mnijenje i žigoše neprijateljske elemente. Gvozden Šarac pripada vrhu dejtonskog sistema; on je dio paradne garde oličene u državnoj TV odakle se kreira nova podobnost. Što je u JNA bila Titova garda, to je u dejtonskoj BiH državna televizija. Svukud se kroz reforme, sita i rešeta, možda i mogao provući neki moljac koji je u ratu bio na strani zla, ali na državnoj televiziji, koja slovi kao veći katolik od pape, takvo se što nije moglo dogoditi. A, eto, dogodilo se.

Logika priče

Šta zna dijete o starosti! Njemu je nejasna škripa dedinih kostiju. Kad dočeka starost, bit će mu prirodno razumljivo što škripi nešto što škripalo nije. Šta mi znamo o srpsko-hrvatskoj okupaciji Bosne? O porazu bošnjačke ravnopravnosti? O dejtonskoj kapitulaciji? Ne znamo ništa, sve dok nam naša ljudska prava ne zaškripe pred sistemom u kojem smo mi, Bošnjaci, podstanari, sa otkaznim rokom. Kad se uvjerimo da naša zemlja više nije naša, jer njome vladaju tuđe pare, i tuđe glave, dok su naše glave tu tek u tranzitu, na putu prema muzejima i knjigama, gdje će se čuvati uspomena na jedan narod kojeg je bilo, a sad ga više nema – e tek tad ćemo razumjeti da je takav rasplet naših iluzija posve logičan. Poneko to

osjeti i danas, a većina nema pojma o ovome, jer je glave umočila u kalorični saft srbijanske džigare. Mnogi su, beli, osjetili da Bosna više nije naša zemlja. Hiljade Bošnjaka žrtve su pravosudnog fašizma, koji se nad njihovim ljudskim pravima katilski iživljava. To fašističko pravosuđe, kroz čije tzv. reforme su prošli četnički i ustaški kadrovi, uz Bošnjake koji nisu muslimani, dosad se treniralo nad mnogim pojedincima, čije su individualne tragedije zamandaljene među četiri zida. Jer u mutavoj i halapljivoj bošnjačkoj politici niko ne smatra da bi to zlo trebalo istraživati. Kad bismo na kamaru, u jedan istraživački rad, sakupili sva zla koja je prema Bošnjacima načinilo to dejtonsko pravosuđe, dobili bismo svjedočanstvo nalik na ono o torturama komunističkog režima. Zašto se čudimo?! U Dejtonu su pobijedili četnici i ustaše, samim tim što nije pobijedila ideja Bosne i multietnička ARBiH. Njihovi kadrovi su preuzeli upravu nad državom, svukud, pa i u pravosuđu. Onaj što je bio glavni tužitelj u ustaškoj paradržavi Mate Bobana, danas je glavni tužitelj u dejtonskoj BiH. To što u ratu nije procesuirao ustaške ratne zločine, u Ahmićima ili Stupnom Dolu, njegova je referenca. Zar mislimo da takav ustaša može danas raditi išta drugo osim nastavljati svoje ratno zlodjelo? Neće, valjda, odjednom, ganjati ustaše? Logično je da ganja nas. No, jedini problem u našoj percepciji je u tome što ovu istinu razumijemo tek kada nam lično dejtonski zločinci zakucaju na vrata. Onda to postaje naša privatna istina, koja nikog u Bošnjaka ne obavezuje. Tih se privatnih istina nabralo hičme, ali nisu umrežene u kolektivnu energiju protesta i otpora. Nema ih ko umrežiti, jer bošnjačka politika se samo takvom zove, a takva odveć nije.

Za nekih 10-20 godina bit će nam posve razumljivo kako smo i zašto smo izgubili domovinu. Danas je ta slutnja zastrašujuća, i od nje okrećemo glavu. Ako bismo sa te daleke pozicije pokušali pretpostaviti definiciju bošnjačkog (samo)uništenja, ona bi otprilike glasila: Mudri Edvard Said je još 80-tih godina pretpostavio erupciju islamofobije na Zapadu, koja je konkretnu primjenu imala u priječenju prava bosanskim muslimanima da budu ravnopravni u BiH. Zato je Zapad BiH prepustio Srbima i Hrvatima, uprkos genocidu koji su činili nad Bošnjacima. Dejtonski protektorat je kao glavni zadatak postavio neutralizaciju bosanskog patriotizma, što je izvedeno kroz marginalizaciju svih kadrova u Bošnjaka koji nose patriotizam i koji nisu spremni služiti Srbima i Hrvatima. Pod okupatorskim pritiscima sve mlado u Bošnjaka se raselilo po Svijetu, uz pomoć Zapada koji je Bošnjacima podijelio milion useljeničkih viza. Bošnjaci su razumjeli da je dostojanstvenije život nastaviti u tuđini, bez Bosne na dlanu, sa Bosnom u srcu, nego u Bosni, gdje su pritisci okupatorskog pravosuđa, okupatorskih medija, okupatorske ekonomije bili nesnošljivi za patriotsko dostojanstvo.

Dakle, imali li u ovom zločinačkom pravosuđu i jednog Bošnjaka koji je, recimo, bio oficir ARBiH, ili neki istaknuti saradnik Alije Izetbegovića? Karadžićevih i Bobanovih funkcionera ima, ali Alijinih, eto, nema. Ima li i jednog uspješnog bošnjačkog privrednika, iskrenog vjernika, a da nije ili procesuiran za kriminal, ili sataniziran na okupatorskim medijima? Srpskih i hrvatskih privrednika, redovno – uglednih, ima na svakom koraku, oni su

gospoda, i niko ih ne dira, a bošnjačkih nema, izuzev u negativnom kontekstu. Tako je i u kulturi. I u medijima. Svud. Šta nam to govori? …Da smo građani drugog reda. Naša nacionalna gnjecavost jedini je razlog što dosad nismo počeli dobijati redovnu gibiru batina. Kao Palestinci. Čim bismo podigli glavu, uslijedili bi pendreci. Kao onomad prilikom Lagumdžijine otmice tzv. alžirske grupe.

Šta će biti s naše budućnosti? Nema priče koja stoji. Svaka priča nekud vodi. Mi idemo tamo kuda vodi logika priče.

Zločinci u "sivom domu"

Više se niko ne ibreti – kako je moguće da među novinarima državne televizije bude i neko ko je, računa se, činio ratne zločine? Ova debelo teška vijest toliko je srozana u medijskom interesovanju da je nigdje nema. A kamoli komentara! A kamoli specijalnih emisija u kojima bi se propitivalo samo jedno pitanje: kako je moguće? Vlasnici medijske istine jako dobro znaju koliko je teška, i opominjuća, ta vijest o Gvozdenu Šarcu. Ona otvara septičku jamu pitanja o državnoj i Federalnoj TV? Iz te vijesti proizilazi zločinačka suština ovih televizija, koje su okupirane od medijskih sljedbenika Riste Đoge i Smiljka Šagolja. Na osnovu činjenice da je maskirani zločinac Gvozden Šarac bio novinar državne TV, može se pretpostaviti ko i zašto vlada državnim medijima. Mogu se raspoznati kriteriji, lobiji, namjere. Zato su se vlasnici medijske istine u BiH sakrili u mišije rupe i čekaju da prođe priča o Gvozdenu Šarcu. Zato lobiraju da o tome niko ništa ne objavi. Otud postajemo svjesni koliko su moćni da začepe sve medijske kanale, kako bi se što manje čulo o ovom dosad najvećem kadrovskom porazu dejtonskog sistema. Jer, ako razaberemo pojavu jednog prikrivenog zločinca u državnoj medijskoj eliti, mogli bismo konačno razumjeti istinu o useljavanju Karadžićeve i Bobanove televizije u "sivi dom". A onda ovo dejtonsko ruglo ne bi izgledalo tako spokojno.

Bosna je mahala. Ovdje svako svakog zna. Bosanska je mahalaština višestruko pojačana djelovanjem obavještajnih plaćenika, koji su napravili biznis od sakupljanja i prodaje raznih dosijea. Nema teoretske mogućnosti da mnogi Srbi na državnoj TV nisu znali kuda je u ratu hodao, i šta je po ratu radio, taj Gvozden Šarac. Nije taj Gvozden repa bez korijena, pa da se ne zna ni ko je ni šta je. Ako je ubijao muslimane po Grbavici, to je neko vidio, i ta je priča hodala za njim, htio on to ili ne. U hodanju, koje se ne da zaustaviti, priča je došla i do državne TV. A onda je metnuta u karantin. Zašto? Zato što tamo sjede Karadžićevi Srbi koji ubijanje muslimana smatraju nacionalnom vrlinom! Za njih je Gvozden heroj, kojeg treba štititi, kao što su se poslije Drugog svjetskog rata štitili četnici preobučeni u Titine uniforme. Dejtonsko srpstvo je svjesno da trenutno živimo time out, i da logika nalaže lijepo ophođenje i glađenje žrtvinog vrata. Jer, čeka se vrijeme povampirenja, za koju godinu, ili za 50 godina, svejedno je. Dotad, razni će Gvozdeni Šarci biti štićeni od svih Srba, jer su klanjem muslimana zaslužili odmor i hladovinu. No, Gvozdenova je ratna priča očito bila prejaka da bi se mogla uščuvati u dejtonskom pravosuđu. Nešto je nenadano

izmaklo kontroli, pa će Gvozden umjesto na ekranu, pričati pred sudijom. To ne znači da Gvozden ne bi ostao na državnoj televiziji da ga neki kotačić sudbine nije izdao, i to ne znači da u dejtonskom sistemu nema još mnogo Gvozdena koji će nam se prikazivati kao aduti slobode medija, demokratije i tolerancije. Iako su desetak godina prije klali muslimane.

Predstoji nam: borba

Ima li kakve koristi za nas od priče o Gvozdenu Šarcu? Ima. Drago nam je što ovo kriminalno pravosuđe ipak mora ufatiti ponekog zločinca. Jest da će u to ime zaplatiti deset nevinih Bošnjaka, ali, eto, kad se ne može drukčije, nek' zaplati i jedan zločinac. Druga je korist u spoznaji zločinačkog karaktera državne i Federalne TV. Nismo valjda mislili da ovi mediji slučajno sataniziraju Armiju RBiH i izmišljaju tzv. islamski terorizam?! Šta bi drugo radili kad su im urednici i novinari razni Gvozdeni Šarci!? Ova spoznaja treba da stvori distanciranost Bošnjaka od ovih medija, kojima ne treba vjerovati, i koje treba bojkotirati. Takav odnos treba graditi prema svim institucijama sistema iz kojih su tzv. reformama, a zapravo dejtonskim nasiljem, prognani bosanski patrioti. Prisjetimo se samo koliko je izvrsnih bošnjačkih novinara, koji su RTVBiH sačuvali u ratu, moralo napustiti ovu kuću. Ko se još sjeća, recimo, Envere Selimović? Ona je bukvalno otjerana, jer nije mogla poviti kičnu pred istinom o genocidnoj agresiji. Otjerani su ili uniženi mnogi drugi uposlenici RTVBiH koji su bili pripadnici ARBiH, ili su ponosno iskazivali svoj patriotizam. Dovedeni su okupatori.

Mi možemo donekle trpiti harangu pravosuđa, ali je ne smijemo podržavati, ili se s njom miriti; možemo trpiti teror državnih medija, ali nikad ne smijemo prihvatiti da ti mediji govore i u naše ime. Ovaj dejtonski sistem nije naš, jer nije bosanski, on je srpsko-hrvatski, okupatorski, zločinački, i zato nam predstoji: borba. …Ako mislimo živjeti u svojoj zemlji.

Broj 163, 3. II 2006

U kući Senade Sinanović u Bratuncu živio je Lazar Kuljanin, a u kući Suade Kumro iz Foče živio je Goran Đurković. Ovi Srbi navodno su ulagali u adaptaciju kuća u kojima su živjeli bez odobrenja prognanih vlasnika. Karadžićevo pravosuđe je presudilo da su vlasnice ovih kuća dužne platiti po oko 8.000 maraka na ime troškova navodnih adaptacija, jer, u protivnom, njihove će kuće biti prodate preko oglasa, kako bi se korisnicima njihove imovine nadoknadili troškovi ulaganja. A kako bi bilo da ovi Srbi uplate kiriju za neovlašteno korištenje tuđe imovine? To ne dolazi u obzir, jer pravosuđe u RS svjesno, javno i bestidno ide u otimanje bošnjačke imovine!

Karadžićevo pravosuđe otima kuće bošnjačkih povratnika

Ljudski je vjerovati u namirivanje računa. Nema tog dobra, i nema tog zla, a da se ne vrati, kadli-tadli. Tako je to u vjeri. A pošto se sekularna država nije imala kad uzdati u Boga, i u onaj svijet, smišljena je pravosudna vlast. …Ona što sudi po zemaljskim zakonima. A gdje ima zemaljštine, ima i nepravde, jer je tu sve uređeno na principu sile. Pravda je vlasništvo jačega. Zato je skuhano da nam sudovi za života sude i presuđuju, kako pravdu ne bismo čekali na onome svijetu. To možda nekako i šljaka, ali u zemljama u kojima nema građana drugog reda. Ovdje, kod nas, gdje su Bošnjaci, zbog islama, podstanari u Bosni, pod kiriju, s otkaznim rokom koji ističe, e tu je pravosuđe violina u orkestru za sprovode. Po toj se violini prepoznaje melodija.

Neovisno od diskursa moći, i od toga da li smo ravnopravni ili poniženi pred pravosudnom vlašću, u insanu treba da traje nadanje u pravdu. Indijanac u Americi, Crnac u Pretoriji, Palestinac u svojoj otetoj zemlji... – svi oni prte čežnju za pravdom. Računaju, bezbeli, ako je nema na ovom, bit će je na onom svijetu. To je krajnja satisfakcija. Svi potlačeni, u svim vremenima, pravdu su očekivali u svome ovozemaljskom životu. Svi – izuzev Bošnjaka.

Eksperti za kusur

Bošnjački narod je posebna sorta. Haman, đe je u izumiranju. Utrn'o od smrti. Pa više ne zna šta je supa, šta je grah. Nije do naroda. Do rukovodstva je. Da je bošnjačka politika drukčija, i narod bi bio. Ovako, silne patnje i poniženja koje Bošnjaci doživljavaju odoše niz vodu, kao da se radi o otpadu, a ne o pećinama boli. Ne samo da nema reakcije na raznorodne nepravde kojima su Bošnjaci izloženi u dejtonskom apartheidu, nego nema ni evidentiranja, klasificiranja i izučavanja ovih slučajeva. Nigdje, u bošnjačkom narodu, nisu otvoreni tematski registri u koje bi se sakupljali slučajevi, recimo: napada na bošnjačke povratnike, žrtava aneksa sedam, montiranih optužnica, Bošnjaka koji pod pritiscima ne žele da svjedoče o ratnom zločinu, ili, pak, u slučaju koji nas u ovom tekstu zanima – pojave da pravosuđe Karadžićevog entiteta nastavlja oduzimanje bošnjačke imovine.

Zašto je to tako? Zato što je bošnjačka politika odrođena od bošnjačkog naroda. Zato što su bošnjački političari pošteđeni narodnih patnji, jer im dejtonski režim ide na ruku u ostvarivanju njihovih povlaštenosti; oni ne osjete to što osjeti narod. Zato što bošnjački političari vjeruju da su najpametniji, pa u svojoj bespameti žive od danas do sutra, dok se ne survaju u stvarnost, u kojoj će i oni uvjeriti da su običnjaci. Zato što ta sitnošićarska politika, koju Džemo Latić zove "zelenom buržoazijom", ne kani graditi modele kakvi postoje u svim samoodrživim narodima, a to su institucije starije od svake politike, institucije u kojima bi akademska pamet vodila računa o strateškim bitnostima za bošnjački narod. Takve bi institucije istraživale pojave minorizacije bošnjačkog naroda, te predlagale ekspertna rješenja, a politika bi bila dužna da se za njihovu realizaciju bori. Tako je to kod Srba i Hrvata. Tako je to kod svih samoodrživih naroda. A tako to kod nas nije, jer imamo nacionalnu politiku koja veze sa životom nema. Ta politika je ekspertna jedino za dokusurivanje. I ništa više.

Imamo debelog razloga da budemo povrijeđeni, ogorčeni, preplašeni za svoju budućnost, jer kad vidimo napuštene individualne sudbine ojađenih Bošnjaka, tada shvatamo da se i svima nama, pojedinačno, sutra može dogoditi isto, u takvoj ili drukčijoj formi. Bošnjački političari to ne kopčaju, s time ne suosjećaju, jer su se nafurali da ih je to Bog pogled'o, pa ih odabr'o i odvojio od narodne patnje.

Jedina adresa na koju treba poslati temu o kojoj ćemo u nastavku pisati je – politika. Ali, slanja nema: adresa je izumrla. To što Karadžićevo pravosuđe u RS otima kuće bošnjačkim povratnicima isključivo bi trebalo da se tiče bošnjačke politike, dakle, onih koji lijepo žive od bošnjačkih glasova. Njih se to, rekosmo, ne tiče. A što bi se ticalo nas? Pa, eto, zato što ne možemo prekabuliti da smo toliko mutavi i mrtvi koliko u stvarnosti jesmo, jer se, evo, još mrdamo, gledamo, osjećamo, ljutimo, ibretimo.

Od čiste tuge što smo takvi kakvi jesmo, zapisujemo slučajeve dejtonskog otimanja imovine bošnjačkih povratnika u RS. Umjesto da ovakvi slučajevi potaknu bošnjačku politiku na kontinuirani protest, na kampanju, oni žive tek u ogorčenim dušama bošnjačkih patenika, osuđenih da patnju razumijevaju kao svoju privatnu stvar. A radi se, bez dvojbe, o kolektivnom problemu, jer su izdvojeni slučajevi otimanja bošnjačke imovine samo paradigma vitalne karadžićevštine u Republici Srpskoj. Mi smo, bez mnogo truda, pronašli dva takva slučaja, a ko zna koliko ih ima. Kad bi se otvorio nesuđeni centar za prikupljanje dokaza o bošnjačkoj ugroženosti od tzv. reformiranog pravosuđa, sigurno bi se nabrale stotine i stotine sličnih priča.

…Pa da vidimo kako to izgleda biti Bošnjak u Karadžićevom entitetu.

Otimačina na ime nelegalnih adaptacija

Presudu Osnovnog suda u Srebrenici (P.259/03), kojom se nalaže da povratnica Senada Sinanović isplati Lazaru Kuljaninu 8.271 KM (plus 2.000 KM sudskih troškova) na ime izmišljenih adaptacija na njenoj kući u Bratuncu – trebalo bi tretirati kao primjer naciokratskog i apratheidskog pravosuđa Republike Srpske.

Lazar Kuljanin je 1997. uselio u kuću prognane porodice Sinanović, iz koje je deložiran u septembru 2002. godine. Potom je podnio tužbu na ime naknade štete za radove adaptacije, iako je kuća 1992. bila gotovo završena i imala sve one elemente koje je Kuljanin navodno ugradio. Kuća je očito u toku rata opljačkana, ali to nije krivica prognane porodice Sinanović.

Sud je uvažio logički neodrživo mišljenje vještaka Dragoljuba Jovanovića. Primjerice, vještak navodi da je krečenje zidova koštalo 78 KM po metru kvadratnom, iako se zna da su cijene oko 15 KM, pa i niže. Stolarski radovi procijenjeni su na 1.849 KM, a radi se o stolariji koja je oštećena od gelera, iako vještak tvrdi da je nova. Uz to, zidovi su rogobatno doziđivani, kako bi se uklopila prozorska okna. Stolarija je očito ukradena sa neke od kuća koje su bile izložene granatiranju. Vještak je procijenio i elektro-instalacije, iako ih je prije rata postavio Ramiz Alić iz Bratunca. Kuću je prije rata izmalterisao Ahmo Alić iz Voljevice, a malterisanje se, valjda, obavlja nakon što se postave instalacije. Zaračunata je i izolacija poda, koja ne postoji.

Na sudu nije naveden nikakav zvanični dokument koji bi pokazivao stanje objekta prije useljenja Lazara Kuljanina. Sud je uvažio da je Kuljanin uselio 30. jula '97., a da je već dva dana poslije izvršio sve adaptacije! Zapisnik o izvedenim radovima izdao je bratunački Sekretarijat za urbanizam. Teoretski je nemoguće za 48 sati izvršiti takav obim građevinskih poslova.

Sud nije uvažio mišljenje Senade Sinanović da je Kuljanin u njenu imovinu ulagao po sopstvenoj inicijativi, bez odobrenja za adaptaciju i dopuštenja vlasnika, niti je uvažen prijedlog da se iznos za navodne adaptacije prelomi preko kirije, pošto je Kuljanin 61 mjesec živio u tuđoj kući, te je korist od besplatnog stanovanja veća od izmišljenih ulaganja.

Po riječima Senade Sinanović, Kuljanin joj je ponudio 35.000 KM za otkup kuće, tako da se može pretpostaviti da je presuda Suda u Srebrenici ima funkciju pritiska u cilju etničkog čišćenja.

Senada Sinanović je uputila žalbu Okružnom sudu u Bijeljini s prijedlogom da je ukine prvostepena presuda. Ukoliko njena žalba bude odbijena, uslijedit će naplata pod prijetnjom sudskog izvršenja. To znači da će Senada Sinanović, praktično, platiti reket na povrat imovine, ili, ako ne plati, kuća bi joj se mogla naći u oglasu za prodaju nekretnina, kao što se dogodilo Suadi Kumro iz Foče.

Drugi, bezmalo identičan slučaj, zbio se u Foči, s tim što je bošnjačka porodica došla u poziciju da kuću izgubi. Tamo su geometar Borislavka Filipović i vještak građevinske struke Grujo Milanović, koje je angažirao Osnovni sud u Foči, izvršili popis radi procjene vrijednosti imovine porodice Kumro u Foči. Vještacima je dat rok od deset dana da procijene vrijednost porodične kuće i dvorišta, nakon čega će sud raspisati oglas za prodaju nekretnina. Prodajom kuće Sud namjerava nadoknaditi navodnu štetu od 8.100 maraka Goranu Đurkoviću iz Ustikoline koji je u ovoj kući boravio bez odobrenja vlasnika, te navodno ulagao u njenu sanaciju. Ovaj je slučaj makar, kako-tako, dospio do medija, pa je vlasnica kuće Suada Kumro uspjela izjaviti: - "Ovo je jasna poruka da se kupim iz Foče, da u mome gradu više nemam mjesta". Tako smo saznali i za arogantno ponašanje sudije Milene Kundačine, koja vodi postu-

pak izvršenja, kao i za bahatost fočanske Sudske policije koja je pod prijetnjom sile udaljila novinare ispred kuće.

Uzgred, zanimljivo je primijetiti da i jedna i druga navodna adaptacija iznose oko 8.000 maraka. I, zanimljivo je zapitati se: zašto Srbi koji su neovlašteno koristili tuđu imovinu ne bi platili kiriju za višegodišnje stanovanje u kućama Senade Sinanović i Suade Kumro? Zar ne bi časni sud mogao tako prebiti ovo navodno dugovanje? Bi. Ali, ovo nije častan sud.

Tačka na bespomoćnost

Zreli su uvjeti da se oformi jedna nevladina organizacija koja bi se bavila zaštitom Bošnjaka od dejtonskog pravosuđa. Sadašnje organizacije, tipa dizdarevićevskog tzv. Helsinškog komiteta i inih, nikada neće u razmatranje uzeti ovakve slučajeve. Oni su plaćeni da izmišljaju pomuslimanjenje Sarajeva, tzv. islamski terorizam, antisemitizam i slične budalaštine. Neće to, rekosmo, učiniti ni bošnjačka politika. Sva je sreća u nesreći pa su iz ove politike odstranjeni mnogi pametni ljudi, koji razumiju dejtonski pakao, i koji imaju snagu da pokrenu inicijative za nadrastanje zagubljene bošnjačke politike. Ove pametne ljude jedino još treba razuvjeriti da će iko drugi, osim njih samih, staviti tačku na bespomoćnost.

Naša je ljudska obaveza da branimo svoje građansko dostojanstvo, ali ne na svome pragu, nego na pragu svakog Bošnjaka čija su prava na udaru dejtonskog apartheida. Kad shvatimo da se moja avlija brani u avliji svakog napadnutog Bošnjaka – postat ćemo narod.

Broj 164, 17. II 2006.

Jasmila Žbanić je mogla očekivati da će je zaobići sve nagrade na festivalu u Berlinu, jer je medijski prostor upotrijebila za protest zbog slobode ratnih zločinaca. Vjerovatno je računala da je vrednije svjedočiti istinu nego dobiti nagradu. Borba za istinu je onozemaljska, a te nagrade su ovozemaljske. Božija je volja da dobije prvu nagradu i da joj se dadne da kao glavna zvijezda festivala u Berlinu milionima ljudi prikaže svoju patriotsku i humanističku gordost. …U ime žrtava Karadžićevih i Mladićevih zločina.

Jasmila je nadrasla svoj ovozemaljski život

Prošle su dvije hefte otkad je Jasmila Žbanić za svoj film "Grbavica" dobila "Zlatnog medvjeda" u Berlinu. Narod kaže: da svaki dan jedeš baklavu dosadila bi ti za heftu. Tako je, kao baklava, Jasmila dosadila običnom čitateljskom oku. Aktuelne su druge stvari. Ibretimo se oko crkavanja ptica. To što smo uz Jasmilu malo poletjeli, k'o zdrav labud, bio je tren u dejtonskoj stvarnosti koja boluje i crkava od ptičije gripe. Ipak, nešto je preživjelo. Prvo spoznaja da samo umjetnost može transponirati i kroz vrijeme prenijeti iskustvo genocidne agresije. Učimo od Jevreja! Drugo, spoznaja da umjetnost može u društvenom prostoru otvoriti rješavanje jednog problema, kao što je činjenica da u BiH nije institucionalizirana briga o 22.000 silovanih žena. Ne pamtimo da je i jedno umjetničko djelo u BiH tako duboko zaoralo stvarnost.

Nagrada i istina

Nas, zapravo, zanima samo jedan detalj u cijeloj frtutmi oko Jasmile Žbanić. Tim detaljem niko se nije analitički bavio, jer narušava dejtonski sklad/smrad u kome nije baš lijepo kad jedan umjetnik, evo, od državnog značaja, pominje Karadžića i Mladića pred svjetskim auditorijem. Taj dejtonski incident, a moralni gorostasni čin, ovdašnji mediji nisu plaho doticali, izuzev koliko su morali, suho i informativno, jer su se biće plašili da bi Karadžićeve Srbe mogli okrenuti protiv Jasmile i njene nagrade koja bi trebala da bude draga&mila svima.

Jasmila je, koliko se sjećamo, odmah po projekciji filma iskoristila medijsku pažnju i sasula istinu o Karadžiću i Mladiću koji uživaju slobodu jer niko nema interesa da ih uhapsi. Tako nekako. Onda je na ceremoniji dodjeljivanja nagrade kazala sljedeće… Neka vam ne bude mrsko da to ponovo čujemo:

"Ratni zločinci Ratko Mladić i Radovan Karadžić još slobodno žive u Evropi. Nisu uhapšeni za organiziranje silovanja 22. 000 žena u BiH i niko nema interesa da ih uhapsi. Nadam se da će se to promijeniti i da se 'Zlatni medvjed' neće razočarati kad vidi Bosnu."

U čemu je štos? Ma nema u čemu nije! Ovaj detalj je toliko višeslojan da bi se o njemu dao raspisivati esej o patriotizmu i umjetnosti, o moralu

i umjetnosti, o odvažnosti žene u umjetnosti. …Ma, nema kraja! No, ono što nam prvo pada na um kad pogledamo u višespratnicu Jasmiline geste jeste sljedeće: ona je rizikovala da ne dobije nagradu, da razljuti žiri koji hronično ne voli političku upotrebu umjetnosti, da samu sebe diskvalificira, kada je odlučila da odmah bubne svijetu istinu u lice, pa kud puklo da puklo. Kakva nagrada i kakvi bakrači! Jasmila je to što jest: ISTINA, pa ako hoće neko da dadne nagradu za istinu nek' je dadne, a ako neće, vala joj nagrada i ne treba od nekoga ko zazire od istine! Čista računica. Njena pred njom. I, nuto čuda, dođe i glavna nagrada. A Jasmila, umjesto da aterira, pa da razumije kako bi joj sad bez patriotskog i moralnog okusa, mirisa i karaktera bila mnoga vrata otvorena, ili otvorenija, ona na glavnoj ceremoniji dodjele, pred višemilionskom publikom, ponovi priču o Karadžiću i Mladiću.

Korak ispred pospanosti

Sad ćemo u tekstu napraviti jednu malu pauzu, odmoriti se od jasmilanja Jasmile, i prisjetiti se kako je u nekim, odveć umrlim, sarajevskim medijima Jasmila Žbanić bivala metana u isti rang sa pederoljubnim dvojcem Ekrem Puška & Ahmed Imamović, koji je stvorio jadni i zglajzani film "Go West". Dogodilo se to na talasu reakcija zbog angažiranja hrvatske pjevaljke i amaterske porno zvijezde Severine Vučković za snimanje dokumentarnog filma o Sarajevu. Prisjetimo se, tada je 20-tak bh. glumica reagiralo zbog činjenice da se jedna amaterka, sumnjivog morala, angažira da Svijetu predstavi Sarajevo. Bilo bi to isto kao kad bi, pisalo se tada, Rim angažirao porno zvijezdu Ćićolinu da Svijetu predstavi vrijednosti ovog drevnog grada. Pa se pitalo: šta bi se dogodilo da ma koja bošnjačka glumica bude angažirana kao glavni lik u filmu o Zagrebu i Beogradu? Digle bi se demonstracije! Sjetimo se kako je Lejli Šehović iz Dubrovnika oduzeta titula "Miss Hrvatske" samo zbog toga što je muslimanka.

Elem, Jasmila se tada našla s onu stranu patriotizma jer je u "Grbavici" angažirala srbijansku glumicu Mirjanu Karanović, a pored desetine naših bošnjačkih glumica. Evo kako je pokojni magazin "Walter" u svojoj "Potjernici" naslikao Jasmilu, usput je nazvavši "Žbanilom": "…Zato što se na Danisa T. ugledala i mlada Žbanila J. koja je za film o Grbavici angažirala beogradsku polovnjaču Mirjanu K. da glumi mladu silovanu Bošnjakinju; Zato što Žbanila ne razumije da tako ponižava silovane Bošnjakinje; Zato što ni Žbanili ni drugim bosanskim rediteljima nije bitan patriotizam, jer oni se uvlačenjem u g..u Beogradu i Zagrebu nastoje što bolje prodati…"

U apsolutnoj poplavi antipatriotizma u bh. filmu, uz časni izuzetak "Remakea" Dine Mustafića, bilo je logično da se poslije Danisa, Žalice i Ahmeda pojavi još neka ubleha koja će probitačnost graditi na izdaji umjetničke istine o genocidnoj agresiji. Jasmila se, 'nako slikovno, s onim opasnim cvikerima, sa stranjskim likom a la Dirk Nowicky, baš uklapala u (tele)viziju određenih Bošnjaka.

Prethodno smo imali veličanje Danisa Tanovića, bez i jednog kritičkog stava spram činjenice da je "Ničija zemlja" afirmacija teze o građanskog

ratu u BiH, pošto u njemu nema agresora i žrtve, a pošto je o ratu u BiH nemoralno govoriti bez pozicioniranja ove dvije uloge. Pa, imali smo veličanje Pjera Žalice i njegovih filmova u kojima se Bošnjaci prikazuju kao idioti. I na kraju, vidjeli smo nedavno, imali smo ogromnu medijsku podršku metanju bošnjačke tragedije u film o pederima, gdje su oni koji smatraju da umjetnost mora biti moralna kategorija – bili proglašavani "ekstremistima i vehabijama". Od svega je najljepše što je ovaj pederski film, koji je računao na podršku pederskih lobija, ispuhao k'o truhla traktorska guma. I, nakon svega, šta smo trebali očekivati? Da će Jasmila Žbanić biti drugačija? Jasmilino angažiranje Mirjane Karanović, Srbijanke, kontinuiralo je naše razočarenje u naše ljude. Računali smo, čim angažira srbijansku glumicu, njoj je stalo da se dodvori Beogradu, a ako joj je do toga stalo, njoj nije stalo do istine o silovanim ženama. Napose, šta smo mi tada znali o "Grbavici"? Jasmilu i njen projekat smo vidjeli preko te srbijanske glumice.

Danas, pak, otkriva nam se drugi račun… A šta ako je Jasmila svjesno, proračunato, strateški, angažirala jednu Srpkinju da odglumi jednu silovanu Bošnjakinju kako bi u srpska usta stavila priču koju prvo treba da čuje srpski narod?! Jer, istina o srpskim zločinima je najpotrebnija Srbima, kao što je istina o holokaustu najpotrebnija Nijemcima, a istina o genocidu nad Palestincima najpotrebnija Jevrejima. Da li bi manje vrijedilo da je silovanu Bošnjakinju glumila ma koja bošnjačka glumica? Umjetnički, možda ne bi, ali, moralno, politički, prosvjetiteljski – bi. Ako je Jasmila imala ovu ambiciju, onda je to vanserijski račun kakav je vazda falio bošnjačkom životu.

Nismo se haman zeznuli kada smo u onim opasnim Jasmilinim cvikerima prepoznali nešto čega u nas nejma. Jedino što možda sada razumijemo da je to čega u nas nejma – naše, i da ide korak ispred naše pospanosti.

Nadrastanje sebe

Ova mala pauza, ovaj izlet u prisjećanje na Jasmilinu, odveć – tobejarabi, izdaju, ima za cilj da nas uputi na činjenicu da se ponekad možemo ogriješiti o ljude koji to nisu zaslužili. No, svakog, pa i Jasmilu, prepoznajemo po znakovima u javnom prostoru. Sve dok Jasmila nije ošinula svjetsku hipokriziju, mi smo o ovoj mladoj ženi mogli misliti i peto i deseto. Danas se njena gesta nameće kao vertikala morala u umjetnosti, i razotkriva ušćuhli brlog koji nam je, u pogledu Danisa, Žalice i Ahmeda, nametan kao nekakva umjetnost. Jasmilin progovor u Berlinu namah nam otvara asocijaciju: a zašto Danis Tanović nije iskoristio dodjelu Oskara da kaže isto? Pa zato brate da si ne bi zatvarao vrata! A zašto si Jasmila može zatvarati vrata? Pa zato brate što je ona, čini mi se, odgovorna samo pred Bogom, jer samo takav insan može imati snagu da odbaci ovozemaljske čarolije i da u ime vječnih vrijednosti posvjedoči nepravdu. Ili, nameće nam se pitanje: a zašto Pjer Žalica, umjesto što je pravio filmove o Husi i Hasi, nije pravio film o silovanim Bošnjakinjama, o konc-logorima, o zločinima? Pa zato što je pucao nisko, pa se zadovoljio aplauzima u Beogradu i Zagrebu, gdje je nacistička publika voljela da svoju duševnu nakaradnost zadovolji

gledanjem idiotiziranih Bošnjaka. O Ahmedu Imamoviću da i ne govorimo. On je dno.

A šta ako griješimo u ovim hvalospjevima o Jasmili Žbanić? To samo Bog zna. Možda se ona sama ne bi složila sa ovim procjenama. Tu dolazimo do suštine stvari. Njene riječi više nisu njene. Izgovorene su, i sad su naše. Kao što i ove ovdje riječi više nisu moje, napisane su, i sad su vaše. Svako ima pravo da određenu priču prerađuje kroz svoje filtere. Naše je pravo da Jasmiline riječi tumačimo baš ovako, kao dosad nezabilježeni, neočekivani oblik istinskog patriotizma i moralnosti u našoj umjetnosti. Čini nam se da su male šanse da profulamo. Jasmila nije imala nikakvog racionalnog, ovozemaljskog računa da nakon projekcije filma čačka po ratnim zločincima, pa da rizikuje makar jednu od nagrada. S druge strane, zanimljivo je da Jasmila nije iskoristila ni jednu medijsku priliku da to isto kaže prije nego što joj se ukazala šansa da pred masom svjetskih novinara progovori o nehapšenju Karadžića i Mladića. Čekala je maksimalnu medijsku pozornost. Računala je da će je zbog toga zaobići sve nagrade, ali da je vrednije svjedočiti istinu nego dobiti nagradu. Borba za istinu je onozemaljska, a te nagrade su ovozemaljske. Božija je volja da dobije prvu nagradu i da joj se dadne da kao glavna zvijezda festivala u Berlinu milionima ljudi prikaže svoju patriotsku gordost. …U ime žrtava Karadžićevih i Mladićevih zločina.

Ove detalje, koliko smo upratili, nije obrađivao ni jedan medij u BiH. Oni su čak Jasmilin film, i nju samu, trpali u kontekst navodnog uspjeha bh. filma. Kakvog, bolan, uspjeha?!! Jasmila ne pripada tom brlogu! Oni su pisali i govorili o raznim tantavicama, u skladu sa svojom kičerajskom poetikom. Oni se nisu bavili moralnom i patriotskom gorostasnošću jedne žene čija gesta uspostavlja novi sistem vrijednosti, u umjetnosti i oko umjetnosti. Jer Jasmila nije samo njen film, Jasmila je više od tog filma, jer da je samo film, ona bi šutila i kleberila se, ona je više od filma... E, mi smo pokušali odškrinuti tu Jasmilu koja je nadrasla svoj ovozemaljski život.

Broj 165, 3. III 2006.

Velikosrpski mediji po prvi put tzv. islamski fundamentalizam izmišljaju izvan SDA, što nam ukazuje da Tihićevu politiku razumijevaju kao partnersku. Po najnovijim izmišljotinama "bosanski Hamas" i "samoubilačke šehidske akcije" treba da se realiziraju zbog nezadovoljstva tzv. fundamentalista politikom SDA.

Beogradska rehabilitacija SDA

Velikosrpski mediji pokrenuli su novu ofanzivu za izmišljanje tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka. Sve se odvija po starim, uhodanim obrascima, jedino se mijenjaju konteksti. Već 15 godina velikosrpski mediji izmišljaju tzv. islamski ekstremizam i tako legitimiziraju četničko zločinstvo. Američki sukob sa civilizacijom dao im je za pravo. Sa aspekta historije i istine, koje se proizvode tekstom, nebitno je što u Bošnjaka nikada nije bilo, niti će biti, tih gluposti. Bošnjaci znaju gdje žive, i znaju koliko se mogu protegnuti. Tolerancija je uvjet opstanka.

Velikosrpske medije odveć ne zanima istina: muha je međed, a međed je muha. No, istina zanima nas. Trebamo znati šta se to o nama piše, kako bismo vazda imali na umu sa kakvim budalama deveramo.

Pečat SDA

Stariji čitaoci pamte da je beogradski nedjeljnik „Nin" bio najvažniji politički magazin u bivšoj Jugoslaviji. Ovaj je list vazda okupljao najjača državna pera, stratege, agente, političare... U vrijeme Miloševićeve ekspanzije, „Nin" je formulirao zločinačku ideologiju. Šteta je što bošnjački političari ne čitaju ovaj list, jer bi i prije nekoliko godina mogli saznati za lobističku operaciju zamjene manjeg bh. entiteta za suverenitet Kosova. Iz „Nina" se mogu čitati naredni velikosrpski potezi.

U ovom je listu objavljen tekst pod naslovom „Čekajući bosanski Hamas", koji potpisuje neki Zoran Ćirjaković. On opisuje navodno oduševljenje Bošnjaka pobjedom Hamasa na izborima u Palestini, te dodaje: „Da li je došlo vreme za stvaranje 'bosanskog Hamasa' jedno je od glavnih pitanja koja sebi postavljaju bošnjački islamisti". Autor u nastavku rasteže i nateže tezu kako je "sve više bošnjačkih islamista koji veruju da je SDA odigrala svoju ulogu, da je prevaziđena i nesposobna".

Ova nam se beogradska rehabilitacija SDA čini znakovitom u kontekstu izjave Milorada Dodika, premijera RS, koji je u intervjuu baš za "Nin" kazao da su – "ustavne promjene učvrstile međunarodnu poziciju Republike Srpske". Znamo već da su te i takve ustavne promjene podržane od Tihićeve SDA. Sada najednom ispada da je SDA suprotstavljena tzv. islamističkim tendencijama, iako je ova stranka za velikosrpske medije oduvijek bila udarna tačka tzv. islamskog fundamentalizma.

S obzirom da se naša javnost nalazi u rigidnoj informativnoj blokadi i da se informacije o karakteru tzv. ustavnih promjena teško probijaju do javno-

sti, morat ćemo u par rečenica objasniti o čemu se radi. Dejtonski sporazum nije nikada ratificiran od Parlamenta BiH. Nametnut je. Ako se usvoje ove lažne ustavne promjene, Parlament BiH će priznati dejtonski Ustav, a Bošnjaci će, tako, po prvi put, svojom, demokratskom voljom, priznati Republiku Srpsku. Ono što dugoročno slijedi jeste odlazak visokog predstavnika, blokada institucija i otcjepljenje Republike Srpske. Srbi ovo znaju, a Tihić i kompanija se prave da ne znaju. Srbi ne kriju da su zadovoljni Tihićevom i Lagumdžijinom uslugom, i otuda proizilazi velikosrpska rehabilitacija SDA, kao stranke koja je navodno suprotstavljena tom izmišljenom tzv. islamskom ekstremizmu. Nije se đabe predsjednik SCG Marović pred tv kamerama u Briselu onako srdačno ljubio sa Sulejmanom Tihićem. Ljubio bi ga vala i ja, da sam Srbin.

Kantar fundamentalizma

U nastavku ovog teksta autor navodi kamaru (mojih) citata kojima poktrepljuje svoju tezu da su ti bejagi fundamentalisti nezadovoljni politikom SDA, što bi značilo da im treba "bosanski Hamas", dakle, radikalizam. Iz konteksta se razaznaje da je moja malenkost glavni ideolog tog "bosanskog Hamasa". Vala, kad sam mogao u "Slobodnoj Bosni" biti proglašen komesarom Patriotske lige i komandantom vehabija, zato ne bi i u "Ninu" mogao postati glavni filozof u Hamasu! Evo kako to izgleda u "Ninovom" tekstu:

- "Fatmir Alispahić, bivši kolumnista 'Oslobođenja' koji je postao uvodničar 'SAFF-a', najpopularnijeg fundamentalističkog časopisa u Bosni, govori o 'krizi liderstva' i 'retardaciji bošnjačkog političkog faktora'. Vlast SDA, kako piše Alispahić, 'ustrojena je po komunističkom obrascu'. On zamera da je SDA džamijama dala ulogu kakvu su imali opštinski komiteti u sprovođenju volje CK SKJ."

Tačno. Autor je pošteno prenio moje riječi. Ali, nejasno je kako se ovakav kritički stav prema SDA i svojevremenoj pojavi pretvaranja džamija u partijske ćelije može zvati fundamentalističkim?! Valjda bi se istinski fundamentalista upravo zalagao da džamija i stranka budu jedno.

Autor izvaljuje novu nebulozu kad tvrdi da – "potrebu za snažnim, istinski islamskim pokretom u Bosni sve nezadovoljniji fundamentalisti nalaze i u činjenici da je SDA sasvim instrumentalizovala Islamsku zajednicu Bosne i Hercegovine". Pa zar može biti većeg fundamentalizma od političke instrumentalizacije Islamske zajednice?! ...Nema logike! Zašto bi fundamentalisti bili protiv fundamentalizma?

Osobno, kroz mnogo tekstova sam kritikovao, ne nakanu SDA da instrumentalizira Islamsku zajednicu, već dopuštanje Islamske zajednice da bude instrumentalizirana od jedne stranke, ma koje, jer smatram da Islamska zajednica treba da bude moralna kapa svim našim strankama. Svojevremeno bratstvo SDA i IZ je gušilo pluralizam i dembelilo SDA, te sakatilo naše istinske potencijale koji samo u pluralnom i kritičkom ambijentu mogu doći do izražaja.

U tekstu "Čekajući bosanski Hamas" prepoznao sam mnoštvo citata iz mojih tekstova, kojima se nemušto potkrepljuje teza o radikalizmu. Reci-

mo, moja rečenica da su "Bošnjaci najpotlačeniji i najprogonjeniji narod u Evropi" koristi se kao dokaz o radikalizmu, iako se radi o konstataciji koju se nema čime oboriti. Očito da je "Ninovom" komentatoru neko iz Sarajeva doturio pošiljku mojih tekstova i preporučio mu da baš na ovoj, na njegovu žalost pogrešnoj adresi, treba tražiti ideološku okosnicu "bosanskog Hamasa". On opservira moj stav da "ključne bošnjačke institucije nisu učinile nikakav iskorak koji bi vodio ka samoodrživosti", i u tome vidi tendencu radikalizacije. Potom se bavi mojom kritikom ambicije reisa Cerića da se nametne kao lider u Bošnjaka, budući da sam mnogo pisao kako Bošnjacima nije potreban lider, već liderska ekipa.

- "Otpor Cerićevim željama ne dolazi samo iz umerenog krila Islamske zajednice. (...) Ima i islamista koji shvataju da problem nije samo u neprikladnosti reisa Cerića za lidersku poziciju. Alispahić piše da bi bilo štetno za Bošnjake 'u evropskom okruženju gdje nijedan pravoslavni ili katolički sveštenik nije nacionalni lider' ako bi jedan mula dobio ključnu ulogu."

Opet ista nebuloza! Pa ako sam ja taj islamista, taj neumjereni musliman, upravo bih se trebao zalagati da nam vjerski poglavar vodi politiku. Pa kud puklo da puklo.

Autor poručuje kako omekašana SDA više ne može držati pod kontrolom "mlade, radikalne propovednike koji ignorišu pravila Islamske zajednice", a to se argumentira tezom da se "skoro polovina budućih imama danas školuje u arapskim zemljama, gde razne militantne salafističke struje imaju ogroman uticaj na studente". Tekst se zaključuje sljedećom rečenicom: "U Bosni proporcionalno raste i broj onih koji veruju da ne treba slediti samo Hamasov humanitarni angažman, već i njegovu 'vojnu strategiju' čiji su stub samoubilačke 'šehidske akcije'."

A kad smo već kod Hamasa, zanimljivo je da nefundamentalističko "Oslobođenje" afirmira stav Riada Malkija, direktora Palestinskog centra za širenje demokratije, koji tvrdi: "Hamas je daleko od džihadskog mentaliteta", te smatra da će Hamas sve iznenaditi svojom umjerenošću i fokusiranošću na društveno-ekonomska pitanja.

No, u ovoj igri, ponavljamo, nije istina ono što jeste, već tekst koji ima jaču medijsku i političku podršku. Zato je Hamas postao simbol tzv. terorizma, i zato sam ja, ni-luk-jeo-ni-luk-miriso, u "Ninu" citiran kao kantar fundamentalizma.

Dezinfekcija četništva

Po velikosrpskim webovima kola još kamara sličnih tekstova. Znakovit je tekst pod naslovom "Đavoli, i to beli", gdje se govori o bjeloputim muslimanima, bejagi saradnicima Al-Kaide. Navode se dijelovi Izvještaja Komisije za borbu protiv terorizma Američkog kongresa, čiji je lider nekakav Jozef Bodanski. Tvrdi se da mudžahedini iz sjeverne Afrike dolaze na Balkan, a posebno u BiH. Evo kako to izgleda:

- "Jozef Bodanski već godinama upozorava na prisustvo islamskih terorističkih organizacija na Balkanu, prvenstveno u BiH. U njoj i danas, po

njegovim riječima, postoji nekoliko jakih i dobro organizovanih grupa, odgovornih Osami bin Ladenu. Bodanski je svojevremeno kazao da u BiH i dalje postoje logori za obuku mudžahedina, što je, tvrdio je on, poznato vlastima u Sarajevu, ali i predstavnicima međunarodne zajednice."

Bilo bi krajnje vrijeme da nam Bodanski dojavi gdje se nalazi makar jedan od tih logora pa da odemo tamo i napravimo reportažu. Bilo bi dobro da nam Bodanski kaže čemu već godinama služe ti logori. Ili, mogao bi nam i novinar "Nina" pojasniti šta sve ovo vrijeme čekaju toliki islamisti koji su obučeni za "šehidske akcije". Valjda bi toliki teroristi dosad bacili makar jednu petardu u haustoru. Jasno je, sve je plod prljave i funkcionalne mašte, koja pokreće tzv. rat protiv terorizma, i koja u balkanskim prilikama odlično služi medijskoj i pravosudnoj dezinfekciji četništva.

Sve ovo neće biti ubitačan problem dokle god o nama lažu drugi. Grdno doba nastupit će kad o nama počnu lagati naši. Za vlast, za kocku, za drogu, svakakva se zla znaju počiniti. Kad bismo sve ovo što je trabunjao "Nin" bacili niz vodu, ima nešto što nikako ne možemo. Treba strepiti od mogućnosti da bošnjačka politika postane instrument za proganjanje Bošnjaka, ovih iz ovog ili nekog drugog izmišljenog "bosanskog Hamasa". Možda od slutnje, ako Bog da, neće biti ništa. Ali, iskustvo nas uči oprezu.

Broj 166, 17. III 2006.

Nakon što je podijeljena i poražena oko pitanja ustavnih promjena, bošnjačka politika više nema moralno pravo sebe predstavljati kao kormilara naše sudbine. Ona treba da se transformira u činovničkom pravcu, da sa sebe skine smiješne odore mesijanstva, estrade i kiča, i da svoje pravce djelovanja prepusti ekspertima. ...Ništa više i ništa manje nego je to slučaj kod srpskih i hrvatskih političara.

Vrijeme je za Bošnjački sabor

Gungula oko ustavnih promjena razgolitila je bošnjačku čergomaniju. Na Svijetu nema toliko razjedinjenog, razgubljenog, razozbiljenog političkog naroda, kao što su to danas Bošnjaci. U nas se više ne zna ni ko je Kurta, ni ko je Murta. Svi govore u ime naroda, a niko u ime Bošnjaka. Jer, Bošnjaci su danas podijeljeni u najmanje dva tabora, jedni su za, a drugi su protiv tih ustavnih promjena. Prvih je, čini se, manje, a drugih više. Ali, prvi imaju više vlasti, a drugi manje. Nebitno je, u ovoj priči, ko je u pravu, bitno je – da se jedno od najvažnijih postratnih pitanja lomi tako, olahko, kao da ovo na auto-pijaci na Stupu prodajemo fiću, pa se nećemo cjenkati oko deset maraka, gore-dole.

Postajemo, dakle, svjesni da bošnjačku politiku čine predstavnici koji se ni oko čega ne mogu dogovoriti, jer je svaki od njih u pravu, jer svaki negira instituciju zbora i dogovora, jer je svaki glavni... A koliko smo puta dosad napisali da Bošnjacima ne treba lider, već liderska ekipa; da će insistiranje na liderstvu dovesti do podjela koje će učiniti da Bošnjake ne vodi niko, jer će ih voditi svako?! Evo, na ovom primjeru se konkretno pokazuje da Bošnjaci ne mogu opstati bez ustanovljavanja, ili Bošnjačke akademije nauka i umjetnosti, ili Bošnjačkog sabora, ili ma kakvog drugog tijela koje bi bilo starije od svake politike, jer bi se svaka politika, kao u Srba i Hrvata, oslanjala na taj akademski server.

Problem je naš što živimo od danas do sutra, što smo objekat a ne subjekat svoje sudbine, i što ne vidimo dalje od nosa. E, tako će i ove ustavne promjene biti i proći, a mi ćemo ostati nesposobni i jedino kadri da kad padne kiša kažemo: pada kiša. K'o debili.

Ovu pometnju podhitno treba mijenjati! Zastrašujuća je. Ne zbog ovog danas. Već zbog svega što bi se sutra moglo dogoditi, ili ponoviti.

Kriv je živ

Kad je ono neki dan ukopavan Slobodan Milošević u dvorištu ženine kuće u Požarevcu, košto se ukopavaju kućni ljubimci, u Bijeljini je napravljen miting protiv Tužbe. Više-manje svi smo s time upoznati. No, postoje dva momenta u vezi ovog događaja koja nisu tematizirana. Prvi je činjenica da ni jedan bošnjački političar nije ni slova prozborio o legalizaciji skupova sa antidržavnom, antimirovnom, genocidnom porukom. Drugi je činjenica da naše vratove čekaju kame, oštre k'o britve, spremnije nego 1992. godine.

Početkom 1992. godine bio sam urednik prve novine koja je pokrivala prostor sjeveroistočne Bosne. U januaru sam preko čitave naslovnice raspucao naslov "Muslimani na našinu", o seriji ubistava u sjeveroistočnoj Bosni u kojima je učestvovala JNA. Potom sam, mjesec-dva poslije, objavio tajni plan "Drina", kojim se predviđa etničko čišćenje Podrinja. Potom sam pisao o naoružavanju četnika sa Ozrena. Raznih sam belaja nadeverao, od prijetnji iz Komande JNA, do nekakvih ljudi koji su me otkriveno pratili, očito da mi stave do znanja da sam na nišanu. Međutim, najveći belaj kojeg nikada neću prekabuliti jeste činjenica da sam zbog ovih tekstova u svojoj sredini bio tretiran kao "muslimanski nacionalista i podrivač suživota". Mojoj novini tada je čak zabranjeno da se reklamira u lokalnim medijima, a neki kiosci su odbili da prodaju reviju "Korzo". Jakako, poslije kad su se moji tekstovi pretočili u genocidnu stvarnost, niko od onih koji su me blatili nije našao za shodno da povuče riječ-dvije.

E, otkud ova priča? Otud što u našem društvu, koje sve više podsjeća na ono predratno, ne biva kriv onaj što drži kamu, već onaj što tu kamu primijeti. Danas su moralno-politički podobni svi koji četnički, ratnohuškači skup u Bijeljini vide kao izraz demokratije, jer moralno-političku podobnost određuju jal četnici, jal ustaše, jal njihovi našminkani plaćenici. S druge strane, svi koji u ovom skupu prepoznaju prijetnju miru, i koji bi da tu prijetnju čitaju kao nužnost bošnjačke pripravnosti, mogu očekivati da će biti tretirani kao nacionalisti, a što ti ga nakon 11. septembra dođe kao – teroristi. Pa zar Palestinci već godinama nisu – militanti, iako ljudi brane goli život?!

Nedopustivo je što pravosudna vlast nije tražila krivičnu odgovornost organizatora bijeljinskog skupa. Ovo je još jedan dokaz da je pravosudna vlast okupatorska. Ili, zapitajmo se: po čemu bi se to razlikovala ova zemlja da je Armija RBiH vojnički poražena?! Naravno, ne bi četnici i ustaše istrijebili cijeli bošnjački narod, ostala bi tu i tamo pokoja ikebana da svojim prikazivanjem na nekoj funkciji pere njihove zločine. Ta stvarnost bi posve nalikovala ovoj stvarnosti, iz koje je prognana bošnjačka ravnopravnost. Tu dolazimo do sličnog obrasca kao u onoj slici o onome koji drži kamu, i o onome koji kamu primijeti. Danas nisu krivi oni što generiraju bošnjačku potlačenost, već oni što bi htjeli da Bošnjaci budu ravnopravni koliko Srbi i Hrvati. Takvi su na stubu srama, kao nacionalisti i ekstremisti. Otud kad kažemo da nama vlada okupatorsko pravosuđe, mi ne tražimo ništa više nego da se to pravosuđe ponaša u skladu sa zakonima, dakle, da procesuira ratnohuškače i podstrekače mržnje. A pošto to ne čini, nama ne preostaje ništa drugo nego da takvo pravosuđe smatramo okupatorskim, samim tim što nečinjenjem štiti sljedbenike četništva i ustaštva.

Crno i bijelo

No, sve se to događa izvan naše avlije, u kojoj je ostalo nešto malo suvereniteta, jer su kroz tzv. reformu policije, pravosuđa, medija, itd. uglavnom svi stubovi društva prebačeni u vlasništvo partnera iz Karađođeva. Tim prije biva nedopustivo kad bošnjačka politika uopće ne registrira otvo-

rene prijetnje bezbjednosti bošnjačkog naroda. Bilo bi normalno da su svi bošnjački političari, koliko god ih ima, danima davali izjave, pisali pisma, pravili konferencije, okrugle stolove i sl., tražeći odgovornost organizatora fašističkog skupa u Bijeljini, kao i odgovor na šutnju pravosudnih organa, pa i EUFOR-a. Umjesto svega toga, nije se dogodilo ništa. Dakle, bošnjačka politika je suglasna da je skup u Bijeljini stvar demokratskih sloboda.

Bošnjaci, pak, misle drukčije. Mnogima se ledila krv u žilama. Ne treba objašnjavati zašto. No, kao i u slučaju ustavnih promjena, dolazimo do spoznaje da bošnjačka politika ide šumom, a narod drumom. Bošnjake ne zanima toliko šta je ispravno, koliko da njihovi političari znaju šta rade. Situacija u kojoj Sulejman Tihić puše 'vako, a Haris Silajdžić 'nako, debelo je ojadila Bošnjake, čak više od pitanja – ko je od njih dvojice u pravu. Riječ je o poražavajućoj spoznaji da imamo nacionalnu politiku koja nije sposobna da bude jedinstvena oko najvažnijih pitanja za budućnost bh. države. Ta podjela nas uvjerava da smo manje vrijedni od komšijskih naroda, jer u njih se mogu prepirati oko nijansi, ali svi k'o jedan znaju šta im je crno, a šta im je bijelo. Zašto nam se ovo događa?

Političar je pjevač

Rahmetli Alija Izetbegović je učinio mnogo dobrog, ali, ili nije imao snage, ili vremena, ili vizije, da u Bošnjaka izgradi instituciju koja će autoritetom i akademskim potencijalom nadrastati sve moguće unutarbošnjačke podjele. Zanimljivo bi bilo u nekom tekstu rasprtljavati pretpostavku da je Izetbegović, totalitarnom logikom, nadređivao sebe i SDA svemu što bi moralo biti iznad jedne stranke i njenog lidera, i iznad svake druge stranke i stranačkog lidera. Pitanje je i koliko se Izetbegović mogao distancirati od svojih uvjerenja, pa razumjeti da nije on kantar bošnjačkih vrijednosti, te da bošnjaštvo podrazumijeva i mlade muslimane, i komuniste, i partizane, i hipike, i ko zna šta sve još. Sve te razlike čine bošnjačku snagu, koja je djelatna tek kad je objedinjena, a da bi bila objedinjena, mora biti tolerirana u razlikama. Izetbegović je činio jednu od razlika, bez volje da sam sebe nadraste, i da mobilizira nacionalni potencijal u pitanjima koja se tiču svih bošnjačkih različitosti.

Budući da nije uspostavljen takav sistem, bošnjačka politika se nakon Izetbegovića razmrvila u masu liderčića od kojih svaki misli da je glavni. Došlo je do svojevrsne estradizacije i kičerajizacije politike, u kojoj političar više nije mislilac, analitičar, neko ko cijeni pismenost i pismene; političar je postao glumac, pjevač, folk-zvijezda, jer se njegova pojavnost svela na slikanje i smijanje. Golem će posao biti svesti političare na njihovu prirodnu mjericu, jer će ih valjati razuvjeriti u mesijanski značaj. Kako, recimo, sada objasniti nekome od njih da u budućnosti trebaju biti obične ćate koje će sprovoditi misao umnih ljudi okupljenih, ako Bog da, u Bošnjačkoj akademiji nauka? Teško, jer prostor anarhije svakome od njih omogućava da sebe vidi kao najpametnijeg, a prostor kiča, i kao najljepšeg, najkravatiranijeg, najosmjehnutijeg...

Redovi i klupe

Ovo govorimo u varijanti da bošnjačke narod opstane, a opstati ne može ako će se nastaviti procesi truljenja i zagubljenosti. Opstati može samo ako se ustanovi neko tijelo koje će neformalno biti nadređeno politici, i naspram čijeg autoriteta će političari osjećati strahopoštovanje, te biti svjesni da njihova ćatološka pozicija ovisi od poslušnosti prema mudrim.

Vratimo se na ustavne promjene i zamislimo koliko bi sve bilo drukčije da je stav o tome kazala, recimo, nesuđena Bošnjačka akademija nauka. Vraga bi ili Tihić ili Silajdžić smjeli išta drugo sprovoditi od onoga što su propisali akademski autoriteti u Bošnjaka! Zašto? Zato što bi znali da na izborima nemaju šta tražiti ako su konfrontirani autoritetu koje zastupa bošnjačku pamet. Međutim, i Tihiću i Silajdžiću, a i ostalima, odgovara stanje unutarbošnjačke anarhije, jer samo ovako oni mogu izigravati mjeru nacionalne pameti. Ta samoobmana njima godi, a nama škodi. Mi se ne smijemo miriti sa sadašnjim stanjem u kojem su političari, zarad slavohleplja, sebe izdigli na mjesto vrhunskih autoriteta u narodu, umjesto da su to mjesto ustupili pametnijim od sebe. Dosad se u Bošnjaka nije pojavio političar koji je išta rekao na ovu temu, o kojoj smo mnogo pisali, što dokazuje da bošnjački političari sebe smatraju najpametnijim.

Sramotna podijeljenost bošnjačke politike oko ustavnih promjena svjedoči njen poraz, koji ne mora biti priznat, ali je, u odnosu na monolitnost srpske i hrvatske politike – evidentan. Poderana bošnjačka politika više nema moralno pravo sebe predstavljati kao kormilara naše sudbine. Ona treba da se transformira u činovničkom pravcu, da sa sebe skine smiješne odore mesijanstva, estrade i kiča, i da svoje pravce djelovanja prepusti ekspertima. ...Ništa više i ništa manje nego je to slučaj kod srpskih i hrvatskih političara. Ovako više ne ide.

Vrijeme je za Bošnjački sabor. U kojem će mudri sjediti u prvim redovima, a političari u zadnjim klupama.

Broj 167, 31. III 2006.

Kako bi izgledao 15. april, Dan Armije RBiH, da je naša Armija vojnički poražena u ratu? Isto ovako: nikako.

Premijera sukoba civilizacija

Želimo pisati o 15. aprilu, Danu Armije RBiH, i ne možemo sa sigurnošću znati da li se "dan" treba pisati velikim ili malim slovom, da li ispred njega treba staviti tzv. ili szv., jer taj Dan ima sve manje državni i institucionalni karakter; isparen je ili istopljen u dejtonskoj realnosti. Ovaj Dan, koji pišemo velikim početnim slovom, kao što se pišu praznici, privatna je stvar svjesnijeg dijela bošnjačkog naroda. Ako država nešto ne vodi pod velikim početnim slovom, sve drugo biva privatna zadovoljština, koja nikoga ne obavezuje. Dan ARBiH ne živi u javnom prostoru kao datum od državnog značaja, već kao Dan koji se piše velikim početnim slovom u ovim našim ličnim i neobavezujućim tekama.

Hoće li 15. aprila na Dan Armije RBiH biti održan svečani defile ulicama glavnog grada? Hoće li u školama biti održan historijski čas? Hoće li u kasarnama biti svečanosti na koje će doći gradski uglednici? Hoće li radio i tv programi biti posvećeni godišnjici Armije koja je branila Bosnu i Hercegovinu, u svim njenim civilizacijskim smislovima? Hoće li glumci i pjesnici govoriti stihove u slavu naše odbrambeno-oslobodilačke borbe? Hoće li razne delegacije obići šehidske porodice, ratne invalide, veterane? Hoće li se dogoditi išta - izuzev tišine!

I ova godišnjica ARBiH, kao i prethodnih nekoliko, prolazi pored nas, i mi pored nje, kao da naša Armija nije ugrađena u naše živote, istom mjerom kao što nam se u svakom treptaju nalaze i otac i majka. Ovo što protiče našim očima, venama, dodirima... – roditeljstvo je Armije RBiH. Naši su životi završeni u aprilu 1992., kada smo rođeni u genocidu, kao žrtve. Svaki od nas je danas mogao biti kost koja se iskopava iz masovnih grobnica. To što nam je produženo ovozemaljsko trajanje, ne mijenja nam usud. Oko nas i dalje lebde kame, streljački strojevi, krvničke sline i čeljusti. Neko vidi, većina ne vidi. Da li će se i kada će se ovo zlo opet sručiti na naše živote, ovisi od slučaja. Ništa na ovom svijetu nije svezano. Pogotovo kad je sklono ponavljanju.

Stoga o ARBiH vrijedi govoriti kroz budućnost, a ne kroz prošlost, kao što o svojim armijama govore svi samoodrživi narodi. Naša je Armija postala prošlost, i to zaboravljena, iako nema znakova da nam se budućnost razlikuje od prošlosti. Rekosmo već: rođeni smo kao žrtve, u genocidu, i takvim trajemo, ili dotrajavamo, htjeli mi to ili ne.

Pod kiriju u svojim životima

Na dunjaluku se nije rodio miroljubiviji narod od Bošnjaka. Baš onoliko koliko Srbi ljube oružje, kao što ljube krst pravoslavni, e toliko Bošnjaci preziru oružje, nasilje, krv. Nama se vrtoglava od prerezanog kokošijeg vra-

ta, a u Srba je vrhunac estetskog doživljaja, ljudskog ispunjenja, kad iz krmećijeg grkljana šikne krv. Govorimo, dakle, o kritičnoj masi Srba, koja već drugu deceniju demokratski bira ideologe klanja muslimana. Voljeli bismo da nije tako.

Goleme su to civilizacijske razlike na komšijskom prostoru. U skladu sa tim razlikama, koje se nisu približile, već su se urazličile, trasira se budućnost. Šta očekivati od Srba, a bogme i Hrvata, koji su se kroz dejtonski fašizam osvjedočili u isplativost klanja muslimana, i šta očekivati od Bošnjaka, isprepadanih i poniženih, koji bi najrađe pobjegli iz svoje muslimanske kože da ne moraju više deverati krivnju bez krivice?! Razlike su usložnjene, jer je žrtva poražena, a krvnik nagrađen. Pogledajmo dejtonsku BiH i nigdje nećemo naići na znakove moralne superiornosti žrtve! To što je nama u glavama, sve manje i tanje, ne živi u realnosti, jer nigdje ne vidimo da su četnici i ustaše zlikovci, a borci ARBiH antifašisti i humanisti. Znamo već, svi su strpani u koš jednake krivice, i svi imaju jednako pravo na BiH. U kontekstu planetarne borbe protiv tzv. islamskog terorizma, četnici i ustaše dobijaju dimenziju antiterorista, jer se ARBiH, putem okupatorskog medijskog sistema, proizvodi u binladenovsku vojsku. Mi znamo da to tako nije, ali to tako jeste, jer se ne pika ono što mi znamo, već ono što se objavljuje i što vlada u medijskom prostoru.

Naša miroljubivost ne razabire sve što se oko naših glava vrti. Nismo ni 1992. godine vjerovali da na nas, ovako mirne, dobre, nagodne, išta može udariti. Rahmetli Alija je poručivao: Za rat je potrebno dvoje, ali je zaboravio da je za genocid potrebno po jedno, žrtva i dželat. Otud ne treba imati iluzija da smo mi svjesno i sabrano ušli u odbranu Bosne i Hercegovine. Mi, kakvi smo bili tada, a kakvi smo i danas, nikada ne bismo ustali da branimo svoju zemlju. Mi, genetski, ne razumijemo pojam svojine. Jer smo stoljećima živjeli u tuđini, jal turskoj, jal austrijskoj, jal beogradskoj. Uvijek je bio neko nad nama ko je gospodario našim životima, a mi smo vazda imali dojam da smo u vlastitim životima pod kiriju. Taj transhistorijski feler stvorio je genetsku čežnju da se oslanjamo na jačeg. U ovom bi kontekstu vrijedilo razmatrati onih nekoliko godina apsolutne bošnjačke vlasti, u ratu i neposrednom poraću, kad nije bilo talenta da se izgrade mehanizmi nacionalne samoodrživosti, već je sve i dalje ostalo na minderu i oko mindera. Elem, dok smo mi minderisali, nama su pred nosom opljačkali imovinu, išćerali nas iz državnih institucija, poklopili medije i sveli nas na našu pravu mjeru: podstanara u vlastitim životima. ...Pitanje je da li smo u kritičnoj masi ikada i htjeli išta više.

Udruživanje naših mahalskih jedinica u ARBiH nije bilo rezultat programske određenosti. Jer da je bilo košto nije bilo, imali bismo jedinice i tamo gdje puška nije opucala, pa su koljači slobodno ušetali među goloruk narod. Gdje god je 1992. bilo iole organiziranog otpora, genocid se nije dogodio, jer četnici nemaju muško srce. Oni su jaki samo pred nejakim.

Otud je netačno ARBiH pripisivati stratešku genezu, u cijelosti iznalaziti njeno korijenje u Patriotskoj ligi, Zelenim beretkama i sl. Naša je Armija nastala iz potrebe da se uvežu i pod jednu komandu stave jedinice koje su

nastajale spontano, odvojeno, iz nagona da se brane goli životi, a ne da se brani Bosna i Hercegovina. Poslije ćemo se mi dosjetiti da pored golih života branimo i svoju zemlju. No, to u začetku nije bilo tako, a nije ni moglo biti, jer mi nismo znali, a pitanje je da li i sada znamo, šta je to – država.

Žrtve bez armije

U nakani da se glorificira značaj tadašnjeg državnog rukovodstva, da mu se natakne vizionarska aura, armijska je historiografija predimenzionirala te raštrkane, sistemski neuvezane slučajeve priprema za otpor. Ljudi koji su imali svijesti da razaberu kako nas četničko zlo neće zaobići, i da u kratkom vremenu pokušaju nabaviti i podijeliti kolikogod oružja, nisu tipični Bošnjaci. Radilo se, uglavnom, o aktivnim ili rezervnim oficirima JNA, ili o čaršijskim kabadahijama, u čije mentalne sklopove je vremenom utisnuto nešto srbovštine. Bošnjaci, pak, u kritičnoj masi, nisu bili voljni da se tuku, a o čemu, recimo, svjedoče razdragani kafići u Zvorniku, dok je padala Bijeljina, ili u Tuzli, dok je gorjela Kalesija. Primjera je sijaset. Za institucionaliziranje naše žrtve korisnije je argumentirati tezu o bošnjačkoj genetskoj miroljubivosti, jer je na tom fonu izgrađena uspomena na holokaust, pošto se ni Jevreji nisu dobavezali puške, iako su vidjeli da ih Hitlerov nacizam neće poštedjeti. Pošto se ne može suosjećati sa jednom od strana u sukobu, jer je sukob u logičkoj koliziji sa pojmom žrtve genocida, za nas je korisnije stvarnost prikazivati onakvom kakva je bila. Dakle, ARBiH nije nastala sa strateškim ciljem; kada je nastajala, ona nije bila institucionalna forma, već niz odvojenih, neuvezanih, što mahalskih, što općinskih jedinica koje su formirane sa osnovnim ciljem – da nam se ne dogodi Bijeljina. Diskutabilno je i to obilježavanje 15. aprila 1992. godine, jer je baška odluka da se formira Armija, a baška da još dugo poslije ovog datuma ARBiH nije funkcionirala kao potpuno koordinirani mehanizam. Sa aspekta interesa da svoju žrtvu predstavimo u istinskom svjetlu, kao nezaštićenu, nenaoružanu, na odbranu nespremnu, armijski se rođendan strateški mogao slaviti i poslije. Ova hipoteza o nespojivosti žrtve genocida sa njenom spremnošću za odbranu ne mora biti tačna, ali nije zgoreg da je imamo u vidu, pogotovo u poređenju sa žrtvama holokausta za koje se uvijek ističe da nisu pružili nikakav organizirani otpor. Vrijedilo bi postojanjem ARBiH ne pokrivati sva ona nezaštićena područja, kao u Foči, Rogatici, Prijedoru, gdje bošnjački stradalnici nisu imali nikakve veze sa ARBiH. Ovako se stiče utisak da su bošnjačke žrtve imale svoju Armiju koja ih, eto, nije stigla zaštititi, kao što, recimo, Hrvatska vojska nije uspjela zaštititi Hrvate pogubljene u Ovčari. Bitna je to i golema razlika. Većina bošnjačkih žrtava stradala je na početku genocidne agresije, i te žrtve nisu imale svoju Armiju, niti su pružile ikakav otpor. To što je ARBiH, kasnije će se saznati, formirana 15. aprila 1992, nema nikakve veze sa genocidom koji je izvršen u gradovima u kojima Bošnjaci nisu imali odbrambenog nauma. Jedinice koje su mnogo poslije uvezane u komandni sistem ARBiH postojale su tek, možda, na petini odbranjene bh. teritorije, a genocid je vršen na cijeloj bh. terito-

riji, na kojoj su Bošnjaci činili relativnu ili apsolutnu većinu. Iz ovih razloga, ali i zbog cijelog niza dokaza da je bošnjačko rukovodstvo do granica apsurda pokušavalo izbjeći ratni sukob, valjalo bi u svim progovorima o ARBiH naglašavati da Bošnjaci u aprilu 1992. na četiri petine bh. teritorije nisu imali nikakvu zaštitu, zbog čega su postali žrtve genocida. Tek tako naša se žrtva neće trpati u tzv. tri zaraćene strane, niti će joj trebati četničko-ustaška komisija za istinu i pomirenje.

Genocid pod zastavom UN-a

Pored ove razlike koju pravimo između ARBiH i žrtava genocida, treba razlikovati poziciju ARBiH u odnosu na četničku i ustašku vojnu huntu, a u kontekstu UN-ovog embarga na oružje ARBiH. Kakva je, dakle, razlika između naroda koji se zbog svoje miroljubivosti i dobrohotnosti prepustio dželatima, i naroda kojemu Ujedinjene nacije nisu dale pravo na odbranu, očekujući da će za tri i po godine blokade i izgladnjivanja biti istrebljen?! Mijenja li se pozicija žrtve? Kakva je razlika između žrtve bez puške i žrtve sa puškom bez municije? Razlikuju li se zločinci od onih što zločin pomažu? Nema dileme da su u UN-u znali kako embargo na oružje pogađa isključivo ARBiH, jer su četničke i ustaške hunte dotok oružja imale preko svojih hegemonističkih centara, i znali su da je embargo usmjeren isključivo protiv, genocidu izloženog, bošnjačko-muslimanskog naroda. Sukob civilizacija je svoju premijeru imao baš tada, kada je jedan muslimanski narod pred naličjem svjetske javnosti ostavljen bez prava na odbranu – ne svoje države – već svojih života. Ovdje se, u golorukosti, poklapaju sudbine ARBiH i bošnjačke žrtve. To što je ARBiH željela da brani državu i narod, ne znači ništa, jer je želja jedno, realizacija drugo, a posve treće je to što su UN izigrale međunarodno pravo koje jednoj državi i njenoj tada jedinoj legalnoj vojnoj sili garantiraju pravo na odbranu. To što je ARBiH uspjela odbraniti frtalj Bosne, i opstankom sačuvati bh. državnost, Božija je volja, i nema veze sa međunarodnom nakanom da se podrži uništenje bh. državnosti i istrebljenje jedinog muslimanskog političkog naroda u Evropi. Međunarodnu nakanu mi trebamo čitati kao realizaciju, jer nema bitne razlike između ubistva i pokušaja ubistva. Ali, i ARBiH trebamo čitati kao nenaoružanu žrtvu, jer joj je Svijet namijenio – smrt.

Elem, dođosmo na početak priče. Nije li to ARBiH ubijena u dejtonskom varljivom miru. Nismo li to danas tamo gdje smo bili 1992. godine? Garancija naše budućnosti ne mogu biti međunarodne i regionalne sile koje su 1992. namjerile da nas ne bude. U šta se uzdamo?

Broj 168, 14. IV 2006.

Brisel proziva sve Bošnjake kao potencijalnu terorističku opasnost! Šta to znači? Nema Bošnjaka koji nije pod prismotrom! Svaki Bošnjak je potencijalni terorista! Svaka bošnjačka kuća je potencijalna ćelija Al-Kaide! U skladu sa boljševičkom doktrinom tzv. preventivnog rata, svaka se bošnjačka privatnost može naći na pretresu. Mi nemamo drugog izbora osim odbrane.

Evropa je Bošnjacima objavila rat

Ko se plaši nevidljivog? Onaj što osjeća da njegov vid ne vidi sve. Neznanje se ne plaši nevidljivog. Otud Bošnjaci uopće ne osjećaju strah pred objavom Amerike i Evrope da su tzv. bijeli muslimani, Bošnjaci, najveća prijetnja svjetskom miru. Šta proizilazi iz ove objave? Stvarnost nije močvara, već je rijeka koja nekud nosi, i pretače, sve što se ovog časa događa. Kamo ide novi svjetski rat, taj, protiv terorizma? Ide u Bosnu, na Bošnjake, u to više ne treba sumnjati, jer je objavljeno. Ali...

...Mi smo poražen narod. Sve što smo odbranili u ratu, izgubili smo u miru. I dostojanstvo. I pamet. I moral. I, osjećamo se posve komotno u kostimu poraženih. Genetska, transhistorijska falinka, haman. Protiv čega bi to ovdje Zapad ratovao? Protiv svadbi, recimo. Kao u Iraku. Neko dojavi da se u svatovima nalaze prerušeni teroristi, Zapad derne bombu, pa ti poslije gledaj otklen je vedro. Nemaš se kome žaliti, jer Staljin više ne vlada Rusijom, već cijelim Svijetom, ne smiješ se žaliti, jer Staljin voli hvalospjeve, a hapsi kritike, a i da se odlučiš žaliti, nema te ko čuti, jer su mediji pod Staljinovom kontrolom, pa možeš pričat tarabama ili rešetkama. Život bez govora jednak je smrti.

Rat protiv tzv. islamskog terorizma, koji je upravo objavljen bošnjačkom narodu, nalikovat će, po nekim elementima, na rat koji su protiv miroljubivih civila 1992. povele četničke i ustaške hunte u BiH. Mi ćemo, tako, rahat sjediti, blehnuti u tv, duhovno komunicirati sa regionom i Evropom, i misliti kako je neprevaziđena deviza sigurne budućnosti u poslovici: ko pjeva zlo ne misli. A onda će u komšije planuti kuća. Ko mu je kriv kad nije pjevao – pomislit ćemo. Kad plane i naša, kuća, plač naše djece neće imati ko da čuje. Jer mi smo avlijski narod.

Iza objave rata slijedi rat

"Glas Amerike" je javio da se – "ovih dana aktuelizira teroristička opasnost koju bi za Evropu predstavljali tzv. bijeli muslimani, Bošnjaci". Dalje se kaže da – "u Briselu nisu iznenađeni posljednjim tvrdnjama o planovima terorista da za terorističke napade na evropske ciljeve koriste bijele muslimane Bošnjake".

Da bi nešto u američkoj ili evropskoj politici dobilo konačnu, zvaničnu verziju, ono mora biti lobirano, građeno, poput kuće koja na kraju dobije štender. Ova konačna verzija proglašavanja Bošnjaka za najveću prijetnju

evropskoj sigurnosti pojavljivala se dosad mnogo puta u tekstovima velikosrpskih i velikohrvatskih autora. Pošto, s bošnjačke strane, to niko nije pratio, a time ni demantirao, logičan rezultat je briselsko ozvaničenje Bošnjaka kao terorističke prijetnje.

Dozlogrdilo je nama, a bezbeli i vama, po ko zna koji put objašnjavati kako nema istine izvan teksta, jer tekst formira svijest o stvarnosti. Godinama već mi upozoravamo na specijalni medijski rat koji se vodi s ciljem preoblikovanja istine o genocidnoj agresiji, kako bi srpsko-hrvatski agresor dobio dimenziju žrtve, a kako bi bošnjačka žrtva postala agresor. Beogradu i Zagrebu, pisali smo već, isplati se uložiti milione maraka u sarajevske medijske plaćenike i intelektualne teroriste, koji će za hegemonističke račune ovdje izmišljati tzv. islamski terorizam. Ko ne vjeruje, neka pogleda četničke i ustaške internet sajtove, pa će tamo pronaći tesktove iz “Slobodne Bosne” i ostalih plaćeničkih medija. Smatrali smo da za Bošnjake nema bitnijeg projekta od suprotstavljanja medijskoj agresiji. Pokušavali smo razdrmati upesnićenu bošnjačku politiku, krcatu parama, da uloži sredstva u formiranje tima koji bi pratio ove podvale i na njih reagirao. Nismo uspjeli ni za milimetar pokrenuti makar jednog bošnjačkog političara, a kamo li njih sve, da razumiju kako i njihove šićarske perspektive ovise od ovog pitanja. Pošto niko ništa nije učinio, stiglo smo evo do kapitulacije, do svršenog čina, do pobjede tekstualne laži nad netekstualnom istinom, do – briselskog proglašavanja Bošnjaka za najveću prijetnju evropskoj sigurnosti. Gore, teže, opasnije – ne postoji. Jer, iza objave rata slijedi rat.

Na žalost, ni ovo ozvaničenje poraza naše pameti nije uzbudilo bošnjačke političare. Oni šute kao da se ništa nije dogodilo. K’o vele, nećemo stradati mi, jer mi smo važni, stradat će buranija, a da li je ta buranija kriva ili nije, Bog sami zna. Neće biti da je tako, jer stradat će istina o bošnjačkoj žrtvi! Svi slobodoumni ljudi su svjedoci kako se rat protiv tzv. islamskog terorizma abortirao u farsu, upravo zbog promašenih, lažnih ciljeva. Niko normalan nema ništa protiv progona terorista, ali svako normalan se gnuša Guantanama, Abu Ghraiba, tajnih CIA-inih zatvora, umobolnog tlačenja nevinih ljudi, serijskog ubijanja muslimana po Iraku i Afganistanu, što ne samo da podsjeća, već po zločinstvu nadgrađuje grozomoru Hitlerovih konc-logora. Otud slutimo da rat protiv tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka nema za cilj borbu protiv terorizma, već ima za cilj izmišljanje terorizma u Bošnjaka. Zalud nam je misliti da u Bošnjaka nema nikakvog terorizma, jer tekst, evropski, briselski, tvrdi drukčije.

Spram te laži, ni jedan bošnjački političar nije suprotstavio istinu. Problem je tako ozbiljan, i dramatičan, da bi već ovog časa ekipa bošnjačkih eksperata morala danonoćno raditi na hitnoj pripremi materijala kojom bi se opovrgnule ove laži. Ali, u nas se kahveniš.

Bošnjačka agresija na Evropu

Insan vidi ono što hoće da vidi. U nekog je to htijenje formirano znanjem, u nekog neznanjem. Onaj što ne zna, ne može ni htjeti dalje od neznanja. Onaj što zna, htio ili ne, komparira ranije spoznaje sa time što se

danas događa. Za mnoge je pregolemo reći da je Evropa objavila rat Bošnjacima. I za nas je. Ali, u globalizacijsko vrijeme kad se ratovi više ne vode konvencionalnim sredstvima, jer nema svrhe muhi ratovati protiv međeda, rat mijenja formu. Sadržajno, porobljava se narod, uzima se zemlja, ali, formalno, rat drukčije izgleda. Pogotovo kad nema neprijatelja, kao što ga nema u Bosni, pa ga valja izmisliti i medijskom svevlašću ovjerodostojiti. Taj rat protiv Bošnjaka vodit će se onako kako je komunistički režim, zarad vitalnosti, izmišljao neprijatelje, te hapsio, progonio i likvidirao pojedince.

Najveći zabunluk u ovoj kvalifikaciji odnosi se na pitanje – da li je to rat protiv Bošnjaka, ili je to rat protiv nekakvih pojedinaca koji, bili stvari ili izmišljeni, postaju zvanična meta Amerike i Evrope?! Svikli smo da se rat vodi protiv naroda, pa ne računamo da je rat protiv nekakvih pojedinaca iz našeg naroda i rat protiv nas. Međutim, zvanični Brisel nije razdvojio Bošnjake od nekakvih pojedinaca. Formulacija se decidno odnosi na – "bijele muslimane, Bošnjake". Kolektivni kontekst je upotrebljen nekoliko puta. Recimo, kaže se: "Oni bi se, kao evropski narod, lakše probijali do meta, od kojih im je jedna u neposrednoj blizini, vojna misija Brisela u BiH". Dakle, Brisel proziva sve Bošnjake kao potencijalnu opasnost! Šta to znači? Nema Bošnjaka koji nije pod prismotrom! Svaki Bošnjak je potencijalni terorista! Svaka bošnjačka kuća je potencijalna ćelija Al-Kaide. U skladu sa boljševičkom doktrinom tzv. preventivnog rata, svaka se bošnjačka privatnost može naći na pretresu.

Voljeli bismo da je Brisel drukčije formulirao ovu bezveznu zebnju. Nije se moralo govoriti o bošnjačkom narodu kao o opasnosti, moglo se opreznije kazati, recimo, da se sumnja da u BiH postoje pojedinci koji su prijetnja sigurnosti. Da li je slučajno zaobiđena opreznija formulacija, i da li je slučajno kompletan bošnjački narod osumnjičen za terorizam? Slučajnosti nema.

U nastavku se kaže da će "teroristi za terorističke napade na evropske ciljeve – koristiti bijele muslimane Bošnjake". Kao, eto, ovih Bošnjaka ima na lageru pa ih možeš koristiti kako ti prahne. Utom se, u brlogu nebuloza, pojavljuje i jedan zvaničnik, predsjednik Evropskog centra za strategijsku sigurnost i obavještajne poslove Klod Monik, koji govori kako bi bijeli muslimani mogli napasti EUFOR, ali i da bi, pošto su bijeli, mogli napasti i bilo gdje u Evropi: "Nije teško iz Bosne otići u neki drugi dio Evrope i napasti, naprimjer, američku ambasadu u Italiji, NATO bazu u Grčkoj ili neku od evropskih meta u centralnoj Evropi" – kaže on. Iako dosad ni u BiH, ni izvan, niko nije stradao od tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka, o kojemu je napisano na hiljade tekstova, ovaj evropski zvaničnik raspliće kataklizmatsku viziju bošnjačke agresije na Evropu.

Još dalje je otišao glavni italijanski islamofob, navodni ekspert za Al Kaidu, Lorenco Vidino, koji u jednoj poljskom dnevnom listu tvrdi kako se vrši regrutacija za terorističke akcije muslimana koji su 90-tih izbjegli u Zapadnu Evropu. To znači da bi se na udaru evropskog rata protiv Bošnjaka mogle naći i bošnjačke izbjeglice u Evropi.

Priprema za Sibir

U međuvremenu, na domaćem se terenu intenzivira medijska priprema za Sibir. Već smo svikli da Senad&Senad redovno plasiraju izmišljotine koje preko četničkih i ustaških internet sajtova oblete planetu, tipa one budalaštine da se u selu Klokotnica prodaje živa za trovanje vodovoda po Italiji. Baš u Klokotnici! U izmišljomaniju su se neki dan uključile i "Nezavisne novine" heroja Kopanje, sa tekstom o misterioznom kombiju iz kojeg izlijeću odredi vehabija koji marišu parove što se ljube po sarajevskim parkovima. Kompletan tekst je zasnovan na rekla-kazala izvorima, a što je priznao i novinar "Nezavisnih", koji je, u traženju izjave od našeg urednika izlanuo da je za događaj čuo od svoje drugarice. A drugarica je, bezbeli, jal Sanja, jal Tanja, jal Vanja.

Pošto u Sarajevu više ne izlazi ni jedan bošnjački revijalni magazin, i pošto sve što izlazi biva finansirano sa srpsko-hrvatskog i islamofobijskog kazana, prošlog ste vikenda mogli zapaziti da su sve plaćeničke revije posvećene otkrivanju tzv. islamskih terorista. Ova hajka će se nastaviti, jer je i definitivno ozvaničena kao evropski rat protiv Bošnjaka.

Ako ne želimo, a haman ne želimo, da naše sinove mlate pendrecima iz čista mira, da nam granatiraju dženaze i svadbe, da nas hapse i drže u zatočinštvu bez razloga, da nam pretresaju kuće, maltretiraju žene i djecu, da se iživljavaju nad našim časnim životima – mi se moramo braniti: tekstom. Drugog oružja, osim teksta, mi nemamo.

Broj 169, 28. IV 2006.

Zašto niko nije tematizirao činjenicu da je selektor bh. fudbalske reprezentacije Blaž Slišković u toku agresije podržavao ustaše u Hercegovini? Jednostavno, ne uklapa se u sistem ponude/ potražnje. Ta tema nije roba na medijskom tržištu. Jer tržište određuju pare, a pare imaju i daju partneri iz Karađorđeva, pa nisu ludi da plaćaju žigosanje svojih prvoboraca. To je cijela priča. Kad se ta priča rasprostre uzduž i poprijeko, vidimo da nam je cijela zemlja zasuta okupatorskim smećem.

Svud su straže bojovnika Blaže

Nakon što je magazin "SAFF" otkrio da je selektor naše fudbalske reprezentacije Blaž Slišković u toku agresije ideološki bio na strani velikohrvatskih zločinaca i inih koji su ustašizirali Mostar i zapadnu Hercegovinu – nije se dogodilo ništa. Nije zabilježena ni jedna jedina reakcija. Da li to znači da se dejtonska javnost slaže da selektor državne reprezentacije može biti osoba koja je u toku agresije širila šovinizam?

Ne treba sumnjati da su urednici svih državnih i tzv. neovisnih medija pročitali tekst u kojem se prenose Sliškovićeve izjave date 1994. separatističkom i ustaškom magazinu "Hum". "SAFF" se čita i analizira temeljitije nego i jedan bh. list, jer analitički bageri bezuspješno rove i prevrću ove stranice ne bi li iščeprkali kakvu šifru o tzv. islamskom terorizmu u Bošnjaka. Otud nema dileme da su svi urednici pročitali Sliškovićeve ratne ustašluke, ali ni jedan nije našao za shodno da to tematizira. Time su, kao tvorbenici javnog mnijenja, iskazali svoju saglasnost da na jednoj tako važnoj, državogradnoj poziciji, može biti osoba ustaške ideološke prošlosti. ...A možda i sadašnjosti, jer se Blaž Slišković nije ogradio od svojih ratnih stavova.

Za nas, koji već godinama tvrdimo da su partneri iz Karađorđeva uspjeli mirom ono što nisu ratom, jer su okupirali državne i javne mehanizme u Sarajevu, odakle kreiraju bosnosmrtni poredak stvari – ova je šutnja razumljiva. Jednako se odšutalo kada je novinar državne BHT televizije Gvozden Šarac procesuiran za ratni zločin koji je, pokazat će se, počinio u konc-logoru Kula. Kako se moglo dogoditi da neko takav bude ustoličen kao novinar državne tv, sa zadatkom da kroji javno mnijenje? Ili, kako se moglo dogoditi da Željko Lelek, optužen da je silovao bošnjačke žene u Višegradu i mučio bošnjačke očeve, svih dejtonskih godina bude policajac u Karadžićevom entitetu, i da prođe sve te rigorozne reformske filtere? Oni koji su znali šta je taj Lelek zločinio u ratu, a znali su mnogi, prešutali su to, kako bi mu zlodjela upisali u ratne zasluge, i nagradili ga u miru. Odveć opće mjesto u promišljanju dejtonske kadro-vaskularne mreže jeste onaj što je šef pravosuđa u BiH, a što je u toku agresije bio to isto u zločinačkoj paradržavi Mate Bobana, pa mu ratno beščašće dođe kao preporuka. Koliko je tek ovakvih slučajeva u dejtonskoj realnosti, koje niko ne istražuje,

jer valjda nema smisla istraživati nešto što aktuelnom poretku moći ne treba.

Ipak, na površini dejtonske realnosti navodno živi pravilo da se budućnost BiH ne može graditi sa ekstremistima. A ko su to ekstremisti – relativno je, jer neko puca iz praćke, a neko iz tenka. Ratno se beščašće nema čime oprati, jer je ratno iskušenje mjesto svačijeg, i kolektivnog i pojedinačnog identiteta.

Hičme kičme

Sad ćemo se, u kontekstu teme, malo poigrati citatima iz naftalina, a da nećemo nikog, što se 'no kaže, imentovat'. Evo citata iz jednog teksta objavljenog 11. XII 1992. godine: "Uljezi koji u ime Muslimana zagovaraju protjerivanje pravoslavaca, vrše gori i poganiji zločin prema vlastitom narodu, nego što su to učinili četnici. (...) Stavljaju pečat na sve što je srpska fašistička horda zamislila i uradila!" Šest dana poslije glasilo SDA je autoru ovog teksta poručilo: "Četnici će te objeručke prihvatiti. Ti si od 11. 12. '92. ČETNIK!" Onda je taj autor uzvratio 22. XII 1992. tekstom u kojem piše: "Muslimani imaju dovoljno i pameti i ponosa, i srca junačkoga i ljudskoga, da bi danas učili da mrze. To što su četnici pod zastavom pravoslavlja poganili Bibliju, ne znači da Muslimani treba da pogane plemeniti Kur'an. Muslimani Bošnjaci nisu do sada ničim ukaljali ni svoju istoriju ni svoje potomstvo. (...) Da nanizani paradoksi budu veći, iza ovog lista koji se, dakle, bori da se raseljeni Muslimani nikada ne vrate na svoja ognjišta – stoje sve muslimanske institucije i društva". A onda su 31. XII '92. sve muslimanske institucije i društva, poimence, Muftijstvo, Merhamet, Odbor IZ, SDA, u tom gradu, izdale proglas u kojem piše da je autor "izrekao mnoštvo teških riječi i pogrda na sve što je muslimansko i islamsko", te se dodaje: "Svaki smišljeni verbalni nasrtaj na biće i identitet Muslimana najoštrije ćemo osuditi i nastojati sankcionirati svim nama dostupnim sredstvima". A šta bi to mogla biti "sva dostupna sredstva", u gluho ratno doba?!

Eto, vidjeli smo kako se nekakav Bošnjak suprotstavio pisanju nekakvog glasila SDA čiji su novinari išaretili revanšizam nad lojalnim Srbima, pa je taj Bošnjak primio javni fasung, što u ratnim uvjetima zvoni kao poziv na linč. Sad bi ga takav jedan Bošnjak, zar ne, trebao biti mjera podobnosti?

Naspram ovoga Bošnjaka, koji se suprotstavio ekstremistima u svome narodu, Blaž je Slišković svojom javnom ličnošću legitimizirao i podsticao etničko čišćenje Bošnjaka i Srba u Mostaru, jer je 1994. ustvrdio: "Zna se. Mostar je prijestolnica hrvatskog naroda i to će biti u svim kombinacijama. (...) Zna se, i mora se znati, čiji je Mostar." Navaljao je Blaž Slišković još masu šovinističkih gadosti u ovom svom intervjuu, poput one da Bošnjaci "preko noći od čovjeka postaju zvijeri i obratno", ili one da Bošnjaci "u svojim genima imaju čitav spektar raznolikosti teško razumljivih zapadnoj civilizaciji".

Dao bi se kritički opservirati svaki od ovih zuluma uma, ali, nije nam to cilj; želimo ukazati da jedan ratni šovinista, zato što je Hrvat, nije osje-

tio nikakve posljedice zbog svoga širenja zla, čak šta više, metnut je za prvog čovjeka naše fudbalske reprezentacije, i još pride, prije koju godinu, dodijeljena mu je laskava titula našeg najtiražnijeg lista: ličnost godine. Razlog? Teško razumljiv. Hajde, de, da smo se plasirali na Svjetsko prvenstvo, pa da bude ta "ličnost godine", ali mi smo u kvalifikacijama izbušeni k'o istočni Mostar sa zapadne obale.

A šta se u međuvremenu dogodilo sa onog Bošnjaka što ga je SDA 1992. proglasila četnikom? Za njega je Mirko Šagolj (*Oslobođenje*, 24. V 2003.) napisao da "godinama u pojedinim listovima i časopisima sije svoj nacifašistički otrov", da je "opasna politička pojava, a intelektualci su u prvom redu obavezni da mu stanu na put". Senka Kurtović je izjavila (FTV, 7. I 2005.) da "ovu zemlju dovodi u opasnost". Marko Vešović je napisao (Dani, 29. VIII 2003.) da je on "Radovan Karadžić u mesu bošnjačkom". Ma, dala bi se knjiga sastaviti od tekstova kojima je kao ekstremista klevetan taj što ga je SDA 1992. proglasila četnikom, a SDP 2001. "vođom islamske revolucije". Elem, čovjek je zglajz'o veoma temeljito, baš kao što je preporučio komunistički mislilac Mirko Šagolj.

Blaž Slišković nije, niti će. Medijska armija srpsko-hrvatskih plaćenika u Sarajevu štiti ovakve kao Blaž Slišković, i progoni one koji se usuđuju razgrnuti multikulturnu šminku sa dojučerašnjih četničkih i ustaških jurišnika, i njihovih današnjih sarajevskih sluga.

Osobno, imao sam hičme kičme da 1992. saspem istinu budalama iz SDA, koji su počeli zagovarati nekakvu muslimaniju, pregrmio sam svašta, pa imam moralnog prava govoriti o moćnim lažovima koji danas, za pare, izmišljaju tzv. islamski terorizam, i dejtonsku ljestvicu vrijednosti grade na karađorđevskim kriterijima Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana. Ta moja ratna ratovanja protiv nagovještaja bošnjačkog ekstremizma, daju kredibilitet ovome što činim dejtonskih godina, dokazujući da nas je okupirala zločinačka i plaćenička laž.

Jal obraz, jal hala

Pokušavamo, zar ne, odgonetnuti kako je moguće da informacija o ratnim ustašlucima selektora naše fudbalske reprezentacije ne zanima nikog. A evo, vidjeli smo kako se moj ratni antinacionalizam, medijskom silom, prepakovao u tzv. islamski ekstremizam. Desecima medija i autora nije bilo mrsko da od mene prave ekstremistu, iako se to nigdje ničim ne može dokazati, ali je svima njima mrsko da tematiziraju ustašluk Blaža Sliškovića. Ja sam, valjda, postao ekstremista kada sam otkrio da se iza multikulturalne šminke nalaze kojekakvi Gvozdeni Šarci, Marije Topić Crnoje i, evo, Blaži Sliškovići, ratni pobratimi u rušenju bosanskoga naslijeđa. Oni su sad najednom domoljubi, podobni i traženi, jer oni su ti koji dejtonski sistem drže i uređuju, a ja sam, kao i mnogi drugi Bošnjaci, prognanik sa merdevina društvenih vrijednosti. U čemu je, onda, problem? U meni, ili u njima? U meni, ili u sistemu? U istini, ili u laži?

Cijena da ne budem ovo što jesam, dakle, obilježen, oklevetan, prognan - golema je. To je cijena koju sa zadovoljstvom plaćaju/naplaćuju Se-

nad Avdić, Bakir Hadžiomerović, Senka Kurtović i slični njima. Trebao sam se ufatit u kolo i izmišljati tzv. islamski terorizam. Imao sam ponajbolje, ratne, preporuke. Ali, ja mislim na odlazak, uspravne kičme. Zato je na ovom svijetu najlakše ateistima. ...Ni brige, ni pameti. Jal obraz, jal hala, isto mu ga dođe.

Ličnost dogodine

Postoje autori koji pismenost razumijevaju kao biznis, i oni za koje je to moralni čin svjedočenja istine. Blaž Slišković? Jednostavno, ne uklapa se u sistem ponude/potražnje. Ta tema nije roba na njihovom tržištu. Jer tržište određuju pare, a pare imaju i daju partneri iz Karađorđeva, pa nisu ludi da plaćaju žigosanje svojih prvoboraca. To je cijela priča. Kad se ta priča rasprostre uzduž i poprijeko, vidimo da nam je cijela zemlja zasuta okupatorskim smećem.

Kad je već tako, onda se može u plaćeničkim medijima tematizirati pojavljivanje tzv. šerijatske policije koja mlati zaljubljene parove. Ko te pita za istinu! Istina je ono što se naruči, košto se ćevapi naručuju. Na ovu, posljednju u nizu izmišljotina, natrčala je i pametna LDS, nekad Rasimova, sada Lamijina, ne bi li se tamte-vamte dodvorila dizanjem gungule oko tzv. šerijatske policije. Sad kad je MUP Sarajevskog kantona saopćio da nema nikakve šerijatske policije, niko, nimuekaet - da se izvine, da požđere blato bačeno na Sarajevo, i na Bošnjake.

Kad je već tako, kardinalni Puljić može usred Amerike izjaviti da "radikalne verzije islama, poput vehabizma, donose probleme jer su huškačke i isključive prema drugim vjerama". A ko je to u Bosni stradao i od kakve verzije islama, u onoj mjeri u kojoj su od Puljićeve verzije katoličanstva stradavali bošnjački civili i islamski sakralni objekti?! Kardinal Puljić nije nikada ništa rekao o metanju križeva na svaku ćuku, o tom primitivizmu kojim se vrijeđa suživot i tolerancija. Niti je ikad išta rekao o aprtheidu u Stocu ili Žepču. Niti je ikada došao u Ahmiće, ili pozvao katolike da se prisustvom komemoraciji ograde od zločina počinjenih u njihovo ime. Ma, što bi to kardinal uopće govorio! Njegova je ovo istina, jer je ovo njegovo tržište!

Otud će Blaž Slišković vazda biti ličnost godine, i dogodine, ma šta da je u ratu, o ratu, baljezgao. Njegovo je ovo tržište. Njegove su ovo straže. Nije ni prvi, ni posljednji, takav. A mi? Mi, vala, sjedimo u jednom buretu i čitamo ovo što piše.

Broj 170, 12. V 2006.

Nacionalniji žiriji u evropskim zemljama su zanemarili estetske kriterije i šlagersku tradiciju Eurosonga, te ujedinjeno, kao po diktatu, za pobjednike izabrali finsku grupu koja je u naslovu i refrenu pjesme imala kršćanski liturgijski uzvik "Aleluja", ali, koja je nastupila u antikršćanskim, sotonističkim, horor kostimima - čime je Eurosong postao pozornica za promociju kršćanskog fundamentalizma, koji je u rok muzici doživio ekspanziju na talasu 11. septembra i tzv. sukoba civilizacija.

Sotona na Eurosongu

Pobjeda finske hevi metal grupe "Lordi" na ovogodišnjem *Eurosongu* sa pjesmom "Aleluja", sluti na sveevropsko prihvatanje kršćanskog fundamentalizma kao futurističkog identiteta Starog kontinenta. Evropa je, ujedinjeno, uvažila sotonističko određenje finske pjesme, te je takav proizvod - suprotstavljen kršćanstvu, otvorenoj Evropi, toleranciji, dijalogu među civilizacijama – isturila na pobjednički tron.

Evropa je dominantno kršćanska, i tu se nema šta promijeniti. Križ ničim nije ugrožen. Ipak, Evropa je poželjela da preko jednog muzičkog takmičenja, koje je, znamo, posvećeno pjevanju, radosti, razbibrigi, kršćansko obilježje, makar u sotonističkom izdanju, isturi u prvi plan.

Generaliziranje je vazda opasno, jer većina nije total, ali, nigdje kao u ovom slučaju to generaliziranje – kad kažemo: Evropa – nije tako opravdano i utemeljeno. Jer, ovdje su, u istom času, bez mogućnosti dogovaranja, mnogi nacionalni žiriji u evropskim državama osjetili jedno, da 12 poena treba dati pjesmi koja u naslovu i u refrenu ima – "Aleluja", što po "Rječniku stranih riječi" znači: "Hvalite Boga; pripjev u nekim liturgijama". Dakako, vjera je opće civilizacijsko dobro, pa se pohvala Bogu može odnositi na univerzalne vrijednosti. No, "Aleluja" i liturgija pripadaju kršćanskom civilizacijskom krugu, i ova kršćanska određenja ne ispunjavaju duše, recimo, turskih, ili ma kojih muslimanskih gledatelja, a niti duše miliona Evropljana koji sebe ne nalaze u vjeri, ili, pak, koji Eurosong doživljavaju kao muzičku manifestaciju sa lakšim, šlagerskim temama. Istinske kršćanske duše pogotovo nisu ispunjene sotonističkim kontekstom pohvale Bogu.

Svaki dan džuma

Pjesma koju je izvodio Hajrudin Varešanović, szv. Hary, imala je sve elemente za pobjedničku pjesmu Eurosonga. U Harijevoj "Lejli" postoji savršena mjera šlagerske lepršavosti, i tredovskog, nenametljivog prisustva folklornog motiva, što je uz vanredne glasovne mogućnosti našeg predstavnika ovu izvedbu učinilo moralnim pobjednikom "Eurosonga". Kao što su nacionalni žiriji osjetili kršćanski fundamentalistički fluid, kao stariji od muzičkih i umjetničkih kriterija, pa su sotoniste iz Finske isturili na prvo mjesto, jednako su osjetili umjetnički kvalitet Varešanovićeve "Lejle", ne mogavši ovoj iz-

vedbi odreći vrhunski kvalitet. Između umjetnosti i politike, kršćanstva i sotonizma, oni su poslušali zov drobi. Baška je pitanje koliko se sotonističkom krstijanizacijom Eurosonga odriče bitak i Eurosonga i kršćanstva. Jedno za drugo nije, i jedno s drugim ne ide. Na šteti su i Eurosong i kršćanstvo.

U suštini ovo je krajnji domet sekularizirane i ateizirane Evrope koja nije ni osjetila sotonističku preformulaciju svoga kršćanskog identiteta. Godinama, zar ne, jedna bivša porno glumica, razgolićena, lezbejski nastrojena, sa križom oko vrata, nastupa pod imenom Bogorodice; godinama se pod demokratiju podvodi skrnavljenje, recimo, institucije časnih sestara, čiji lik se pojavljuje u porno filmovima. Ta sekularna destrukcija kršćanstva nije mogla ničim drugim rezultirati doli površnošću i sotonističkim razumijevanjem kršćanskog učenja.

Iako se ne radi o direktnoj vezi, valja nam se, objektivnosti radi, prisjetiti ratnih i neposrednih poratnih vremena, u nas, u Bošnjaka, kada su do blasfemije u svakakve kontekste i prilike trpana znakovlja islama. Računalo se, od viška islama glava ne boli; koliko god i gdje god da se pomene Allahovo ime, ne može da šteti, može samo da koristi. A kome da koristi? Pa onome što je razumio da je to sad isto kao nekad kad si pominjao Marksa, Lenjina i Tita. Nije on to činio zbog islama, već zbog sebe, jer je razumio da je to novo papagajisanje put da mu bude dobro, u fotelji, na kazanu, na plati. Iz tih vremena seže angdota o onom oficiru što je raportirao pomoćniku komandata za moral, rekavši: "Gospodine taj i taj, kod nas je svaki dan džuma!" Elem, ko zna kako, ali u Bošnjaka je iščezla upotreba islama za karijerističke svrhe. Ne bi se reklo da se radi o strateškoj operaciji svođenja islama na islamsku mjeru. Jer, pogotovo u vrijeme rata, nije bilo uputno razotkrivati razne islamske karijeriste. Mogao si zglajzati, u najboljoj namjeri. Prije će biti da su okupatorski kriteriji nametnuli nove znakove probitačnosti. Otud one što su jurišali s islamom i gdje treba, a više gdje ne treba, danas nema ni u džamijama; ali, ima ih, opet, u foteljama. Bilo bi zanimljivo nekada se poimence baviti ovakvim pojavama.

Ilahija na Eurosongu

Od metanja vjere, ma koje, u nevjerske, recimo, šlagerske kontekste, trpi – sve. Prisjetimo se koliko je u nas snimljeno narodnjačkih pjesama u kojima se pominje Allahovo ime. Evo, nedavno sam čuo jednu pjesmu Rize Hamidovića u kojoj ovaj dobri insan pjeva o svojoj dženazi, pa traži da mu, dok ga budu nosili, iz tabuta izvade ruke, da dženaza ide tako sa njegovim izvađenim rukama koje mlataraju tamte-vamte, kako bi se vidjelo da on u mezar nije ništa ponio. Riječi: dženaza, tabut, mezar i sl., treba da posluže površnoj identifikaciji bošnjačkog slušatelja sa ovom pjesmom, pa da je taj slušatelj doživi kao svoju – muslimansku. Radi se o blasfemiji i jeftinoći najgorih razmjera, pa čak i o morbidnosti, jer slika mejita kojemu ruke vise iz tabuta samo budalama može biti poetična, a taman posla – muslimanska. Šteta je što se u Bošnjaka ne istražuju mnoge pojave koje vape za istraživanjem, pa i ova; vrijedilo bi nekim istraživačkim radom obuhvatiti sve estradne distorzije islamskog učenja.

Iskreno sumnjamo da će se neki kršćanski autor na sličan način obraditi pojavi zloupotrebe Eurosonga i kršćanstva, kroz pobjedničku pjesmu finskog sotonističkog benda. Vazda mi svjedočimo slobodu kritičke misli, a vazda bivamo klevetani za konzervativizam. Evo vidjeli smo kako je cijeloj Evropi potaman kad na jednom šlagerskom natjecanju pobjedi pjesma koja nešto petlja oko liturgija, "aleluja" i tih crkvenih stvari. Šta bi se dogodilo, recimo, da se na našem lokalnom izboru bh. predstavnika za Eurosong pojavila – ilahija?!! Znamo, ne bi se moglo ni dogoditi da kroz okupatorske filtere na BHT prođe ma kakva pjesma koja veliča Allahovo ime? Ruku na srce, ilahiji tu nije ni mjesto. Ali, eto, kad bi se takvo što i dogodilo, bio bi to skandal svjetskih razmjera, jer bi pojava ilahije na Eurosongu bila tumačena kao opasan izraz tzv. islamskog fundamentalizma. Autori takvog pokušaja bi se našli pod kontinuiranom prismotrom turističke agencije sa Guantanama.

S druge strane, u Evropi je normalno da se crkvene teme petljaju tamo đe im nije mjesto, evo, u šlagerski kontekst. Oni, takvi, nisu fundamentalisti, a mi, ovakvi, jesmo?! Ili to prostitutka priča o poštenju?! Nama, muslimanima, nikad ne bi naumpalo da nekom vanislamskom, i vanvjerskom, po definiciji zajedničkom prostoru, namećemo islamska obilježja. Ispada da se bauk fundamentalizma, koji podrazumijeva prisustvo vjere u svim socijalnim oblicima, upravo oprirodio u navodno sekularnoj, a zapravo površno kršćanskoj, sotonističkoj manipulaciji podložnoj Evropi. Zašto bi onda islam bio sporan? Zato što je islam.

Sotonizmom protiv tradicije

Pobjeda finske pjesme na Eurosongu je tim apsurdnija kad se zna da je tzv. hard rok već godinama deplasiran muzički izraz. Ima i dvije-tri decenije kako je isfurana ta hašišarska žestina. Apsurd dalje... Čak i kada je hard rok bio posve u trendu, njemu su bila zatvorena vrata Eurosonga, jer se smatralo da elitno šlagersko takmičenje teži profinjenim notama, a da je hard rok uličarska, popularna tantavica. Takvo se shvaćanje moglo samo iskristalizirati narednih godina. No, na Eurosongu su se, proteklih godina pogotovo, pojavljivale tu i tamo grupe koje su nosile rokerski izraz, ali je to više razumijevano kao postmoderna egzotika, nego kao esencija stila ovog festivala. Za očekivati je bilo dakle da žiriji sa gnušanjem odbiju petljanje jednog nepjevljivog, tandara-mandara stila u stilski profiliran prostor Eurosonga. To otprilike nalikuje mogućnosti da Rizo Hamidović zapjeva u Sarajevskoj operi. Svukud postoje stilske i kvalitativne stepenice, i kriteriji, pa tako, činilo se, i na Eurosongu.

Stajling - što bi se 'no reklo - ove finske grupe je posebna priča. Pojavile su se prikaze, čudovišta, nešto u šta je ružno gledati, a što se jedino još moglo vidjeti u horor filmovima gdje se bude poluraspadnuti mrtvaci. Evropa se diči standardima zaštite mentalnog zdravlja, pogotovo djece, pa onda na horor filmove meće oznaku zabrane, kako se čeljad u evropskoj kući ne bi isprepadala. U ovom slučaju, kad sotonisti pjevaju "Aleluja", sve je dopušteno.

U povijesti Eurosonga nije bilo odvratnijeg kostima: truhlež, raspadnuto meso, iščavrljene i zakrvavljene oči, kandže umjesto prstiju, jednom riječju - poetka nakaznosti. Ipak, čuvarima tradicije šlagera, i u pjesmi, i u stilu, ali i u kršćanstvu, nije zasmetala ta destrukcija nekih, mislilo se, općih pravila. Evropski žiriji su zanemarili tradiciju i estetske kriterije. Nije im zasmetalo što nakaze ispoljavaju sotonističku poetiku, ili što kroz spoj sotonizma i alelujanja skrnave ili parodiraju kršćansku vjeru. Što li? Pa pjeva se "Aleluja"! Kako god. Bitno je da se aleluja.

Radi se o izobličenju kršćanskog učenja, koje je nastalo pod medijskom, a Nijaz Omer bi rekao – masonskom trivijalizacijom i zloupotrebom kršćanstva. U globaliziranom vremenu i prostoru kršćani više nemaju kad saznavati izvore svoje vjere, pa gutaju ono što im se servira, a servu imaju vlasnici medijske istine. Otud je kršćanskoj Evropi bilo normalno da svoje kršćanstvo svjedoči kroz sotonizam finskog benda. Ovo je prevashodno kršćansko pitanje, ali se ništa manje ne tiče jevreja i muslimana, koji su također životno zainteresirani za suzbijanje sotonističke ekspanzije i očuvanje univerzalnih vrijednosti monoteističkih religija.

Maske i kostimi finske grupe su izvrsni, ali za neki horor film. I njihova je svirka izvrsna, ali za neke 70-te godine, za neku školsku priredbu u nekoj američkoj ili britanskoj provinciji. Spoj rok muzike i kršćanskog teksta nije nov, ali je tržišnu erupciju doživio nakon 11. septembra, posebno u Americi, gdje je ovaj izraz zasjenio šarolikost trendova. No, nije se moglo očekivati da će jedan internacionalni festival podržati poetiku koja je izrasla na tzv. sukobu civilizacija.

Promocija kršćanskog fundamentalizma na Eurosongu je dosad najjači znak upozorenja da je Evropa oboljela od tzv. sukoba civilizacija. Mislili smo da je evropsko saučesništvo u genocidu nad Jevrejima u Drugom svjetskom ratu, a nedavno i nad Bošnjacima - bilo nekakva greška. Ujedinjenost Evrope oko preferiranja sotonizma nad kršćanstvom, i nad umjetnošću, i nad tradicijom šlagera, na posljednjem Eurosongu, otvara realnu slutnju da nam budućnost neće biti bolja od prošlosti. Šteta. Taman smo se urahatili. K'o svoji na svome.

Broj 171, 26. V 2006.

Četnici ne bi nikad ni nastali da im nije bilo muslimanskih vratova. Niti bi danas doživljavali renesansu da ne računaju na, četničkim jezikom rečeno – nedoklanost, nas, Bošnjaka. Frapantna je, magijska je, ta četnička opčinjenost nastavkom rata. To je strast koja se ne može kontrolirati. Jer da nije tako, iščezla bi odavno. To je zlo koje se kotrlja. Na nas.

Možda nas čeka Srebrenica

- "Je si li vidio, izbrisali Bosnu i Hercegovinu s karte?" – reče mati, 'nako, više za sebe, ibreteći se, nego očekujući od mene odgovor.

- "Nano, a ko je to izbrisao Bosnu i Hercegovinu?" – upita moja četverogodišnja kći, i primače se stolu da vidi novine u kojima piše da je njena Bosna i Hercegovina izbrisana.

- "Englezi" – reče mati, iako taj odgovor, i prethodno pitanje, ništa ne znače ni nani, ni njenoj unuci, a ni nama pred ovim tekstom. Jer, neko nas odozgo briše, pa je svejedno ko je taj. A onda je uslijedilo pitanje moje kćeri koje mi je uozbiljilo kišno, melaholično jutro, a ujedno otvorilo vrata ovog teksta:

- "Nano, a šta će sad biti s nas?"

Mati je, jakako, zakovala, jer se na ovo pitanje djetetu ne može smunđati odgovor, zato što i mi, i djeca nam, i unučad nam, sa jednakom zebnjom stojimo pred neizvijesnošću. Lahko je djetetu reći, kao što kaže Šefik Džaferović: "Ne postoji nikakav način povrede Bosne i Hercegovine" – ali tada postajemo lažovi pred sobom. Pedagoški je slagati dijete, da mu se ovozemaljskim tegobama ne pogani djetinjstvo, ali, de ti budi mangup pa prevali riječ kojom lažeš sebe. Zato je moja kći ostala bez odgovora na zebnju da brisanje Bosne i Hercegovine dođe nešto kao brisanje kuće. Ili čak i teže, jer je Bosna veća od naše kuće.

Nisam se jednom, posljednjih godinu-dvije, raspleo u mislima dok sam, ili slušao kako moja kći pjeva fudbalsku himnu Bosne i Hercegovine, ili dok me pita a kolika je, dokle je ta naša zemlja Bosna, ili dok na satelitskom gledamo raznu evropsku djecu, čiji roditelji ne razmišljaju o zatvorenim vratima, dok ja već sada znam da moju djecu čeka poniženje. Nepregledan je niz ovih znakova, gdje između djetinje patriotske ljubavi moje kćeri, i stvarnosti u kojoj je sve manje naše Bosne i Hercegovine – zvrlji rupa, na koju Babin lik nema odgovora, ni pred sobom. Insan često ne zna zašto je nešto golemo, ali ga kvrčenje krvi u to uvjerava. Kad god se dogodi da moja kći iskaže ljubav prema Bosni, takvu, djetinju, mene zaskoči teret, nalik na grč, kojeg ne znam skinuti, jer ga ne znam odgonetnuti. Znam, ona voli Bosnu, znam, a Bosne je sve manje, ali, šire je to i dublje od riječi, kako god da ih poslažeš.

Trebao sam, poslije jutarnje kahve, uspeti se na svoje potkrovlje i pisati tekst o burgijama oko otcjepljenja Karadžićevog entiteta od BiH. Eto, početak se teksta sam napisao.

(Š)trebanje referenduma

Referendum je riječ koju treba ubiti u bosanskom jeziku. Kao što insan, po dolasku na svijet, ubije čin svoga rođenja. Kad bi, kojim ludilom, htjeli vratiti novorođenče u majku, umrli bi i majka i dijete. Kad bismo mi, kojim slučajem, na referendum pravili referendum, umrli bi i mi i Bosna. Jer nama, Bošnjacima, bez Bosne se gubi svaki trag. Pravnici bi mogli bolje objasniti poziciju iz koje novi referendum derogira vrijednost starog Referenduma.

Ipak, u Sarajevu su se posljednjih godinu-dvije pojavljivale ideje o referendumu na kojem bi se građani dejtonske BiH opredijelili u kakvoj državi žele živjeti. O tome sam mnogo pisao, a u arhivi pronalazim dva teksta ("Četnički pečat Jakoba Fincija", "Walter", 15. II 2005. i "Sultan u Bošnjaka", "SAFF", 20 I 2006.), u kojima sam detaljno analizirao pogubnost ovih ideja. Podsjećanja radi, prvo se Jakob Finci početkom 2005., na sijelu Kruga 99, založio za raspisivanje novog referenduma. Vjerovao sam da je moja analiza ovog četničkog pečata otvorila oči onima koji nisu prepoznali Fincijeve pogane namjere, kao što onomad mnogi nisu prepoznali razvikanu ideju o proglašavanja nekakve tzv. treće republike, koja je imala maksimalnu podršku državnih rtv kanala i plaćeničkih medija, a čiji je cilj također bio pokopavanje referendumske Republike Bosne i Hercegovine. Poslije mojih analiza niko više nije spominjao ni tzv. treću republiku, ni novi referendum.

...Niko do Harisa Silajdžića, sada lidera Stranke za BiH, koji se u januaru ove godine založio za novi referendum. Dva dana nakon Silajdžićevog poziva za novi referendum, oglasila se banjalučka ekspozitura Šešeljeve Radikalne stranke, koja se također založila za novi referendumu. Ni ova četnička potvrda pogubnosti ideje o referendumu, a ni moj tekst, nisu razuvjerili lidera Stranke za BiH da bi novi referendum imao značenje obezbjeđenja legaliteta i legitimiteta za otcjepljenje Republike Srpske. Jer, Haris Silajdžić je, prilikom nedavnog boravka u Čikagu, za Radio "Naša riječ", ponovio da se zalaže za raspisivanje referenduma. Na konstataciju novinarke Adile Krndžije da bi novi referendum poništio stari Referendum, Silajdžić je nešto probrbljao u stilu – "neka narod kaže šta želi" – čime je postalo jasno da on ništa od svega ovoga ne razumije. Šta sad vrijedi njemu, i njegovima, objašnjavati da je narod 1992. kazao šta želi, da je RBiH na osnovu te demokratske volje doživjela međunarodno priznanje, i da jedino šta treba raditi jeste – boriti se za reafirmaciju jedine legalne i legitimne demokratske volje bh. građana.

Na žalost, Silajdžić nije sam. Njegova opasna ideja ima podršku, nadasve, u zagubljenoj ili zakupljenoj javnosti, koja je odšutjela takvu budalaštinu. Ima li suštinske razlike između Silajdžićeve i Dodikove ideje o referendumu? Prvi traži referendum u BiH, vjerujući da će i Srbi, k'o mahniti, kazati kako žele živjeti u građanskoj državi. Nema šanse. Drugi traži to što traži. No, ovdje je opasnija Silajdžićeva zamisao, jer Dodikova nema pravnog uporišta. Pravno joj se uporište može obezbijediti tek realizacijom Silajdžićeve ideje – kada bi se referendum sproveo u cijeloj BiH, a na kome

bi Srbi iz RS dobili legalistički okvir da iskažu volju za otcjepljenjem. Ali, mediji su krcati Dodikovom pravno neizvodljivom idejom, a o opasnosti Silajdžićeve realne ideje dosad niko, osim nas, nije napisao ni slovo.

Čak šta više, pojavljuju se tzv. neovisna mišljenja koja podržavaju Silajdžićevu opasnu zamisao. Prije neki dan je komentator "Oslobođenja" Zija Dizdarević i naslov teksta iskoristio za poziv na referendum. U tekstu "I treba referendum", Dizdarević piše: "Treba provjeriti osnovni odnos bh. građana prema svojoj državi. Ako je neće ni 55 odsto, neka je ne bude."

Zar je moguće da i u jednom kutku jedne sarajevske glave postoji pristanak – da ne bude Bosne?! Slutnji za volju, Bosne možda nekad neće biti, ali je van zdrave pameti pristajati na to, ne opirati se tome, a kamo li nuditi legalistički okvir da Bosne ne bude. Lijepo bi bilo vjerovati da su Silajdžić i Dizdarević pogriješili, ali, ipak, radi se o ljudima od političke pismenosti, pa je teško misliti da tek tako valjaju nebuloze.

Zbog njih, i drugih, valja štrebati da je prije 14 godina 2.073.568 građana, odnosno 64,31 odsto, iskazalo taj – osnovni odnos prema svojoj državi, a pošto je to gotovo za deset odsto više od te granice od 55 odsto – Bosne ima da bude. Do daljnjeg: u realnosti, i zauvijek: u našoj volji.

Idioti i patrioti

Ima tome i tri hefte kako sam usred Tuzle, u po dana, vidio jednog čovjeka kako sa tri uzdignuta prsta maše nekom prijatelju u kolima. Da sam prolazio kroz Rogaticu, pa vidio ovu sliku, ne bi mi bilo baš prijatno. Jer, mi smo ubijani sa ta tri prsta. Ali, ja sam to vidio u svome gradu, za čiju multietničku slobodu je poginulo 800 boraca, i u kome je četničkim granatama ubijeno preko 400 civila. Životi mojih 1.200 sugrađana su svedeni na realnost ova tri prsta.

Sjećam se, tako je Tuzla izgledala neposredno pred agresiju. Svud se srbovalo. Srbovali su i oni što su nagrnuli u kadrovske džamije, čim su vidjeli čija je pukla. Takvi srbuju i sad, jer je opet profitabilno. Zato se događa da Tuzlom vladaju srpski i hrvatski nacionalisti, preobučeni u socijaldemokratske kostime. A kad je već tako, onda je normalno da se majkama Srebrenice, koje svakog 11. prave mirne proteste, iz tuzlanskih kafića dobacuje: "Seljančure! Okupajte se! Gubite se iz Tuzle!" Baš kao da su čuli preporuke Senada Avdića, koji je majke Srebrenice patološki izvrijeđao. Da se ovo događa u Rogatici, ne bi mi bilo prijatno, ali u mom gradu, pred sijenima njegovih žrtava, grdno je. Ma, Tuzla je potonula. Zašto je to tako, ne zanima me bogzna, jer ja živim drugdje, a u Tuzli samo prenoćim.

Ova se stvarnost, zar ne, nekuda kotrlja. Kad jedeš čvarke kotrljaš se, kad ne jedeš čvarke kotrljaš se, a ishod će ovisi od toga koliko pojedeš ili ne pojedeš čvaraka. Kvalitet stvarnosti određuje ono što će doći, ovako ili onako. Taj što je nasred ceste mahao sa tri prsta, to ne bi smio učiniti prije pet-šest godina. Ali, danas su sazreli uvjeti da slobodno, demokratski, iščavrlji svoje papanske papke, uzinad nama, ovakvima. A kakvi smo to mi?

Baš sinoć sjedim s babom Nijazom i muhabetim o tom otcjepljenju RS. Mi pričamo, a odnekle se čuje strasna vriska. Kao da neko kolje krme.

Ali, puno se krmećijih glasova sabralo odjednom. I muških, i ženskih. Šta je? To u onoj kafani, na dnu ulice, slave – ništa. Ta cika nadilazi ljudsko, i grlo i uho. Nalik je bjesnilu.

- E, vidiš, baba, šta zna onaj što ciči? On je takvim proizveden, kao što su proizvedeni i Srbi koji familijarno potpisuju inicijativu za referendum. A ko ih proizvodi? Politika. Naša politika proizvodi idiote, jer je idiotska, a srpska politika proizvodi patriote, jer je patriotska. Ko će na kraju dobiti? To što su u Bošnjaka preostali neki fragmenti patriotske misli, stvar je slučaja, jer nisu svi mogli biti podavljeni. Ali, u posljednjih godinu-dvije rasuti smo dotle da u ime Bošnjaka ne misli više niko osim nepismenih političara, jer se više nema gdje ni misliti, osim u svojoj glavi.

Ratovi i vratovi

Kada bi neko analizirao odnos bošnjačkih političara spram geneze ideje o otcjepljenju RS, uočili bismo - kokodakanje. Da su makar katkad listali srbijansku štampu znali bi koliko je sati. A pošto ništa ni o čemu ne znaju, osim o svojim nezarađenim platama, kad progovore, kao da ne govore. Tako je jedan važan insan, komentirajući brisanje BiH sa evropske karte do 2020. godine, uskliknuo: “Poručujemo da je to račun bez krčmara!” Mogao je vala kazati i ohanđalu uspavanku: “Bosne je bilo i Bosne će biti!” Jaštaće. Kakve parole i kakvi bakrači! Dok se mi šicamo frazama, ljudi rade posao: rove, lobiraju, panjkaju, uvjeravaju Svijet da je jaka Srbija garant mira na Balkanu, da je uništavanje Bošnjaka uslov za uništavanje tzv. bijele Al-Kadie. Mi blehnemo, k’o tele u šarena vrata.

Uostalom, kao da je Dodik mahnit pa da iz čista mira ispaljuje protuustavnu poruku, zbog koje je morao biti istog časa smijenjen sa svih funkcija, i trajno udaljen iz politike?! Bošnjačka politika umjesto da složno, svim snagama, iz svih pozicija, traži uklanjanje Dodika, ona leluja u mjestu. Pa šta ako je Dodik zaštićen od Izborne komisije i Lidije Korać?! Da li to znači da bošnjački političari ne trebaju tražiti Dodikovu smjenu, kako bi se, haman, dodvorili pudlici? Kakve su to šibicarske računice? Avlijske, burazeru! Ubi nas avlijski mentalitet. Ubi nas šićar. Ubi nas to što se ne umijemo ponašati kao narod, i činiti za narod.

Nisu naši dušmani pametni, koliko smo mi nikakvi, i kao takvi nikakvi inspirativni za tlačenje. Priroda je satkana od ugnjetavanja ubogih, i slabijih. To je strast prirode. Četnici ne bi nikad ni nastali da im nije bilo muslimanskih vratova. Niti bi danas doživljavali renesansu da ne računaju na, četničkim jezikom rečeno – nedoklanost, nas, Bošnjaka. Frapantna je, magijska je, ta četnička opčinjenost nastavkom rata. To je strast koja se ne može kontrolirati. Jer da nije tako, iščezla bi odavno. To je zlo koje se kotrlja. Na nas.

- “Nano, a šta će sad biti s nas?”

Ne znam, kćeri. Možda nas čeka Srebrenica.

Broj 172, 9. VI 2006.

S onu stranu Neretve, od napljačkanih bošnjačkih konvoja, od reketa koje su uzimali ustaški bojovnici, u truleži se rascvalo blagostanje; tamo gdje ni krtola nije mogla rodit veća od ljeljka, i gdje se stoljećima živjelo od pljevljenja kamenja, nikle su goleme vile sa bazenima, voze se najskuplja auta, živi se u iživljavanju… A pošto uskočki, pljačkaški um ovih primitivica nikako nije razumio moralni ponor svoga blagostanja, logično je što zadovoljenje svoje divljačke šupljine traži u krvi bošnjačkih civila.

Mostar na udaru ustaškog terorizma

Svakog časa nad Bosnom lebdi bukadar nesanica, a jedna od njih razdire duše bošnjačkih majki i očeva u Mostaru, koji ne znaju da li će im se dijete živo vratiti iz škole. Bilo je tako u ratu, a tako je i u ovome, nečemu, što zovemo mirom.

Nije teško pohapsiti 50-tak ustaških huligana u Mostaru, koji sprovode nasilje nad bošnjačkom djecom. Policija to može očas učiniti. A pošto ne čini, nema se šta drugo zaključiti osim da je maltretiranje bošnjačke djece nezvanični projekat mostarskih “stolnih” institucija. Ali, i stvar šireg političkog konsenzusa.

Priču znamo... Kad god igra kakva god reprezentacija Hrvatske, a posebno nogometna, Bošnjaci u Mostaru, Stocu, Duvnu, Livnu, Čapljini, a evo i Vitezu - ne znaju šta ih čeka. Jedne su godine, navodno zalutalim mecima, ubijeni jedna djevojka i jedan stariji čovjek na istočnoj obali. Ove godine, upucan je jedan bošnjački mladić. Slučajno nije pogođen u glavu ili srce. No, ustaški huligani se nisu zadovoljili, ili preplašili, što su u svome pohodu na istočnu obalu, nakon utakmice Hrvatska - Brazil, eto, mogli usmrtiti neko ljudsko biće. U dva naredna dana pokušavali su provaliti u Gimnaziju, u bošnjačka odjeljenja. Što li? Šta bi to činili? Palijama razvaljivali glave bošnjačkim djevojčicama, ubadali noževe u vratove bošnjačkim dječacima.

Bošnjačka politika ne istražuje ništa, a od hiljade otvorenih tema jedna bi mogla biti – navijačko nasilje nad Bošnjacima od strane velikosrpskih i velikohrvatskih separatista. Ni jedna pobjeda, posebno nogometna, Hrvatske i Srbije i Crne Gore, nije prošla bez divljanja i zastrašivanja bošnjačke manjine. Sjetimo se Doboja ili Brčkog. No, ustaški su navijači u Mostaru otišli dalje, u odnosu na sve dosad viđeno. Njih nije otrijeznilo jutro, koje je, kaže se, pametnije od noći. Žedni bošnjačke krvi, ustaški su huligani nagrnuli na najslabije, na goloruke i miroljubive bošnjačke učenike. Kakvo viteštvo! Kukavice su to i curice sa dna kace, ono samo dno muškog jada kakvo su ispisivali i četnici dok su ubijali majke sa bebama u naručju!

Fašistički mrak je postao hrvatska konstanta u Mostaru, proces koji se kotrlja i deblja kao grudva snijega, u ostrašćenoj nakani da potre sve, varljive, mostarske šanse. Logično, jer je ustaški fašizam u Mostaru nagrađen,

te je bilo iluzorno vjerovati da će se nahraniti otetim i opljačkanim gradom.

A, kao i uvijek, antiintelektualna šutnja, uz relativiziranje krivice, postaju glavni faktor đubrenja korova. Baš kao u Hitlerovoj Njemačkoj, 30-tih godina.

Odobravanje terorizma

Zamislimo da se ovo isto dogodilo u Zenici, Tuzli ili Sarajevu? Svih 50-tak bošnjačkih huligana bi u najkraćem roku bili iza rešetaka. Ali, Hrvati su baška. Od mostarskog gradonačelnika Ljube Bešlića saznadosmo da se radi o djeci (?), te da bi roditelji morali povesti više računa o tome šta im djeca rade. A djeca im nosaju vatreno oružje! A djeca im pucaju na ljude! A djeca bi da nekoga ubiju! Pa zar su to djeca?!! Zar se obaveza krivičnog gonjenja može izopćiti tako što ćete kazati – ovo je problem roditelja?

Zamislimo da je nakon zločina što ga je nad nevinom hrvatskom obitelji u Kostajnici počinio Muamer Topalović izišao neki bošnjački zvaničnik i kazao: "Krivi su Muamerovi roditelji što nisu o njegovom odgoju vodili dovoljno računa, pa bi trebalo ubuduće da više gledaju šta im dijete radi." Cirkus, zar ne?! Ali, to nije cirkus kad se radi o ustaškim huliganima koji ne podliježu krivičnoj odgovornosti, jer se podrazumijeva da su njihovi zločini tek nestašluci, pa i kad koga ubiju. Dakle, kakva je razlika između Muamera Topalovića, koji je ubio nevine ljude, i tog ustaškog "neznanog junaka" koji je pokušao ubiti 23-godišnjeg Omara Torlu? Ogromna, iako između ubistva i pokušaja ubistva nema nikakve razlike.

Kad je Muamer počinio zločin, svo je bošnjačko vođstvo došlo u Kostajnicu da izjavljuje saučešće. Tako i treba. Došao je čak i Visoki predstavnik. Danima se pisalo o ovom događaju. A sad kad je ranjen Samir Torlo nikakav hrvatski ili katolički prvak nije došao da obiđe ovog mladića koji je, dakle, trebao biti ubijen u ime hrvatstva i katoličanstva. Gdje je sad "ugroženi" kardinal Puljić? Ta hrvatska šutnja je ružna, i opasna, jer ćemo je tumačiti kao znak odobravanja.

Nevjerovatno odzvanja činjenica da se ni jedan jedini Hrvat nije oglasio da osudi poganjenje hrvatstva fašizmom i terorizmom. Valjda čitaju novine, čim čitaju literarne radove po sarajevskim školama, ne bi li iščačkali kakav dokaz o zamišljenoj/izmišljenoj ugroženosti. Pa mislili smo, majka mu stara, da imamo te objektivne i nepristrasne Ivane Lovrenoviće, Slave Kukiće i mnoge fratre koji, valjda, svjedoče bosnoljublje. Ovi, navodno bosanski opredjeljeni hrvatski autori, koji pišu o svemu i svačemu, eto, ne pišu o ovome. I, nije to prvi put...

Sjetimo se, recimo, kada je u aprilu 2004. hrvatska mladež u Neumu napravila sačekušu i kamenovala bošnjačke osnovce iz Kaćuna, koji su tu došli na ekskurziju, i kada su djevojčice, Berina Hajdarević i Amila Šehović, pogođene u glavu kamenicama, i oblivene krvlju hitno prebačene, čak!, u mostarsku, bošnjačku, bolnicu. Tada ni jedan mediji u BiH nije tematizirao ovaj zločin. Jedino sam ja napisao tekst pod naslovom "Bošnjačke Ane Frank" ("Walter", 11. V 2004.) iz kojeg, evo, prenosim jedan dio:

"Kamenovana bošnjačka djeca više nemaju šansu ni da budu vijest. Ova djeca, sa svojim ranama, i traumama, haman više i ne postoje u bosanskoj stvarnosti. Ali, postoje u saburskim odajama roditeljskih duša! Postoje u prirodnom nagonu majki i očeva da zaštite svoju djecu. Kako, kad njihovu djecu ne štiti zakon?! Tako što će u državi gdje njihova djeca imaju status žrtve za iživljavanje frustriranih krstaša, sakriti svoju čeljad u svoje avlije, a da neće ni biti svjesni da time zaokružuju geto koji je Evropa namijenila Bošnjacima."

Zadah konačnosti

Državni rtv servis je događaje u Mostaru okarakterizirao kao nacionalistički sukob. To je ista ona matrica koja gura laž o jednakoj krivici, s ciljem da genocidnu agresiju iz Beograda i Zagreba preimenuje u tzv. građanski rat. Bošnjački civili koji su 1992. godine napadnuti od četničkih i ustaških hordi postali su tzv. strana u sukobu, jer su se bošnjački očevi usudili da brane pravo na život. Iako se u izvještajima državnih rtv servisa nije moglo sakriti da su ustaški huligani krenuli prema istočnoj obali, te da su razbijali izloge, kamenovali prolaznike, u zaključnici je kazano da se radi o sukobu nacionalista. Portparol Policije Srećko Bošnjak čak je rekao da je to sukob navijača Brazila i Hrvatske. Kao, u istočnom Mostaru žive Brazilci.

Kakve poruke proizilaze iz javnog tretmana mostarskih događaja? Bošnjaci koji su se zatekli na istočnoj obali su razumjeli da će biti kamenovani, pretučeni ili čak ubijeni ako se ne budu branili. Njihovo pravo na odbranu je proglašeno nacionalizmom. Dakle, Bošnjaci, prinuđeni na odbranu, jednaki su ustašama, ili četnicima, koji, iz nacističke strasti, kidišu na njihovu fizičku bezbjednost. Fašizam ustaških huligana je u javnom prostoru aboliran kvalifikacijom da se radi o nacionalističkom sukobu, prvo, jer se ne radi o nacionalizmu, već o vatrenim oružjem naoružanom terorizmu, drugo, jer se ne radi o sukobljenim stranama, već o napadu na bošnjačke civile koji su bili primorani braniti se.

Ključno je pitanje: zašto državni rtv servisi nisu upotrijebili tačnu kvalifikaciju i ustaški pohod nazvali – terorizmom? Šta je terorizam ako nije napad na miroljubive ljude? Ili se, pak, podrazumijeva da kršćani ne mogu biti teroristi, a da muslimani ne mogu biti žrtve?! Samo nas korak dijeli od bliskoistočne kvalifikacije, po kojoj su žrtve islamski militanti, a dželati legalisti i demokrati. Ako se javno mnijenje ne bude odlučno suprotstavilo lažima BHT i FTV, idući put ćemo saznati da na istočnoj obali djeluje Al-Kadia, kad god Bošnjaci dignu ruke da se zaštite od metaka, kamenica i psovki sa zapadne obale.

Pitanje je složenije od jednog, ma kojeg događaja. Jer, događaj, i znakovi koji proizilaze iz njegove dekonstrukcije, samo su paradigma jedne šire mreže političkih uticaja, odakle inercija moći usmjerava i ono što se zbiva, i ono kako se to zbivanje tumači. Drukčije kazano, uvijek je u pravu jači, jer njegova fizička snaga trasira potiranje drukčijih, ali i garantira da to potiranje neće biti tumačeno kao zločin, ili terorizam. U našoj su zemlji, znamo, jači kršćani, iako im muslimani nisu ničim suprotstavljeni, izuzev

voljom za suživotom i tolerancijom. Problem je što mi vjerujemo da oni žele isto, jer različitost ne smeta našem identitetu, ali islam smeta njihovom. Na žalost.

Na primjeru događaja kao što su kamenovanje bošnjačke ekskurzije u Neumu, ili ustaško divljanje po Mostaru, te javnog prešutkivanja istine, saučesništva hrvatskih intelektualaca, ili pak bezosjećajnosti bošnjačkih političara – možemo osjetiti hladnoću u kojoj se razmotava ili spetljava naš bošnjački život; možemo raspoznati dvojni moral dejtonskog društva, po kome se jedno podrazumijeva za kršćane, a drugo za muslimane; možemo pretpostaviti kamo to ide ova zemlja, u kojoj žrtva, zato što je muslimanska, nema pravo na bol, i u kojoj nasilje, zato što je kršćansko, ima pravo na aboliciju; možemo, zapravo, osjetiti zadah konačnosti, koju možda i živimo, kao građani drugog reda, poniženi i obespravljeni ljudi, kao narod kojemu je i glava potonula u živo blato, a samo još usta vire, pa nam se čini da smo živi, čim dišemo.

Preživljavanje i iživljavanje

Kad sa teoretičarskih oblaka padnemo na tlo ovog trenutka, susrećemo se sa početkom teksta, sa mostarskim roditeljima koji svaku noć legnu i svako jutro ustanu sa istom mišlju: da li će mi se ovog dana dijete zdravo i čitavo vratiti iz škole? Zamislite sad raspon boli nekog bošnjačkog oca u Mostaru, koji je razapet između nevjerovatne borbe za egzistenciju u siromašnom istočnom Mostaru, i zebnje za bezbjednost svoga djeteta. A s onu stranu Neretve, od napljačkanih bošnjačkih konvoja, od reketa koje su uzimali ustaški bojovnici, u truleži se rascvalo blagostanje; tamo gdje ni krtola nije mogla rodit veća od ljeljka, i gdje se stoljećima živjelo od pljevljenja kamenja, nikle su goleme vile sa bazenima, voze se najskuplja auta, živi se u iživljavanju… A pošto uskočki, pljačkaški um ovih primitivica nikako nije razumio moralni ponor svoga blagostanja, logično je što zadovoljenje svoje divljačke šupljine traži u krvi bošnjačkih civila.

Bošnjačko djetinjstvo u Mostaru pripada korpusu svih onih djetinjstava pod apartheidskim režimima. Danas je više sličnosti između našeg djeteta i Ane Frank, i palestinskog dječaka, i crnačkog ili indijanskog dječaka u Americi, nego li što ima sličnosti između hrvatskog i bošnjačkog djeteta u Mostaru. Hrvati su sami htjeli da hrvatsku djecu u Mostaru pobratime sa Hitlerovom mladeži.

A šta je tek sa roditeljima, bošnjačkim, ojađenim, Njima koji zadnjim kapima snage moraju dijete uvjeravati u smisao života, tamo gdje smisla nema?! Ako je ovaj tekst kap u pustinji bezosjećanja, neka čuju da ćemo s Njima dijeliti zebnju, u molitvi – da nam se naša djeca iz škole vrate živa i zdrava.

Tražimo li mnogo, mi, ekstremisti?

Broj 173, 23. VI 2006.

EUFOR i SIPA su odbili da pohapse sudionike kampa za obuku četničkih terorista, čije su im fotografije dostavljene. Time su dali zeleno svjetlo za dosad najmasovnije terorističke napade na bošnjačke povratnike i na džamije u RS. Visoki predstavnik je Bosnu doveo u vezu sa Libanonom, i posredno poručio Bošnjacima da im se može ponoviti genocid, ako ne prihvate vladavinu velikosrpske politike nad sobom i Bosnom. Ali, što su Bošnjaci slabiji, to su četničke kame oštrije!

Libanon nad Bošnjacima

U momentu kad nastaje ovaj tekst, a to je nekoliko dana pred izlazak broja, nemoguće je navesti posljednji napad na bošnjačke povratnike u Karadžićevom entitetu, jer – događaji prestižu vijesti. Tako je danas i u Libanonu: u ovom času, dok izraelski hitlerovci ubijaju muslimanske civile, mi saznajemo koliko ih je jučer ubijeno.

Na medijskoj se bh. sceni uopće ne tematizira pojava da su četnički teroristi poduzeli dosad najveću i najorganiziraniju ofanzivu na bošnjačke povratnike. Kroz prašumu medijskih barikada, do nas dopre tek pokoja vijest, tako da preko javnih rtv servisa ne možemo razaznati total pojave. I taj kusur vijesti što do nas dopire - ogroman je, zastrašujući, opominjući, ali, nikoga ne nuka na reakciju.

Zabrinutost se ne osjeti ni u bošnjačkom narodu, čija kritična masa, doduše, tarlaha mozgom, k'o i svaka kokoš. Ali, narod nije kriv što se okokošio, jer se narod oblikuje ili razoblikuje sistemom ekonomske i političke moći, koja određuje kulturološke ciljeve društvene zajednice, a ta je moć odmoćena od Bošnjaka.

Najbolnije od svega odjekuje šutnja bošnjačke politike koja ni jednim gestom nije pokazala da se bošnjačkim povratnicima događa dosad najteži napad na njihovu bezbjednost. Ta sramna šutnja razotkriva do kojeg se dna srozala bošnjačka politika, razasuta i odrođena, te kao takva usmjerena samo na lične ćari i ćarove. Šta je koga briga što hiljade Bošnjaka noćas strepe od terorizma! Bitno je da se politička estrada izigrava daleko od bošnjačke stvarnosti, na sarajevskom asfaltu, toj zehri iluzije, zbog koje mislimo da ima Bosne, a s njome i nas.

Šilingovo zastrašivanje Bošnjaka

Posljednjih dva-tri mjeseca nešto se grdno grdosilja nad sudbinom Bosne. Prije nego što je eskaliralo nasilje nad bošnjačkim povratnicima, i nad objektima Islamske zajednice u RS, prije nego što su uslijedili razni oblici protuustavnog i antidejtonskog ponašanja političara u RS, premijer RS Milorad Dodik je obišao međunarodne sponzore velikosrpskog genocida, prijatelje četništva, dokazane još u vrijeme genocidne agresije na bošnjačko-muslimanski narod.

Nikome od stotine bošnjačkih političara, koji klepaju pare na ime bošnjačkog povjerenja u njih, nije za oko zapala Dodikova posjeta Izraelu, Rusiji i Britaniji. Doduše, rijetko koji od njih uopće sudjeluje u političkom životu, u onom smislu koji podrazumijeva konstantni aktivitet naspram svih pojava koje ugrožavaju državne i narodne interese. Trebali su uočiti i kritikovati Dodikovu turneju, prvo, jer premijer entiteta nema ovlasti za međudržavnu saradnju, drugo, jer je Dodik obišao zemlje koje su pružale podršku velikosrpskom genocidu, a imaju moć da zajedno ubijede Ameriku u promjenu politike prema Bosni i Bošnjacima. Da imamo strateške pameti, košto nemamo, trebao je odmah premijer ovog vam entiteta, Ahmet Hadžipašić, tražiti jednako gostoprimstvo za sebe i Federaciju BiH; ili, trebao je to tražiti i momentalni predsjednik Predsjedništva BiH Sulejman Tihić. No, niko se od njih nije ni posvrbio. K'o kad ih ne svrbe ni država ni narod. Svrbe ih jedino slike po novinama, kao da su pjevači.

Šta bi mogli biti rezultati Dodikove turneje po neprijateljskim zemljama? Mi bismo sad trebali da nagađamo, da čitamo između redova, umjesto da taj posao za naš narod radi centar za strateške studije. Otkako je razorena naša obavještajno-sigurnosna služba, sudbinu nam projiciraju i prate srpsko-hrvatski obavještajci, useljeni u državne obavještajne strukture. Trebalo je formirati nevladinu alternativu! Uposliti ljude koji bi pratili i analizirali kakvo se kolo oko naših glava vrti! Umjesto toga valja nama, po novinskim stupcima, sklapati kockice ovdašnje i nadolazeće stvarnosti.

Dakle, zašto je Kristijan Švarc Šiling neki dan, bez ikakvog vezivnog razloga, poručio da misli kako se Bosni ne može dogoditi sudbina Libanona. Mislili su u Libanonu da im se ne može dogoditi sudbina Bosne, pa se dogodila. Istovjetna. Jednaka agresija, jednake žrtve. To što je rekao Visoki predstavnik ne znači ništa, jer se Bosni može ponoviti Bosna iz 1992. ili Libanon iz 2006. godine. Šilingova poruka cilja na nešto drugo - na strah Bošnjaka od nastavka genocida. Taj strah je usložnjen spoznajom o islamofobijskoj reorjentaciji Zapada, koji više ni jednu muslimansku žrtvu ne može prihvatiti kao žrtvu, već kao posljedicu tzv. rata protiv terorizma. Šiling računa da Bošnjaci znaju kako bi u novom ratu bili tzv. teroristi, ma koliko svjedočili antifašizam i volju za zajedništvom.

Pa šta onda hoće Šiling? On hoće da Bošnjaci razumiju kako njihova fizička bezbjednost ovisi od kompromisa sa svim i svačim. Drukčije kazano, šta god da od nas traže Karadžićevi sljedbenici – treba pristati, da ne bi bilo belaja.

Podrška četničkim teroristima

Gotovo prije mjesec dana objavio sam u nekoliko medija otvoreno pismo SIPA-i i EUFOR-u u kome obavještavam komande ovih najviših sigurnosnih instanci u BiH da u Republici Srpskoj djeluju paravojne terorističke organizacije koje se mogu dovesti u vezu sa organiziranim i učestalim napadima na bošnjačke povratnike i objekte Islamske zajednice. Uz pismo sam priložio i fotografije, pokupljene sa četničkih internet sajtova, na kojima se vide mladići odjeveni u crne četničke uniforme, po čijoj se jedno-

obraznosti može zaključiti da se radi o paravojnoj formaciji. Mladići imaju jednake, crne, čizme, hlače, bluze i šajkače sa kokardom. Da se radi o mladalačkom hiru, o grupi nekakvih momaka zaljubljenih u bradine smradove, sigurno ne bi bili tako, pod konac, odjeveni i uobličeni u militarističku odoru. Sigurno je da ova formacija ima političkog i finansijskog sponzora, jer, čisto sumnjamo da bi mladići odvajali pare za nabavku uniformi. I, ono što je najavažnije, fotosi su napravljeni negdje u šumi, u pozadini se vidi više desetina uniformiranih lica, što ukazuje da se radi o centru za obuku četničkih terorista. A šta bi drugo bilo? Obdanište?

Otvoreno pismo kojim se SIPA i EUFOR obavještavaju o ovom kampu, uz priložene fotose, nije ponukalo javne rtv servise da tome posvete ni sekundu pažnje. Dakako, da se radilo o muslimanima, grmila bi i Bosna i Evropa, a kamp bi bio otkriven i napadnut i prije nego što bi se formirao. Pismo je, sa fotosima, objavljeno u nekoliko listova, glasnogovornici EUFOR-a i SIPA-e su izjavili da će indicije uzeti u razmatranje, ali, poslije se niko od njih nije oglasio da javnosti kaže o čemu se radi.

Može li biti normalno da ovakva prijetnja bezbjednosti ostane bez odgovora? Može, ako je šutnja odgovor. Može, ako sigurnosne snage u BiH sponzoriraju četnički terorizam. Može, ako je šutnja poruka četničkim teroristima da realiziraju planove o destabilizaciji BiH, čime bi se Bošnjaci trebali preplašiti da im se ne dogodi Libanon, i zbog čega bi bošnjačka politika trebala pristati na sve – samo da rata ne bude.

Bošnjački političari su smjenjivani zbog svega i svačega, ali, OHR-u nije naumpalo da smijeni Dodika zbog direktnog podrivanja Dejtonskog sporazuma putem mnogo puta ponovljene ideje o otcjepljenju RS. Jasno je da su međunarodne snage BiH prepustile Srbima, jer OHR više nema volje, hrabrosti i snage da sankcionira secesioniste iz RS. Otud su i tzv. ustavne promjene trebale ojačati velikosrpsku poziciju ka legalizaciji prava na otcjepljenje. U takvoj konstelaciji nezamislivo izgleda vojna akcija EUFOR-a u kojoj se hapse četnički teroristi sa fotografija, u kojoj se otkrivaju i sudski procesuiraju organizatori i finansijeri ovog terorističkog kampa, a što bi se podrazumijevalo za jednu, haman, pravnu državu. Kad bh. država ne može da se uhapsi jedan uslikani teroristički kamp, šta joj tek vrijede informacije o postojanju jedanaest ovakvih kampova u RS, sa centralnim u Bijeljini, kojim rukovodi jedan bivši državni zastupnik?

Količina organiziranog terorizma koja se koordinirano posljednjih mjeseci sručila na Bošnjake ne bi bila toliko zastrašujuća da je ne podržava državni terorizam, oličen u šutnji sigurnosnih i pravosudnih instanci, kao i državnih medija. Prije neki dan posljednja vijest u Dnevniku BHT bila je da je negdje oko Prijedora EUFOR pronašao veću količinu sakrivenog oružja. U zapećku je bila i vijest iz Rogatice, gdje je pronađena količina oružja dovoljna da se opremi bataljon. Da se kod kakvog Bošnjaka pronađe pet pušaka, na javnom bi rtv sistemu to bila udarna vijest. Ili, da neko negdje jajetom pogodi pravoslavnu ili katoličku crkvu, grmio bi Balkan. Ovdje se rafalima rešetaju nišani na mezarjima, svakodnevno razbijaju prozori na džamijama, ispisuju četnički grafiti na povratničkim kućama, bacaju bombe,

pa čak i srpski specijalci mlate bošnjačke civile – ali niko nimuekaet. Šta je to nego jasna poruka Bošnjacima da se ne osjećaju sigurnim, i da će biti još nesigurniji, ako budu ljutili srpsku politiku tim pričama o zajedništvu, o Bosni i Hercegovini, o genocidu, i sl. Bošnjaci se jedino mogu spasiti ako se ne budu spašavali. Tako bi glasila neizgovorena preporuka koja proizilazi iz ovog dirigiranog labirinta.

Kako proputovati Bosnu

Ima li izlaza? Ima. U borbi. Ali, mi nećemo da se borimo. Mi smo miroljubivi. Želimo zajedništvo. Želimo rakije i mezeta. Muzike, šabačke. Pa da fino, k'o prije, dignemo obrve, ruke i noge, da se veselimo, grlimo, triput ljubimo, sve da činimo – samo da rata ne bude. Ko te pita? Je li te neko pitao 1992. šta bi htio? Neće te pitati ni sada. Šta god da učiniš, sudbina ti je za vratom. Može se jedino - kroz život - bošnjački i muslimanski, proputovati uzdignute glave.

Od nas će tražiti da pristanemo na sve što traže Karadžićevi sljedbenici u BiH. Pristali ili ne pristali, doći ćemo na isto. Jer smo, naspram četnika, uvijek na istom. Vazda pred kamom.

Ako ključ stvarnosti ne možemo pronaći u kapacitetu svoje spoznaje, hajmo se malo uživiti u Srbe. Teško je to, jer valjda razumjeti njihovu transgeneracijsku kosovsku traumu, valja shvatiti patologiju njihovog genetskog materijala, koje je oblikovao azijatski, turski čekić, a naspram naše slavenske čistote. Neko, ko bi htio da je Slaven, a genetski je Turčin, ubija nekog ko je genetski Slaven, pod optužbom da je Turčin. Haos je to, nepremostiv.

E, sad, šta bi takav haotičan um danas počinio, nakon svega? ...Nastavio genocid nad Bošnjacima! Iskoristio islamofobičnost trenutka! Povezao se sa Izraelom i napravio repliku Libanona! Dok bi se Svijet snašao, ako bi se uopće snalazio, Bošnjaka bi nestalo. Danas je, na žalost, više razloga da vjerujemo u ovakav rasplet, nego u mirnu budućnost.

Možemo li promijeniti tok sudbine? Ne možemo. Hoćemo li plakati, kumiti, ponižavati se? Plakali su i mnogi u redovima za klanje, pa su zaklani. Hoćemo li se učlaniti u Srbe? Ne pomaže. Učlanjivali su se, pokrštavali, u Bijeljini, pa su i oni poslije zaklani. Pa šta da radimo? Strah nas je! Tamo gdje ćemo doći, kojim god putem, svakako nema straha. Šta nam preostaje?

Ti koji si nadčitao ovaj tekst – svakako to znaš. Objasni to onima koji ne znaju.

Broj 176, 11. VIII 2006.

... Muzej genocida nad Bošnjacima, Bošnjačka akademija, Centar za strateške studije, nacionalna politička revija, Ministarstvo dijaspore, distrikt Podrinje... – sve su to potencijalni projekti koji bi mogli ojačati Bošnjake. Bilo bi sjajno organizirati jedan okrugli sto o maštanju i planiranju bošnjačke budućnosti. Prvo što bi se konstatiralo jeste da nikada i niko u političkoj povijesti Bošnjaka nije planski vidio dalje od nosa.

Imaju li Bošnjaci budućnost

Vakat je bez vizija. Za nas, Bošnjake, pogotovo. Krstaški fundamentalizam je razvalio iluziju o 21. stoljeću. U ovom brlogu zla tehnička postignuća nemaju nikakvog smisla. Jer, ilustrirana su tijelima ubijene libanonske, palestinske i iračke djece. Čini se da je više vjere u civilizaciju davalo otkriće sijalice. Danas postojemo svjesni kako je bestijalnost konstanta, uprkos robotima, kloniranjima i drugim dosezima ljudskog jal uma jal bezuma. Čini se da ništa ne može promijeniti zvijer u čovjeku. Civilizacija je utonula u depresiju. Baruštinu bez vizije potapa vizija ubijanja muslimana. Svi koji su civilizaciju doživljavali kao jedinstvo razlika, danas su prepušteni beznađu. Pa čak i muslimani, čija se vizija svela, ili uzdigla do – borbe za opstanak. Oni drugi koji sve probleme svijeta pronalaze u islamu, zasad, imaju na šta jurišati. Tako je i sa našim susjedima, velikosrbima i velikohrvatima, koji sve balkanske treskavice ne pripisuju sebi, već Bosni i Bošnjacima. I oni imaju na šta jurištati. Imaju viziju, kakvu god. A mi? Mi smo klupko, zamršeno.

Čekanje ničega

Nema opravdanja za držanje bošnjačkih kola u leru. Drndamo, kao da radimo, a nikud ne idemo. Čekamo kad će nas šta ošinuti, da konstatiramo šta nas je strefilo. Nalik smo na ovu reformiranu policiju koja ne sprečava, već evidentira nasilje. Mi smo puki evidentičari svoje sudbine. Objekti smo svojih života. Dokle?

Ova nas šupljina u našem vremenu i prostoru dovodi na zamisao da pokušamo u Bošnjaka pretpostaviti viziju. Eto, čak i da su nam kao narodu dani odbrojani, nije insanski dići ruke od sebe. Koliko smrtnih hasti do posljednjeg dana računa kako treba ofarbati ogradu, promijeniti crijep, nabaviti ćumur, jer su s ove, a ne s one strane života. A koliko se tek smrtnih hasti podiglo iz postelje jer ih nije napuštao duh života.

U nas je, eto, sve zamrlo. Umrli prije smrti, što bi rekao hodža Merlin. Narod nije kriv, nizašta. Ali, kad narod vidi svoje vođe kako ne vide ništa i nikud, onda i narod uhafiza da to tako treba. Sjediti, blehnuti, k'o panj. A narod, kad se podstakne, inspiriše, uputi, može biti golema i korisna snaga, prvo sebi. O Titi možemo misliti šta hoćemo, ali, njegove radne akcije neprevaziđen su dokaz dizanja naroda. Domaćinski odnos naroda

prema zemlji gradi se domaćinskim odnosom politike. U nas toga nema. U politiku, pa u narod, uselio se osjećaj da smo mi u Bosni pod kiriju, slučajno, privremeno, da nam je određen rok trajanja. Možda tako jeste, Bog najbolje zna, ali nije u redu živjeti na koferima.

Kad sam iza rata u Beču posjetio svoje rođake iz Podrinja, gdje su im kao prognanicima dali neke kolibe na periferiji, osjetio sam miruh Bosne, vidio sam tespihe i šamije, hekleraje na kredencima, pojeo maslenjak, srknuo kahvu iz fildžana... Samo zid ove drvene kolibe dijelio je dva svijeta, onaj hladni, glomazni, bečlijski, i ovaj mehki, bosanski. U toj privremenoj kući mojih prognanih rođaka ništa nije bilo privremeno, jer je kuća mirisala na onu, njihovu, iz Kozluka. Danas, plašim se, naše kuće sve manje mirišu na nas, i u njima je sve više studeni, čamotinje, kakva se osjeti na napuštenim mjestima. Bosna sve više odiše onim karanflijskim mirisima i zvukovima kakvi se susreću u sobama teških bolesnika. Iscrpljena je priča, nazire se kraj, nema se više šta okrenuti životu, noge izdale, ruke klonule, misao utrnula, ostaje još samo čekanje - ničega.

Je li to moralo tako biti?

Potencijal genocida

Savršen je bio moralni kredibilitet sa kojim smo izašli iz rata. Osjećali smo snagu u svakoj pori bića. Uprkos dejtonskom kompromisu, bili smo pobjednici. ...Sačuvana bh. državnost, neokaljan obraz, uprkos iskušenjima, prvi put izgrađena vlastita, i nepobjediva, oružana sila. Šta je trebalo izgraditi, koje mehanizme uspostaviti, da se taj osjećaj pobjede ne raspe u osjećaj poraza i izgubljenosti? I, da li išta možemo spasiti i revitalizirati? O tome želimo govoriti.

Nedopustivo dugo je trajao indolentan odnos prema žrtvama genocida. Tek prošle godine ustanovljen je Memorijalni centar u Potočarima. A gdje su Prijedor, Višegrad, Foča, Brčko...? Bošnjačka politika ni danas nema nikakvu viziju institucionaliziranja pamćenja, umrežavanja svih naših stratišta u jedinstven sistem. ...Svako pamti sebi, ako uopće pamti.

Naša politika ne razumije futuristički kapacitet genocida, koji bi morao biti obavezujući za mirnu i stabilnu budućnost. Pogledajmo Jevreje! Holokaust im je izgradio Izrael! Genocid nad Bošnjacima treba graditi Bosnu i Hercegovinu! Žrtva ima pravo na satisfakciju, a kako bi to neko uopće znao kad mu mi, kao žrtve, ne nudimo dokaze da smo žrtve. Dokazi o našem stradanju trebali su, i moraju, postati uvodno slovo svakog političkog dogovora. Konkretno, kad govorimo o ustavnim promjenama, mi se moramo pozivati na žrtve genocidne agresije, jer u ime tih žrtava mi ne možemo pristati na ustavna rješenja koja nagrađuju agresore. Bošnjačka politika nikada nije ni pomislila, a kamo li primijenila takvu doktrinu. Stoga smatramo da ključni projekat za ustanovljavanje ovakvog diskursa mora biti osnivanje Muzeja genocida nad Bošnjacima, o čemu smo već pisali.

Dalje, bošnjačka politika godinama egzistira kao mjera nacionalne pameti. Štetno, glupavo, smiješno, nelogično. Kako premijer koji je po struci, recimo, informatičar ili tehnolog, može stručno razumijevati pravne aspe-

kte?! U svih samoodrživih naroda postoje savjetodavna tijela koja okupljaju akademske potencijale, čija stručna mišljenja bivaju orijentir za političare. U Bošnjaka, dakle, treba podhitno graditi Bošnjačku akademiju nauka i umjetnosti, ili Centar za strateške studije, kao institucije koje bi svojim naučnim i stručnim autoritetom bile nadređene bošnjačkoj politici. Tek tada bismo bili sigurni da bošnjačka politika donosi ispravne odluke, oslonjene na maksimum naših, bošnjačkih, intelektualnih kapaciteta. Umrežavanje i funkcionaliziranje akademske pameti ne samo da bi političarima pružilo podršku u njihovim lutanjima, dilemama, neznanjima, već bi otvorilo spektar vizija, što bi se očas preselilo i u narodnu svakodnevnicu.

Evo, ima već više od godine da mi, Bošnjaci, živimo kao jedini evropski narod koji nema svoga političkog magazina. Sa smrću "Ljiljana" i "Waltera" nestala je mogućnost čitanja serioznih analitičkih tekstova o aktuelnim događajima i pojavama. Naša spoznaja stvarnosti bazira se na dvije-tri rečenice koje je u tom i tom povodu izjavio nekakav političar. Posljednjih mjeseci, doduše bez ikakve podrške od bošnjačke politike, ovu ulogu preuzima "SAFF".

Zašto je jednom političkom narodu potreban makar jedan politički magazin? Prvo, zbog političara. Oni nemaju novinarski i analitički refleks, oni ne vide koji će se događaj razviti u aferu i koja će afera potkopati naše pozicije. Analitičari barataju suptilnim, istesanim osjećajima da prepoznaju kuda plovi stvarnost. Političari nisu od te struke i logično je da stvarnost vide u jednoj dimenziji. Drugo, postojanje političke revije nužno je zbog one kritične intelektualne mase u jednom narodu, koja prati sve što se događa, i koja stavove izoštrava putem tekstova. Sljedeći bitan korak koji mora načiniti bošnjačka politika jeste ulaganje novaca za kadrovsko i materijalno jačanje jedne političke revije.

Dalje od nosa

Kad bismo ustanovili ova tri stuba za podršku bošnjačkoj politici, mogli bismo govoriti o planiranju i realizaciji raznih ideja i projekata. Danas ako se i pojavi neka kvalitetna ideja, ona zgasne ko žiška, jer je nema ko prihvatiti. Elem, šta nam sve treba? ...Idemo maštati.

Željeli bismo, recimo, znati kako stojimo ekonomski, kao narod, jer bez takve analize ne vrijedi govoriti o budućnosti. Suverenitet je danas u parama. Nije valjda da nas ne zanima kako smo prošli u privatizaciji, u kojoj smo, zbog zagubljenosti vizije, svoje certifikate, a time i imovinu, za bagatelu dali pametnijima, uglavnom "janezima"?! Ovo je ključna šteta koju nam je nanijela bošnjačka politika, ne smogavši pameti ni da osnuje bošnjački privatizacijski fond. Treba spasiti šta se spasiti može. Bagatelna rasprodaja naše imovine nalikuje na ponašanje ljudi koji su namjerili seliti pa budzašto prodaju sve osim kofera. Ako mislimo živjeti ovdje, ekonomskoj analizi i perspektivama valja posvetiti makisimalnu pažnju.

Dalje, šta ćemo sa obavještajnom otkrivenošću bošnjačkog naroda? Otkako su nam razvalili državnu obavještajnu službu RBiH, i utopili je u s-h

strukture, mi nalikujemo na zapadne nudiste sa sunčanim naočalima: sve nam se vidi, a mi ništa ne vidimo. Logično je što nismo vidjeli ko je poturio bombu na Alijino turbe. Zato su to vidjeli drugi, koji danas bejagi tragaju za počiniocima. Treba podhitno graditi obavještajnu alternativu, kao javni analitički centar u okviru one institucije koja je nadređena bošnjačkoj politici. Ovako više ne ide.

Idemo dalje planirati... Šta ćemo sa dijasporom? Država nema nikakvog odnosa prema nekoliko miliona građana porijeklom iz BiH, dominantno Bošnjaka, koje su razni progoni odveli u inostranstvo. Čak šta više, država se bori za nastavak genocida, jer nastoji iz državljanstva izbrisati najmanje pola miliona bh. državljana koji su žrtve posljednjeg etničkog čišćenja. A šta radi bošnjačka politika? Šuti. Uslov ispod kojeg se ne smije ići jeste osnivanje ministarstva dijaspore! Veze sa dijasporom moraju biti državni interes, jer više dijaspora treba nama, poglavito ekonomski, nego mi njoj. Ali, bošnjačka dijaspora ne treba četnicima i ustašama u bh. vlasti, i u tom grmu leži zec. Njega, tog zeca, jednostavno: treba ukokati.

Evo još jedne ideje: distrikt Podrinje. Kad bi se svi Bošnjaci vratili u Podrinje, makar politički, činili bismo većinu. Zbog Srebrenice, Podrinje ne smije biti Karadžićeva teritorija. Taj moralni aspekt dosad nije istican. Šta je sa ekonomskim? Drina je jedan od najvećih hidroenergetskih potencijala u Evropi. Danas njome gazduje velikosrpska politika. Neki dan je objavljeno da Grci planiraju uložiti novac u gradnju hidroelektrana. A gdje smo tu mi? Znamo li išta o ovome? Mudra bi politika gledala kako da sa Drine istisne srpsko-grčki interes, da drinske potencijale na određeni rok prepusti zapadnim zemljama, a da zauzvrat izlobira formiranje distrikta Podrinje, kao zasebne administrativne regije u BiH. Jer, dokle god nam granica ne bude na Drini, dotle će Drina teči Romanijom i Majevicom.

Bilo bi sjajno organizirati jedan okrugli sto o maštanju i planiranju bošnjačke budućnosti. Prvo što bi se konstatiralo jeste da nikada i niko u političkoj povijesti Bošnjaka nije planski i institucionalno vidio dalje od nosa. Jedan narod tako ne može živjeti, jer mu život liči na umiranje u nastavcima. Moramo se mijenjati.

Broj 177, 25. VIII 2006.

Nad Bosnom i Bošnjacima nadvila se sila od 1.700 obavještajaca SIPA-e čiji je apsolutni prioritet izmišljanje tzv. islamskog terorizma i progon islama kao ekstremizma.

Rođenje Frankenštajna

Sjeća li se neko afere "državni udar"? Federalna obavještajna služba je 2003. objavila da se priprema državni udar, u režiji Zlatka Lagumdžije i Munira Alibabića. Novine su zajmile pisati o uznemirujućem obavještenju ove državne službe. Pisao sam i ja. Onda je taj Alibabić tužio novine koje nije volio i redom dobio povelike pare na ime navodne klevete. Mada, pitanje je kako se klevetom može smatrati kad novina prenese ili komentira stav državne obavještajne službe. Jedini pojedinac, novinar, koji je tužen po istom osnovu, bio sam ja. Novine u kojima sam objavio tekstove o ovom slučaju svakako su platile kaznu Alibabiću, ali, on je tražio da mu platim i ja, pride. Onda je Kantonalni sud u Sarajevu meni odrezao kaznu od 3.000 KM, plus nekih blizu 2.000 troškova, i plus još nekakvih kamata. Ubijeđen sam da nikada u povijesti BiH ni jedan novinar nije kažnjen sa tolikim iznosom, koji je moja godišnja zarada u ustanovi u kojoj radim. Pošto kaznu nemam odakle platiti, a pošto me niko od alibabića nije ni zvao u tom povodu, presuda je mirovala godinu-dvije. Onda je ovih dana došlo obavještenje da će mi se blokirati plata, kako bi se Muniru Alibabiću isplatio iznos kazne. Ako u državnom terorizmu ima ikakve logike, onda bi bilo valjda logično da mi se blokiraju honorari u tim novinama u kojima sam objavio tekst, a ne u ustanovi u kojoj radim, a u kojoj nisam novinar. No, naše pravosuđe ne mari za logiku, i za pravo, ono je ideološko, dakle – siledžijsko, i prema njemu treba imati odnos kao prema kariki u lancu terora nad Bošnjacima.

Meni preostaje sabur. A mojoj djeci preostaje babo koji više u kuću neće donositi platu, pa će svega biti manje. Zašto? Vrijedi li? Kad bi sudili po tome što nikog u Bošnjaka ne zanima kad neko od Bošnjaka strada u ime Bošnjaka – apsolutno, ne vrijedi ni po sekunde sebe dati ni za šta. Znaju mnogi, moćni u Bošnjaka, za ovu sramnu presudu, i mnogi kojima sam valjao, ali, posljedice pripadaju samo meni, a moji tesktovi svima. Vrijedi li, onda, žrtvovati se, ako u toj žrtvi nema solidarnosti? Vrijedi, jer su ovozemaljske kazne mačija kihavica u odnosu na kaznu kakva bi proistekla iz samoponiženja.

Šizni terorizmi

Želimo se, dakle, baviti jednom temom koja može okotiti slične posljedice kao i afera "državni udar". Jedan krhki pojedinac, u jednoj novini pod prismotrom, želi ukazati na apsolutno neprihvatljive, kriminalane stavove direktora Državne agencije za istrage i zaštitu (SIPA) Sredoja Novića koje je izrekao u intervjuu za banjalučke "Nezavisne novine". U zemlji ide-

ologiziranog, teroristički orijentiranog pravosuđa, suprotstavljamo se prvom čovjeku novoformirane tajne službe, koja će u punom kapacitetu imati armiju od 1.700 agenata i budžet od 60 miliona maraka, što je sila koja će biti u stanju, ako već nije, pogaziti svaki oblik otpora neistini, i montirati svaki oblik "istine". Da ne bude zabune, mi nemamo ništa protiv formiranja jake sigurnosno-obavještajne službe BiH, čak šta više, mi smo svim patriotskim srcem za to, ali, ako će prioritet SIPA biti izmišljanje tzv. islamskog terorizma, montiranje procesa, proganjanje nevinih ljudi, onda smo u obavezi da demokratskim putem opomenemo tog Sredoja Novića da ćemo se svim demokratskim sredstvima boriti protiv policijske države.

Gdje je problem? Sredoje Nović u svom intervjuu nabraja prioritete SIPA-e, a kao prvi ističe: "Naš apsolutni prioritet je pitanje terorizma". Kako nešto može biti apsolutni prioritet, ako taj isti Sredoje Nović odmah iza ove rečenice kaže sljedeću, koja ga razotkriva: "To je pitanje kojim se svi moramo baviti i koje moramo istražiti i dati odgovor gdje je BiH u odnosu na terorizam". Dakle, Sredoje Nović uopće ne zna gdje je BiH u odnosu na terorizam, ali tvrdi kako je terorizam apsolutni pririoritet! On bi da SIPA kao apsolutni prioritet istražuje nešto nepoznato, umjesto da istražuje kamaru poznatih problema koji podrivaju sigurnosnu stabilnost države. Nakon ove logičke blamaže prvog čovjeka SIPA-e, slijedi potvrda njegove usmjerenosti na izmišljanje tzv. islamskog terorizma. On u nastavku više ne navodi apsolutne prioritete, jer takav je samo jedan, ali navodi…

"Drugi prioritet je organizovani kriminal. (...) Treći naš veliki prioritet su pitanja ratnih zločina." …Da ti pamet stane! Svakome normalnom je jasno da za BiH nema prečeg pitanja od istraživanja i kažnjavanja ratnih zločinaca, jer njihova prepuštenost slobodi generira dugoročnu nestabilnost, kao i terorističko nasilje. Sredoje Nović jako dobro zna da je među osumnjičenim najviše Srba, kao što je među žrtvama najviše Bošnjaka, te pomijeranjem srpskih osumnjičenika na poziciju trećeg priroriteta, a tzv. islamskih terorista na poziciju prvog, apsolutnog priroriteta – prvi čovjek SIPA-e zapravo nastoji redizajnirati istinu o genocidnoj agresiji, te na osnovu tog udbaškog redizajna napraviti projekciju bh. budućnosti, za koju bi apsolutno najopasniji trebali biti izmišljeni tzv. islamski teroristi, dok bi se na trećem mjestu našli ratni zločinci i njihovu jučerašnji i sutrašnji zločini.

Nema sumnje da Sredoje Nović pod pojmom terorizam i teroristi podrzaumijeva islam i muslimane, iako to nigdje eksplicitno ne govori, ali se iz jednog pasusa u intervjuu direktno vidi nas koga misli: "Mora se znati da je na stotine ljudi učestvovalo u vojnim operacijama u BiH za koje do danas ne znamo ko su, ne zna se ko je od njih dobio državljanstvo po veoma sumnjivim pa i lažnim dokumentima, koja su to lica koja su u vezi s terorističkim aktivnostima". Dakle, budući da se državljanstva oduzimaju samo licima islamskog porijekla, jasno je da Sredoje Nović pod teroristima podrazumijeva isključivo muslimane. Ni jednom riječju on nije ukazao na opasnost od četničkog i ustaškog terorizma, iako je od ovog zla u dejtonskom periodu ubijeno na destine bošnjačkih povratnika, dok od tog tzv. islamskog terorizma dosad u BiH nije stradao niko.

Otud se lista prioriteta SIPA-e, izrečena kroz usta njenog direktora Sredoja Novića, ima smatrati prvorazrednim političkim pitanjem, jer zadire u odnos agresora i žrtve, jer žrtvu, bez ikakvih dokaza, nastoji prikazati kao apsolutni sigurnosni prirоritet, dok agresora, dakle, ratne zločince, stavlja tek na treće mjesto, iza švercera, dilera, reketaša. Ovakav tretman sigurnosnih pitanja direktno podriva kredibilitet SIPA-e, koja bi pogotovo od strane Bošnjaka mogla biti shvaćena kao agentura državnog terorizma, usmjerenog na tlačenje i progon bošnjačko-muslimanskog naroda.

Nedopustivo je što se ni jedan bošnjački zvaničnik, a pogotovo oni koji su sudjelovali u formiranju SIPA-e, nije u ovom povodu oglasio i tražio da Sredoje Nović povuče svoje skandalozne, ipak političke, ipak karadžićevske, izjave. Ili, puno tražimo?! Pa ni jedan se bošnjački politički faktor dosad nije ogradio ni od zločina nad naturaliziranim državljanima! Oni ovo ili ne čitaju, ili ne razumiju, ili im je šejtan dušu zakupio.

Guantanamo nad Bošnjacima

U intervjuu Sredoja Novića ima još nekoliko problematičnih stavova. Primjerice, on kaže da – "razne terorističke organizacije u svijetu mogu biti zainteresovane da se u BiH stvori baza iz koje bi se regrutovali budući teroristi". Zanimljiva mu je ova riječ: budući. Znači li to da sada tih terorista nema, čim njihovo javljanje očekujemo u budućnosti?! A ako ih nema, čemu halabuka? To što su nekakvi teroristi po svijetu možda zainteresirani za BiH ne znači ništa, jer je stvar prepostavke. Nema ništa opipljivo. Otud je neozbiljno kad prvi čovjek SIPA-e jednu pretpostavku, bez ikakvih konkretnih indikatora, stavlja kao apsolutni prioritet svoga djelovanja, a naspram konkretnih udara na sigurnost u BiH. …I ono najbitnije! Ko su ti budući teroristi? Bošnjaci. Ne, nisu Arapi, jer Arapa ovdje više nema. Sredoje Nović misli na "bijelu Al-Kaidu", na mlade Bošnjake koje će, po njegovoj projektovanoj paranoji, regrutirati razne terorističke organizacije. Kao i u vrijeme Lagumdžije i Alibabića, bošnjačkom se narodu nameće kolektivna krivica bez dokaza. Svako može postati terorista, samo je pitanje da li će se zateći u krivo vrijeme na krivom mjestu, u klopci u kojoj ga čeka montirani "dokazni materijal". Ovakvi javašluci, kakve ispoljava Sredoje Nović, istinskoj borbi protiv terorizma odriču vjerodostojnost i kredibilitet.

U nastavku Sredoje Nović izriče jednu još opasniju neozbiljnost. Prvo tvrdi da "u BiH ima pojedinih organizacija koje se mogu vrlo ozbiljno dovesti u sumnju da u svom krilu gaje ekstremističke stavove", a potom kaže: "Ukoliko se snage u BiH ne suprotstave takvim organizacijama, udruženjima, pa makar one bile u okviru vjerskog ili nekog drugog patronata, mislim da BiH može biti ozbiljno dovedena u pitanje u narednom periodu". U samo dvije rečenice masa opakih nebuloza! Idemo redom… Prvo, ekstremistički stavovi su relativan pojam. Za mnoge je komunjare musliman što ide u džamiju ekstrem. To što neko gaji ekstremističke stavove ne znači da ugrožava drugoga, ili pravni poredak. Svako ima pravo da misli šta hoće, i bude kakav hoće, ali u granicama zakona. Zašto bi onda neko ko navodno gaji takve stavove, kao oblik slobode mišljenja, bio progonjen? A Sredoje Nović upra-

vo poziva sve snage u BiH na suprotstavljanje takvim organizacijama. Jasno je da ne misli na Četničku ravnogorski pokret koji centralu ima u "slobodarskom" Brčkom. On misli na organizacije sa islamskim predznakom. Potom, Sredoje Nović opet upada u karadžićevsko i dodikovsko politikanstvo, jer – prijeti nestankom Bosne i Hercegovine!!! Praktično, on je poručio da ako se ne unište te organizacije, koje su po njemu ekstremističke – "BiH može biti ozbiljno dovedena u pitanje". Cijena opstanka BiH je uništenje islama, jer se svaki oblik ispoljavanja islama smatra odgajanjem ekstremističkih stavova? Napose, zar ikakav stav može biti terorizam, jer stav je stav, a ne bomba!

Svoje vitlanje orvelovskom sabljom Sredoje Nović završava riječima: "Te sumnjive organizacije moraju biti pod budnim okom nadležnih organa". Što će reći – već jesu. A ako jesu, u njima ništa osim islama nije pronađeno. Jer da jeste, već bi CNN vascijeli dunjaluk obavijestio o tome. Nije problem u istini. Problem ne što se nad Bosnom i Bošnjacima nadvija najmoćnija sila u BiH koja će imati i para i načina da izmisli kakvu god hoće "istinu". Kao za potrebe Guantanama.

Agencija za smještanje

Što se mene bar tiče, SIPA i Sredoje Nović su izgubili svaki kredibilitet kada su prešutali moje otvoreno pismo od prije dva mjeseca u kome sam tražio da se izjasne u povodu dokaza, priloženih fotografija, da u Republici Srpskoj postoje kampovi za obuku četničkih terorista, koji su angažirani u seriji terorističkih napada na bošnjačke povratnike i objekte Islamske zajednice. Ta šutnja djeluje kao znak odobravanja.

Ovaj intervju Sredoja Novića samo je razbistrio dileme oko toga šta će raditi i čime će se baviti armija od 1.700 obavještajaca, sa budžetom kojim se može potkupiti sve. Plašim se da su bošnjački političari sudjelovali u stvaranju Frankenštajna, od čije svemoći sada sami zaziru. Jer SIPA već danas može svakome smjestiti svašta, a dokaz su i zastrašujući stavovi njenog čelnika Sredoja Novića.

Broj 178, 8. IX 2006.

Zašto se dogodilo da kampanja prođe u vašeru, u terevenkama, u parolama i frazama, bez doticaja sa bošnjačkom stvarnošću, i da u toj odrođenosti od sebe narod izabere vlast po svojoj mjeri – vlast odrođenu od naroda.

Narod kome ništa ne treba

Šta su pozitivni a šta negativni ishodi ovih izbora? Pozitivnih gotovo da i nema. Postoje tek naznake... Lijepo je što se opaki SDP zapečatio kao nenarodna stranka, pa za njega glasaju samo iskompleksirani Bošnjaci, koji bi voljeli da se zovu jal Vanja, jal Sanja. Mnogi su se plašili da se odnekud neće razmnožiti ta bolest u Bošnjaka, koja bi opet ovoj karabaji mogla dati vlast u šake, da nas progoni, hapsi, sudi, straši. ...Sva sreća. Lijepo je i što Bošnjaci odlučno kažnjavaju svaki pokušaj šurovanja sa SDP-om i njegovim s&h medijima, a što je temeljito na svojim ambicijama osjetio Sulejman Tihić. ...Da je bio odan Izetbegoviću, kako tvrdi, pa odbio slizavanje sa crvenim lampirima, vjerovatno Silajdžiću ne bi narasla baš tolika krila. Toliko o lijepom.

Ružno je što se u ovoj, kao i u pređašnjim kampanjama, niko nije bavio procjenama stanja/imanja u Bošnjaka, niti je ponudio puteve izlaska ka boljem. Kazat ćete – nuđeni su programi. Ma, kakvi programi, to je sve jedna te ista tandaramandara: koridor 5C, zapošljavanje, penzioneri, itd. Gdje su to Bošnjaci? Znaju li ima li ih, u ekonomskom, medijskom, kulturnom prostoru? Svaki od ovih pojmova vrijedi zasebno analizirati, jer govori o tome koliko jesmo ili nismo suvereni tamo gdje mislimo da živimo.

No, stranke koje žive od bošnjačkih glasova nisu su se bavile suštinskim pitanjima, tako da su se bošnjački glasači mogli opredjeljivati, recimo, prema estradnim zvijezdama koje nastupaju na predizbornim mitinzima, ili, prema fizičkom izgledu kandidata, ili, prema količini para utrošenih u razne vidove slikanja, ili... Kvalitet komunikacije između bošnjačkih političara i birača je ostao na nivou fraze i parole, čak se bestidno i usavršio u svome kičerajskom obliku; nikoga nije bilo stid tolike trošljavine para za propagandu, za pjevače, za terevenčenje... Velikim strankama je bilo normalno da rasipaju stotine hiljada, a ako ne i milione maraka, a narod, gladan i jadan, u tome nije vidio nikakve mahane. Nije, jer je glasao za one koji su više para uložili u pjevanje i slikanje. Valjda bi bilo sirotinjski normalno da se sikterišu rasipnici. Ako bi se tražila definicija komunikacijskog koda između političara i birača na ovim izborima, ona bi glasila: površnost i kič.

Novost starih parmaka

I kandidati i birači su zglajzali u kriterijima. Oni ne vide dalje i dublje, ali, odlično se razumiju. To njihovo razumijevanje više nije politika, to je jedan obanđijani, kičerajski kod koji je u naše svijesti usađen preko meksikanskih tv safunica, preko trijumfa materijalnog nad duhovnim, preko

doživljaja sebe i sopstvenog posredstvom medijskog sistema koji nam odašilje naopaku sliku o nama i našim ciljevima. Zato se moglo dogoditi da kampanja prođe u vašeru, bez doticaja sa bošnjačkom stvarnošću, i da u toj odrođenosti od sebe narod izabere vlast po svojoj mjeri – vlast odrođenu od naroda.

Sudeći po načinu na koji su vođene kampanje stranaka koje su dobile najveće povjerenje Bošnjaka, u naredne četiri godine bošnjačka se politika neće razlikovati od svoje anemične prethodnice. Jer, ni u ovim kampanjama, ni među već viđenim kandidatima, nije bilo daška novog vjetra. Sve je bilo ubogo isto. Čak šta više, stvari se udaljavaju od suštine. Ustoličeno je suglasje o nebavljenju sobom, o bavljenju parolama, lampicama, frazama, šljokicama, frizurama, zanosnim pogledima, svime što nema suštinske veze sa problemima koji nas gutaju. Ono nešto novih snaga, u vidu stranaka i kandidata, uopće nisu zamijećeni kao – šansa. Narod se oslonio na poznate vrijednosti, a ta se poznatost oslonila na sebe, što će reći – ni na šta. Tako se dogodilo da se, uprkos pretumbacijama, ništa ne promijeni.

Jakako, narednih će se hefti analizirati ove i one nijanse tog novog rasporeda starih parmaka, ali, sve to što izgleda kao novo odveć se pokazalo kao staro još u vrijeme kampanje. Hoćemo reći da bošnjački narod u budućnosti, u naredne četiri godine, ne može očekivati nikakav zaokret ka izgradnji institucija koje bi garantirale njegovu političku samoodrživost. Jer, modeli i ciljevi političkog života su ostali isti, bez obzira na to što nam odlaskom Tihića i dolaskom Silajdžića, kvasanjem SBiH i zglajzanjem SDA – djeluje da se nešto, kao, promijenilo.

...Imaćemo, jedino, eto, mi, Bošnjaci, dosad najljepšeg nam člana Predsjedništva BiH, pa nam više neće biti bitno ni šta govori, ni kako vlada, jer će nam biti potaman to što je lijep, k'o Hajle Selasije, car Afrike i Azije. Možda tek u tim glumačkim, bolivudskim magnetima, ima nečega što bi išlo nabolje. U sistemu, pak, koji pokreće naš narod, ostao je stari motor od romobila. I, ne misli se mijenjati.

A šta da u ovakvoj poziciji činimo mi koji već godinama pišemo, dokazujemo, vjerujemo da se ne može opstati ovako – hojmigahoj – i da Bošnjaci moraju podhitno nešto mijenjati u svome kolektivnom prilagođavanju pravilima opstojnosti samoodrživih naroda?! ...Da se moraju udaljiti od zastarjelog liderskog koncepta i nacionalnu strategiju usmjeriti ka izgradnji akademskih, strateških centara moći! Šta da činimo kad su Bošnjaci sve dalje od racionalnih rješenja, a sve bliže nekritičkom rasapu pameti i morala, i utušenosti u frazu i strast? Da li da prestanemo pisati i da i sebe i narod prepustimo nekritičkom ništavilu? Jer, ovo, haman, nema svrhe...

Udri brigu na veselje

U predizbornom se vremenu dogodilo nekoliko situacija koje mogu biti znakovite za razumijevanje naše političke izbezumljenosti, ovoga – da ni stranke, a ni narod, ne prepoznaju istinske potrebe i ciljeve, već se spajaju na jeftinim emocijama, udaljeni u svojim afinitetima od suštine naših problema.

Iako znam da će nastati utrka oko dodvoravanja novome prvom u Bošnjaka, i njegovoj stranci, valja mi iskren biti i reći da je teško u nas naći nenarodniju stranku od Stranke za BiH. Jer, ova je stranka vazda u vlasti, i vazda je privilegije zanimaju, nema ničeg konkretnog što je za narod učinila. Ipak, narod je masovno birao nenarodne kandidate Stranke za BiH. Gdje je problem? Ili narod ne zna, ili ne prati, ili mu je neko slagao, ili naroda uopće ne zanima ko je narodni a ko nenarodni, ko je a ko nije konkretan u djelima i djelovanjima; narod haman samo zanima ko mu bolji koncert priredi. Ta iracionalnost sa kojom je Stranka za BiH izbila u prvi plan uistinu je vrijedna šireg tumačenja, kao sociopatološki fenomen, nadasve.

U ovom kontekstu vrijedi se prisjetiti situacije sa lokalnih izbora u Tuzli, kada su u lokalni parlament ušla dvojica vijećnika Lijanovićeve Radom za boljitak. Hodala je ova stranka po mjesnim zajednicama i narodu dijelila kobasice. Narod umjesto da pojede kobasice i glasa za koga hoće, osjetio se obaveznim da ispoštuje poklon, pa je glasao za kobasičare. K'o veli, ovi su mi makar kobasicu dali, a oni, ni kobasicu. E, u tom bi se svjetlu mogao promatrati i trijumf Stranke za BiH, koja je od svih stranaka pravila najveće terevenke, skupove koji su prije bili koncert, nego predizborni miting. Biće da je narod kobasičarski izračunao: ovi su mi napravili narodno veselje, a oni nisu, pa ću glasati za ove koji jesu.

A šta ćemo sa liste od nekoliko stotina pitanja koja bi se trebala ticati svakog Bošnjaka? Recimo, zaokruživanje etničkog čišćenja Podrinja, što se vidi i kroz ove izbore? Zanima li to ikoga? Je li to tema za izborna obraćanja? Nije, procjenili su oni koji su naumili uzeti izbore. Fascinantno je kako su izborni stratezi osjetili, prepoznali, našnjuhali da se izbori ne uzimaju preko tema od čijeg tretmana ovisi opstanak naroda. Fascinantno je kako su osjetili jednostavnost staze do biračkog srca: navij muziku i udri brigu na veselje!

Da bi se izgradila efikasna predizborna strategija neko je debelo mudar morao razumjeti kako je naš narod postao polunarod, koji stvarnost oko sebe razumijeva naizvrat. Jednostavno, kao da se naša sudbina dešava nekome drugom, a kao da neko drugi, zamišljeni, hoda u našim životima. Jakako, onaj koji bi narodu rekao da mu prijeti nestanak, da već živi ekonomsku i kulturnu porobljenost, takav neko niti bi bio saslušan, niti bi dobio glasa od svoga naroda. Uzinad! Šta nam neko ima kvariti iluziju da nam je sve potaman! Zato, glasamo za one što nas ne maltretiraju stvarnošću!

S čime se, dakle, suočavamo? Sa političkom nepismenošću i neinformiranošću našeg naroda. A odakle proizilaze ove pojave? Iz medijskog i vrijednosnog sistema ovog društva, ovog poretka moći, koji u svijest Bošnjaka ubrizgava svakovrsne naopakosti, i izopakosti.

Kako bagavi sviraju

To što jesmo, jesmo zbog mišljenja, a to što mislimo, jeste zbog sistema preko kojeg se formira naša misao. Da sam rođen u Šumadiji, bilo bi mi normalno da vrlinom smatram klanje muslimana i žderanje čvaraka. Ovdje se, pak, do prije nepunu deceniju, vrlinom smatralo kolektivno

poštivanje bosnosti, boračkih porodica, tekovina borbe; vrlina je bila preziranje beograđanštine i zagrepčanštine, itd. Sad je sve naizvrat. Zašto? Zato što drugi centri moći gospodare sistemima za oblikovanje misli.

Vidjeli smo kako su se u predizbornim emisijama na državnoj tv kao urednici pojavljivali osvjedočeni progonitelji bošnjačkih vrijednosti, Senad Avdić i Senka Kurtović. Urednike na državnoj tv uopće ne zanima što većina Bošnjaka u ovim likovima prepoznaje negativce. Šta ih briga što su ova dva lika osvjedočeni promotori, a biće i saradnici, Lagumdžijinog SDP-a, i što time predizborne emisije gube na objektivnosti. Jer, njihova sila Boga ne moli.

Slične obrasce možemo prepoznati na medijskom tretmanu tzv. šarene revolucije. Jedan anarhistički, nasilnički čin, to tlačenje i blaćenje institucija ove države, u državnim je medijima tumačeno kao patriotizam, i kao demokratija. Napadnuta je zgrada Predsjedništva BiH, koja ima simboličku vrijednost kao i bh. zastava, napadnut je i sprejom po očima poprskan policajac... Demonstracije koje su potom organizirali urednici magazina "Dani", prosvjedujući što su policajci pružili fizički otpor, i što nisu dopustili da ih se poljeva farbama, samo je dno divljačkog razumijevanja demokratskih sloboda. I, šta je najopasnije? To što nam se lučonoše primitivizma i nasilja predstavljaju kao lučonoše građanskih sloboda.

Eno, isto tako, nedavno je nagrada "Meša Selimović" iz Tuzle dodijeljena beogradskoj spisateljici Sanji Domazet za njen prvi roman "Ko plače". Ne bi to bilo bogzna bitno da ovaj loši prvi roman nije "porazio" krunu bošnjačkog romana, a i spisateljskog puta Nedžada Ibrišimovića, roman "Vječnik". Nekoliko bošnjačkih pisaca koji su negodovali zbog ovakve odluke žirija, nazvani su nacionalistima. A, zapravo, nema gorih nacionalista od onih koji, iz uvjerenja, ili zbog para, progone svaki oblik bošnjačke ravnopravnosti, pa makar i u književnosti. To što "Vječnik" nije dobio ovu nagradu, stvar je inada, huje, mržnje, patologije, opterećenosti, izopačenosti, iskompleksiranosti, bagavosti, a sve ove osobine, i još stotinu sličnih i nenabrojanih, danas pripadaju kreatorima javnog mišljenja u BiH, koji rade na trasi srpsko-hrvatskih centara političke i ekonomske moći.

Bošnjaci misle kako oni sviraju. Zato su takvi, nespremni, određeni, zastrašćeni, netačni, dočekali i realizirali ove izbore. Jedina genijalnost u cijeloj priči su stranke koje su prepoznale da ovom narodu ništa ne treba.

Broj 180, 6. X 2006.

Ne možemo Zapad optuživati za ignoriranje silovanih Bošnjakinja, prije nego što optužimo sami sebe. Trebalo bi da nas manje boli zapadni, krstaški odnos prema muslimanskoj žrtvi, od odnosa nas samih prema našoj žrtvi. Zašto su bošnjačke žene, žrtve rata, genocidnog silovanja i tlačenja – same? Ako su one same, pored svog naroda, onda je usamljen, jadan i izgubljen taj narod, i svaki njegov pripadnik, pojedinačno.

Samoća bošnjačke žrtve

Udruženje "Žene – žrtve rata" protestiralo je pred zgradom UN-a u Sarajevu zbog izostavljanja dokaznog materijala o organiziranom silovanju bošnjačkih žena iz haške optužnice protiv višegradskog monstruma Milana Lukića, te zbog odluke Tribunala da se Lukić izruči Sudu BiH. Članice Udruženja su tražile od Vijeća sigurnosti i Haškog tribunala da preispitaju svoje postupke i prošire optužnicu protiv Lukića za silovanja, zlostavljanja i ubistva.

Otkad je 1996. podignuta optužnica protiv Milana i Sredoja Lukića, te Mitra Vasiljevića, dato je stotine izjava o organiziranom silovanju bošnjačkih žena. Tribunal je upoznat sa iskazima koji Milana Lukića terete za silovanja i ubistva desetine djevojaka i djevojčica, ali i žena u poodmakloj trudnoći. Čak i prije nekoliko mjeseci silovane Bošnjakinje su ponovo išle u Hag da svjedoče. Ta masa dokaza koja upućuje da je Milan Lukić bio lider zločinstva u Višegradu, a posebno silovanja i ubijanja žena, nije bila dovoljna Haškom tribunalu da optužnicu protiv Lukića – ne samo proširi, već zatemelji – na organiziranom silovanju žena.

Maršal silovanja

U velikosrpskom pohodu bilo je mnoštvo svakoraznih koljača, ali ni jedan od njih nije postao simbol tog genocidnog specifikuma – silovanja Bošnjakinja – kao što je to postao Milan Lukić. Uz njegovo ime može se pobrojati još desetak zvučnih srpstvujućih bijednika u ovoj kukavičkoj disciplini, no, Milan Lukić je maršal silovanja, neko čije nam ime prvo naumpada kada pomislimo na fundament velikosrpskog genocida nad Bošnjacima.

Jer, genocid nad Bošnjacima nije kao svaki drugi genocid. Ovaj kontinuirani genocid je baška u odnosu na sve što je povijest beščašća zabilježila. Ovim se genocidom podsvjesno nastoji restruktuirati srpsko genetsko biće, to prisustvo turcizma u srpskom jeziku, i prisustvo turskog, azijatskog, u svemu srpskom, od povijesti, do života, do krvi, do DNK. To nastojanje najbrojnijeg balkanskog naroda, koji se jalovo predstavlja kao vlasnik slavenstva, da iz sebe išćera turskost, u kontinuitetu se lomi preko života Bošnjaka-muslimana, čistokrvnih Slavena, čije se žene nisu miješale sa Turcima, pa im je čistota najteži grijeh. Poremećeni srpski um zavidi bošnjačkoj bistrini, nepomućenosti, želi je uništiti, zatrti, opoganiti svojom kopilanskom trau-

mom. K’o veli, ako su Srpkinje rađale Turke, e vala će i Bošnjakinje rađati..., a dovraga, šta je to sad nešto: malo Srbin, više Turčin, a zove se Srbin!?

Gdje su regrutovane hiljade i hiljade Srba koji su složno, strojevito, silovito nahrupile da čine zla nad bošnjačkim civilima? Do aprila 1992. bezbroj je zločinaca hodao pored nas, a u ponašanju im se nije mogla prepoznati strast za ubijanjem muslimana. Odakle je, preko noći, navrla ta skladna sklonost prema zabijanju noža u muslimanski vrat, ka silovanju muslimanki, ka uživanju u muslimanskom bolu? Pa, nije to tek tako lahko – do aprila 1992. živjeti bez krvi i noža, a onda se duhovno i fizički stopiti sa zločinstvom! Ne radi se o jednom, dva, tri stvora, već o hiljadama i hiljadama Srba koji su sebe ostvarili u bestijalnosti, u krikovima bošnjačkih majki, i u svakoj vrsti nanošenja boli. Jedino golema sila razloga može objasniti tu zločinstvenu transformaciju ljudi koji su do jučer, tu, pored nas, kiselili kupus, cijepali drva, djecu ispraćali u školu, činili sve k’o i sav normalan svijet. Biće da ima nešto jače od naše percepcije, to transgeneracijsko čudo kod Srba, koje je jače i od njih samih, i koje ih nagoni da u svakoj svojoj pori budu žedni bošnjačke krvi. To je ona strast sa kojom Jakob Finci mrzi sve ljude koji su viši od metar i žilet. ...Sa kojom kockar mrzi onoga što nije ovisan o kocki. ...Sa kojom neostvarene jedinke mrze ostvarene jedinke. ...Sa kojom poluslaveni mrze Slavene. ...Nešto iracionalno, podsvjesno, ponorničko, što gospodari površinom stvarnosti, i što kao bujica nahrupi s vremena na vrijeme. Srbi i danas kisele kupus, cijepaju drva, smijulje se, tu i tamo. Bošnjaci, isto tako.

Žrtva kao militant

Na protestima ispred zgrade UN-a je bilo svega 50-tak žena, iako je skup bio najavljen dan ranije. Silovanje Bošnjakinja i problem optužnice protiv Milana Lukića ispadaju privatna stvar tamo nekakvih žena koje se s vremena na vrijeme prikažu na televiziji da nešto zanovijetaju. A mi, časkom, okrenemo program na TV Pink, đe ima pjesme i veselja. Ne bismo okretali glavu od silovanih Bošnjakinja kada bi se s njima solidarisao, recimo, ma koji estradni umjetnik. Ili, glumac. Ili, pisac. Ili, sportist. (Jakako, mislimo i u ženskom rodu.) Bilo bi normalno da se na jednom ovakvom skupu nađe makar jedan od više stotina političara koji luksuzno žive na ime narodnog povjerenja. Ali: nigdje nikog! Zašto? Je li te žene ne pripadaju bošnjačkom narodu? Ako pripadaju, onda ta pripadnost obavezuje. A kakav je to narod ako nema osjećaj solidarnosti sa bolom i traumom u nekom dijelu svoga bića? Zamislimo tijelo koje ne bi reagiralo na bol u oku, u uhu, u potiljku? Kakvo bi to bilo tijelo? Odumiruće. E, baš tako, naš narod djeluje odumiruće u distanciranosti od bola silovanih Bošnjakinja, i u distanciranosti od borbe za kažnjavanje zločinaca poput Milana Lukića ili Željka Leleka.

A, da li je naš narod kriv zato što ne osjeti potrebu da se makar u minornom broju solidariše sa silovanim Bošnjakinjama na protestu pred ugradom UN-a u Sarajevu?! Ne, narod nije nikad kriv! Kriva je inteligencija! Pod taj socrealistički pojam podvodimo, a zapravo nadvodimo, stotine političara. Oni su bili dužni, ponajprije, mnogo prije nego “Žene–žrtve rata”,

dignuti veliku, kontinuiranu hampu zbog izostavljanja dokaznog materijala o organiziranom silovanju bošnjačkih žena iz haške optužnice protiv Milana Lukića. Oni su trebali obrazložiti protivljenje namjeri da se Lukiću sudi pred Sudom BiH. Jer, pred ovim je sudom na samo pet godina zatvora osuđen zločinac Boban Šimšić, iako je desetak žena dalo iskaze da ih je silovao, ali, sud u to nije povjerovao, kao ni u iskaze 30-tak svjedoka koji su Šimšića teretili za zlodjela mnogo teža od tih bijednih, za žrtve ponižavajućih – pet godina.

Bošnjački političari su najpozvaniji da prisustvuju svakom obliku borbe za bošnjački narod, a posebno za dostojanstvo bošnjačke žrtve, koje se ugrožava ublažavanjem krivice zločincima. Napose, bošnjački političari su, valjda, i profesionalno opremljeni retoričkim umijećem, pa bi mnogo uspješnije od silovanih žena mogli javnosti objasniti kompleksnost problema. Ali, pošto su bošnjački političari, dominantno, moralni i patriotski uhljupi - a narod bolje ne vidi, pa bira iste - onda je logično da po međunarodnim konferencijama o pravnim, psihosocijalnim i inim posljedicama genocida i izbjeglištva slovo drže domaćice iz Srebrenice, koje, uprkos najčišćoj namjeri, a na zadovoljstvo domaćina, ne znaju predstaviti temu. Jer, pričanje se uči na univerzitetima, a ne na poljima smrti. Za to vrijeme Srbi u ratove za negiranje genocida šalju akademski nabrijane eksperte, pa je logično što njihova laž postaje istina, a naša istina postaje laž. Jer našu istinu nema ko zastupati osim žrtava, a žrtve nemaju akademsku i retoričku moć da istinu odbrane.

Zamislimo dokle bi dogurala uspomena na holokaust da su Jevreji prepustili preživjelim logorašima, kojekakvim krojačima, limarima, lihvarima, obućarima, da osmišljavaju strategiju pamćenja. Takvi ne bi ništa osmislili jer nisu od tog posla. U Jevreja su uspomenu na holokaust gradili političari i intelektualci, koji i danas dograđuju taj društveno-politički sistem.

U nas nije takav slučaj. Mi smo napredni. U nas se političari bave politikom, dakle, privilegijama, a narod se bavi narodnim pitanjima, za koja, kao i svaki narod, nije dovoljno pismen. Zato se Haški tribunal smije usuditi da ignorira masu dokaza o tome da je Milan Lukić i organizirao i realizirao silovanje Bošnjakinja, i zato Sud BiH može zločinca Šimšića, u presudi, osloboditi optužbe za silovanja. Jer, uz naše žrtve ne stoji nikakva sila, kao što uz jetima ne stoji nikakav babo koji ga može zaštititi, pa ga je lakše mlatiti nego drugu djecu koja imaju babu. ...Ili, kao što su trojica tuzlanskih geliptera znali da je babo 14-godišnje djevojčice poginuo na ratištu, kao šehid, pa su si uzeli za slobodno da je siluju u javnom zahodu "Mejdana", zašta su od našeg, reformiranog pravosuđa, nagrađeni minimalnim kaznama. Izgleda da silovanje bošnjačkih djevojčica, i u ratu, i u miru, i od ovdašnjeg, i od stranjskog pravosuđa, biva tretirano kao minoran prekršaj. U svijetu koji nama vlada, muslimanska žrtva nije žrtva, ona je militant, i kad je mrtva, te ne zavređuje pravnu satisfakciju, za razliku od danskog ili francuskog psa čija smrt ima cijenu.

A da li bi se Zapad tako odnosio prema nama da se mi drukčije, s više poštovanja i discipline, odnosimo prema sebi? Zašto bi neko drugi više

cijenio bošnjačku žrtvu od nas samih, koji smo i sami mogli, i koji još uvijek možemo, biti ista ta žrtva? Uz bošnjačke žrtve ne stoji bošnjačka politika, ni bošnjačka inteligencija, i otud se pravosuđe prema Njima može odnositi kao prema jetimima. A da je kojim slučajem košto nije, pa da svi mi, koliko god snaga imamo, dreknemo na svaki nagovještaj ugrožavanja dostojanstva naše žrtve – vraga bi nam se događale ovakve stvari, kao u predmetu Milana Lukića!

Probitačni "muslimani"

U razmaku od 24 sata Svijet su obigrale dvije vijesti sa Jermenima u glavnoj ulozi: prva, turski pisac Orhan Pamuk, koji je optužio Tursku za genocid nad Jermenima, i zbog tog bio progonjen od turskih vlasti, dobio je Nobelovu nagradu za književnost; druga, Francuski parlament usvojio zakon po kome je negiranje turskog genocida nad Jermenima, tamo, u Francuskoj, krivično djelo. Evropa koristi sva sredstva, pa i Nobelovu nagradu, da Turskoj, u kojoj žive sekularizirani muslimani, zamandali svoja vrata. Jer, musliman je musliman, pa makar i sekularan.

Potom, saznadosmo da je Lagumdžijin "gebels", šampion u medijskom progonu bošnjačke žrtve, Bakirrrr H., sa urednika emisije "60 minuta" unaprijeđen u urednika kompletne Federalne tv. Jer, probitačan je musliman samo onaj "musliman" što progoni muslimane.

A ko to tako određuje? Pa onaj što ima moć: političku, ekonomsku, medijsku... Zašto se zločin silovanja nad Bošnjakinjama ignorira, i od Haškog tribunala, i od ovdašnjeg pravosuđa? Zato što su to silovane muslimanke, a ne kršćanke. Drugog objašnjenja, zasad, nema. Na žalost.

Može Zapad prema nama biti kakav god hoće, ali, mi prema sebi ne smijemo biti ovakvi kakvi smo. Ne možemo Zapad optuživati za ignoriranje silovanih Bošnjakinja, prije nego što optužimo sami sebe. Trebalo bi da nas manje boli zapadni, krstaški odnos prema muslimanskoj žrtvi, od odnosa nas samih prema našoj žrtvi. Narodski kazano, prvo valja pomesti ispred svojih vrata.

Dakle, zašto su bošnjačke žene, žrtve rata, genocidnog silovanja i tlačenja – same? Ako su one same, pored svog naroda, onda je usamljen, jadan i izgubljen taj narod, i svaki njegov pripadnik, pojedinačno.

Broj 181, 20. X 2006.

U ovom je bajramskom slavlju Bošnjak ubio Bošnjaka. U Zavidovićima je jedan Bošnjak drugog Bošnjaka onesvijestio pa mu glavu razbijao od pod. ...Kao u četničkom logoru. Alkohol, droga, masovne tuče, premlaćivanja, noževi, na svakom koraku, u svakom bošnjačkom mjestu. A sve u ime Bajrama. Odšutjeti, i ne reagirati, značilo bi puhati u jedra epidemiji ništavila. Našta bi ličili naredni Bajrami, ako bismo ovaj, incidentni, razvratom napadnuti, prihvatili kao normalan?

Bjesnilo u Bajramu

Bajram je mjesto najdublje muslimanske čistote. U ovim smo mubarek danima najodličniji, i duhom i tijelom, i ophođenjem i odjećom, i, svime što nas čini. Ali, Bošnjaci su po završetku ramazana, u velikom, alarmantnom broju, iskazali da su u Bajramu – najprljaviji. Hiljade i hiljade Bošnjaka, a posebno naše omladine, brčkalo se u razvratu, kao što se krme brčka u blatu i izmetu. Nikada ni jedan Bajram u povijesti ovih krajeva nije, kao ovaj, utjeran u samo dno ljudskog bitisanja. Postao je pozornica za promociju svakovrsnog zla i ugursuzluka. Čak ni Nove godine nisu nosile takvu koncentraciju razvrata, kao što se to dogodilo sada, za Bajram. U prvu bajramsku večer se činilo kao da je kompletan narod naograjso, jer se sve normalno zavuklo u kuće, a sve mahnito ostalo napolju da zajmi zijan, kakav god. Bio je to vatromet šejtanluka.

Stoga, u ovom času, za nas nema važnije teme od ove. Pred očima nam je puklo, prikazano nam je, stanje duha u golemom broju naših ljudi. Teško je razabrati omjer zdravih i oboljelih Bošnjaka, ali, kakav god da jeste, zanemarljiv nije, taj ogromni broj Bošnjaka koji su bajramsku svjetlost tušili u dubljim ili plićim slojevima alkoholičarske, drogeraške, krmećije turbo-folk kaljuže. Armija pijanih bajramlija odvlači naš narod u nestanak, u gubitak identiteta, jer se kao korov širi prema onim zdravim dijelovima naše preostalosti.

Ne postoji način da opravdamo i izignoriramo ovu unutarnju eksploziju u našem biću. Odšutjeti, i ne reagirati, značilo bi puhati u jedra epidemiji ništavila. Našta bi ličili naredni Bajrami, ako bismo ovaj, incidentni, razvratom napadnuti, prihvatili kao normalan? Dlaka je falila pa da horde pijanih mladića, koji s uzdignutim pivskim i rakijskim flašama uzvikuju tekbire, krenu upadati ljudima u kuće, mlatiti ukućane, pljačkati, paliti i silovati. Dlaka! A to će se dogoditi ako ne reagiramo svim svojim kapacitetima, ne samo u povodu bajramskih dana, već u povodu svih drugih dana u kojima buja unutarnji teror, i u kojima nam krvotok osvaja ovo strateški ubrizgano bjesnilo.

S druge strane, suočavanje sa problemom traži prodrmavanje gotovanske uljuljkanosti u rahatluk iluzije – da je genocidna agresija završena prije desetak godina. Suočavanje traži buđenje ili izgradnju kapaciteta

samoodrživosti, kojih nemamo, što svojom, a što tuđom voljom. Dakle, ko će to danas u Bošnjaka sagledati ovo pitanje i ko će ponuditi strategiju spasa?

Bošnjak je Bošnjaku nož

Slično pitanje smo mogli postaviti na početku genocidne agresije, kad kao država i kao narod nismo imali izgrađene odbrambene institucije. Armija RBiH je izgrađivana u hodu. Da li se tada moglo reći: nećemo se braniti, jer nemamo čime, jer ne znamo kako, jer nam je mrsko? Možda se i moglo, ali je nož bio za vratom, pa je odbrana bila stvar nagona, a ne strateške volje. Ali, i danas nam je nož za vratom! Više nije ni četnički, ni ustaški, već bošnjački! Pa, k'o velimo, naš je?! Danas Bošnjaci ubijaju Bošnjake, siluju Bošnjakinje, smrskavaju lobanje, lome ruke i noge, režu kožu i mokre po onesviještenim tijelima... Ovolika količina svakodnevnog nasilja, na svakom koraku, ne postoji nigdje na evropskom kontinentu. Nigdje omladina, kao u Bošnjaka, nije usmjerena na estetiku nasilja, kao na imperativ, kao na vrijednosni sistem koji podrazumijeva da su društvene mane sve ono što bi trebalo da su vrline: učenje, urednost, pristojnost... A zašto bi uopće sve to bile vrline, kad se sa tim vrlinama niti može pristojno živjeti, niti biti poštovan u društvu u kome pare i sirova moć određuju poredak stvari? Teško je sopstveno dijete uvjeriti da se bori za znanje, koje nikome ne treba, i koje ovdje nema nikakvu moć.

U društvu koje je sistemski odrođeno od duhovnih vrijednosti, koje je svo uronjeno u materijalizam, a time i snobizam, vaše dijete će na putu od kuće do škole očas biti regrutirano u armiju parazita. Pred njim su mjeseci i godine iščekivanja šanse da stekne novac bez rada. Ono vreba, preža, sanja, i sve nervoznije, sve strasnije prihvaća pravila igre, bez kojih je nemoguće biti bogat, moćan i priznat. Prvo pravilo: nema knjige, nema duha, nema akademskih ambicija, nema blagosti i uljudnosti. Jer, niko takav, niko s knjigom, danas, nema bogatstvo i poštovanje. Pošto se mafijaška nesreća posreći rijetkima, armija mladih bošnjačkih čekača dejtonske sreće ostaje na cjedilu. U tom rascjepu dolazi do kratkih spojeva u glavi, do varničenja koja rezultiraju usložnjavanjem zla, dinamiziranjem frustracije i autodestrukcije. Zato će se u spektru dernečenja svake vrste pronaći izduvni ventil za sve što se trebalo dogoditi a nije. Kao što je teško ovisnika o drogi vratiti u realnost i objasniti mu da se ništa trajno lijepo neće dogoditi bez napora, jednako je teško ovu armiju bošnjačkih lezihljebaroša vratiti na pravi put – jer, ne postoji sistemska podrška tom pravom putu. Otud nisu krivi huligani koji tragaju za liječenjem pogrešno postavljenih ambicija i za pražnjenjem naslaganih frustracija, krivo je društvo koje je ostalo bez zdrave ambicije i pogleda u budućnost. Ali ovo društvo je žrtva moćnih sila kojima se jedino mogla, i može, suprotstaviti bošnjačka nadstranačka sloga, kad bi je bilo, a nema je.

Za vaše dijete, i za svako naše dijete, kao i za svakog od nas, postoji samo jedan izlaz u nametnutom bezizlazu. Dolazimo tako do trajnog pitanja koje se uporno zaobilazi, jer traži aktivitet islamskih spavača. Vrijedi, jaka-

ko, islam tumačiti vjernicima, ali, cilj islama nije tek u obrađivanju obrađenih bašči, već u širenju plodnice ka zakorovljenim predjelima našeg bića. Kako islamom doprijeti do muslimana odrođenih od islama? Na njih ne treba gledati kao na grješnike, već kao na žrtve jednog okupatorskog sistema koji je bestidno usmjeren na razaranje našeg identiteta. Pogledajmo reformu obrazovanja, medija, policije, pravosuđa, itd., i uočit ćemo cilj ubijanja bosanske i instaliranja srpsko-hrvatske supstance. Razaranje bošnjačkog društva, preko tušenja i izobličenja islama, i tradicije koja proizilazi iz islama, najkraći su put za ostvarenje postratne, ali jednako genocidne platforme iz Karađorđeva.

Razdivljali narod

Kad se događaji odmotaju, i okončaju, njihova dramaturška putanja biva logičan slijed motiva, uzroka i posljedica. Zar ne, danas nam je razumljivo zašto se Jugoslavija raspala? A, da li nam je razumljivo zašto smo se i kako kao narod promijenili, razdivljali, u posljednjih pet-šest godina? Nismo ovako zapušteni bili u vrijeme genocidne agresije, i neposredno poslije. Nešto nas je preoblikovalo. A šta? Sistem: medijski. Iza medija uvijek stoji moć, politička i finansijska, a ta moć ima svoju ideološku, dakle i vjersku misiju. Ovdašnji najjači mediji, kao i ostali stubovi sistema, imaju cilj. Sve je usmjereno na nastavak genocida, drugim sredstvima. Ako razumijemo dinamiku po kojoj smo se posljednjih godina topili i haotizirali, mogli bismo pretpostaviti trend našeg unutarnjeg truljenja. Čak bismo mogli govoriti i o instaliranju zametaka građanskog rata među Bošnjacima, a po američkim obrascima iz Iraka. Generalno, nastavljači genocidnog projekta znaju da od zagubljenosti Bošnjaka ovisi uspjeh onoga što je počelo 1992. godine.

Ubrizgavanje nasilništva i besciljnosti u bošnjačko društvo agens je pometnje. Jer, bošnjačka će se djeca zatvarati u sebe, u svoje kuće, u strahu od premlaćivanja i neprijatnosti; bit će opasana sa dva zida: prvi je onaj od geta, koji je Evropa jedino namijenila Bošnjacima, preko segregacijskog viznog režima; drugi je ovaj samoizolacijski. Kao u divljim, sirotinjskim predgrađima latinoameričkih gradova, izbor je: biti nasilnik ili biti žrtva, pripadati nasilničkom klanu, ili biti osuđen na strepnju. Tako je to u našim gradskim školama, a preko škola, i u svakom kvartu. A tako je zapravo na vrhu piramide moći: da bi Bošnjak u svojoj zemlji išta bio, na kadrovskoj ljestvici, mora odustati od moralnih i patriotskih vrijednosti, te prepustiti se mreži moći, koju drže drugi. Slično je bilo u komunizmu. Bošnjaci koji drže do vjere i tradicije, sebe i svoju djecu osuđuju na izolaciju i neizvjesnost. I na vrhu, i na dnu, klanovi sile i siledžijstva tlače vjerne i vjerničke.

Budući da su bošnjačke sile koje su se nadvile nad bošnjačkim društvom zasnovane na nemoralu, destrukciji, zabunluku, logično je što se usložnjava njihova ukletost. Normalno je iftariti sa četnicima, ići pred noge Mići Dodiku, praviti robovske ustupke, unižavati se do besmisla, jer – ako nećeš ti, ima ko hoće. ...Pa će on imati, a ti nemaj ništa. Izbor je lični, i vjernički. S donje strane, pak, normalno je činiti zulume, jer ako nećeš ti da

razbijaš druge i tuđe, razbijat će tebe i tvoje. Izbor je opet lični. Logici i zovu čopora se mogu oduprijeti tek vjernici, i one koje vjera zaštiti.

Stoga je ovaj problem ne samo izazov, već obaveza za svakog muslimana. Onaj koji zna šta je Bajram, i kako se slavi, mora naći onog što ne zna, i pokušati ga uputiti. To da ja pričam tebi, a ti meni, ne može pomoći onima što bajramskim terevenčenjem čine zlo i tebi, i meni, i sebi. Jer, iz Bajrama, kao centrišta naše odličnosti, treba da se prelije u naredne dane, kako bismo svukud bili kao u Bajramu.

Ka uputama

U ovom je bajramskom slavlju Bošnjak ubio Bošnjaka. U Zavidovićima je jedan Bošnjak drugog Bošnjaka onesvijestio pa mu glavu razbijao od pod. ...Kao u četničkom logoru. Alkohol, droga, masovne tuče, premlaćivanja, noževi, na svakom koraku, u svakom bošnjačkom mjestu. A sve u ime Bajrama. Dobro, znamo, oni ne znaju šta je Bajram. Ali, ko je kriv, oni ili mi, oni – kojima se nismo obratili, čiju izgubljenost nismo primijetili i razumjeli kao svoju obavezu, ili mi – koji smo se obraćali jedni drugima, u punini i razumijevanju?

Ovo što se događa i jeste i nije islamsko pitanje. Zašto – nije? Zato što se događa izvan džamija. A jeste – zato što je to atak na vrijednosti i Bajrama i Bošnjaka, zato što se zlo čini u ime Bajrama, zato što se od Bajrama pravi strašilo, i za nas, i za naše kršćanske komšije, zato što to zlo čine djeca sa muslimanskim imenima koja nisu kriva što su im glave nafilovane sljepilom.

Ulema i bošnjački intelektualci ne bi smjeli ostati gluhi na sve što se dogodilo. Na žalost, izuzev Islamske zajednice, mi nemamo ni jednu instancu koja bi mogla pokrenuti kampanju za zaštitu Bajrama od pijanih i drogiranih i nasilnih bajramlija. Otud bi bilo lijepo da Islamska zajednica smogne snage da osmisli seriju tribina, plakata, letaka i drugih formi putem kojih bi uputila mlade u vrijednosti i značenja Bajrama. ...A u kontekstu događaja koje smo tematizirali.

Jer, oni što ne znaju nisu krivi što im znanje nisu prenijeli, i što se za njihovu svijest nisu borili - oni što znaju, i što su dužni znanje prenositi i jednako brinuti i o obrađenim i o neobrađenim dijelovima naše zemlje.

Bilo bi uistinu zastrašujuće da utonemo u šutnju i da u šutnji dočekamo naredni Bajram.

Broj 182, 3. XI 2006.

Bilo bi rahatnije da je islam u Bosni nastavio stazom prethodnih stoljeća, ali kad već nije, kad su već tzv. vehabije ostale kao naslijeđe evropskog, posebno britanskog licemjerstva, onda ovoj marginalnoj osobenosti treba omogućiti pravo na različitost. ...Ništa više, i ništa manje nego što takvo pravo kršćanstvo uvažava amišima, jehovnim svjedocima i raznim drugim čitačima Biblije. Tolerancija takve razlike ne smije ugroziti pravo domaćina da određuje red u svojoj kući, i otud Rezolucija IZ-e zavređuje punu podršku. Iako je, čini se, iznuđena.

Maska za rušenje reisa Cerića

Subotom oko podne centar Sarajeva postaje modna pista. Ko god misli da vrijedi u ovom poludruštvu ima se prikazati tud i tad. Minule subote bošnjačko je društvo bilo zabavljeno bradama i nogavicama. Jer, neki su bošnjački intelektualci poručili da nam prijeti neviđena opasnost od brada i nogavica. Šteta što su tom preporukom marginalizirane mnoge opasne kreacije i pojave koje su se minule subote pojavile na sarajevskoj modnoj pisti. Recimo, Titovom i Ferhadijom su prošle u bobu jednako odjevene mati i kći; mati u minići, kći u minići, u matere porno čizme, u kćerke iste, mati vrti stražnjicom i za ruku vlačari ovo jadno dijete koje fata korak i trčkara za njenom guščijom glavom. Valjalo je, brate, smisliti pa realizirati tu kreaciju, da mati i kći budu jednako odjevene, od glave do pete, a sve zarad subotnje priredbe. Ali, i ako zanemarimo taj bošnjački polusvijet, čije se glave oblikuju kičerajskim obiljem sa TV Pink i drugih "kula stražara" bosanske porobljenosti, uočit ćemo na sarajevskoj pisti čitav niz, mislili smo, pismenih ljudi. Subotom se, kao na pojavu Dejvida i Viktorije Bekam, čeka na nastup jednog poznatog bračnog para, gdje on podveže jal roza jal crvenu kravatu od istog materijala od kakvog je njezina suknja, ili, pak, šešir, veličine kao sač u Zuhdijinoj buregdžinici. I, oni tako hodaju, a svijet se divi i uvečer po sijelima prepričava kakvih se sve ljepota nagledao. U ovoj zdušnoj manifestaciji kiča i šupljine niko ne vidi nikakvu opasnost za bošnjački identitet, pa ni za islam – jer to Ferhadijom, uglavnom, hodaju muslimani; opasnost dolazi od brada i nogavica. Što će reći, kad bi braća, tobejarabi, svi odreda naograjsali, pa sebi i ženama posašivali odijela od istog estradnog štofa, pa kćeri obukli k'o i hanume, u miniće, pa zajmili subotom izigravati budale po Ferhadiji, problem bi bio riješen, a islam u Bosni spašen. Tako mu ga dođe. Jer, problem je ono što nije problem, i obratno.

Cijena opstanka

Nije bilo nikakvog razloga za dizanje dosad najveće dreke oko tzv. vehabija. Bila je ta nekakva, vrlo sumnjiva, gužvica na Sandžaku, i to je sve. Kažemo – sumnjiva - jer postoje indicije da je poturena. Čak i crnogorski

"Gajret" primjećuje kako se pravi hampa bez razloga: "Osim nesuglasica teološke prirode, nesporazumi sa ovom, u našoj zajednici marginalnom skupinom, ne zaslužuju višednevne feljtone koji proizvode stereotipe o nasilnoj i izopačenoj prirodi muslimana". Rezolucija Islamske zajednice o tumačenju islama sadrži mirnije tonove od onih kakve su intonirali ili priželjkivali bošnjački intelektualci koji su nadigli hampu na tzv. vehabije. U priči koju rasplićemo, mi se nastojimo pridržavati uputa iz Rezolucije, u kojoj stoji: "Poštujući slobodu mišljenja i izražavanja i cijeneći kritiku koja potiče napredak IZ-e, Rijaset IZ-e poziva sve medije, intelektualce i druge meritorne pojedince u društvu da pomognu IZ-e na tom putu". Dakle, ne želeći se miješati u teološki meritum, nastojimo ukazati kako je gužva oko tzv. vehabija višestruko sumnjiva, logički klimava, koordinirana i tempirana iz više i u više pravaca, kako nanosi više štete nego što donosi koristi, jer produbljuje i usložnjava podjele među Bošnjacima, koje su baš danas, nakon bratolomija u SDA, dosegle opasnu tačku usijanja, koja prijeti da se pretoči u mafijaške obračune sa političkom pozadinom.

Gužva oko tzv. vehabija se mogla praviti čim su Britanci, uz dozvolu Franje Tuđmana, iskrcali prvi kontigent što pravih a što lažnih mudžahida, s ciljem medijskog preoblikovanja i sataniziranja građanske platforme Armije RBiH. Gužva se mogla praviti i svaki put kad je Saudija gradila džamije po Bosni, uvjetujući štošta. Gužve se nisu pravile jer je svako imao svakorazne interese. O prošlosti i licemjerstvu bi se dalo govoriti. Ali, u tom kontekstu zanima nas mnogogodišnja šutnja bošnjačkih antivehabista koji su protiv tzv. vehabija progovorili baš danas, i to u koordinaciji sa velikosrpskim i velikohrvatskim medijima. Upitna im je iskrenost, u najmanju ruku.

Bošnjački progon tzv. vehabija u prvi mah djeluje kao sredstvo za sticanje naklonosti i podobnosti kršćanskog sistema vrijednosti, a čime se dugoročno slabe političke i moralne pozicije bošnjačkog naroda. Sataniziranjem i preuveličavanjem uloge tzv. vehabija, kažnjava se bošnjački narod. Kad mediji susjednih država i naroda od muhe prave medvjeda, to je razumljivo – jer su njihovi genocidni projekti ovisni od stupnja poganjenja bošnjačke žrtve; ali kad srpsko-hrvatske nebuloze valjaju Bošnjaci, pod logom bošnjačke katarze, onda je to providno, jeftino i štetno. Nemaju se šta Bošnjaci očišćavati od tzv. vehabija, a ni tzv. vehabije sami od sebe, jer od te minorne pojave nikog nikad nije zaboljela glava, ni zbog minornosti, ni zbog činjeničnog stanja koje nema veze sa tzv. terorizmom i ekstremizmom. Sve to ima više veze sa britanskim kolonijalnim teatrom, nego sa islamom.

Jer, ekstremizam je rastegljiv pojam. Recimo, za mene nema gorih ekstremista u Sarajevu od brojnih tzv. intelektualaca koji se lažno predstavljaju kao ekskluzivni borci za bosanstvo, multikulturu i sl. Mislim na kojekakve senade, senke, ivane, duške, itd. Zašto? Zato što su oni plaćenici velikodržavnih projekata Srbije i Hrvatske, i što za četničke i ustaške pare izmišljaju tzv. islamski terorizam i progone istinu o genocidnoj agresiji. Dakle, to što tzv. vehabije hoće da odgajaju svoj miruh islama – nije ekstremizam, nije radikalizam – to je osobenost. ...Sve dok ta osobenost ne ugrozi prava drugih. A zasad ih ne ugrožava.

Četničke su i ustaške osobenosti odveć pregazile tuđe avlije, i odveć djeluju kao teroristički sistemi u BiH, ali oko tog zla niko ne diže nikakvu dreku. A kako bi i dizao kad se četništvo i ustaštvo uselilo u institucije sistema, u medije pogotovo, i otud istiskalo i posljednje trunke domoljublja. Pravosuđe je najbolji dokaz. Na kadrovskoj ljestvici može opstati Bošnjak koji je antimusliman. Sad se ovaj uvjet opstanka širi na cijeli narod, jer se ispostavlja da Bošnjaci jedino mogu opstati kao antimuslimani. Kao kod svakog podrezivanja, kreće se od grančica koje strše. Kad maknemo tzv. vehabije, zastršit će oni koji idu u džamiju, pa kad maknemo sve koji se vide kao muslimani, onda ćemo hvatati nevidljive muslimane, kao 1948. ili 1983.

Pitanje je: zašto Bošnjaci moraju progoniti tzv. vehabije, od kojih niko nije stradao, a Srbi i Hrvati ne moraju progoniti svoje teroriste od kojih svakodnevno stradavaju ili strahuju bošnjački povratnici i njihova djeca? U utorak su u Vitezu hrvatski tuđman-jungeni palicama premlatili bošnjačke dječake. I, nikom ništa. Je li to cijena bošnjačkog opstanka? Ako jeste, onda to nije opstanak, već nestanak. Jer, nakon isporuke tzv. alžirske grupe, uslijedile su, evo, nove narudžbe. ...Porcija tzv. vehabija, da je na reš!

Dakako, da ne bude zabune, bilo bi rahatnije da je islam u Bosni nastavio stazom prethodnih stoljeća, ali kad već nije, kad su već tzv. vehabije ostale kao naslijeđe evropskog, posebno britanskog licemjerstva, onda ovoj marginalnoj osobenosti treba omogućiti pravo na različitost. ...Ništa više, i ništa manje nego što takvo pravo kršćanstvo uvažava amišima, jehovnim svjedocima i raznim drugim čitačima Biblije. Tolerancija takve razlike ne smije ugroziti pravo domaćina da određuje red u svojoj kući, i otud Rezolucija IZ-e zavređuje punu podršku. Iako je, čini se, iznuđena.

Vanjski kreatori

Bošnjački antivehabisti – na žalost – nisu otvorili ni jednu olahkotnu okolnost. Njih ne zanima ni geneza, a znaju je. Ako sam ih dobro razumio, tzv. vehabije su prijetnja miru. Zašto, ako nisu ništa učinili?! Zato što bi mogli učiniti, a dokaz da su spremni na zločin su, molim te lijepo: brade i nogavice. (Bošnjačke majke trebaju pripaziti da im sinovima ne okraćaju pantole, jer bi mogli završiti na Kubi!) Maksima da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže i kod nas seli u prošlost.

Ono što najviše zbunjuje jeste uvezanost bošnjačkih antivehabista sa vanjskim faktorima. Primjerice, na internetu se u ponedjeljak, 13. XI, mogla pročitati vijest da je izvjesna agencija “Research” upravo objavila rezultate istraživanja o tzv. vehabizmu, koje je među bosanskim muslimanima sprovedeno u periodu 21.V – 26. VI 2006. godine. Ne zanimaju nas rezultati tog istraživanja, ali nas zanima činjenica da je istraživanje vršeno prije četiri-pet mjeseci a da se rezultati objavljuju u jeku hajke protiv tzv. vehabija. Ispada da je neko, u inostranstvu, ovu kampanju kreirao mjesecima prije, što cijeloj priči odriče iskrenost i spontanost. Ako je to tako, onda su i oni pucnji u Sandžaku kreirani. Trebalo je ispasti da bošnjački antive-

habisti govore od srca, brižni i odlučni, a ispalo je da su poput gramofonskih ploča koje na dugme navija neko izdaleka. Napose, upitajmo se koji su im to mediji otvorili prostor? Isti oni koji godinama već udaraju po reisu Ceriću.

Bošnjački su antivehabisti, svjesno ili ne, legitimizirali medijske satanizacije Bošnjaka koje se sprovode u susjedstvu. U toku ramazana najtiražniji crnogorski list "Vijesti" objavljivao je feljton o tzv. vehabijama, a na prvi dan Bajrama, umjesto čestitke, stigla je prijetnja sa naslovne stranice: "Budno motrimo na neke imame". S druge strane, zagrebačka HINA upravo je odreagirala na zbivanja oko tzv. vehabija, konfrontirajući bošnjačke antivehabiste sa Rijasetom IZ-e: "Dio medija u BiH kao i istaknutih muslimanskih intelektualaca drži međutim kako je za ovakva upozorenja (misli se na Rezoluciju IZ-e, op.a.) prekasno jer je vehabijski pokret u BiH puno jači nego što se ovime želi predstaviti". Odmah potom, HINA donosi presudu: "Tjednik 'Dani' tako postavlja pitanje zašto Cerić i Rijaset nisu reagirali kada je vehabija Muamer Topalović motiviran vjerskom mržnjom na Badnju večer 2002. godine kod Konjica pobio gotovo cijelu hrvatsku obitelj Anđelić." Prisjetimo se, Krug 99 je 2002. također optužio reisa Cerića za Topalovićev zločin, a sada se ta budalaština vadi iz naftalina.

HINA perfidno odgovornost za navodni ekstremizam tzv. vehabija upućuje na Rijaset, što ukazuje da ne postoji granica na kojoj će Islamska zajednica biti dovoljno dobra za naše kršćanske susjede. Njima, eto, ne valja ni Rezolucija IZ-e, koja u valjanoj mjeri osuđuje "neprimjereno tumačenje islama" i štiti "originalnost vjekovne tradicije". Pitanje je jedino – koliko u svemu ovome svjesno sudjeluju bošnjački antivehabisti? Ili se, pak, radi o dvojnim interesima: susjedi nastoje preko tzv. vehabija satanizirati Bošnjake, a bošnjački intelektualci, moguće, uzdrmati reisa Cerića, imputirajući mu odgovornost za izmišljenu opasnost, dvojni moral i povezanost sa bradama i nogavicama.

Maska za krajnji cilj

Kako vladaju kolonizatori? Tako što među potlačenim ličnu ambiciju nadređuju kolektivnim interesima. Nekome se čini da miče reisa Cerića, da meće sebe, a šteta se očitava na kolektivnoj razini. U političkom smislu nikad nismo bili rapuknutiji po ovim, kolonijalnim, šavovima. Mnogo je novaca i moći na ničijoj zemlji, na granici koja nije precizno utvrđena novom unutarbošnjačkom podjelom. Treba se plašiti plaćenih ubistava, čudnih saobraćajnih nesreća, kreiranog haosa kakav, recimo, danas vlada u Iraku. Naše posljednje uporište je Islamska zajednica. Plašimo se da je obračun sa tzv. vehabijama samo maska za razvaljivanje Islamske zajednice.

Broj 183, 17. XI 2006.

Prof. Ljubica Petrović negoduje što su godinama vodeći američki listovi Srbe u karikaturama identificirali sa životinjama, poput svinja, krokodila, ajkula, lešinara, te dodaje: “Srbi su masni, ružni, debeli, neobrijani, zapušteni. Sa sobom nose nož ili nekakvo primitivno oruđe. Uvek pucaju ili napadaju goloruk narod.” Gadni neki nacionalisti i antisrbi ti Amerikanci!

Karikaturu u proceduru

Od političke i svake druge podjele Bošnjaka ovisi nastojanje srpsko-hrvatskih partnera iz Karađorđeva da dokažu kako su Bošnjaci faktor nestabilnosti BiH, te bi se vrijedilo u planiranju budućnosti osloniti što na Srbe, a što na Hrvate. A šta ćemo sa Bošnjacima? Njih će za ruku voditi neko drugi, pošto nisu sposobni da hodaju sami. Da li je ta nesposobnost stvar istinskog stanja u Bošnjaka, ili je nametnuta, proizvedena, raznim oblicima specijalnog rata – pitanje je.

Posljednjih sedmica svjedoci smo agresivnog medijskog prikazivanja uspješnosti Republike Srpske. Putevi, privatizacije, premijerovi silasci među narod, u fabrike, među povratnike... Tamo se politika bavi životom. Ovdje, u nas, glavna je briga kako se glasalo na Glavnom odboru SDA. Mi se brinemo za njih, kako se oni ne bi morali brinuti za nas. Nebitno je koliko je ova slika stvarna, a koliko projektirana; bitno je da je slika slikom, a preko slike se spoznaje svijet. Kako se stvari sada vide, RS je jedna normalna i prosperitetna administrativna cjelina, dok u Federaciji nema snage ni da se sastavi vlast, da vlast vlada, kako god.

I na federalnoj, i na državnoj razini, glavni su petljanci Hrvati, podijeljeni u dva HDZ-a. To što ne mogu da se dogovore, odgovara prvo njima, Hrvatima, a potom i Srbima, jer se slabljenjem većeg entiteta i spetljavanjem države jača Karadžićev entitet. U BiH u kojoj jedino funkcionira RS, logično je da se povampire ambicije za tzv. trećim entitetom. ...Koji je, doduše, samo formalno umrtvljen, dok u stvarnosti nikada nije ni prestao živjeti.

Otud kažemo da unutarhrvatske podjele odgovaraju svehrvatskom jedinstvu. I otud je teško vjerovati da podjela Hrvata na dva HDZ-a, i sve što je uslijedilo poslije, nije tek teatar koji treba da oslabi bh. državu i dublje obesmisli Federaciju.

Bošnjaci, logično, nisu u poziciji da prema sebi navijaju hrvatsku politiku, ali bi morali biti sposobni da tu politiku prepoznaju i osude u njenim prikrivenim, dvoličnim karakteristikama. Hrvati rove iza leđa, sa Dodikom politički švercuju, a Bošnjaci se prave da ništa ne vide i da je sve u redu. K’o vele, ako bismo kritički zanovijetali, Hrvati bi se mogli naljutiti, zahatoriti nam, pa još gore zajmiti zijane da čine. Fala im i na tome što su toliko fini pa da okolokole hrm-grf-brlj. Šta bismo da su k’o Dodik pa da otvoreno, bez uvijanja, hrm-grf-brlj?

Siromah a pošten

Milorad Dodik je prvi srpski političar koji se nakon Radovana Karadžića uspio nametnuti kao lider bosanskih Srba. Liderstvo u svakako privatnom SNSD-u, u Vladi RS, odveć su ispod apsolutističke razine koju je uzjahao. S obzirom da u druga dva naroda ne postoji lider sa takvim nacionalnim, kohezionim, nadstranačkim dometima, Dodik se nameće kao prvorazredna politička figura ove zemlje. Što se Srba tiče, on je danas jači nego Karadžić jučer, jer je Karadžić bio Miloševićeva sjena, a Dodik nema nikoga nad glavom. Sudeći po njegovom statusu u beogradskoj "Politici", on je važniji od svih srbijanskih političara. Kakav Tadić, Koštunica, Nikolić!? Dodikove su slike, izjave, kolumne u vrhu udarnih strana najstarijeg srpskog lista. On srpstvu pripovijeda o svome titolikom djetinjstvu: "Mi, seoska deca, nismo imali previše vremena za igru i razbibrigu, valjalo je pomagati roditeljima..." Savršen lider: siromah, a pošten. Od njega se očekuje da brani i vodi srpstvo. Jakako, ovo ujedinjeno, ovo koje se ne dijeli na ovu i onu stranu Drine.

Kada govorimo o nužnosti reagiranja na velikosrpske i velikohrvatske burgije oko BiH, obično prozivamo bošnjačku politiku, a ne bošnjačku javnost. Jer, ova politika, iako neuhvatljiva u konturama, ipak postoji, a bošnjačka javnost, odveć ne postoji, jer su uništeni i njeni zameci u vidu nekoliko pogašenih listova. U začepljenom prostoru koji bismo nazvali javnošću, bošnjački intelektualci imaju motiva da se bave sataniziranjem tzv. vehabija, da tako daju doprinos svjetskoj antiislamskoj histeriji koja guta i bošnjački narod; ali, nemaju motiva da se suprotstave s-h operaciji dokusurivanja bh. države. Jer, mnogi bošnjački intelektualci u javnom prostoru još postoje jedino zahvaljujući s-h medijima, u Sarajevu, i izvan, te kao šansu vide plaćeničko sluganstvo u razarateljskom pothvatu. Alternativa ovome je da javno ne postoje, kao što decenijama, u vrijeme komunizma, nisu postojali brojni bošnjački autori. Tada nisu postojali oni izvan partije, kao što danas ne postoje oni koji su odbili privilegije iz fonda za satanizaciju Bosne i Bošnjaka. Nije zalud američki Predsjednik rekao: "Ko nije s nama, taj je protiv nas!" Staljinova, original!

Narod bez javnosti

Naspram varijante da se postoji, beščašćem, i da se bude precrtan, zbog časne šutnje, postoji još jedna mogućnost, u vidu borbe na nekom od skromnih, preostalih frontova, ali to je već osjećaj koji iziskuje žrtve. Jer, danas je kažnjen i progonjen i izložen svakovrsnim opasnostima Bošnjak koji slobodno, kritički, bosanski i muslimanski misli. Otud ne možemo računati na bošnjačku javnost, mada nam je i dalje nejasno kako jedan narod može postojati bez svoje javnosti. Možda i može, ali u nestajanju.

No, u tom općem odumiranju mnogih vitalnih funkcija, ili onih koje je tek trebalo izgrađivati u Bošnjaka, postoji još bošnjačka politika, kao prostor nalik na oblak, vidljiv i neuhvatljiv. Makar bi tu nekoga trebale pogoditi, recimo, Dodikove izjave za beogradske medije. Dodik u jednoj rečenici kaže da je "Silajdžić politički odgovoran za izbijanje rata", a u drugoj da je

Silajdžić "zaostao iz rata i iz njega ne može izići". Ako samog Silajdžića i njegove lezihljebaroše iz Stranke za BiH ne tangiraju ove opasne optužbe, zašto bi se nas ticale?! Oni haman misle da svako zna kako Dodik kleveće i laže, a ne znaju da se predodžba o nekome ili nečemu gradi, kao kuća. Za godinu-dvije i sami će Bošnjaci povjerovati kako je bošnjački član Predsjedništva najveći problem. Jer, Dodik će ponavljati svoje, a bošnjački će političari jordamiti po historijskim prostorima. Još uvijek nisu naučili da historiju piše onaj koji ima para, a mi, ovdje, nemamo para ni za štampanje novina. Kad dopustimo da čujemo i odšutimo optužbu da je "Silajdžić odgovoran za izbijanje rata", možemo vala u nju i povjerovati, jer samo istina ne iritira. No, ona optužba da Silajdžić ne može izići iz rata mogla bi biti u korelaciji sa najnovijim agresorskim i genocidnim porukama iz Beograda. Oni preko Drine poručuju kako niko nema pravo reći da Srbi ponovo neće ratovati, što se u kontekstu najave otcjepljenja RS u slučaju da Kosovo dobije suverenitet, doima kao predskazanje novog rata u BiH. Budući da su hudi Srbi vazda napadani, pa se morali braniti i činiti genocide, tako im je i u ovom novom ratu potrebit neko ko će ih napadati. Pronašli su Silajdžića koji, eto, živi u ratnim vremenima, i ratna vremena priželjkuje, za razliku od mirotvorca Dodika i drugih srpskih mahatmi. Taman je tako rahmetli Alija imao svoje džihad-ratnike, a u šta je svjetski tv auditorij još tada rađe vjerovao nego u četničke zločine. Zato niko u nas nema pravo reći da Srbi ponovo neće ratovati protiv bošnjačkih civila, žena, staraca i beba. Niti iko ima pravo reći da su Srbi ikada prestali ratovati protiv Turaka, što su ustanovili i svjetski psihoanalitičari koji se bave izučavanjem transgeneracijskih trauma. Događaji se odvijaju na istim talasnim dužinama, s tim što ih mi ne osjetimo, i nećemo da ih osjetimo, dok ne fasujemo bol.

Karikiranje Srba

Bivši američki ambasador Vilijem Montgomeri objavljuje jedan isti tekst u nekoliko novina na Balkanu. U posljednjem je napisao da Zapad neće uspjeti civilizirati Srbe. Kad bi Zapad u to povjerovao, možda bi Bosna imala više šanse. Naš je strateški interes da Zapad razumije Srbe, jer će bolje razumjeti puteve do trajne stabilnosti Balkana. Puteva za razumijevanje je napretek. Ali, nema puta da mi sami sebe razumijemo: želimo li opstati ili nestati?!

Uistinu je šteta što se kod nas nema ko zainteresirati za kapitalnu zbirku karikatura koje su u američkim listovima od 1992. do 2000. objavljene na temu Srba i balkanskih ratova. Prof. Ljubica Popović, sa Univerziteta u Nešvilu, bila je povrijeđena prikazivanjem Srba, pa je počela skupljati karikature. Skupila je preko 2.000 karikatura o Srbima. Njena kolekcija je nedavno predstavljena na jednom skupu slavista u Vašingtonu, ali se nije našao ni jedan izdavač koji bi to štampao.

Prof. Petrović negoduje što su vodeći američki listovi Srbe u karikaturama identificirali sa životinjama, poput svinja, krokodila, ajkula, lešinara, te dodaje: "Srbi su masni, ružni, debeli, neobrijani, zapušteni. Sa sobom nose nož ili nekakvo primitivno oruđe. Uvek pucaju ili napadaju goloruk narod."

Gadni neki nacionalisti i antisrbi ti Amerikanci! Da je neki bosanski autor tako tretirao Srbe i njihovu politiku odveć bio završio kao mudžahidski elemenat. Ovako, činila je to kompletna američka javnost, koja je pokazala da zna razumjeti razliku između agresora i žrtve. A da li to zna i američka politika, drugo je pitanje. Za nas bi bilo veoma značajno da ovakvu jednu zbirku karikatura dugoročno koristimo kao sredstvo u odbrani od velikosrpske politike, koja se, dakle, u američkoj javnosti godinama ismijava kao divljačka. Posebno bi američki diplomati na Balkanu trebali biti osjetljivi na stav američke javnosti, koji je jasan i neformalno obavezujući: onaj ko podržava velikosrpsku politiku podržava barbare koje je osudila američka javnost. Ne treba biti bogzna pametan pa uočiti kako nema nikakve razlike između onoga što su bošnjačkom krvlju zacrtali Milošević i Karadžić, i ovoga što realizira Milorad Dodik.

Šta nam u cijeloj priči nedostaje? Konkretno. Ko će se to u Bošnjaka zainteresirati da dođemo do te zbirke karikatura, da je otkupimo i čuvamo kao nacionalno blago, kao vakcinu protiv srpskog genocida, te da taj materijal štampamo u zasebnoj knjizi, da knjigu dijelimo zapadnim diplomatama, i da svjetsku politiku prema BiH kontinuirano upozoravamo kako srpska politika u BiH i izvan BiH nije izmijenila svoje genocidno biće? Ima li u Bošnjaka ikoga živog?!

Nema.

A taman smo htjeli raspredati kako bi bilo dobro da se na jednom okruglom stolu, u našem glavnom gradu, sagleda kontinuitet i besmislenost ideje o trampi kosovskog suvereniteta za otcjepljenje RS.

Broj 185, 15. XII 2006.

Suverenitet zvuka je usisan u grmljavinu srpskih i hrvatskih ratnih koračnica koje okupiraju vazdušni prostor nad šehidskim mezaristanima. Iza ovih koračnica stoje pare, stoje mediji, stoji logika životinjskog carstva. Iza Bošnjaka više ne stoji ni Bog, jer ni Bošnjaci, u kritičnoj masi, ne stoje iza Boga, pa je logično što im trivijalna božanstva, u vidu Cece&Dragane, neće pružiti uputu i zaštitu. Kako Bošnjake uputiti da vjeruju svojoj vjeri jer im ni jedna druga neće biti majka?

Na kraju godine

U posljednjem prošlogodišnjem broju u ovoj smo kolumni objavili izvode iz moga rukopisa "Ljetopis 2005". Kao što je pisano, cijelu 2005. godinu pratio sam dnevni(čki)m komentarima, a rukopisu je pridodato oko 150 zapisa iz rubrike "Defter hefte" koja je izlazila u "Saffu". Na kraju ove godine nemamo takvog rukopisa, jer se ispostavilo da savremeni ljetopisi nikome ne trebaju, da ih je iscrpljujuće pisati, da uloženi napor nema odjeka. Izuzev "Saffa" i nekoliko listova u dijaspori, niko nije napravio prikaz knjige koja oživljava jedan žanr za koji se misli(lo) da je mumificiran u književnoj historiji. A da je Ivan Lovrenović napisao: xjghvhbhfywkfkgkz – oglasila bi se zvona i topovi. Svejedno, vjerovatno će nekada nekoga zanimati kako je izgledala 2005. godina. ...Iz vizure "apostola vehabija", što za moju multilateralnu likovnost reče Hafiz Rešidović.

Čudovište od stvarnosti

Pošto nisam bio obavezan da cijelu godinu sjedim za računarom i izigravam ljetopisca, bio sam slobodan da 2006. godinu provedem aktivnije i atraktivnije. Listam svoj kalendar i vidim da sam u 2006. godini imao 35 istupa pred publikom, što tribina, a što promocija, izvan tuzlanskog kraja. Dalje, gledam, imao sam desetak intervjua na regionalnim i državnim televizijama. I još nekoliko za "mudžahidske" tv kuće. Ispade da sam gotovo dva mjeseca u toku 2006. godine proveo putujući. I sve to sa golfom dvojkom, dizelašem, proizvodnja 1985, za kojeg mi niko ne vjeruje da na otvorenom, prema Zenici recimo, troši manje od četiri litre! Kad bi ovo znali oni što obračunavaju putne troškove, totalno bi zglajzo, jer sam dobro profitirao na činjenici da moja deva troši duplo manje od zaračunatog. Trijest maraka tam, dvajest maraka vam, pa ispade da štipam bolje po dizelu od prosječnog kamiondžije. Ja, osobno, kao Europljanin&intelektualac. Šala mala.

Helem... Kakva je to prijeka priča pa da ja, svaki osmi ili deveti dan svoga hodanja životom, otkidam od djece, žene, kuće, kako bi po maglovitim bosanskim noćima i drumovima jurišao na krive Drine? Postoji li ta priča igdje više osim u mome uvjerenju - da danas 200.000 ćurki ima veću tržišnu, a time i političku vrijednost, nego 200.000 bošnjačkih glava, te da

je ta naopakost strašno upozorenje da nestajemo, jer se na nas ne računa ni u neprijateljskim, a ni u našim glavama?!

Kad bi se tebi desilo da ti bokal ispadne, gruhne od zemlju, razbije se, a da ne čuješ nikakva zvuka, jaštaradi nego bi pretrnuo. Šejtanska šetnja. Zastrašujuća su ta naša gruhanja i buke raspadanja, bez zvuka, unutra i izvana. Hajde što šute katili, već šute i žrtve, k'o, svejedno im.

To čudovište od stvarnosti posljednjih je godina uzrok mojim hodanjima. Nastojim razmagliti taj fenomen o bošnjačkom pojedincu i njegovom kolektivitetu, koji nisu zainteresirani za život, pa se rahat, kao da se radi o ispijanju kahve, prepuštaju umiranju.

Danas je lakše ponuditi rješenja za bošnjački izlazak iz ćorsokaka, nego li razumjeti zašto to Bošnjaci ne žele živjeti. Ovdje se živi zato što se mora, a ne zato što se uživa u životu. Graditeljski nerv je išćeran i iz mutvaka. Preimućstvo ima rastvaranje, rastakanje, razvaljivanje. Sve nešto sa: raz. Poneko ponešto batrga, čupa, više zbog sebe, jer mu je pesnitavo prepustiti se parazitisanju kao bitisanju; ali, kolektivna težina vuče dnu. Lahko bismo se oslobodili givihta koje su nam nakačili, tipa tzv. islamskog terorizma, ali, kada bismo se htjeli osloboditi givihta kojima se kitimo, k'o đerdanima, u vidu uvjerenja da nismo sposobni ni za šta osim da slušamo šta će nam ravnopravniji kazati: hajd' sad 'vuda, hajd' sad 'nuda, hajd' sad nikuda.

Hasta smo u volji. A volja se stiče. Odgaja. Hoću ovo, ne dam ono! Hudam smo u govoru. I govor se zida, k'o kuća. A u nas je, kao narodna vrlina, zaziđivana šutnja. Te gledaj pridase, te smijerno, te sabur, te stotinu šarafa sa kojima se ne može ništa zašarafiti. Sve otpada!

Kada sam onomad tiskao i stiskao projekat Bošnjačkog dijaloga, upravo sam mislio na odgajanje kulture govora u Bošnjaka. Zamisao da se okupljamo i razgovaramo, da prevazilazimo genetski usud ušutkanosti, ali i informativnu blokadu, zgasnula je u začetku. Ko je vidio otvarati usta, a nigdje sofre?! Zato smo nastavili šutjeti, dok su nas oni nastavili čerupati. Trenutno uopće nije bitno šta mi mislimo, jer o tome šta mi mislimo svakako odlučuje neko drugi, pošto smo mi posvjedočili da ne postojimo, ni uzduž, ni poprijeko, osim u vazdušastim elementima.

U divljini su opipljive čeljusti i kandže, snaga i brzina. U divljoj civilizaciji 21. stoljeća opipljive su pare, preko para i mediji za oblikovanje demokratske volje, cijene se kartogrami sa iscrtavanje svoga i ucrtavanje tuđeg... Po strani se može ostati samo kao žrtva. Sjedi zeko, tolerantan, gricka mrkvu; šta ga briga što su zvijeri kolo zaigrale; kad ga rastrgaju, svi će zeki čestitati što je bio dostojanstveni hipik. Niko u prirodi ne ostaje po strani, jer se svi trude da ne budu žrtva. Svi osim nas. Zato smo mi natprirodni. Šta bi "nebeski narod" bez nas?!

Od nastajanja u nestajanju

Umiru životinjske vrste, umiru jezici, umiru rijeke, umiru, pretaču se i rađaju se narodi, umirali su muslimani u Španiji, nakon 800 godina, pa zašto ne bi umirali i muslimani u Bosni, nakon 500 godina?! Kad se zamandale pritoke smisla, obesmisli se narod. Bošnjaci žive u nestajanju, otkad su nastali.

Na smrt se ne može uticati, ali može na dugovječnost. Možda su muslimani Španije mogli i danas živjeti da su bili složniji i svjesniji opasnosti koja prema njima ide. Možda smo i mi mogli danas biti u Podrinju da smo generacije oštrili na iskustvu genocida. Dugovječnost ovisi od volje, a volja proizilazi iz svijesti o mogućnosti i smislu bitka. Mnogo je zlobe usmjereno protiv Bošnjaka, i otud izvire bošnjačka tanatomanija. Ta strast za odumiranjem, koja se ogleda i u nepoštivanju svoje vjere i tradicije, u bježanju od sebe, pojava je tužna i porazna. Upozoravamo na to, godinama već, ali naše riječi nemaju odjeka. Stvarnost više nema odjeka.

Suverenitet zvuka je usisan u grmljavinu srpskih i hrvatskih ratnih koračnica koje okupiraju vazdušni prostor nad šehidskim mezaristanima. Iza ovih koračnica stoje pare, stoje mediji, stoji logika životinjskog carstva. Iza Bošnjaka više ne stoji ni Bog, jer ni Bošnjaci, u kritičnoj masi, ne stoje iza Boga, pa je logično što im trivijalna božanstva, u vidu Cece&Dragane, neće pružiti uputu i zaštitu. Kako Bošnjake uputiti da vjeruju svojoj vjeri jer im ni jedna druga neće biti majka? Sve je manje nade da bi se takav zahvat mogao očekivati, jer je sve više odnarođenih i odvjerenih bošnjačkih ringišpilskih glava.

Ova je golema priča nastala zbog moga upita da li mi je vrijedilo pedesetak dana putovati po 2006. godini, s nijetom da našem narodu pokušam prenijeti da škola opstanka nije glomazna mudrost, ali jeste institucija, jeste aktivno činjenje i odricanje, te da taj nauk treba elegantno preslikati od naših prvih komšija Srba i Hrvata. Da se osjetio makar milimetar pomaka u tzv. bošnjačkoj politici, u javnosti, smatrao bih da sam nečemu doprinio. Ovako imam utisak da je sve činjeno, i prije 2006. godine, bilo uzaludno, jer zlokobna tišina postaje dublja i grublja.

U tome sam smislu dobio i dvije osobne potvrde. Prvo, kao što narodne mase znaju, nisam prošao na tim izborima za Parlament BiH. Priča se da su moje glasove pokrali komunisti u Tuzli, ali sumnjam. Prije će biti da se narod uplašio. Nije bitno. Uvjeren sam da sam danas više ja trebao narodu, nego narodno povjerenje meni. Zato će moja prva ponuda ostati i posljednja. Jesam li to povrijeđen? Naravno. Zbog naroda koji je povrijeđen.

Drugo, u narednih 18 mjeseci moja će porodica dobijati po 300 maraka manje, koje će se zakonom sile skidati sa moje plaće u ustanovi u kojoj radim. Velike su to pare za nas. Po presudi Kantonalnog suda u Sarajevu otplaćujem kaznu od 4.900 maraka direktno na račun smijenjenom šefu FOSS-a Muniru Alibabiću. Jedini sam autor u BiH koji je kažnjen ovako, katilski, i to zbog teksta o tzv. aferi državni udar. FOSS objavio da Lagumdžija i Alibabić spremaju destabilizaciju SDA u vlasti, a ja komentirao obavještenje ove državne službe. Kriv sam ja, a nije kriva državna služba koja je plasirala tu vijest!!? Napose, tu kaznu su već platile novine u kojima je tekst objavljen. Žrtva sam pravosudne torture nad slobodom mišljenja, koja je opasna utoliko što će dati rezultate.

Evo rezultata: ja ne mogu svojoj djeci otimati od usta za interese bošnjačkog naroda koji stoji ukopan k'o slon u pustinji! Ja već sada, nakon otimanja prvih 300 maraka, imam konkretan problem kako da zakrpim

pukotinu u kućnom budžetu. Nemam rješenja. Ni u ovom “Saffu”, koji se navodno prolama od saudijskih para, osam mjeseci ja nisam primio ni dinara.

Je li ovo kuknjava? Nije. Već znam da je Bošnjak u nevolji sam. Da se nema u koga, osim u Boga, uzdati. Priča nadilazi moje nevolje, jer se ispostavlja kao receptura za ugrožavanje slobode misli. Više se neće kažnjavati samo nepodobne novine, već i nepodobni autori, kojima će socijalna egzistencija postati limitirajući faktor u odabiru tema i u slobodi govora. Autocenzura je najsavršenija institucija totalitarizma.

Na kraju slova

Ko zna koliko je kazni za neistine i klevete do sada izrečeno listu “Slobodna Bosna” i njenom kriminalnom, privatiziranom tv izdanju “60 minuta” koje emitira javni rtv servis? Sudeći po kaznama, ovi bi mediji dosad trebali bankrotirati. Ali, neko uporno sanira gubitke što ih proizvodi ideološki i idiotski neprofesionalizam. Kao i fizička, tako i medijska likvidacija ima svoju cijenu. Nekome se isplati uložiti hiljade eura u blaćenje ljudi i pojava. No, narudžba se mora uklapati u ideološki profil okupiranog medijskog sistema. Zato se na FTV sataniziraju bošnjački patrioti, a nikada niko, recimo, iz SDP-a. Zato je Bakir Hadžiomerović promaknut za urednika FTV, zato je proglašen tzv. novinarom godine, u izboru banjalučkih “Nezavisnih novina”, o istom trošku o kojem je Milorad Dodik, majstor referenduma za otcjepljenje, proglašen za tzv. ličnost godine. Zato FTV emitira prave pravcate spotove o liku i djelu tog trećeligaškog ideološkog novinara, u kojima je on, bejagi: hem roker, hem idol, hem filozof – što je apsolutistički obrazac kakvog su ispoljavali Sadam Husein, Muamer Gadafi i Saparmurat Nijazov, nastojeći da se prikažu i kao književnici. Preko malog Bakira, njegovih antinovinarskih hraljanja i slave koju mu ukazuju projektanti dejtonske Bosne iz Karađorđeva, moguće je štošta pročitati i dočitati. Recimo, uočljiv je profil željenog Bošnjaka iz budućnosti. ...Bošnjaka koji to i nije, jer mu naroda nije.

S druge strane je ova moja ili tvoja priča. Mogli bismo je obilježiti kao pokušaj, ili kao spontani pobačaj. Ne govorimo o kvalitetu, već o realnosti. Možda bi trebalo dići ruke od svega i prepustiti nas “liderima budućnosti”, Zlatku, Bakiru, Muniru... Možda smo već prepušteni, a samo nam se - preko ovih slova - čini da nismo.

Trebalo bi i slova pustiti kraju, na kraju - godine, i dogodine. Njih nije obesmislio smisao, već besmisao bošnjačke oravnodušnjenosti.

Broj 186, 29. XII 2006.

Bošnjački lideri i njihovi podređeni, kao u ružnom snu, važne državničke funkcije gone od sebe, ćeraju ih, iškaju i marškaju, jer im se prikazuju kao zaobadane krave, koje ih hoće napasti i probosti u njihovom političarskom, lezihljebaroškom rahatluku. Bošnjačka politika ne zna šta bi s vlasti, jer nema nikakvog unutarnjeg uređenja i cilja. Zato su se komični lideri ove tragične politike izborili za ministarstva kojih bi se postidio i Mehmed Spaho u Kraljevini SHS.

Andaluzijski tabut

Bošnjaci su i u kraljevinskim vladama znali imati ministra. Po jednog. Taman za tad, s obzirom kolika je i kakva je zamlja ta bila. Jedan po jedan, Mehmed Spaho. ...Te ministar trgovine i industrije, te saobraćaja, te finansija. Bivalo je to grdno vrijeme za Bošnjake. Ovamo im otimaju zemlju, protjeruju ih, u Sandžaku ih ubijaju i biju, a njihov predstavnik sjedi u Beogradu i biva glavni za kraljevinske pare. U odnosu na genocidnu stvarnost, golemo je bilo da ikakav musliman išta bude. A još golemije je bilo kad je u Titovom vaktu Džemal Bijedić u tri mandata bivao premijer savezne vlade. U tolikoj i takvoj zemlji.

Kad danas sve preberemo skoro pa da ispade kako su Bošnjaci bolje politički stajali, šesti po redu, u raznim Jugoslavijama, nego što danas stoje u Bosni i Hercegovini u kojoj su, k'o biva, najglavniji u selu. Na ovu nas pomisao upućuje šokantna raspodjela ministarskih mjesta nakon posljednjih izbora. To šta su bošnjački političari nafatali za sebe, u ime nas, pa to bi i Mehmed Spaho odbio! Kao poniženje.

Nećemo nabrajati kape i njihove glave, jer su se ti spiskovi mogli čitati u dnevnoj štampi, niti ćemo dokazivati očitosti; recimo - kako ministarstvo odbrane i sigurnosti nema ni približan značaj ministarstvima u kojima se vode poslovi finansija i komunikacija; niti koliko je mahnito jedino opipljivo bošnjačko ministarstvo, ono vanjskih poslova, dati Svenu Alkalaju, jednom bezličnom lezihljebarošu, za kojeg se veže mnoštvo, vješto zataškanih, sumnjivih poslova iz osmogodišnjeg perioda koliko je izigravao padišaha u našoj Ambasadi u Vašingtonu. Sve te, i razne druge mjere i usporedbe može izvesti svako za sebe, jer je to stvar logike i elementarne pismenosti.

Nas zanima srčika problema: kako je moguće bilo da bošnjački političari toliko obnevide pa da ne razumiju da dobrovoljno uzimaju mrvice vlasti, ministarstva u kojima se ništa ne odlučuje, već se samo figurira i izigrava prisustvo u vlasti; kako oni, haman politički pismeni, nisu razumjeli ono što danas razumije svaki samosvjestan Bošnjak, a to je da su Bošnjaci politički obezvlašteni – svojom voljom! - što je posljednji ekser na andaluzijskom tabutu, nakon što su ostali bez oružja, imovine, medija... Bošnjacima su kao ratni trofeji ostali jedino još operutani životi, koji u poniženju, a pogotovo u samoponiženju, ne znače više ništa.

Dakle, zašto izabranici narodnog srca, ti bošnjački lideri, nisu htjeli konkretnu, punokrvnu, mušku vlast, već su tražili, i uz podsmijeh dobili - zvečke?

Kadrovski turbo-folk

Staro i ofucano opravdanje za sve promašaje bošnjačke politike je navodna nužnost činjenja ustupaka u višem interesu funkcioniranja bh. države. Primjerice, ako mjesto državnog premijera ne prepustimo SNSD-u, mogao bi se naljutiti Dodik, te bježati od formiranja vlasti, a država bez vlasti nije država, pa smo ga nadrljali. Sličnih obrazaca u bliskoj prošlosti imamo hičme. Stalno: ustupci!

Narod je mislio da je Haris Silajdžić taj koji će prekinuti zlokobnu tradiciju nekritičkih ustupaka. Zato ga je i izabrao, naspram Sulejmana Tihića koji je ustupak sam po sebi. A Doktor je Haris odmah izabrao Svena Alkalaja za ministra vanjskih poslova, iako to od njega niko nije tražio. Lokalni bife-teoretičari nabacuju priču kako je to mudar potez, jer je taj Alkalaj Jevrej pa će bejagi preko jevrejskog uticaja pomoći Bosni. Ma to su političke safunice! Bio je taj Alkalaj Jevrej i dok se razvlačio po ambasadorskim foteljama u posljednjoj deceniji, bio je Jevrej i prije nego što ga je Doktor Haris ustoličio na bošnjačku funkciju, pa nismo od tog njegovog jevrejstva vidjeli nikakva hajra. Da bogdom jesmo.

Da ne bude zabunluka, mi ovdje nemamo ništa protiv da neki Jevrej, ili Ciganin, ili Italijan, ako treba, bude ministar vanjskih poslova, da mu se dadne pozicija na kojoj bi trebao biti čovjek sa bošnjačkim imenom; čak šta više, nije zgoreg da se pomalo i tako svjedoči bosanstvo, tako što će bošnjačka mjesta pripadati manjinama, pa čak i Srbima i Hrvatima; mi smo tolerantni i otvoreni, u razumnoj mjeri. No, mi smo protiv nepismenosti, neprincipijelnosti i mahalske lafine, kakva je do srži iskazana u Silajdžićevom imenovanju ovog mlitavog, u diplomatskim krugovima kompromitiranog i ničim posebnim dokazanog Svena Alkalaja. Ta budalaština od imenovanja, taj politički kič, treba da ubijedi mahalske glave kako Doktor Haris vidi dalje i dublje od ostalih, pa će žrtvovati bošnjački za jevrejski kadar. Hoćemo reći: nije Sven Alkalaj metnut za ministra vanjskih poslova zato što je kvalitetan, već zato što je Jevrej; njegovo jevrejstvo nije tema koju smo mi nametnuli, već tema koju je nametnuo Doktor Haris svojim političkim turbo-folkom.

U vremenima kad se Evropa pokušava definirati kao tzv. kolijevka kršćanstva, u kojoj bi jevreji i muslimani trebali dobiti status podstanara, muslimanska je i jevrejska saradnja od velike važnosti. Više je prožetosti između jevrejske i bošnjačke žrtve, u odnosu na evropsko beščašće, nego li što ima prožetosti u nastojanjima, o kojima je pisao publicista N.Omer, da se jevrejstvo, kroz cionizam, poistovijeti sa "odabranim/nebeskim" i okrvavljenim velikosrpstvom. Mnogo je razloga za reafirmaciju i produbljavanje višestoljetnih bošnjačkih veza sa Jevrejima. Pogotovo danas kad i jednom i drugom narod prijeti život pod kiriju u evropskoj domovini. Ali, ne ovako, putem minoriziranja izvrsnih bošnjačkih kadrova za račun prosječnosti Svena Alkalaja!

Zašto je bitan ovaj primjer? Zato da bismo ustanovili kako je bošnjačka politika mahnita i tamo gdje od gotovine pravi veresiju. ...A kamo li tamo gdje bi se trebalo boriti za pozicije.

Eto, dobili smo Ministarstvo vanjskih poslova, koje je za nas najbitnije, iz dva razloga: prvo, jer smo narod progonjen klevetama za tzv. islamski terorizam; drugo, što od međunarodnog statusa BiH ovisi status Bošnjaka. Ni na jednom, ni na drugom planu, Silajdžićev izabranik neće učiniti ništa, jer nije učinio ni dosad, makar u ma kakvoj izjavi za javnost, gdje bi se deklarirao kao čovjek od našeg povjerenja. Dobili smo izuzetno važno Ministarstvo i istog časa ga ispustili iz ruku. ...U ime šupljeg vizionarstva. To bošnjačko marginaliziranje kvalitetnih Bošnjaka, zastrašujuće je, jer upućuje na intenciju da bi Bošnjaci mogli dobrovoljno svoje pozicije prepuštati drugima. A zašto? Zato što se plaše? Zato što misle da će tako dokazati tolerantnost? Zato da se sakriju od stvarnosti? Da nisu na oku? Zato da ih ima i nema? Ako je to tako, onda je veliko pitanje da li smo na ovom ili već na onom svijetu.

Strava, java, pupa hava

Izbori su prošli i u medijskom prostoru više ne bi smjele važiti pristrasnosti u koje su pohrlili svi, bez izuzetka, pa i mi u ovim novinama. Svi mi, vajni profesionalci, za nekoga smo navijali, i nekoga gurali. Kada se to dogodi tzv. neovisnoj novini, to je privatna stvar vlasništva i uredništva, ali kad se tako godinama već ponašaju javni rtv servisi, onda se radi o nasilnom instaliranju političke hunte.

Političari su, dominantno, oboljela sorta ljudi, pa se očas naviknu da ih se podržava zato što su pametni&lijepi, a ne zato što bismo htjeli njima, kakvim god, istiskati neke koje smatramo štetočinama. Dok se mi obračunamo s jednom štetočinom, udeblja se i uzjaše nas druga štetočina, sa drukčijom dijagnozom, ali, ipak, dijagnozom.

Zato ne možemo podržati stav da treba više ikome dozvoliti slobodu da eksperimentira u probnih stotinu dana vlasti; jer, ako griješi na početku, griješit će i poslije; a ako je zdrav, kritiku će prihvatiti kao dobru namjeru i greške ispravljati. Nova vlast je u povoju, pa bi se za nju tek moglo naslutiti da neće biti bolja od stare. No, ono što uprkos pampersicama možemo ustvrditi jeste odumiranje bošnjačke državotvorne svijesti, što se ogleda kroz opću bježaniju od važnijih ministarskih funkcija.

Nije ta pojava od jučer. Ali, jučer smo mislili da to slučajno Hrvatima vazda pripadaju poslovi oko para, a nama nekakvi poslovi oko izmotavanja i prikazivanja. Pa smo mislili da to Hrvati, ili Srbi, imaju lukavosti da uzmu profitabilne resore, ili one na kojima se gradi/razgrađuje suverenitet. Danas, definitivno, mislimo da bošnjački političari važne funkcije gone od sebe, k'o zaobadane krave, jer ne znaju šta bi s njima. Ovi, drugi, pak, znaju, jer su ekipa, jer imaju cilj, jer se bore za pozicije na kojima se jagmi da se jami suverenitet nad njivom.

Suverenitet je u ekonomskoj moći! Tamo gdje su srpske pare tamo će biti srpska zemlja, i ovamo gdje su hrvatske pare, ovdje će biti hrvatska

zemlja. I duh, jakako!!! Da bi se taj cilj ostvario u punom kapacitetu, Bošnjaci moraju u ekonomskom smislu biti manji od makovog zrna. Jer kad se ogolje, po šlajbuku, ogoljit će se i po duhu, pa će i gaće i duh natakariti na štap, te hodati Bosnom, k'o kiša, k'o magla, k'o ništa.

Ništa od ove priče ne bi bilo da su Bošnjaci birali bolje, a kako će birati bolje kad boljih gotovo i da nema, a i da ih ima, Bošnjaci nisu učeni demokratskoj kulturi, kojom bi razlikovali politički turbo-folk od akademske pameti. Imalo se prilike, i tu je golema odgovornost rahmetli Izetbegovića, da se izgradi institucija pametnija od političara, koja bi danas znala odrediti dugoročne ciljeve bošnjačke politike.

Ovako, izbor je ostavljen političarima čija pamet nije odmakla dalje od ambicije koja se zove: dede da budem ministar sa što manje ovlasti i odgovornosti. ...Pametan se stidi, budala se ponosi. Pitanje koje grupišemo pod sintagmom "bošnjačka politika" tako je razlomljeno na mnoštvo sićušnih, ličnih ambicija, koje prirodno ne teže kolektivnoj igri. Za ugursuznog igrača nisu poslovi finansija, ili izgradnje koridora 5c, jer je to čitava mašinerija za koju su potrebni nacionalno svjesni timovi, u kojima se prvo igra za raju, pa onda za sebe. U nas je vrlina da se igra za sebe, jer je drukčije nemoguće upasti u igru. A niko se nije ni potrudio da uspostavi samoodrživa pravila igre. Ovo što se trenutno dešava jeste drpanje babinog dućana dok se dućan ne isprazni. A kad se isprazni, neće nas biti ni u kakvoj vlasti. Svud oko nas bit će Sven Alkalaj.

Nemojmo se čuditi što bošnjački lideri nisu zahvatili konkretna, opipljiva ministarstva. Ne trebaju im. Ne znaju šta bi s njima. Tražili su i dobili su ono što narod zove: pupa hava. Jer su oni sami: pupa hava. A i mi s njima, nažalost.

Broj 187, 12. I 2007.

Društvo koje nema kapaciteta da se prisjeti 40. obljetnice jednog od najznačajnijih tekstova u svojoj kulturnoj povijesti, i društvo koje baš za tu 40. obljetnicu odšuti napade na jednog od svojih najvažnijih autora – e, takvo je društvo preselilo na drugu adresu. Na staroj adresi jedino još stanuje Muhamed Filipović.

Bosanski duh, tobejarabi

Taman kada sam se spremao da otpočnem natenane pisati tekst u povodu 40. godišnjice objavljivanja jednog od najznačajnijih eseja u bosanskoj književnosti, o eseju Muhameda Filipovića pod naslovom "Bosanski duh u književnosti – šta je to?", pročitah u magazinu "Dani" kako Marko Vešović našeg uglednog akademika naziva lažovom i luđakom, te javno poziva njegovu familiju da ga smjesti u ludnicu.

Mislio sam afirmirati pozitivne efekte koje je Filipovićev esej imao na razvoj bosanske samosvijesti o vrijednostima svoga identiteta, što je proces koji je rezultirao međunarodnim priznanjem RBiH, kao i pripomenuti neprijatnosti koje je istrpio Muhamed Filipović u hajci koju su protiv njega, kao "muslimanskog nacionaliste i fundamentaliste", vodili režimski mediji i intelektualci. Bile su mi zanimljive svekolike paralele sa našim vremenima, pogotovo što se i danas oni koji slave bosanske atribute nastoje, od nekih novih režimskih medija i njihovih plaćenih telala, satanizirati kao ekstremisti. Namjeravao sam to podsjećanje na Filipovićev esej završiti nekom vrstom prijedloga akademskoj zajednici da se održi okrugli sto u povodu ovog jubileja, ne samo zato što je Muhamed Filipović to zaslužio, već zato što je to potrebno nama i našem vremenu, u kojemu je bosanski duh ponovo postao herezom.

Ćorkanova prava

Nakon čitanja Vešovićevih rugabeta, naumpao mi je događaj iz 2003. godine kada je Ivan Lovrenović 21 bh. književnika, koji su potpisali peticiju protiv montiranog procesa "Pogorelica", proglasio stokom. Kad sam vidio da se niko ne trza, da je i medijima i piscima svejedno što Ivan Lovrenović sije mržnju, odlučio sam reagirati. U tekstu sam napisao i to da je Ivan Lovrenović plaćenik velikosrpskog i velikohrvatskog projekta. Digla se slož(e)na dreka, reagirali su mediji u BiH i susjedstvu, a učesnici manifestacije "Sarajevski dani poezije" su zajmili potpisivati peticiju u odbranu Ivana Lovrenovića. Čujem, poslije, peticiju je sročio jedan medreslija, što se u raznim agregatnim stanjima pojavljuje u svim ideološkim prilikama.

Evo nas sad pred Vešovićevim vrijeđanjem Filipovića. Smatrao sam intelektualnom i patriotskom obavezom da javno osudim napad na Filipovića, čija odbrana ne bi smjela biti njegova privatna stvar, već obaveza svakoga ko poštuje djelo ovog znamenitog Bošnjaka. U cugu sam napisao

tekst i razaslao na nekoliko medijskih adresa. Objavljen je jedino na web sajtu Bosnjaci.net.

Šta iz toga čitamo? Isto što i iz napada Ivana Lovrenovića na 21 bh. pisca. Bošnjake može napadati i blatiti svako, neće ih braniti ni Bošnjaci, a kad Bošnjak kaže kritičku riječ o Hrvatu ili Srbinu, tada će ustati svi da dokazuju gdje je problem.

Evo te moje reakcije koju, rekosmo, ne htjede objaviti niko...

- "Pjesnik Marko Vešović je akademika Muhameda Filipovića nazvao 'bolesnikom kojeg treba odvesti u duševnu bolnicu'! Ni jedan iskreni bosanski patriota ne može se miriti sa javnim vrijeđanjem našeg istaknutog akademika. Jednako bismo reagirali i da je neko Marka Vešovića nazvao bolesnikom i pozvao njegovu familiju da ga smjesti u ludnicu. Takve uvrede protiv naših istaknutih pojedinaca ne mogu se tolerirati, pogotovo kad dolaze od jednog univerzitetskog profesora i federalnog zastupnika, kakav je Marko Vešović.

Na Vešovićevoj listi za odstrijel bili su mnogi Bošnjaci. Sjećamo se harange na Džemaludina Latića. U nekoliko navrata je i moja skromna pojavnost bila na meti Vešovićevih uvreda: za mene je tvrdio isto, i još pride da sam Radovan Karadžić u Bošnjaka, pa mi se nameće pretpostavka da Vešović osjeća patološku mržnju prema svakom slobodomislećem Bošnjaku.

Niko ne spori pravo ma kome da se polemički razračunava sa bilo kime. Ali, kad Marko Vešović u posljednjem broju magazina 'Dani' pravi šprdnju sa Filipovićevim begovskim porijeklom, onda osjećamo da se ne radi o polemičkom diskursu, već o strasnom otporu protiv svakog Bošnjaka koji odudara od andrićevske matrice o muslimanskim 'ćorkanima'. Vešović kao da podvriskuje: Otkud muslimanu Filipoviću pravo da bude aristokrata, da bude akademik, da bude pametan! On ima da bude lažov i da bude lud! Zato je Vešović akademika Filipovića nazvao patološkim lažovom, te je njegovoj porodici preporučio da ga smjesti u ludnicu.

Bošnjački narod voli i poštuje Muhameda Filipovića, kao jednog od svojih najuglednijih pojedinaca, te je realno očekivati da će mnogi Bošnjaci Vešovićeve uvrede doživjeti kao uvrede svoga ponosa i dostojanstva.

Bilo bi korisno ako bi Marko Vešović povukao te ružne riječi i izvinuo se Muhamedu Filipoviću."

Intelektualni ventilator

Šta bi se boljeg moglo poželjeti jednom autoru nego da u rasponu od 40 godina bude sa istim intenzitetom napadan i proganjan? Još malo pa će Muhamed Filipović dosegnuti 80. godinu života, a ne prestaje već decenijama biti meta katilskih čerečenja od strane režima i režimskih podanika. U posljednjem broju magazina "Dani" protiv njega su napisana dva teksta na šest novinskih stranica, iliti 20-tak autorskih kartica. Toliko je bitan taj nebitni "lažov i luđak".

Zasigurno, u duhovnoj povijesti Bosne nije postojao autor, poput Filipovića, koji je tako dugo, u kontinuitetu, bio centarfor bosanskih nastojanja. Filipović i danas ide ispred vremena, ispred postojećih i nesuđenih

institucija, ispred tzv. intelektualaca razasutih po prćijama ličnih interesa, on se uopće ne može smjestiti u biološke godine, jer pred njegovim godinama gradiranje vremena nema nikavog smisla. Dokaz za to je armija tromih, potkupljenih, snishodljivih, intelektualnih umova, sviklih da je zanat povlađivanja obrazac samoostvarenja u ovom društvu. Još jednom se potvrđuje da je mladost stvar duhovnih afiniteta, a ne biološke realnosti. U tom kontekstu, Senad Pećanin je rođen kao mumija.

Na žalost, u mumificiranom dejtonskom društvu, koje odgaja provincijalne zadahe, prirodno je da se progone intelektualni ventilatori, čiji kilovati razgolićuju ustajalost pojava koje nam se predstavljaju kao vizionarske, progresivne, velegradske. Problem je u strukturi moći u ovom društvu, koja nije naklonjena kritičkom diskursu, već traži podanike. Sve što nam se tako silovito nameće kao neovisno i intelektualno, zapravo je potplaćeno, ili iz Beograda i Zagreba, ili iz krstaških fondova nenaklonjenih muslimanskoj jednakopravosti u bosanskoj multilateralnosti, ili iz dejtonske prirode političkih odnosa, koji idu za retardacijom i učmalošću, kao okvirom za održanje šićarskih pozicija u političkom mrtvilu.

Pod sličnim rasporedom ovozemaljskih letećih objekata Muhamed Filipović je 1967., u časopisu "Život" (br. 1-2, januar-februar), objavio esej "Bosanski duh u književnosti – šta je to?". S ove vremenske tačke, u tom eseju nema ničega što bi trebalo izazvati burnu reakciju te dobrohotne, Bosni i bosanstvu naklonjene, komunističke vlasti. Pisao je Filipović o "Kamenom spavaču" Maka Dizdara, o "Stojanki majki Knežopoljki" Skendera Kulenovića koju prihvataju svi narodi, o piscima koji ustoličuju identitet bosanskog duha u književnosti, pisao je protiv agresivnih nacionalizama, raznih vrsta, i dugom odsustvu stvarne bosanske pozicije, koji doprinose propadanju i razaranju kulturnog blaga bosanske provenijencije... Po ovovremenom razumijevanju bosanstva, kao centrišta jugoslovenskog duha, Filipovićevi stavovi su trebali biti na talasu režimskih nastojanja. Ali, vraga! Muhamed Filipović je izbačen iz Partije, a CK SKBiH je obznanio javnu osudu njegovog eseja. Mediji i režimski intelektualci su se utrkivali da izreknu što teže uvrede na njegov račun. Nazivali su ga nacionalistom, fundamentalistom i, jakako, elementom. Činjenica da se Filipović ni 40 godina poslije nije pomjerio sa pijedestala elementa, ukazuje da su Bosna, bosanski duh i njegovi baštinici ostali tamo gdje su i bili, samo pod drugačijim formalnim rasporedom.

Čuvari bosanskog duha danas su Marko Vešović, Ivan Lovrenović, te fol Beograđani i fol Zagrepčani okupljeni oko magazina "Dani", kompleksaši koji 500. broj ovog bejagi bosanskog magazina slave tako što u Sarajevo dovedu pozorišnu predstavu iz Beograda, jer, molim te lijepo, nisu oni odavle pa da slave sa našom baklavom...; oni, i čitava mreža intelektualnih prostitutki, koja je dejtonskih godina građena na parama iz Karađorđeva, danas čine tu silu koja je 1967. progonila Filipovića i njegov bosanski duh.

Prikaza i prikazivanje

U Sarajevu je 1994. održan okrugli sto na temu "Bosanski duh". Tri godine poslije je štampan zbornik diskusija i radova, kome je u povodu 30.

godišnjice objavljivanja pridodat i pomenuti Filipovićev esej. Vrijedilo bi danas, sa pozicije dejtonskog iskustva, progovoriti o statusu bosanskog duha u njegovoj kući. Bilo bi lijepo, i akademski pošteno, Filipovićevom eseju, i uticajima koje je imao, ukazati pažnju kakvu zaslužuje.

Nedavno je Filipović bio uvodničar na sesiji Kruga 99, te je dao veoma obiman i temeljit intervju magazinu naše dijaspore u Skandinaviji "Nur". Govorio je o krizi vlasti i morala u vlasti, o zapostavljenosti naših akademskih potencijala u kreiranju političke stvarnosti. Filipović, rekosmo, danas ostvaruje ulogu nepostojećih institucija u Bošnjaka, govori, kritikuje, ukazuje, savjetuje...

Društvo koje nema kapaciteta da se prisjeti 40. obljetnice jednog od najznačjnijih tekstova u svojoj kulturnoj povijesti, i društvo koje baš za tu 40. obljetnicu odšuti napade na jednog od svojih najvažnijih autora – e, takvo je društvo preselilo na drugu adresu.

Ostao je bosanski duh. Da se prikazuje.

Broj 188, 26. I 2007.

Presuda je uvreda za naše žrtve. Ali, presuda je pohvala našem moralnom i patriotskom ugursuzluku. Ona je mjera naše ignorancije naših žrtava. Šta dalje? Pa ako mislimo živjeti, moramo pamtiti, a ako mislimo pamtiti, moramo izgraditi Muzej genocida nad Bošnjacima.

Bolju presudu mi nismo zaslužili

Bošnjačke žrtve velikosrpskog genocida blasfemijski su unižene presudom Svjetskog suda pravde! Presuda koja abolira zločinca od kazne teži je zločin od počinjenog zločina. Jer, genocid su činili otpadnici od reda i poretka, a najviša svjetska pravosudna instanca je izravnala žrtve i krvnike, te se pridružila otpadnicima od reda i poretka.

Svijet je podržavao genocid nad Bošnjacima, na različite načine, a evo, potvrdio je to i sada. Bošnjaci, ubijeni, imali su pravo na život, kao što su i mrtvi i preživjeli imali pravo na pravdu i na satisfakciju. Svjetski sud pravde je 26. februara posvjedočio da Bošnjaci, ubijeni, nisu imali pravo na život, i da njihova nasilna smrt, i naši traumatizirani životi, nemaju pravo na pravdu.

Presuda o građanskom ratu

Svjetski sud pravde se, otvoreno i bestidno, oglasio kao saučesnik u genocidu nad Bošnjacima. I što je još opasnije: kao podstrekač novog genocida nad Bošnjacima. Jer, Srbija se više ne mora plašiti kazne! Bošnjake može, kad god joj prahne, dokusuriti. Bitno je samo da ne ostavi pisani trag kojim naređuje masovne likvidacije Bošnjaka. Po novoj pravosudnoj logici, trebalo bi osloboditi krivice sve ubice na svijetu koji nisu, prije ubistva, ostavili pisani trag da će nekoga ubiti. Milošević nije nigdje napisao naredbu o masovnim pogubljenima Bošnjaka, što je Svjetski sud pravde uzeo kao ključnu činjenicu u oslobađanju Srbije od krivice za agresiju i genocid.

Drugi novum je u uokviravanju genocida u općinske granice, po čemu ispada da se holokaust nad Jevrejima nije dogodio u Njemačkoj, već u konclogorima. Krivci su u Dahau ili Mathauzenu, a ne u njemačkoj državi. I, žrtve su iz Dahaua ili Mathauzena, a ne iz njemačke države. Presuđeno je da se genocid nad Bošnjacima dogodio samo u Srebrenici, iako su u taj geto stjerani Bošnjaci iz cijelog Podrinja, i dublje. A što će ljudi iz Vlasenice, Rogatice, Višegrada u Srebrenici? Ratni turizam, šta li?! Logički je neodrživ taj okvir. Sila koja je počinila genocid u Srebrenici, ista je ona koja je počinila genocid, recimo, u Prijedoru. Našta bi ličio sud koji bi terorizam u Madridu podijelio na vagone: za jedan vagon budeš kriv, za drugi vagon ne budeš kriv?!

Treće, vrijedi obratiti pažnju na uključivanje Republike Srpske u odgovornost. Taj entitet je postao legalan tek sa nametanjem Dejtonskog sporazuma. Prije toga, bila je to vojna hunta Radovana Karadžića. Ako Svjetski sud pravde priznaje ratni legalitet genocidne tvorevine, koja u vrijeme agresije

nije postojala u legalističkim okvirima, onda Svjetski sud pravde stavlja znak jednakosti između državnosti i paradržavnosti, između legaliteta i kriminaliteta. Cilj ovog zločinačkog zahvata je pretvaranje agresije u građanski rat u BiH!!! Ako je Karadžićev entitet bio legalan od 1992. do 1995. onda je ovdje uistinu bio građanski rat, pošto su se sukobile dvije legalne unutardržavne struje. Stoga se ne treba radovati prozivanju Republike Srpske za odgovornost, jer odgovornost ima smisla tek ako je na adresi Srbije, pošto, ponavljamo, Republika Srpska do nametanja Dejtona nije imala legalistički karakter. Ako na to pristanemo, prihvatamo tezu o građanskom ratu.

No, nas u daljem tekstu ne zanima analiza presude, iz nekoliko razloga: prvo, zasićenost je raznim tumačenjima; drugo, još se ne zna hoće li se koja mrvica pravde moći izvući iz pustinje nepravde; treće, imamo preča posla... ...Da definiramo sebe, prije i poslije presude.

Ovih nekoliko natuknica oko presude izrekli smo tek toliko da ukažemo na razuzdanu drskost Svjetskog suda pravde koji nije zazirao od abolicije kreatora zločina i legalizacije genocida nad Bošnjacima. A zašto? Nema drugog odgovora osim ovog: Zato što su žrtve muslimani! Zato što ubice muslimana ne podliježu odgovornosti! Zato što je pravosudni razvrat u Hagu, ipak, samo kotačić u antiislamskoj histeriji koja ne pokazuje znake smirivanja.

Jedan bošnjački autor kaže: “Misliti tako znači sebe osuditi u perspektivi na jedan palestinski status.” Dakle, Palestinci su žrtve zato što misle da su žrtve?! Kad ih cionisti ubijaju, trebali bi se veseliti, pa ne bi bili žrtve?! I mi bismo se trebali sad radovati presudi koja slavi genocid nad nama, kako bismo izbjegli palestinski status?! Ma, iđi biži! Na sličnom je fonu i jedan naslov koji govori da “Bošnjacima prijeti samoizolacija”. Pa mi smo izolirani od pravde i jednakopravnosti od 1992. godine, i jedini smo autohtoni evropski narod koji je stjeran u geto! Ta izolacija nije naša, već je evropska volja! Paranojama o samoizolaciji nastoji nas se natjerati da prihvatamo realitet ispod granice ljudskog dostojanstva. Na to liče i optimističke salve koje izriču bošnjački prvaci, tvrdeći da presuda nekoga na nešto obavezuje. Ružna je ta manipulacija! Srbija jedva da je obavezna da izglasa nekakvu deklaraciju, a kamo li šta više. Pa i da postoji šansa za više, bošnjačka politika nema kapaciteta i volje da eventualni potencijal presude usmjeri ka tim ciljevima. Ovo dosad su estradna laprdanja koja blinkeraju ka ukusima publike.

Do daljnjeg, dok nam neko konkretnim argumentima ne ponudi negaciju pretpostavke da su naše žrtve ostale bez pravne satisfakcije zbog svoga muslimanskog porijekla – mi ne smijemo drukčije vjerovati. Jer, nama se genocidno iskustvo i previše puta ponovilo da bismo se ikad više mogli opustiti. A opustili smo se. O tome želimo govoriti u nastavku teksta.

Krstašluk i genocidizam

Naše žrtve su zaslužile pravdu. Njihova nevinost, proizišla iz posvećenosti tradiciji i praksi tolerancije, određuje im auru svetila. Ali, mi kao narod, zbog kritične mase odrođenika, nismo zaslužili bolju presudu. Bolju

presudu od ove nije zaslužila ni od naroda određena bošnjačka politika. Šta će nama bolja presuda! Šta bismo s nje radili? Za kritičnu masu naših ljudi ovaj proces u Hagu je imao energetsko značenje kakvo ima ma koja fudbalska utakmica bh. reprezentacije. Na pozitivan ishod Tužbe se nije čekalo zbog žrtava, zbog institucije pamćenja, i institucije opreza, već se na tu nesuđenu vijest čekalo kako bi se zajmile obadati terevenke, očepljavati pive i rakije, rasprostirati sofre, navijati srbijanske muzike, i kako bi se do dugo u noć vrištalo od radosti što smo im ga dohakali. Onda bi se ujutro ustalo mahmurno, pa bi se sve lijepo zaboravilo u ganjanju drugih povoda za opijanje i dernečenje.

E, zato nismo dobili ono što nismo zaslužili. A bolju presudu nismo zaslužili ne samo zbog činjenice da ne znamo šta bi s nome, osim u dernek, već i zato što prethodnih godina nismo ništa učinili na stvaranju institucije pamćenja; proces u Hagu je za nas, Bošnjake, trebao biti isključivo u funkciji odbrane od cikličnog ponavljanja genocida. I po fizičkoj i po metafizičkoj liniji bolja presuda nama ne pripada. Tu metafizičku matricu neostvarenog srodstva sa željenim već smo objasnili... Pošto Tužbu nismo razumjeli u njenom memorijskom kapacitetu, logično je što nismo mogli na pravi način poželjeti njenu realizaciju. Mi smo željeli pobjedu, kao na Eurosongu, i zato se Tužba kotrljala jednim, a mi drugim frekvencijama. A zašto smo mi takvi kakvi jesmo, pa da ne razumijemo značaj pamćenja genocida za naš bosanski opstanak, e, to je jedno obaška pitanje, koje bi valjalo obaška razglabati. Pozabavimo se fizičkim manifestacijama ovog problema.

Smatra se da naš advokatski tim nije podastro dovoljno kvalitetne dokaze preko kojih ne bi mogla olahko preći ni ta pravosudna zavjera svjetskih sudija. Postoje i mišljenja da je za račun Beograda učinjena unutarnja diverzija kada je odstranjen autor Tužbe Frensis Bojl, doktor međunarodnog prava, i kada je za šefa našeg tima imenovan advokat Softić, koji nije imao nikakvog iskustva na ovim poslovima. Gledao sam g-dina Softića na HRT i uvjerio sam se da on ne zna govoriti za javnost (zamuckuje, okreće se u stolici), što znači da bi takvu nesređenost mogao ispoljavati i u struci. Nije Softić kriv što je na njega pao historijski teret, već je kriva bošnjačka politika koja nije oformila najjači mogući pravni tim.

Sad dolazimo do jedne stare priče, i do nje ćemo uvijek dolaziti kada nam se budu događali porazi, koji će, kao odroni, ubrzavati i odbrojavati vrijeme koje nam je preostalo. Dakle: pamćenje genocida je uvjet našeg opstanka. Ono je temeljni znak našeg identiteta. Iskustvo genocida nam valja živjeti. Ili ćemo pamtiti, i prevenirati da nam se genocid ne ponovi, ili nećemo pamtiti, pa će nam se genocid ponoviti. Iskustvo žrtve genocida je usidreno u naše povijesno biće. Stoga, nema podrške idejama da ne smijemo biti opterećeni prošlošću! Naprotiv, naša budućnost je određena odnosom prema prošlosti, jer nam se prošlost ponavlja, jer nas ponavljanje topi i isparava, jer nas je sve manje ovdje, a sve više diljem svijeta, jer je ovo posljednja šansa da zauzmemo zdrav i graditeljski odnos spram iskustva genocida. Ako ovaj put zaboravimo, idući put nećemo imati šansu da pamtimo! Jer nam je život na dlaku obješen. Četnička čvoka bi bila dovoljna da

nas otpuhne, u sadejstvu sa svjetskom islamofobijom. Zalud što su četnici genetski Turci, a mi Slaveni, oni miksani, a mi autohtoni, jer oni su pod krstom, a mi smo – vamgor. Svjetska vladavina krstaškog fundamentalizma ne pokazuje znake smirivanja, pokajanja, katarze, volje za dijalogom, čak šta više, onda se usložnjava i ubrzava, pa ne bi bilo nikakvo čudo da na genocidnoj trpezi ugleda bosanske muslimane. Presudu u Hagu, kao i sve, ne treba čitati kao svršen čin, već kao intenciju, jer stvarnost nije bara, već je rijeka. Nevinost ubicama - poniženje žrtvama, podrška Srbiji - poniženje Bosni, krila genocidizmu – šamar demokratiji, toleranciji, jednakosti u razlikama... – sve su to poruke na kojima će se graditi budućnost, u Bosni i oko nje. I to je razlog da se vratimo na početak svoje dejtonske priče, kada smo pomislili da je moguće graditi bošnjačku budućnost bez potpunog uključivanja svih naših kapaciteta u izgradnju, i u življenje, institucije pamćenja genocida, kao kompasa našeg nacionalnog identiteta.

Muzej genocida nad Bošnjacima

Čitaoci su mi svjedoci koliko sam puta zadnjih godina ponavljao, navaljivao, dosađivao – da je izgradnja Muzeja genocida nad Bošnjacima naš najvažniji projekat. Zamislite da se u ovoj projekat ušlo odmah iza rata! Ne bi bilo državnika i diplomate koji bi došao u Sarajevo, a da ne ode pokloniti se žrtvama, i da sa sobom ne ponese priču o razmjerama genocidne agresije. A na pričama je umrežen svijet. Za deset dejtonskih godina mogli smo do u zrnce obraditi, razraditi, dokumentirati, svijetom razaslati sve što nam se dogodilo. I u ovom i u prethodnim genocidima. Ne bi se moglo dogoditi da naš pravni tim ima šupljine. I ne bi se moglo dogoditi da Svjetski sud pravde iskoristi našu sveopću nezainteresiranost za sopstvenu žrtvu. Presuda je, velimo, uvreda za naše žrtve, ali, presuda je pohvala našem moralnom i patriotskom ugursuzluku. Bolje nismo zaslužili.

Šta ćemo sad? Pa ako mislimo živjeti, moramo pamtiti, a ako mislimo pamtiti, moramo izgraditi Muzej genocida nad Bošnjacima.

Dok se to ne shvati, ne prihvati, i ne realizira - naši će se porazi nastaviti, u bržem i ubitačnijem ritmu. Presuda u Hagu je jedan od najtežih. A bit će ih još. Težih.

Broj 191, 9. III 2007.

Svijet je u martu 1994. Bošnjake predao Hrvatima, da ih uz međunarodnu pomoć koloniziraju ekonomski i institucionalno. Tada je zauvijek spriječena mogućnost stvaranja prve evropske države sa muslimanskom upravom. Stoga je priča o tzv. hrvatskom entitetu čista glupost.

Trećeg entiteta neće biti

Strategija očuvanja dostignutog ili osvojenog poseban je teatar. Ljudi nerijetko pale halugu na rubovima svoga imanja, kako bi komšiji utuvili u glavu dokle je čije. Žene često popravljaju muževima kragne čim na njemu spaze ženski pogled. Vojske izvode skupe vojne vježbe kako bi se prikazale moćnijim nego što jesu.

U životinjskom je carstvu ovaj teatar još živopisniji. Zanimljivi su raznorazni oblici "označavanja" teritorija. Jednako je zanimljivo gledati poraženog bika kako odlazi sa bojišta, ali, još uvijek izigrava generala, u penziji. E, mi ličimo na ovog penzionera!

Dok se oko nas odvija teatar "označavanja" osvojenih etnonacionalnih teritorija, mi plovimo po oblacima jednog anadaluzijskog svijeta, u kome smo izumirući, iako se taj svijet još žari u nama. Šupljinom ječe višegradske i banjalučke sevdalinke, kad se zapjevaju u Travniku ili Srebreniku. U starom gradu Višegradu... prestaje biti stih i postaje ploveći usud koji poput nekroze pokorava ovdašnji život, uvlačeći u sebe i druge bosanske gradove u kojim se još uvijek začuje sevdalinka, u baščama, pod dudovima, gdje su familije skupne, bistre i žive. Nikada na svijetu nije postojala zemlja poput Bosne, i narod, poput Bošnjaka, koji su ličili na sam život, bivajući rođenjem uvijek na gubitku, i uvijek u nestajanju. Sve druge zemlje, i svi drugi narodi, žive u nadvremenoj priči, neomeđenoj trajanjem, pa tamo, kod njih, čovjek može biti siguran da će mu se tragovi nastaviti. Ovdje, kod nas, koraci se zametnu u rođenju, samim tim što smo pripremljeni na konačan ishod, kao i u životu.

Ne postoji mehanizam kojim bismo proglasili kapitulaciju pred životom. Svjetska politika nije smislila mrtvozornika koji bi jedan narod proglasio mrtvim. Postoje globalni mrtvozornici za slonove i leptirove, za vrste u nestajanju, ali, eto, ne postoje za narode. Jer, ova civilizacija ne može ozvaničiti takvu stvarnost – baš da narodi nestaju i baš da se narodi proglašavaju mrtvim.

No, bošnjački narod više ne posjeduje nikakve realne pretpostavke koje bi svjedočile o njegovom životu. Kad kažemo – život – mislimo na vrste i količine energije koje garantiraju perspektive nekome biću. Kad kažemo – smrt – ne mislimo samo na mrtvo tijelo, već i na odživljeno tijelo kojemu se kraj nazire. Bošnjaci, tako, više ne mogu među žive, u budućnost. Znalo se to i prije, unatrag nekoliko godina, ali, ljudski je bilo pokušati makar iluzijom razdrmati volju za životom.

Fasada bez vizije

Od oktobarskih izbora naovamo traje separatistička terevenka srpsko-hrvatskih partnera, koju uz podršku međunarodne zajednice diktira goveđi gulaš iz Laktaša Milorad Dodik. Kad poredimo razloge za kazne raznih političara koje su smjenjivali visoki predstavnici, i zuluma koje čini Dodik, a niko ga ne smije ni mrko pogledati, uočavamo da su se vremena promijenila, pa su za Bosnu postala gora, a za Karadžićeve sljedbenike slobodnija i bolja. Odletio je svojevremeno s funkcije predsjednika RS Nikola Poplašen, a da nije počinio ni stohiljaditi dio ovoga što je počinio Dodik. Jer, kad je smijenjen Poplašen, islamofobija nije bila ozvaničena kao kurs budućnosti. Mislilo se tada da svaki ekstremizam šteti Balkanu i Evropi, pa ga treba sasjeći u korijenu. Danas, pak, budućnost Balkana izgleda drukčije nego prije desetak godina, pa makar utoliko što se Bošnjaci progone bez stida i zazora. To znači da su srpsko-hrvatski separatistički partneri do te mjere ovladali institucijama dejtonskog sistema da nemaju razloga stidjeti se otvorenih namjera da od Bošnjaka stvore građane trećeg reda, nad kojima će iživljavati svoje katilske komplekse.

Kao što su mediji objavili, dodolider SNSD-a Rajko Vasić predstavio je Dodikov koncept ustavnog uređenja, po kome bi BiH bi bila podijeljena na tri entiteta. Bošnjaci bi dobili manje od frtalja, iako su činili većinu na 44 odsto bh. teritorije. Etnonacionalna podjela već postoji u realnosti, s tim što krajevima sa bošnjačkom većinom ne vladaju Bošnjaci, dok onim tamo krajevima vladaju Srbi i Hrvati. Svi znamo da nezvanična podjela Federacije na bosanski i hrvatski dio nikada nije prestala postojati, uprkos Vašingtonskom sporazumu, iz marta 1994. godine. No, bošnjački političari koji su zagraktali na Vasićev, tj. Dodikov prijedlog, nisu ni jednim slovom ukazali na tu poraznu činjenicu, od koje svi okrećemo glavu, a to je da tzv. hrvatski entitet postoji u realnosti. Hrvatske pošte, elektroprivrede, domovi zdravlja, te svekolike institucije, "označene" šahovnicom, nisu nikada integrirane u federalne atribute. Svi znamo, a pravimo se da ne znamo. Jedan važan bošnjački političar veli: "Takva inicijativa usmjerena je ka razgradnji BiH". A na šta je – da nam ga je upitati – usmjerena činjenica da bošnjački političari godinama šute o postojanju tzv. Herceg-Bosne, čime su podstakli ambiciju da tzv. treći entitet dobije formalno-pravni legalitet?! Najednom su se sad našli u čudu.

Ovaj primjer svjedoči, kao mnogo šta, o zagubljenosti, besciljnosti, obezglavljenosti, ili prosto rečeno: moralnoj tupavosti bošnjačke politike. Ta politika živi u aoristu. Ma, ako uopće živi. ...Ako to nije samo estradna ambicija nekakvih ljudi da budu važni, pa pošto nisu postali pjevači, ili fudbaleri, postali su političari, i to narodu u kojeg nikad nije izgrađen ma kakav funkcionalan nacionalni kriterij.

Nikad ni u jednog bošnjačkog političara nisu polagane tolike nade kao u Harisa Silajdžića, ali se ispostavilo da se radi samo o obećavajućoj fasadi, ispod koje nema nikakvog sistema, ni vizije. Dovoljno je mjeseci prošlo od njegovog izbora u Predsjedništvu BiH da bi se više išta moglo očekivati. Haris Silajdžić, odveć je sigurno, ništa neće promijeniti. Defini-

tivno, za njegovog liderstva neće biti izgrađene institucije koje imaju svi samoodrživi narodi, tako da će bošnjačka politika ostati svedena na oskudne intelektualne potencijale naših lidera, koji su i odvojeno i skupno stoput slabiji od nesuđenih institucija koje bi objedinile bošnjačku pamet. Danas kada je Haris Silajdžić postao još jedan od brojnih isprepadanih i ucijenjenih Bošnjaka – jer ga sumnjiče za šverc oružjem - potreba za objedinjavanjem naših akademskih potencijala, za izgradnjom tijela koje je jače od stranačke logike, potvrđuje se kao jedino smislena. No, i po cijenu Harisove glave, to se neće dogoditi, jer su lični interesi u bošnjačkoj politici kao korov osvojili i prekrili svaku logičku i moralnu nit. Politika je u Bošnaka sredstvo za pljačku, ekran za prikazivanje, a ne medij borbe za narod. Zato ne postoji mogućnost suprotstavljanja novoj navali separatističkih ciljeva, koje trenutno diktira Milorad Dodik, odnosno, svesrpska i svehrvatska akademska pamet.

Ko je gazda

Što se nas Bošnjaka tiče, istog časa se može otcjepiti Republika Srpska, i istog časa Hrvati mogu ozvaničiti tzv. Herceg-Bosnu. Zašto? Zato što niko ništa ne bi poduzeo da se takvo što dogodi. Pitanje je da li bi bilo snage da se makar organiziraju demonstracije. Ko bi došao? Jedini način da narodom napunimo demonstracije protiv otcjepljenja RS bio bi da angažiramo Ljubu Aličića ili Lepu Brenu da pjevaju o ljubavnim prevarama. Jer, naš je narod odrođen od sebe, po ugledu na politiku. S druge strane, oružani otpor protiv otcjepljenja dijelova bh. teritorije ravan je pomisli da glista skoči na Mars. Elem, put za realizaciju separatističkih zamisli je otvoren.

Ali, od te priče nema ništa. Zašto? Zato što islamofobijska Evropa neće dozvoliti postojanje entiteta sa muslimanskom upravom. Zašto onda Karadžićevi sljedbenici zagovaraju treći entitet i zašto Hrvati nemaju ništa protiv te srpske advokature? Sporazum iz Karađorđeva o podjeli BiH je postao javna stvar, i niko se više ne stidi te urote protiv Bosne i Bošnjaka. Bestidna promocija srpsko-hrvatskog zalaganja za treći entitet nije ništa drugo do stavljanje do znanja Bošnjacima, kao i međunarodnim faktorima – ko je gazda u Bosni. To znači da su Bošnjaci ispali iz igre, jer u njihovo ime odlučuju Srbi i Hrvati. Kako se oni dogovore, tako će biti. No, oni znaju da Svijet neće dozvoliti stvaranje tzv. bošnjačke republike. Bilo je to jasno i bez erupcije islamofobije, još 1994., kada su Amerikanci Bošnjake uvalili Hrvatima, da ih Hrvati, uz međunarodnu pomoć, koloniziraju ekonomski i institucionalno. Znamo, krajevima sa bošnjačkom većinom vlada hrvatski ili slovenački kapital, a u dejtonskim "reformiranim" institucijama sjede zaslužni pojedinci iz paradržavnih aparata Radovana Karadžića i Mate Bobana, te pokoji Bošnjak koji je dokazao da nije musliman. Cilj je ostvaren. Zašto bi sada Hrvati htjeli drugi ili treći entitet, kad znaju da se Bošnjacima neće priznati jednako pravo?

Odgovor je u označavanju teritorije. Višegodišnja priča o navodnoj hrvatskoj ugroženosti u Sarajevu ide za tim da se skrene pažnja sa činjenice

da Hrvati koji su činili većinu na 16 odsto bh. teritorije sada apsolutno vladaju na više teritorije nego Bošnjaci. I pride još vladaju krajevima sa bošnjačkom većinom. Cilj je, dakle, zabetonirati osvojeno, te dotući bošnjačku volju za zajedništvom. Ista logika vrijedi i za dimne signale iz RS.

Šupljoglavost cijelog koncepta vidi se iz samo jedne izjave Dodikovog Vasića koji je rekao: "Pojedini politički krugovi iz Sarajeva žele protuustavnim prenosom nadležnosti s entiteta na državu napraviti islamsku republiku od BiH." Neko ko uporište ideji o trećem entitetu traži u ovako providnoj budalaštini, očito je i nema nikakvu ozbiljnu namjeru osim da podgrije medijski cirkus, s ciljem – učvršćivanja RS i tzv. Herceg-Bosne, te snažnijeg getoiziranja i umrtvljivanja bošnjačke ambicije za ravnopravnošću.

Možda se vratimo

Kada se posve umrtvi bošnjačka prisutnost, onako kako je danas umrtvljena u Bijeljini, sve će postati nepovratno. Poniženja kojima će biti izloženi Bošnjaci uslovit će posljednji talas iseljavanja. Od rastanka sa Bosnom dijeli nas par desetljeća. A onda ćemo u Americi ili Kanadi pjevati sevdalinke o Sarajevu i Tuzli, kao što danas u Sarajevu i Tuzli pjevamo sevdalinke o Višegradu, Banjoj Luci, pa i Mostaru. Danas već "Pod Tuzlom se zeleni meraja", u samoj Tuzli, zvuči drukčije nego prije. Kao da je i sama pjesma postala svjesna svoje smrtnosti. Ovdje, pod mojim pendžerima, odrastat će neki strani klinci kojima će Bošnjaci biti daleki, kao što su mojoj djeci daleki dinosaurusi. Tako je danas u Gacku, recimo.

Jedino što nam preostaje u preostalom vremenu jeste da pokušamo zamrznuti i kroz vrijeme prenijeti svoj kulturološki otisak prsta, koji će, ako bude prepušten dejtonskom sistemu, biti falsificiran i uništen. A što će nam to ako nas nema? – upitat će neko. Zato što su Jevreji, čuvajući kulturu, obnovili narod. Ko zna ko će vladati Evropom za stotinu godina. Možda se nekad, ipak, vratimo.

Broj 196, 18. V 2007.

Poznato je da pušači bježe od svake priče o štetnosti duhana. U ovoj se priči uopće ne pominje štetnost duhana. Ovo je priča o borbi za oslobođenje i o pobjedi.

Kako sam bacio duhan

Ovo vrijeme bježi od rasprave. Konformizam je ideal. Crveni su se trudili da jednoumlju odjenu dijaloške gaće, a današnji vladari, od globalnih do seoskih, bestidno mašu jalovinom. Lobizam uništava svijet, pogotovo ovaj naš, krhki i minijaturni. Moć se struktuira negativnom selekcijom, preko poltronstva, razvrata, gluposti. Kvalitetni ljudi ostaju izvan stvarnosti, prognani, zbunjeni. Mehanizme političke i finansijske moći nam je osvojio škart - moralni i intelektualni – i taj škart određuje sudbinu ostatka. A ostatak bira škart, jer nema šta drugo. I tako ukrug. A kako se koji krug zaokruži, sve je više tišine i fatalističke pomirenosti sa grahom koji nam je tako pao.

Kad podvučem crtu pod godine brigoslovlja – ne vidim ništa. ...Općina Lukavac je sponzor Stojinog koncerta na Modracu! Eto, to vidim. Ovako ili slično, na svakom koraku. Proces odumiranja bošnjačkog naroda se zalavantao do te mjere da ovo više ne hoda život, već to hoda smrt. I onda se usred te smrti pojave kreatori obilježavanja šest stoljeća islama u Bosni. S obzirom na količinu historijske, kulturološke, a nadasve političke nepismenosti koja izvire iz bošnjačke proslave ove velikosrpske teze, prije bi se reklo da stadionska manifestacija sa Koševa ima komemorativnu suštinu. Bilo bi korisno da su mudre glave raspravile tu temu prije nego što su se pojavili šverceri stoljećima. Ali, moćni mudre ne vide. Monolog nas je poplavio. Bošnjačko je vrijeme omejtisano. Umjesto Fatihe, čuje se Stoja. Jer, u našem je umrlom narodu više Stoje, nego islama. Znaju to u Lukavcu, i drugdje. Zašto bih sad ja pisao o svemu tome?! Dokundisalo je.

Pišimo nešto korisnije. Evo jedne priče o pobjedi.

Išćerivanje lampira

Vreline su. Neki je dan puhao tako debeo, holesterolski, tajkunski, ministarski, audijski, vreo vjetar, da se činilo kako se nebo pretvorilo u jedan satelitski fen, u jednu džinovsku haubu za sušenje frizure, učičkane bosanskim šumama. Ko štema, kopa, nosa, nadrlj'o je. Ko hoda, sjedi, leži, manje. A ko puši, e taj je nadrlj'o dibidus!

Ovo mi naumpade kad sam još na jutru uhlipn'o vreo zrak. I, pomislih na oca. I, bi mi žao što će morati, na ovom kijametu, usisavati vrući i smrdljivi duhanski dim. Istovremeno, osjetih neopisivu sreću što više ne moram konzumirati taj auspuh i što sam svoju slobodu iz tog ropstva - ma stoposto! - otkupio. Ovdje želim ukratko ispričati to iskustvo bacanja duhana, u nadi da bih neke robove duhana mogao potaknuti na pobunu i na borbu za slobodu. Kad bismo ovim tekstom spasili makar jednog insana

od nikotinskog samoubistvovanja, veća je korist nego da drljamo analize koje mogu pomjeriti stvarnost koliko i žaba žabokrečinu. A priča ide ovako...

Namjerio sam posljednju cigaretu ispušiti u ponedjeljak, 18. septembra prošle godine. Namjerio sam cijeli taj dan pušiti k'o fabrika, ne bi li se otrovao, pa da mi lakše padnu prvi dani bez duhana. Strategiju sam smišljao mjesecima prije. Rekoh, prestat ću pušiti par dana pred ramazan, da mi post učvrsti namjeru, i da do Bajrama steknem finog staža. Ali, dogodilo se da u zoru, 17. septembra, ustanem, izađem na balkon i zapalim cigaretu. Nije mi se jednom desilo da posred noći tražim cigaretu. Hajvanski. U jednom se trenu sabralo štošta: gađenja, poniženja, odlučnosti... Dopola popušena cigareta je odletjela u prošlost, a da nisam ni opazio čas u kojem mi je ruka ostala bez proteze. Biće da se tako odlome sve bitne stvari u životu. K'o kad pregori žarulja.

Godinama prije ovog događaja pričao sam i obećavao da ću 40. rođendan dočekati bez cigarete. Ne znam što mi je to naumpalo. Možda sam u prvi mah htio da zaustavim materina žalovanja nad mojom duhanskom nesrećom, pa sam eto rekao da ću nekad, u 40., prestati pušiti. Tako se izgradilo obećanje, a 40. se primakla. Nema mrdanja. Mati šuti, ni jednu više ne govori. K'o veli, ako mi nastavi zvocati, mogao bih se rashujati i predomisliti. Njena je pametna šutnja uozbiljila i osokolila moje obećanje. Proći će i mjeseci nakon ovog događaja, a da mati ne pokaže radost, valjda, da štogod ne razbrka. Po tome sudim koliko je bdjela nad mojim uspinjanjem u oslobođenju od duhana.

Najteže je prva tri-četiri dana. Nakon što sam onog jutra s balkona zafijario posljednju cigaretu, nije postojala mogućnost povratka. Ne bih mogao podnijeti poraz i razočarenje svih koji su me podržavali. A pobjeda je bila crnački posao. Upoznao sam lampira koji je stanovao, komodao se u meni, bezmalo frtalj stoljeća, od gimnazijskih dana. Nisam ni znao kakva je to nakaza dok se nisam počeo po stoput buditi noću. Dotad sam imao san u komadu. A sada sam nalikovao na one filmske likove koji se skidaju s droge. Probudim se, hodam po kući, gledam tv, u kuhinji tražim nešto, zvjerlam po frižideru, jedem, legnem, sjedim, te se cijela noć pretvori u košmarno hičme tih ustajanja, lijeganja i traženja izgubljenog lampira. A za dnevne bitke sam se naoružao lilihip lizalima, sjemenkama, žvakama, pa sam sve to žvrljavio dok me usta ne zabole. Ipak, ništa od ovoga nije moglo začepiti nikotinsku rupu. Koliko god da mrljaš te mrljavine po ustima, ostaje šupljina, bolna, k'o modrica.

Dogodit će se, treći ili četvrti dan, nešto spasonosno. Sjedim u dvorištu. Popodne je. Deljam neko drvo. Žena donese kahvu. Srknem, a kahva šuplja. Znam ja šta je, i kahvi i meni. Utom naiđe jedna kona. Znam da godinama baca cigare, pa sve u neko doba zove babu i mene da pozajmi jednu, kad joj pukne film. Ustavim je, obavijestim o trenutnim mukama i upitam ima li lijeka. Veli da ima. Mislim, šali se. Ne prođe malo a eto ti nje nosi dvije žvake što se zovu "Nikorete". I veli mi: "Uzmi pola pa ćeš vidjeti kako će ti odmah popustiti taj grč u stomaku i kako ćeš zaboraviti na ciga-

re". Vidio sam raznih čuda, ali ovakvo nisam. Uzmem tu "Nikoretu" i krenem mrljat po ustima. Mrlj-žvrlj-frlj, i za po minute ugledah kuću, ženu, djecu, oca, mater, cvijeće, drveće i sve što je lijepo u mojim vrtovima. Mojoj sreći nije bilo kraja. Znači, odsad ću, kad god zagusti, imati izlaz. A poslije, kad ojačam, kutarisat ću se i tog varljivog izlaza.

Šest dana poslije "dana oslobođenja" ušao sam u smiraj ramazanskog posta. Bilo je to novo iskustvo. Prije sam čeznuo za iftarom, zbog cigarete, a sada se preda mnom razgrnulo polje raznovrsnih ljepota. Uživao sam u postu, i u iftaru bez robovanja. Poslije je sve bilo mnogo lakše. Ali, borba sa lampirskim ostacima, tim praškama navike, trajat će još dugo.

Tri koraka

Danas, poslije bezmalo godinu dana života bez cigarete, vjerujem da mogu prepoznati i klasificirati udarne tačke u procesu odvikavanja. Prvo, borba protiv nikotinske ovisnosti. Drugo, borba protiv potrebe da uposlimo ruke. Treće, borba protiv vremena koje se ne navija po satu, već po cigareti. Sve ovo u startu djeluje kao jedinstven organizam ovisnosti, a zapravo je razdvojivo. Epizoda sa žvakama "Nikorete" ukazuje da stišavanje potrebe za nikotinom dovodi do eliminacije ovisničkih muka. U prvi mah se ne može prepoznati ovisnost od nikotina, već čovjek misli da mu fali mlataranje rukama, držanje cigarete, dim koji ulazi i izlazi, dakle, sav taj ritual. Ali, kad se zadovolji potreba organizma za nikotinom, jenjaju i sve čežnje iz duhanskog rituala. Stoga je konzumiranje nikotinskih žvaka, ili lijepljenje nikotinskih flastera (koje, doduše, nisam probao), dobar put da se ugađanjem potrebi za nikotinom odagnaju sve druge nervoze i potrebe.

Uposlenost ruku i usana cigaretom čini se kao najjača ovisnost. Kad bi pušaču dao da kroz neku tarabu, na pipak, usisava dim, oduzeo bi mu 90 odsto ćeifa. A u stvarnosti je obratno. Duhanski dim je ono bez čega se ne može, što smiruje, a ne cigareta u rukama ili u ustima. Kad nikotinski otrov umiri ovisničke živce, rukama je svejedno. Ovu obrnutu perspektivu treba imati na umu zbog varke koja se čini nepremostiva. Osobno, veoma brzo sam zaboravio taj refleks mlataranja cigaretom. Čitao sam kako se preporučuje nosanje teniske lotpice, ključeva, olovaka... Možda. No, ja sam smislio da se divim pokretima ljudi koji ne puše, da ih posmatram, kad sjede, kad kahvenišu, kad završe s jelom. Ubrzo sam postao zaljubljenik u njihovu slobodu, kao u estetsku kategoriju. Bilo mi je nečeg uzvišenog u tome, što sam želio dosegnuti, kao vid vlastite duhovne realizacije.

I treća, najsloženija stvar, sa kojom se i danas bijem, jeste ta navika navijanja vremena po cigareti. Pušači vrijeme akcentiraju cigaretom. Sve bitno u jednom danu biva označeno pripaljivanjem cigarete. Drastičnijim slučajevima je sve bitno, pa stalno puše. Ja sam pušio kutiju dnevno i trudio sam se da cigaretu palim o povodima. Kad sam otkrio žvake "Nikorete", tu sam potrebu zamijenio polovicama ili frtaljima žvake. Osjetio bih smiraj u utrobi, nalik onome koji proizvodi cigareta. Kad je mašilo pola godine, odlučio sam se kutarisati te ovisnosti. Na kraju mi je jedna žvaka, razgođena, bivala po dva-tri dana. A onda sam prešao na klinčiće ili

karanfilčiće, ovisi kako ih ko zove. Naši stari ljudi klinčiće koriste za dezinfekciju usta. Klinčić proizvodi osjećaj sličan nikotinskim žvakama, jer pecka usne i desni. Danas, poslije kahve, slatka, ili ručka, pred utakmicu ili kakav bitan događaj, kao nekad cigaretu ili žvaku, uzmem klinčić - i navijem vrijeme. Ljudi koji nisu nikad pušili, teško da mogu razumjeti ove aspekte organizacije vremena. Taj refleks se ispostavio kao najistrajnija ovisnost i teško ga je neutralizirati. Uz Božiju pomoć, uskoro ću se osloboditi i te navike da žvrljavim klinčiće i simuliram ritam cigarete.

Uživanje u slobodi

Elem, prestati pušiti nije teško. Može se. Želim ohrabriti svakoga ko na to pomišlja. Lijep je taj proces. Kao da pravite kuću. Kao da postajete šampion sami pred sobom. Jer ostvarujte ono za šta ste mislili da je nedostižno. Posebno je lijepo kad ugledate svoju slobodu. Oko vas - puše, tuše, kašlju, pljuju, smrde, a vi čisti, spokojni i zadovoljni. Uopće je nebitno da li će vam to produžiti život, bitno je da će vam život biti ljepši, mirisniji i mirniji.

Možda je nekada sve ovo bilo teže, ali danas, kad postoje te nikotinske žvake, pola je puta asfaltirano. Kad zadovoljite potrebu za nikotinom, lako ćete se osloboditi i svega drugog. I korak po korak, dan za danom, nećete ni osjetiti kad ćete stići do cilja, do neopisive sreće, do uživanja u slobodi. Ja nikad ničim nisam bio u takvoj mjeri zadovoljan kao ovim uspjehom, čiju blagodet osjećam u svakom trenu. Sve što sam uložio, napora i odricanja, vratilo mi se stostruko, u talasima zadovoljstva. Hem uživaš u slobodi, hem u zdravlju, hem u mirisima, hem sam u sebi - što si imao petlju da nadrasteš sebe, a i druge.

Mogao bih o ovome pisati i pričati satima, jer nema kraja mome oduševljenju, a time i volji da, dokle imam vremena, širim iskustvo o mogućnosti oslobođenja od robovanja duhanu. Misija je to spašavanja čovjeka od poniženja.

Broj 200, 27. VII 2007.

Bošnjačka politika u toku 2007. godine nije učinila nikakav pomak, već je svojim nečinjenjem, dakle, neozbiljnošću i jalovošću, doprinijela daljem odrođavanju i rasipanju bošnjačkog naroda.

Godina u kojoj smo prespavali sebe

Na kraju 2007. godine možemo izraditi završni račun na kojemu ništa ne piše, a i da piše to više nije bitno, budući da to napisano niko ne čita, i niko ne benda, što nas opet uvjerava da živimo u jednoj čudnovatoj stvarnosti. Tako i mi, u Bosni, Bošnjaci, a i poneko još ko je s nama zapao u vremenskom i prostornom liftu – živimo šutnju i šutimo život.

Kako je naš narod jahao svoj narod

Logična je ambicija svakoga urednika da potkraj godine, što bi se reklo, rekapitulira događaje koji su obilježili tu godinu. Ustalilo se to kao običaj, pa su i čitaoci već sviknuti da od novina koje čitaju dobiju presjek godine. Nađe se tu štošta, sve do igara nacionalne fudbalske selekcije. Malo razgale, šta fali.

Iako se bošnjačka sudbinska karta iscrtava ovosvjetskim i bjelosvjetskim pismom, ona se ne može tačno iščitati iz tog rukopisa. Jedno je to što su nam odjenuli svoje gaće, a drugo je to što nam te gaće nikako ne stoje, već spadaju, i upozoravaju nas kako stojimo sami sa sobom. Nastojanje da rekapituliramo prethodnu godinu, kroz izražajne standarde stabilnih i samoodrživih naroda, isto je kao kad bismo siromahu predložili da naruči najskuplju sofru, za kojom će, usput, iz zabave, kupovati vile i jahte.

Hoću reći da običaj sagledavanja prethodne godine ne može po stilu, izrazu i ambiciji biti jednak između Bošnjaka i svih ostalih evropskih naroda. Bošnjaci bi taj izražajni okvir za prethodne godine prije mogli mjeriti naspram Palestinaca ili Iračana. Ali, ima tu i jedna razlika... U Iraku i Palestini na kraju godine sabiru mrtve, a mi ovdje ne sabiremo ništa, jer mislimo da u ovoj 2007. godini nismo postali manje narod nego što smo to bili u 2006. godini, pa i ne pretpostavljamo da ćemo u 2008. godini biti još manje narod nego što smo to danas.

Mi smo jedini narod u Svijetu koji poimanje svoga kolektiviteta svodi na lični rakurs, odakle se vrijeme vidi samo od mog početka do mog kraja, a u tom se skučenom prostoru projiciraju i nacionalni interesi. Pojedinci u drugim, samoodrživim narodima, imaju plemenitu ambiciju da ulaganjem u svoje pleme svoju energiju zabaštine i nakon svog života. Tako im je lakše otići sa ovoga svijeta, jer znaju da žive u stvarnosti svoga naroda. Kod nas je to naopako, u toj naopakosti fantastično, nerazumljivo, i, dakako, jadno i tragično.

Umjesto da se iz našeg života sadržaji i sokovi prelijevaju u budućnost, a i u prošlost, u smislu njenog izučavanja, i historičkog podučavanja, u nas

se sadržaji iz prošlosti i nesuđene budućnosti usisavaju u sadašnjost, u našu omeđenost vremenom, kako bismo sve što je bilo, i sve što bi trebalo biti, zgrabili za sebe, jer se u nas djedovi nam i unuci nam razumijevaju kao tuđini koje treba izvarati, po čemu se vidi da naš narod vidi svoj narod kao činjenicu koja ne traje izvan naših individualnih života, pa sukladno tome naš narod jaše svoj narod kao da je to neki tuđi narod čije nas postojanje ne zanima i u nama ne pobuđuje nikakav emotivni titraj.

Halapame i hapame

Sadržaji koji se u Hrvata, Srba, Danaca ili Portugalaca ispisuju na kraju svake godine, posve po namjeni odgovaraju živosti ovih naroda, koji imaju razloga da čuju šta im je i kako im je bilo u protekloj godini. U Bošnjaka, pak, nikakav sadržaj takve vrste nema smisla, jer je lažan, jer se ne tiče bošnjačke stvarnosti čiji je realitet drukčiji od onog koji nam se simulira preko državnih i federalnih rtv kuća kojima gospodare velikosrpski i velikohrvatski kadrovi, te pokoji bošnjački švrljmrljko. Bošnjačka istina je, dakle, posve drukčija od slike koja se emitira u bošnjačku svijest, a koja kod mnogih Bošnjaka proizvodi kratak spoj, između osjećaja da ništa nije kako treba i uvjeravanja da je sve, više-manje, normalno.

U analizi 2007. godine mi bismo se, u skladu sa medijskim standardima, koji hodaju, normalno, sredinom i 'nako, trebali prihvatiti zvaničnih informacija i tumačenja, pa kazati kako su, recimo, lideri šest vladajućih stranaka postigli dogovor po kome će pripasti „Bošnjacima policija, Srbima SIPA, a Hrvatima RAK". Nije red da se jedna takva slavodobitna a i friška informacija, po kojoj je, eto, i Bošnjacima pripalo nešto, i to baš policija, skrnavi, sumnjiči i potkopava, a zapravo bi trebalo kazati: Ma objesite vi mačku o rep tu policiju kojom će gazdovati bošnjački kadar, kad će (tajna) policija nad (javnim) policijama u BiH biti SIPA, kojom će opet gospodariti Srbi, jakako, pod komandom velikosrpskog udbaškog centra u Beogradu! Onoliko koliko tajna, a ne javna policija, određuje tokove bezbjednosti, nerijetko ih podrivajući i simulirajući, a gdje su Srbi strahoviti majstori laži i montaže, e, utoliko gospodarenje medijskom infrastrukturom određuje ono što će se i kako će se misliti, pa će hrvatsko (a time i bratsko, srpsko) gazdovanje medijskim rtv sistemom, Bošnjake u bošnjačkim glavama uobličavati po svojom mjeri i vjeri, što znači da će Bošnjaci o sebi misliti ono što hoće Srbi i Hrvati, a ne ono kako bi nastojala predstaviti marginalizirana, apartheidizirana, ma, riječju, pohapšena bošnjačka inteligencija. ...Koju, budimo otvoreni, jednako progone i bošnjačka politika i sve druge politike, jer bošnjačka pamet nikome ne odgovara, a ponajmanje bošnjačkim političarima, pošto im svaka pamet ugrožava i otkriva njihovu kičerajsku, mahalsku nepamet. Zato je u bošnjačkoj politici – ono najgore što bošnjački narod ima, dakle, bošnjački moralni i intelektualni ološ, koji ne samo da se nije izdigao, već je halapamama i hapamama još dublje utonuo u uništavanje bošnjačkog naroda i guljenje narodne kože.

Zato nam se na Federalnoj tv govori tzv. hrvatski jezik, kakav se nikada nije govorio nigdje u BiH, i koji je uvezen iz Hrvatske, kao što se uvozi

razna druga roba. Nataloženi kolonijalni mentalitet bošnjačke malograđanske sorte raduje se mogućnosti da vidi voditelja Muju kako mu kroz usta iznilazi slinava tisuća, i da vidi sebe u (nacionalističkim) vicevima o Sulji i Fati, pa da se zajedno sa Hrvatima i Srbima i Bošnjaci klebere Bošnjacima, i da makar tu, u tom kleberenju, ostvaruju jedinstvo i zajedništvo.

Dogodi se tu i tamo poneki izuzetak, koji je kreativni i konstruktivni incident pojedinca, a ne sistema, što ne mijenja pravilo o zagubljenosti. Takav je pozitivan incident bilo donošenje Rezolucije o bosanskom jeziku, od strane SDA, odnosno akademskih uglednika kao što su dr. Fahrudin Rizvanbegović, dr. Dževad Jahić i poneko još, koji su, za divno čudo, uspjeli prokrčiti mentalnu šikaru i ubijediti te nekakve političare da jezik jednog naroda ima nekakvo značenje. Bio bi to, po mom skromnom sudu, događaj godine 2007., jer se, zapravo, ništa smisleno nije ni dogodilo.

Žderanje i lideranje

Silna očekivanja da će Haris Silajdžić, u skladu sa svojom admiralskom pojavom, objediniti i aktivirati bošnjačke akademske potencijale, iždérala su se u prvoj godini njegova lideranja i pretvorila u havu, te u jednu neodrživu budalaštinu koju izgovaraju bošnjačke žene dok gledaju „Dnevnik" – da i njemu nije lahko.

Ma, šta je mene, draga mati, briga što njemu nije lahko! Ako mu je teško, trebao je raditi lakši posao, a ovaj što mu je težak prepustiti onima koji imaju snage i vizije, ili je, pak, trebao razumjeti da njegova funkcija nije njegova privatna stvar, pa uključiti u svoj posao tim ljudi sa snagom i vizijom, koji bi od te četiri godine izgradili nešto, umjesto što već sada znamo da će vladavina Harisa Silajdžića, i općenito garniture sa izbora iz 2006. godine, ostaviti šupljinu, i još dublje bošnjačko beznađe i depresiju!

Kad se osvrnemo na 2007. godinu i aktivnosti bošnjačke politike, mi, jednostavno, nemamo šta vidjeti. Bošnjačka je politika nalikovala na govedo koje natovare u kamion, pa vode na pregovore, pa govedo istovare, pa ga uvedu u neki hotel, pa govedo sjedi i blehne, pa se govedo slika, pa govedo nešto pitaju, a govedo mukne, pa govedo onda opet natovare na kamion, i vrate u Sarajevo, i sve tako u krug. A zašto govedo? Pa zato što je bošnjačka politika, kao i svako govedo, bila pasivni posmatrač svoje sudbine! Inicijative ni za lijeka. Kam' Bošnjačka akademija nauka, kam' Muzej genocida nad Bošnjacima, kam' nacionalni sedmični list, itd, itd.? Bošnjačka politika nije učinila nikakav pomak, već je svojim nečinjenjem, dakle, švercerskom neozbiljnošću i sramnom jalovošću, doprinijela daljem odrođavanju i rasipanju bošnjačkog naroda.

Bila je ovo još jedna godina u kojoj smo prespavali sebe.

Broj 210, 19. XII 2007.

Šta zna, i šta uopće može znati, bošnjački birač koji je, recimo, za Novu godinu lokao, rokao, groktao i apsolutno duhovno ispunjenje svoga bića nalazio u tam-tam zvukovima srbijanskog turbo-folka?! Zar je moguće vjerovati u demokratiju koju određuju i za koju glasaju takvi likovi, a takvi su u većini?! Uostalom, za koga će takav primjerak glasati? Za pjevače u politici! Za one koji će mu pružiti iluziju.

Tirani demokratije

Vjerujem da svukud, pa i u Bosni, u sviju, pa i kod Bošnjaka, ima ljudi koji su ovu, kao i prošlu Novu godinu, budni prespavali, ibreteći se u kakvom to vaktu žive, jer se na tom komadu svoga vremenskog suvereniteta osjećaju kao stranci i zalutnici. Jesu li se to promijenili običaji u vremenu, ili vrijeme u nama? Teško je znati zašto je dunjaluk, sa svojim značenjima, izgubio centar pa sad sve lebdi kao u svemirskom brodu. Da li se to decentriranje značenja i smisla dogodilo kada je mreža komunikacija uspostavila alternativne tačke gledišta, ili, pak, kada smo mi sami prešli granicu do koje se vjeruje da je život vječan, da se smrti događaju drugima, da nismo gospodari svoga života, odnosno, da smo susretom sa sobom izbačeni iz tračnica kojima smo putovali godinama?

Bliže kraju, bliže zavičaju

Pitanje – da li je do nas ili do njih?, ima odgovor i u našim, i u njihovim mijenama. Svijet se svakako mijenja, a što se dalje kotrlja, sve se brže mijenja. I sa nama je tako nekako... Što smo bliže kraju, iliti zavičaju, češće su i žešće spoznaje o sagorljivoj energiji koja pokreće, svađa, unesrećuje i usrećuje dunjaluk. Zbog tog ćumura koji loži parnu lokomotivu ovozemaljskih tantavica, ljudi se slomiše i izgadiše i sebi i drugima. Većina ima (ne)sreću da nikad ne osjeti pepeljavi ishod svega što ih okružuje, i oni se tek na kraju upoznaju sami sa sobom. Ovi rjeđi, pak, u neko se doba upoznaju sami za sobom, sa svojim granicama i dometima, pa tragaju da u tim realnim mogućnostima svoje proputovanje ispune smislom.

Naspram te sužene usmjerenosti, gdje god pogledaš, rasipa se i raspada se, kao vatromet, silna energija savremenog Svijeta, koji je toliko opsjednut potrošačkom ideologijom, da ga ni ozonske rupe i klimatske kataklizme ne mogu zaustaviti u opsesiji da se pljačka i otima, e, kako bi se prikazivalo bogatstvo. A čemu bi, dovraga, služila bogatstva osim da zadovolje bolesne ambicije svojih privremenih vlasnika?! Jer, bogataši se sele, a bogatstva im ostaju. Zar je ta potreba da se bude bitan, a preko nove vile, ili nove "škode", toliko jaka, pa da čovjek sav svoj život posveti grabežljivosti? Zar nije lakše i ljepše realizirati sebe kroz duhovno ispunjenje?

Ljudi imaju potrebu da vladaju drugima, jer je to lakše nego vladati sobom. Lakše je steći bogatstvo, i preko tog bogatstva krotiti druge, po

mjeri svoje nesređenosti, nego krotiti sebe po mjeri vječnih istina. Zato moć u današnjem Svijetu nemaju umni, jer umnima nije ištah da vladaju drugima, budući da je njihova misija usmjerena ka sopstvu; moć imaju felerični i slabi, jer oni nisu imali ni vizije ni snage da se bave sobom, da sebe prilagođavaju boljemu, pa su osjetili kako je moguće, preko para ili političke moći, dunjaluk prilagođavati sebi.

Svijet je uređen na principu moći, bez skrupula, samilosti, solidarnosti... Sve što postoji struktuirano je parama. Čak i tamo gdje se nešto prikazuje kao dobrota, postoji šuplji interes. Humanitarne akcije, od onih što ih vode žene raznih bjelosvjetskih predsjednika, pa do ovih naših, lokalnih, gdje razni političari dijele novogodišnje paketiće hendikepiranoj djeci, uslovljene su tv kamerama, jer da nije njih, da uslikaju “dobrotvore”, koji tugu koriste kao sredstvo promocije, ma, vraga bi djeca dobila paketiće, i vraga bi iko dobio išta. Humanitarnost je tužno sredstvo u struktuiranju moći, koja ima hroničnu potrebu da se prikazuje dobrohotom, kao što lopovi i kurve imaju potrebu da pričaju o poštenju. Zar ne, nema tog političkog moćnika koji se ne trudi izigravati humanitarca?! Ali, Svijet je u sve dubljoj humanitarnoj krizi, jer je većina sve gladnijih i manjina sve sitijih. To nam ukazuje na globalnu vladavinu laži i lecemjerja. Iskrena humanitarna volja očas bi stvorila Svijet bez gladnih.

Valja primijetiti da naša bošnjačka politika prati te svjetske trendove, ali ih je bukvalno shvatila, pa ne ostavlja ništa ni za institucionalne oblike baštine i afirmacije nacionalnog bića, već sve grabi u privatne džepove. I na ovom pripomenu dolazimo do te tragične spoznaje da sudbinu, u ovom slučaju, nacionalnih duhovnih vrijednosti, određuju likovi koji su u politiku uplovili zbog motiva koji nemaju veze sa duhovnošću, a time ni sa uzvišenim ciljevima; njihovi motivi su zasnovani na niskim strastima, tipa, mahalske važnosti ili šibicarskog profiterstva, a to su već domaćinske kategorije u svijetu švercera, pijačara, šofera i vašerskih trgovaca goblenima.

Teatar opsade i opsjene

U drugim narodima ova je situacija bolja utoliko što se akademsko društvo, kroz dugi period, izborilo za snažniji utjecaj u demokratskim strujanjima, pa političari koliko-toliko zaziru od suda javnosti, koja je također usmjerena prema stavu akademske zajednice. Kod nas, pak, pamet ima zasebnu težinu, pošto se kao pamet računa samo ona pamet koja ima pare i moć, a sve drugo je nepamet, odnosno pupa-tuta, po apsolutnom uvjerenju da svaki mozak možeš zamotati u pergament, ili pohovati, ako ti taj mozak nije dovoljno pametan da budeš s parama i sa vezama. No, ova bitka između pameti jednog društva i intencija moći, koje bi da se otmu kontroli zajednice, nije završena, ona traje, i sve su šanse da će akademske zajednice imati sve manje utjecaja na društvena i politička dešavanja, koja će se sve ubjedljivije struktuirati na principu sirove, beskrupulozne, a time i primitivne moći. Primjeri su mnogostruki i raznorodni, a jedan od svežijih je raskalašno ponašanje novog francuskog predsjednika Sarkozija, koji je na vlast došao na talasu evropskog desničarenja, da bi se sad ispostavilo kako desničarenje

podrazumijeva i štošta još, tipa bahatog ponašanja koje francuska politička tradicija nije očekivala od svoga Predsjednika.

Je li problem u novom francuskom Predsjedniku ili u francuskim biračima, koji su, ipak, kao i američki, i evropski, a pride i bosanski, istrenirani da sve manje vide, a sve više vjeruju, pa da previde ono što svako, izvan njihove kože, vidi? Da je taj Sarkozi budaletina, kao što je Buš budaletina, i kao što je Markelova zjalača, i kao što je Silajdžić isprazni maneken, pa to se vidjelo na daljinu! To nisu vidjeli samo oni koji su iz izabrali, i to zato što su oblikovani da ne vide što treba i da vide što ne treba.

Ova ilustracija nas dovodi do jedne teme koja je bitno udaljena od hroničnog svaljivanja krivice na degenerične političare, jer se tiče, zapravo, onih koji biraju. Šta zna, i šta uopće može znati, bošnjački birač koji je, recimo, za Novu godinu lokao, rokao, groktao i apsolutno duhovno ispunjenje svoga bića nalazio u tam-tam zvukovima srbijanskog turbo-folka?! Zar je moguće vjerovati u demokratiju koju određuju i za koju glasaju takvi likovi, a takvi su u većini?! Uostalom, za koga će taj i takav primjerak glasati? Evo, sad, ove godine, na lokalnim izborima? Djeluje da neće ni za koga, ali je vjerovatnije da hoće, budući da lik koji sebe realizira u carstvu sirove turbo-folk moći ima potrebu da ga se za nešto pita, pa će izlaskom na izbore ostvariti svoju masnu ambiciju da bude pitan. A kad bude upitan, kako li će odgovoriti? Onako kakvi su mu duhovni afiniteti!

Njemu je, dakle, potreban neki političar koji nalikuje na pjevača, koji ima zanosan pogled i nakarminisane usne, k'o u pedera. Potražnja diktira ponudu, pa je na političkoj sceni sve više pjevača, a sve manje ljudi koji imaju šta reći. Jer, više se ne cijeni riječ, već njezina ambalaža. Bosna je samo najtanji zid ovog degenerativnog procesa, kroz koji se providi obesmišljavanje demokratije, odnosno, volje većine, budući da ta većina biva oblikovana po mjeri onih koji imaju pare i moć, jer nemaju dušu i viziju. Da bi lakše vladali, oni su demokratsku većinu oblikovali tako da joj otupe demokratske instinkte, da joj ošupljoglave građanska prava i slobode, i da je prilagode političkom kiču, po kome više uopće nije bitna realnost, već medijska slika te realnosti. Birač je danas, svud u Svijetu, a u Bosni pogotovo, zbog demokratske retardiranosti, oblikovan tako da u jednoj, totalitarnoj dimenziji, upija medijsku sliku realnosti, a što znači da će mu se na istoj ravni naći i Aca Lukas i Milorad Dodik, i Šerif Konjević i Haris Silajdžić, te će Silajdžićevu priču o boljoj budućnosti upijati kao što se divi Šerifovom bijesnom "Audiju", i njegovoj kući koja kao da je izišla ispod čekića meksikanskih reditelja. Druga ili treća, analitička dimenzija propagandne političke priče uopće ne postoji, pa ulijenjeni birački konzument bezrezervno upija ono što mu se servira. On ne razmišlja, on je medijskim diktatom naučen da vjeruje, da sve prihvata zdravo za gotovo, pa preko subkulturnih obrazaca kiča i trivijaliteta doživljava svoju demokratsku ulogu, čime sama demokratija postaje žrtva, tačnije, jedan teatar opsade i opsjene.

Totalitarizam potrošačkog društva uzjahao je civilizaciju na okrutniji

način nego što je to ikada činio komunizam. Kod ideologije je nešto moglo biti i ovako i onako, a kod para je sve jasno u bobu, kao kamata, kao kazna koja se nikada ne oprašta. Narkobosovi ne opraštaju dugove, nego ubijaju, narkodileri ne opraštaju izlječenje, već kao krpelji žive na uhapšenim mušterijama, čiju krv drakulski sisaju, do posljednje kapi. Globalna moć pije krv Zemlji i njenim stanovnicima koji ili nisu svjesni uloge u koju su uvučeni, ili ne mogu učiniti ništa, izuzev možda napisati tekst koji nema snagu da pomjeri ni gram stvarnosti.

Virus Abu Graiba

Stvarnost je oblikovana po mjeri onih koji vladaju. Susretao sam se sa ovim uvidom mnogo puta, ali, mislim nikad tako ubjedljivo kao u drugom satu Nove 2008. godine. Zbog ovog je događaja i nastao gornji tekst.

...Iza ponoći sam pridrijemao pored televizora. Probudim se oko pola dva. Rekoh, da još jednom prešaltam kanale, da vidim šta ima, pa ću na spavanje. Ne znam da li sam ikada u životu vidio nešto odvratnije! Na kanalu SCT je prikazivano silovanje neke žene, kakvo je teško zamisliti, pa i u ilegalnom porno-filmu. Četvorica kretena po njoj jašu, tuku je, sjede joj na glavi, vuku je za uzicu, kao psa, rade gadosti koje je neprijatno opisivati. Žena djeluje drogirano, ili retardirano, bez zuba, sa nekim nateklinama na licu, uhelaćena fekalijama koje se meljaju posvud. Ne znam koliko sekundi sam se zadržao na tom kanalu, ali, bio sam posve razbuđen, ogađen i ojađen, i dugo poslije nisam zaspao. Smatrao sam da sam se susreo sa vremenom u kome živim i vremenom kome ne pripadam.

Svejedno da li potražnja diktira ponudu, ili ponuda diktira potražnju, činjenica je da su se u drugom satu Nove godine na jednom od kanala, koje prenose naši satelitski operateri, usaglasili da umjesto pjesme i veselja emitiraju ovaj desadovski razvrat, tu mješavinu najgoreg nasilja, degenerativnosti, fekalija... Kao da se dokumentarizam američkog Abu Graiba pretočio u pornografsku formu, po principu: Jer ste vi to tražili!, ili: Jer smo vašu tražnju takvom zatražili!

Da nam Allah omekša ovo podstanarsko vrijeme!

Broj 211, 4. I 2008.

UMJESTO POGOVORA

Određenost bošnjačke politike od bošnjačke pameti uvjetuje gubitak i onih intelektualaca koji su govorili uprkos svekolikoj jalovosti.

Tako sam usmrćen

Haman je postalo jasno da stvarnost ide drumom, a riječi šumom: Bošnjaci nestaju, otkad su nastali, ali se o tome danas, pred smrt, ne smije govoriti. Najednom se ibretimo nad šutnjom bošnjačkih intelektualaca. Ako je tačno da se isparavamo, kao onomad muslimani u Španiji, ta je šutnja samrtnička.

Bošnjaci su grdni gubitnici. Da ne nabrajamo. Štošta se moglo spasiti, posebno u ekonomskom pogledu, ali je bošnjačka politika poslovala šibicarskom logikom. Nije ni čudo, jer bošnjačku politiku ne čini akademska elita, već peta liga, iz koje se ne može ispasti. Ubogi se solidarišu u preziranju boljih, te je negativna selekcija postala konstanta. Zato pri političkom vrhu nema istaknutih intelektualaca. Njihovo bi prisustvo moglo razbrkati iluziju o mudrosti lidera, dolidera i dodolidera.

Politika bez korektiva

Tu je odgonetka fenomena o šutnji: ne postoji veza između bošnjačke politike i bošnjačkih intelektualaca. Politika ih prezire, jer ih se boji, a oni nisu ničim obavezani da govore. U svih samoodrživih naroda politika je sponzor akademske elite koja strateški promišlja stanje i perspektive nacije. Budući da u Bošnjaka ta relacija nije nikad trajno uspostavljena, dogodilo se da dramatične i tragične dejtonske godine ostaju bez replike bošnjačkih intelektualaca.

Govor o stanju Bošnjaka otud je danas tek moralno opredjeljenje intelektualne jedinke, a ne strategija sistema. U tom smislu mogu posvjedočiti nekoliko iskustava. Ako sam jedan od autora koji je posljednjih godina mnogo pisao o bošnjačkim lutanjima, bilo bi logično da imam neke kontakte s čelnicima bošnjačke politike. No, ja ne poznajem ni Silajdžića, ni Tihića, ni njihove dvorjane. Bilo je stotine prilika i povoda da se sretnemo, ali njih ovakvi ne zanimaju. Slutim da bi slično mogli posvjedočiti i neki drugi autori.

Otvoreno civilno društvo, pak, prednost daje intelektualcima, čija su mišljenja korektiv za političare. Samo boljševička svijest političara smatra estradnom zvijezdom i mjerom pameti.

Određenost bošnjačke politike od bošnjačke pameti uvjetuje gubitak i onih intelektualaca koji su govorili uprkos svekolikoj jalovosti. Dejtonski sistem je usmjeren na gušenje posljednjih iskri slobodne misli u Bošnjaka. Prvi fasung koji vas sljeduje ako želite izigravati jednakopravnost, jeste da vas plaćenički s-h mediji navale satanizirati. To ćete ignorirati, ali kad vidite

da okolina više cijeni njihovo blato, nego vaš obraz, zapitat ćete se nad smislenošću žrtve. Ako nastavite po svome, uslijedit će napadi iz drugih rupa, poput tzv. reformiranog pravosuđa.

Porez na slobodu

...Tako sam ja usmrćen. Kad je Kantonalni sud u Sarajevu katilski presudio da u narednih 18 mjeseci, u ustanovi u kojoj radim, umjesto 750 dobijam 450 KM plate, a da se tih 300 KM uplaćuje Muniru Alibabiću, koji me tužio zbog tekstova protiv Lagumdžijine i njegove policijske države – ja sam razumio da će sloboda misli biti oporezovana. Moje pisanje nije bilo moja privatna stvar, ali je novčana kazna ispala privatna stvar moje djece. Kao što pretpostavljate, niko, pa ni ovi lovatori iz "Pogorelice", koju sam medijski odbranio, nije se počešao da pokrije makar dio od tih 4.900 KM kazne.*

Razumio sam svoju povrijeđenost, demotiviranost, dakle – usmrćenost. Bacio sam političko pero, kao opušak. Jedino, ne mogu da dokučim da li su ti bošnjački intelektualci koji šute, unaprijed znali za ishod moje priče, i svake ovakve priče? Ako jesu, e, onda smo mi jedan prepametan narod! Obješenog nosa prisežem pametnijima. Živjelo pssst!

Objavljeno u "Dnevnom avazu", 5. V 2007.

---

* (Ovom Žalbom, koju je odbio Vrhovni sud FBiH, nelijepo je završiti knjigu izabranih tekstova. Ali, tako je pošteno i iskreno. Represivni pravosudni aparat uhapsio je moju slobodu govora. Pečat na hapšenje stavili su svi oni koji su trebali i mogli, a nisu ništa učinili da ublaže višemjesečne patnje moje porodice. Zato sam pristao na svoju usmrćenost. Red je da vrijedni čitači ove knjige saznaju kako se ona završava, i unutar, i izvan njezinih korica. Zato sam - na kraju krajeva - pridodao ovu žalobnu Žalbu koja izbliza objašnjava šta se i kako se dogodilo.)

Kantonalni sud u Sarajevu
Za Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine

Fatmir Alispahić
Tuzla, Ive Andrića 15

Žalba
Na Presudu Kantonalnog suda u Sarajevu
(Broj: P-160/03) od 11. 05. 2005.

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, u postupku koji je vodila sudija Fadilpašić Melika, ja, Fatmir Alispahić, obavezan sam da tužitelju Alibabić Muniru na ime naknade štete nanesene ugledu isplatim iznos od 3.000,00 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od 15. 10. 2003. godine pa do isplate, te mu nadoknadim troškove postupka u iznosu od 1.390,00 KM, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine upućujem Žalbu na ovu Presudu, jer je smatram potpuno nepravednom i neobjektivnom, što ću i dokazati, te predlažem da Vrhovni sud FBiH uvaži moju Žalbu u kojoj dokazujem svoju nevinost.

Iz Obrazloženja Presude se vidi da je Kantonalni sud u Sarajevu u cijelosti ignorirao činjenice koje potvrđuju moju nevinost. Svoje žalbene primjedbe ću iznositi redoslijedom iz Obrazloženja Presude.

1.

U Obrazloženju Presude se navodi da je tužitelj – «**sada** konsultant tužioca Haškog tribunala odnosno međunarodnog krivičnog suda za bivšu SFRJ, angažovan na zadacima privođenja pravdi zakonu ratnih zločinaca», dok se na str. 4 navodi da je «tužitelj izgubio angažman u Haškom tribunalu», a na str. 9 da mu «nije produžen ugovor o konsultantskim poslovima sa Haškim tribunalom». Ova kolizija je neozbiljna, tim prije što se «razlozi za odluku suda» baziraju na sljedećim formulacijama (str. 8): «Pisanje tuženog je vrlo negativno uticalo na njegov **ugled** što govori podatak da mu je Haški tribunal zbog ovih i drugih natpisa stornirao dogovoreno produženje ugovora». Na ovoj neozbiljnosti bazira se i sljedeće obrazloženje Presude (str. 9): «Stoga je ovaj sud, prilikom odlučivanja o visini naknade štete, smatrao da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan samo u pogledu nematerijalne štete nanijete tužitelju, a zbog duševnih bolova nastalih usljed povrede njegovog **ugleda**».

Dakle, ako je tužitelj **sada** angažovan kao konsultant tužioca Haškog tribunala, onda se kompletna argumentacija na kojoj je zasnovana «nematerijalna šteta» može smatrati ništavnom. Predlažem da se odbaci obrazloženje o nematerijalnoj šteti.

2.

U Obrazloženju Presude piše: «Tuženi je zlonamjerno u cilju nanošenja štete ugledu tužitelja **u kontinuitetu** iznosio i pronosio **neistinite činjenice** o tužitelju radi nanošenja štete njegovom ugledu, zdravlju i dostojanstvu».

Formulacija **«u kontinuitetu»** se odnosi na dva moja teksta, na kojima se bazira tužba, («Jutarnje novine» br. 865 od 6. i 7. septembra 2003. i «Walter» br. 90 od 16. septembra 2003.) – te se dva teksta objavljenja u istom mjesecu, u razmaku od devet dana ne mogu smatrati – **kontinuitetom**.

Formulacija «neistinite činjenice» se odnosi na moje pisanje o tzv. aferi državni udar, gdje je lako dokazati da ja nisam iznosio neistinite činjenice, već sam prenosio i komentirao stavove državnog organa – Federalne obavještajne službe, a što se vidi i iz mog iskaza pred sudom, koji nije uvažen (str. 5): «U vrijeme kada su tekstovi objavljivani još uvijek nije bila dostupna konačna istina o aferi državni udar koju je donio državni parlament. Do tad, kao zvanična istina, na snazi je bilo obavještenje Federalne obavještajne službe da su Zlatko Lagumdžija i Munir Alibabić pripremali tzv. državni udar. (...) Posao novinara je da prenosi i komentira između ostalog stavove i aktivnosti državnih organa, a novinar ne može biti kriv zato što određeni državni organ u određenom momentu krši zakon».

Predlažem da se odbaci obrazloženje o «neistinitim činjenicama», jer ja u to vrijeme nisam iznosio neistinite činjenice, već sam prenosio i komentirao zvanični stav državnog organa i državnih funkcionera, koji su tvrdili da je pripreman tzv. državni udar.

3.

Obrazloženje o **«neistinitim činjenicama»** je u koliziji sa stavovima iz tužbe, koji su preuzeti u Presudi. Primjerice, kaže se da je «tuženi Alispahić napisao: da su obznanjeni **dokazi** da su Zlatko Lagumdžija i Munir Alibabić sa mrežom saradnika planirali državni udar; (...) da su se pojavili **dokazi** o organizovanom djelovanju Lagumdžije, Alibabića i mreže saradnika na stvaranju haosa, rušenju ustavnog poretka i izazivanju vanrednog stanja; (...) ali i **dokazi** koji ukazuju... (...); (...) jer ne samo da postoje osnovane sumnje, već i dokazi... (...)» Dakle, u više navrata se u samoj tužbi govori o **osnovanim sumnjama** i **dokazima**, a ne o **neistinitim činjenicama**, što suštinski mijenja argumentaciju na kojoj se zasniva Presuda. Dakle, ako postoje **dokazi**, koje su ponudili državni organi i funkcioneri, onda to nisu moje **neistinite činjenice**, te ja ne mogu biti odgovoran što državni organi i funkcioneri iznose **dokaze** koji će se tek poslije pokazati kao **neistinite činjenice**.

Ponovo predlažem da se odbace obrazloženje o «neistinitim činjenicama».

4.

U tužbi, i u obrazloženju Presude, navode se činjenice koje potpuno ruše argumente o **neistinitim činjenicama**, kao u sljedećem slučaju (str. 3): « Alispahić ponavlja tvrdnje i **spekulacije** (...), **pri čemu se ponovo poziva na izjavu Seade Palavrić**, potrpedsjednice SDA **o tome** (...)».

Dakle, kako nešto može biti **spekulacija**, ako se ja kao novinar **ponovo** pozivam na tvrdnju stranačkog i državnog funkcionera?!! Ako se pozivam **ponovo**, znači da sam se pozivao i prije, a ako odgovorni zvaničnik nešto tvrdi, a ja kao novinar prenosim, to ne može biti moja

spekulacija, niti se iz toga može proizvesti moja krivična odgovornost. Posao novinara je da prenosi i komentira stavove organa i zvaničnika, koji su odgovorni za ono što tvrde.

Ponovo predlažem da se odbace obrazloženje o «neistinitim činjenicama».

5.

Ključni dokaz da je tužba neosnovana i da je time i Presuda neosnovana nalazi se u činjenici da su moja dva teksta objavljena prije konačne parlamentarne istine o tzv. aferi državni udar, što je sudija mogla zaključiti upoređivanjem datuma kada su tekstovi objavljeni i dokaza koji su prezentirani u tužbi, ali i u Presudi, iz kojih se vidi da je konačna parlamentarna istina utvrđena nekoliko mjeseci poslije, a dotad je za cjelokupnu javnost na snazi, kao zvanični stav, bilo mišljenje FOSS-a da je pripreman tzv. državni udar.

Dakle, moja dva teksta su objavljeni 6. septembra 2003. u «Jutarnjim novinama» i 16. septembra 2003. u «Walteru», a, kao što se vidi iz ponuđenih dokaza od strane tužitelja (str. 4) - Izvještaj Istražne komisije Predstavničkog doma je bio završen 6. novembra 2003., dok je Izvještaj Komisije za ispitivanje slučaja tzv. «državni udar» bio završen 3. marta 2004. godine. Da su moji tekstovi objavljeni nakon što su parlamentarna tijela donijela konačnu i za sve obavezujuću istinu, ja bih se mogao smatrati i odgovornim. A pošto su moji tekstovi objavljeni nekoliko mjeseci prije, i pošto su oni bili refleksija na stavove FOSS-a i državnih funkcionera - moja navodna odgovornost jednostavno nema logičko pokriće, te zbog toga predlažem da se Presuda odbaci kao neosnovana.

6.

U ovom kontekstu Sud je uvažio neistinitu činjenicu iz tužbe, jer je prenio sljedeći stav (str. 4): (...) ...on je jedan od autora koji su iznosili izražavanje ovih neistinih činjenica i to u dva novinska izdanja dnevnim novinama 'Jutarnje novine' od **6. i 7. septembra 2003.** godine kao i u sedmičnom magazinu 'Walter' od **16. 09 2003.** godine **kada je već objavljeno** od strane nadležnih državnih organa da nema osnova niti ima bilo kakvih činjenica koje govore u prilog da je tužitelj, povezan ili ima bilo kakve veze sa iskonstruisanom novinskom aferom 'državni udar'».

Usporedba datuma kada su objavljeni tekstovi i datuma kada su nadležni državni organi objavili konačnu istinu ukazuje da moji tekstovi **nisu objavljeni nakon** što su državni organi donijeli svoj stav o tzv. aferi državni udar: tesktovi su objavljeni u **septembru 2003**, a državni organi su svoje izvještaje objavili u **novembru 2003.**, odnosno u **martu 2004.** godine.

Ovaj stav iz tužbe, koji je preuzet u Presudi, ukazuje da i tužitelj i sudija kao krucijalni dokaz uzimaju neistinitu postavku da su moji tekstovi objavljeni nakon konačne istine koju su dali nadležni državni organi. Za njih je, dakle, pravno validna činjenica da li se moja dva teksta «izražavala neistinite činjenice» prije ili poslije stava nadležnih državnih organa

A pošto su moji tekstovi objavljeni prije, to znači da se kompeletna argumentacija tužitelja, a time i Presuda, mogu smatrati – logički, a time i pravno neutemeljenim, te stoga predlažem da se Presuda odbaci kao neosnovana.

7.

U tužbi je rečen, a u Presudi prenesen, sljedeći stav (str.4): «Istine radi, tuženi nije bio jedini koji je iznosio ovakve i slične klevete ali je on jedan od autora...», te: (str. 6): «U konkretnom slučaju tužilac nije tužio i ostala lica kako to zakon predviđa, već samo autora spornih tekstova».

Ako Sud prihvata da su i mnogi drugi novinari pisali slične tekstove, te da «zakon predviđa» tužbu protiv svih koji su navodno počinili isto krivično djelo, koliko je pravedno da samo jedan autor, zbog svoja dva teksta, odgovara za sve ono što je pisalo desetine autora u stotine tekstova?! U svome izlaganju sam rekao: «Prije svega, eventualnu krivicu bi trebali snositi odgovorni urednici novina u kojima su tekstovi objavljeni, jer je on (tj. F.A.) radio po njihovim instrukcijama.

Pored zaobilaženja urednika, ali i mnogih novinara koji su, kao što je rekao tužitelj – «iznosili ovakve i slične klevete» (mada se klevetom ne može smatrati prenošenje stavova državnih organa i funkcionera!) – treba napomenuti da su za ove tekstove za koje sam tužen već sankcionirane novine u kojima su ti tekstovi objavljeni, te da je tužitelj po tom osnovu naplatio materijalnu odštetu. Ako su novine već snosile troškove prema tužitelju, kakva je logika da te troškove plaća i novinar, spoljni saradnik, koji je te tekstove pisao po instrukcijama urednika, čime je eventualna odgovornost na novini, a ne na novinaru.

Molim Vrhovni sud da ove činjenice uzme u obzir, jer se radi o logičkom i pravnom nonsensu, te predlažem da se Presuda odbaci kao neosnovana.

8.

U Presudi je navedeno (str. 3): «U pismenom odgovoru na tužbu, tuženi je predložio da se tužilac sa tužbenim zahtjevom odbije kao neosnovanim, jer se tužilac poziva na navodni zahtjev za ispravku i opoziv iznesenih kleveta koji on nije nikada dobio», dok se u obrazloženju Presude obrazlaže (str. 6): «Međutim, sve i da zahtjev za opoziv neistinitog izražavanja nije nikako upućen, tuženi se ne može samo iz tog razloga esklupirati odgovornosti, jer je čl. 8 Zakona o zaštiti od klevete FBiH propisano da je «Oštećeni dužan da poduzme sve potrebne mjere da ublaži štetu uzrokovanu izražavanjem neistinite činjenice, a naročito da štetniku podnese zahtjev za ispravku tog izražavanja».

Vrhovni sud upozoravam na potpunu nelogičnost ovog stava, jer ja nisam dobio nikakav zahtjev oštećenog za ispravku i opoziv, a ako ga je neko dobio to su onda urednici ovih novina, koji me o tome nisu obavijestili. Drugo, prije stava nadležnih državnih organa iz novembra 2003. i marta 2004. moji se tekstovi nisu mogli smatrati neistinitim ili klevetničkim, a što su potvrdili i tužitelj i sudija u svome uvažavanju činjenice iz tačke 6. ove Žalbe.

Dalje, sve novine su objavile konačan stav nadležnih državnih organa o tzv. aferi državni udar, što je bio zvanični opoziv ranijih natpisa. Prije novembra 2003. takav stav se nije mogao ni objaviti jer nismo imali konačnu istinu.

Stoga predlažem da se Presuda odbaci kao neosnovana.

9.

U obrazloženju Presude se kaže (str. 6): «Tuženi se ne može pozivati ni na to da je za štetu koja je nanijeta tužitelju (...) odgovoran FOOS, jer u toku postupka nije ponudio dokaz na okolnost da je citirao ili prenio zvanično saopštenje upućeno javnosti od strane FOOS-a».

Prvo, Sud bi mora znati da se Federalna obavještajna služba u skraćenici ne piše «FOOS», već FOSS.

Drugo, na početku svog izlaganja na glavnom ročištu sam kazao sudiji da sam prvi put na sudu, da nemam novaca za advokata, i da molim da me sudija uputi na tok postupka, na šta sam dobio neprimjerenu opasku i odsustvo svake pomoći.

Treće, i najvažnije, ja nisam ni morao ponuditi te dokaze, jer su to već ponudili tužitelj i njegov advokat, budući da se kroz čitav njihov dokazni materijal spominje tzv. afera državni udar, kao što se recimo navodi izjava Seade Palavrić i sl. Primjerice, kada se spominju izvještaji nadležnih državnih organa, jasno je da se oni odnose na tvrdnju FOSS-a da je pripreman državni udar, a ne na pisanje Fatmira Alispahića.

Stoga smatram da je ovaj stav Suda nelogičan a time i pravno neutemeljen, te predlažem da se Presuda odbaci kao neosnovana.

10.

Iako sam u svome izlaganju naveo (str. 5) da su «mu (mi) primanja 650.00 KM, da imam dvoje djece i suprugu koja je na bolovanju, da mi sve novine duguju sredstva po četiri-pet mjeseci», Sud je naveo sljedeće (str. 9): «Sud je **vodio i računa** o mogućnostima tuženog (tačka 3 stava 1 člana 10 Zakona o zaštiti od klevete), pa je našao da dosuđeni iznos **neće** dovesti tuženog do **velikih materijalnih teškoća**».

Jednostavno rečeno, ako bih bio primoran da isplatim 4.390.00, to bi moju porodicu, bolesnu suprugu i dvoje djece (3 i 1 godina) ostavilo bez osnovnih sredstava za život, jer je iznos koji mi je dosuđen gotovo moja godišnja plata, budući da već više od pola godine ne primam nikakve honorare iz novina.

Ovih novaca ja nemam, a ako po prisilom budu skidani sa mog računa, to će za mene i moju porodicu značiti egzistencijalnu i socijalnu agoniju, za koju kao otac i suprug nemam rješenja.

ZAKLJUČAK

Predlažem Vrhovnom sudu FBiH da poništi Presudu Kantonalnog suda u Sarajevu (P-160/03): iz razloga što ja kao novinar ne mogu biti kriv za stavove i mišljenja državnih organa i funkcionera, i jer su moja dva teksta, zbog kojih sam tužen, objavljena nekoliko mjeseci prije nego što su nadležni državni organi saopćili konačni stav o tzv. aferi državni udar.

Tuzla, 1. juni 2005. Fatmir Alispahić

* (Ustavni sud BiH je (13.9.) obznanio da je odbio kao neosnovanu moju apelaciju protiv presuda Vrhovnog suda FBiH i Kantonalnog suda u Sarajevu, tako da knjigu završavamo sa ovom tačkom.)

Odbijena apelacija Fatmira Alispahića

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je dana 13. 9. 2007. godine, održao 79. sjednicu Malog vijeća, a nakon toga i 54. sjednicu Vijeća od pet sudija.

U predmetu, broj **AP-532/06**, Ustavni sud je odbio kao neosnovanu apelaciju **Fatmira Alispahića** podnesenu protiv presude Vrhovnog suda Federacije BiH od 24. 11. 2005. godine i presude Kantonalnog suda u Sarajevu od 11. 5. 2005. godine. Presudom Kantonalnog suda koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda apelant je obavezan isplatiti tužitelju na ime naknade štete zbog klevete određeni iznos, a radi tekstova objavljenih u dnevnim novinama "Jutarnje novine" od 6. 9. 2003. godine i u sedmičnom magazinu "Walter" od 16. 9. 2003. godine. Ustavni sud je, između ostalog, zaključio da nije došlo do povrede prava na slobodu izražavanja kada je sudskom presudom u građanskoj parnici apelantu izdat nalog da plati odštetu nanesenu ugledu tužitelja iznošenjem i prenošenjem neistinitih činjenica, jer je "miješanje" bilo u skladu sa zakonom, imalo za cilj "zaštitu prava drugih" i bilo "neophodna mjera u demokratskom društvu".

Recenzija

Uhapšeno bošnjačko pismo

Od stotinu kolumni pod naslovom “Borba za opstanak”, koliko je u periodu 2003.-2008. objavio u magazinu “Saff”, Fatmir Alispahić je odabrao sedamdeset i objedinio ih u knjigu pod naslovom “Marketing tragedije”. Ovo je trinaesta knjiga Fatmira Alispahića, a peta u kojoj objedinjuje svoje novinske tekstove.

U knjizi “Krv boje benzina” (1996) objedinio je svoje predratne i ratne tekstove, a najznakovitiji je ciklus pod naslovom “Borba za bošnjaštvo”, iz kojeg se vidi da se Alispahić za nacionalno ime Bosanskih Muslimana, serijom tekstova i polemika, zalagao mnogo prije Bošnjačkog sabora. Potom, u knjizi “Diwanhana” (2002) objedinio je svoje istoimene kolumne iz “Oslobođenja”, koje su objavljivane svakog utorka od 1999. do 2001. godine. Knjiga “Dnevnik revolucije” (2005) obuhvata četverogodišnji period Alispahićeve saradnje u magazinu “Walter”. Knjigom “Ljetopis 2005” (2006) Alispahić je revitalizirao i svome rukopisu primjerio žanr ljetopisa, i to tako što je iz dana u dan pratio, bilježio i komentirao događaje koji su obilježili kalendar 2005. godine.

Posljednja knjiga izabranih kolumni, koja obuhvata period od 2003. do 2008., zaokružuje 15-godišnje hroniku zbivanja u Bosni i Hercegovini, koju je kroz svojih pet novinarskih knjiga ispisivao Fatmir Alispahić.

Vrijedi primijetiti da su ovih pet knjiga, ipak, sažetak novinarskog rada Fatmira Alispahića. Izvan ovih knjiga ostale su stotine Alispahićevih kolumni, analitičkih tekstova i feljtona, koje je objavljivao kao stalnu saradnik još desetak listova u bivšoj Jugoslaviji, u zemlji i u bh. dijaspori. Treba se prisjetiti da je Alispahić godinama bio istaknuti komentator nacionalnog sedmičnika “Ljiljan” (ugašen 2005), zatim, “Dnevnog avaza” i “Jutarnih novina”, te niza listova u bh. dijaspori.

Uknjižavanje njegovih tekstova određeno je formalnim kontinuitetom višegodišnje saradnje sa “Oslobođenjem”, “Walterom” i “Saffom”, a što se u konačnici pretočilo, ne samo u hroničarske, već i u izražajne cjeline i prepoznatljivosti. Koliko je magazin “Walter”, nastao na talasu omladinskog buntovništva, Alispahića podsticao na stilski egzibicionizam, toliko ga je “Saff”, kao islamski časopis, podsticao na rafinirani esejistički izraz. Iz ovih usporedbi vidimo kako kontekst može odrediti i razvijati različite jezičke i stilske osobenosti jednoga autora. Primijetimo i to da je šteta što na ovaj način nisu objavljeni izabrani Alispahićevi tekstovi iz “Ljiljana”, među kojima je bilo vanredno lijepih političkih eseja o Bosni i Bošnjacima.

Možda ste osjetili da o novinarskom putu Fatmira Alispahića govorimo sa prizvukom konačnosti. Na kraju ove knjige autor donosi tekst pod naslovom “Kako sam usmrćen”, kojim obznanjuje svoju novinarsku usmrćenost. Sa 40 godina života, u najplodnijem dobu, jedan od najistaknutijih bošnjačkih novinara, prognan je sa scene. Kao i mnogi drugi slobodni bošnjački intelektualci. Njegova posljednja knjiga implicira odgovore na ovaj odlazak. Po njemu, Bošnjaci su jedini evropski narod koji živi u informativnom mraku, a s druge strane, represivni dejtonski mehanizmi su takvi da kažnjavaju i naplaćuju luksuz slobode mišljenja. Bošnjačka politika je izgubljena pred historijskom obavezom, i zagnjurena u šićarske i estradne interese. Alispahić smatra da je bošnjačko političko pismo uhapšeno i obespravljeno, te je takvim – usmrćenim - postao i njegov angažman.

Kemal BAKOVIĆ,

glavni i odgovorni urednik “Saffa” (2003-2008)

Recenzija

Eseji od neprocjenjive važnosti

Premda sam većinu kolumnističkih zapisa Fatmira Alispahića čitala na stranicama magazina "SAFF", tek ovako sakupljene na jednom mjestu i u svoj sadržinskoj punini njihove cjelokupnosti, one postaju koncepcijski determinirane, autorski zatvorene i spremne za valorizaciju.

Fatmir Alispahić svakoj od tema pristupa prevalentno analitički s izraženom dozom potrebe da "raščlani na faktore" sve što je predmet njegove refleksivne analize koja ne preza od nominacije problema, imenovanja njegovih krivaca i glavnih političkih protagonista kao ni od, što je glavno svojstvo kritičkog promišljanja, sagledavanja stvari iz više uglova i ponude rješenja. Jer nije zadaća kolumniste samo da ukaže na nešto "skriveno ispod žita" i tako gradi vlastiti originalan pristup nego da kaže "popu pop a bobu bob" uspostavljajući i instituciju rješenja problema.

Iz njegovih tekstova sukcesivno slijedi osobni primjer i konkretna akcija. Kad kaže: "Osobno, spreman sam da godinu dana života provedem kao prosvjetni radnik u ma kojem povratničkom mjestu", Fatmir potiče, podstiče, hrabri, hoće jer zna da može(mo) više učiniti zajedno na denacifikaciji genocidom utvrđenih prostora i na osvješćivanju nacije i to vlastitom sakrificijelnošću. Pa makar pokušajem.

Takva sveobuhvatna i budna analiza rijetka je na društvenoj karti bosanskohercegovačkog društva koju uglavnom odlikuje intelektualna mrtvaja, politički snobizam i medijska sveznadarska zatupljenost. Fatmir Alispahić ni po čemu nije konvencionalan autor, šturi knjiški analitičar koji iz udobne fotelje svoga doma pokušava izlogicirati društveno-političku stvarnost kao apstraktan pojam koji ga se lično ne dotiče. Takvih tragičnih intelektualnih pojava Bosna nažalost ima i previše ovaploćenih u imenima svakoraznih univerzitetskih piskarala i kvazi geopolitičkih stratega koji surfaju na bujici riječi ali ne imenuju problem pa se samim tim ne mogu adekvatno suočiti s njim, a kamoli ponuditi rješenje.

Naravno, Alispahić predstavlja usamljen primjer slobodomislećeg čovjeka koji na talasima vlastitog nonkomformizma i svojevrsnog autopresinga ulazi u sve goruće strukture jednog društva. On ne kalkulira s odabirom tema, ne razvrstava ih na one od kojih bi ga mogla boljeti glava i one koje bi bile konjukturne i prihvatljive za njegov imidž u javnosti. On ne pravi kompromise sa svojom nacijom, niti sklapa paktove sa određenim političkim oligarhijama zarad "mira u kući". On, naprosto, ne reže problem po ivici nego po krvavoj sredini puštajući da ugrušala krv izađe

na vidjelo, a pritom se očajnički bori za pacijenta vrlo spretno tražeći brzo i najbolje rješenje.

Njega evidentno zanima zdravlje bošnjačke nacije i u ovim novinskim tekstovima upućuje na mogući “modus vivendi” u ovom raslojenom, podijeljenom i segregativnom stanju društvene svijesti u BiH danas. Svakoj temi koju je obradio, bilo da je riječ o dnevnopolitičkoj ili dubokoj sociološkoj, historijskoj ili da se bavi perspektivama, Fatmir Alispahić obukao je vizionarsko odijelo promatrajući svojim periskopom misli i jedinstvenom vještinom izražavanja, njenu fenomenologiju i specifikume.

Osnovna razlika između ove knjige kolumni i ranijih je u tome što je autor u magazinu “SAFF” dobio i fizički prostor za potpunu i detaljnu obradu svih rubnih mjesta naše svakodnevnice a da pri tom njegova lucidna oštrica, ironijska boja jezika i osebujna snaga stila, pogotovo u vanrednim komparacijama, nisu izgubili na izražaju. Ova duža esejistička forma opservacije podigla je podiok serioznosti u autorovom analitičkom pristupu i fundirala misaoni teren za sklapanje sinteze.

Čitajući ove tekstove posložene po hronologiji ispisivanja, sasvim sam sigurna da bolje i tačnije sonde u sagledavanju opće društvene slike u BiH od 2003. do 2008. nećemo imati, a da pri tom našoj nauci bude poklonjena i ogledna studija o mentalnom, mentalitetnom i duhovnom stanju bošnjačke nacije.

Danas kada Bošnjaci ne razvijaju svoje obrazovne i naučne institucije koje bi trebale voditi računa o onome šta jedan ethnos određuje, i kad, dakle, ne razvijamo historiju, etnologiju, antropologiju, arheologiju, statistiku, etnomuzikologiju, sociologiju itd., ovi eseji imaju svoju neprocjenjivu važnost sa stanovišta uvida u karakterologiju Bošnjaka i ukupan duhovni prostor njihove domovine BiH.

I u tome je njihova dvojaka vrijednost.

Unatoč svim “scilama i haribdama”, prozivkama, zvonima, etiketama koje mu meću o vrat dežurni moralisti tzv. demokratske alternative, kroz sve ove godine njegovog javnog djelovanja, Fatmir Alispahić je ostao svoj. Zato je njegov misleći patriotizam i oreol pravednosti istinski antikvitet, a on posljednji pravedni “gejzir” u bošnjačkom intelektualizmu, kako ga je svojevremeno atribuirao Nedžad Ibrišimović.

Knjigu “Marketing tragedije” odlikuje stoga visokooktanska snaga intelektualizma, čist i nepatvoren stav o svakom pitanju iz pitanjima prebogate BiH ali i neupitna samokritika koja je proizišla iz jasno izražene autorove misaone zrelosti.

Kada s ove vremenske distance čitamo njegove rečenice, izdvojene iz aktualne političke kontekstualnosti, možemo primijetiti da im je novo vrijeme udahnulo samo još veći značaj i dalo određenu anticipacijsku dubinu. To je uistinu dobar znak za njihovu historijsku validnost.

Indira KUČUK SORGUČ

Sadržaj